

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ

ÖLÜLER
DİYARI

Kızıl Nehirler
Taş Meclisi
Leyleklerin Uçuşu
Kurtlar İmparatorluğu
Siyah Kan
Şeytan Yemini
Koloni
Ölü Ruhlar Ormanı
Sisle Gelen Yolcu
Kaiken
Lontano
Kongo'ya Ağıt

ÖLÜLER DİYAR!

Orijinal adı: La Terre des Morts

© Éditions Albin Michel, 2018

Yazan: Jean-Christophe Grange

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe

Yayına hazırlayan: Figen Beytaş

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Şubat 2019 / ISBN 978-605-09-5910-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 4947

Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No.3, Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ölüer Diyarı

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

Le Squonk'ta hoşuna giden bir şey yoktu. 10. Bölge'deki, harabeye dönmüş bir binanın üçüncü bodrumunu mekân tutmuş, sözüm ona revaçta bir striptiz kulübü. Basamaklar, duvarlar, zemin, tavan, tepeden turnağa her yer siyah. Cinayet Büro'nun 1. Ekip Amiri Stéphane Corso merdivenlere yönelir yönelmez midesine bıçak gibi saplanan sağırlaştırıcı bir vınlama; aklına metro geldi... Hiç alakası yok; sadece, baskıyı üzerinizden atmanızı sağlayacak, David Lynch tarzı bir ses efekti.

İnce LED lambalarla aydınlatılmış, ellilerin **pin-up** fotoğraflarıyla dekore edilmiş bir koridordan sonra bir barla karşılaşılıyordu. Bar tezgâhının arkasında, insanların görmeye alışkın olduğu şişeler yerine eski sanayi bölgelerinin ve terk edilmiş otellerin siyah beyaz fotoğrafları vardı. **No comment.**

Diğer seyircileri takip eden Corso, kademelendirilmiş, kırmızı koltuklu bir salona ulaştı. Bir köşeye yerleşti, artık röntgencilerin arasında bir röntgenciydi, ışıkların sönmesini bekledi. Buraya havayı koklamaya gelmiş, işe de yaramıştı.

Programa göre (bir röntgen filmini andıran, üzerinde beyaz yazılar bulunan siyah plastikten bir sayfa) gösterinin üçte biri bitmişti; Corso'nun aklına yüzüncü defadır, bu tarz modası geçmiş gösterilerin (Amerikan terminolojisi yeğlenmiş, herkes "new burlesque"ten¹ söz eder olmuştı) tuhaf bir züppelikle nasıl yeniden moda olduğu takıldı.

Şu ana kadar vücudu dövmelemlerle kaplı, Louise Brooks² tarzı saçlı, esmer Miss Velvet'ye, Candy Moon'a ve yedi tül dansına,

1. Yeni tarz striptizli ve hicivli gösteri, (ç.n.)

2. 1906-1985 yılları arasında yaşamış Amerikalı aktris, (ç.n.)

ayakkabılarını bacak arası hareketiyle çıkarma becerisine sahip Gypsy La Rose'a tahammül etmişti. Artık Matmazel Nitouche ile Lova Doll bekleniyordu... Bu tarz gösteriler Corso'yu hiç cezbetmemişti, bu kadınların bedeni onda istek uyandırmıyordu; onu cezbeden kadın tipinden çok uzak, daha ziyade yağlı, aşırı makyajlı ve yapmacık tavırlı kadınlardı bunlar.

Bu düşünce, akıma Emiliya'yi ve gün içinde avukatının ona ulaştırdığı boşanma davasıyla ilgili ilk iddiaları getirdi. Kızgınlığın gerçek sebebi buydu. Hukuki olarak, bu iddialar davayı sona erdirmek yerine düşmanlıkların başladığını gösteriyordu. Emiliya'nın bizzat dikte ettiği bu hakaret ve yalan rüzgârına onun da aynı sertlikle cevap vermesi gerekiyordu.

Bu mücadelenin nedeni çocukları, Corso'nun velayetini almak istediği, tam 9 yaşındaki Thaddée'ydi. Corso oğlunu korumanın dışında onu annesinden uzak tutmak için de mücadele ediyordu; Bulgar asıllı yüksek devlet görevlisi eski karısı, onun gözünde son derece sert sadomazoşist eğilimleri olan bir kötülük timsaliydi. Bu düşünceler etkisini gösterdi, mide asidinin yakıcılığını gırtlığında hissetti; tüm bunlar onu ya ülser ya da karaciğer kanseri yapacak ve belki de neden olmasın, göz göre göre katil olacaktı.

Matmazel Nitouche gelmişti. Corso tüm dikkatini verdi. Sütbez yaz tenli, kocaman kalçalı bir sarışındı. Üzerinde pelüş bir şaldan, meme uçlarını kapatan gümüş rengi iki yıldızdan ve poposunu sarmaktan uzak siyah bir stringden başka bir şey yoktu. Artist kadın kışım eşelemek için öne doğru eğiliverdi. Küçük bir köpek gibi havlayarak kışından bir Noel çelengi çıkardı. Corso gözlerine inanmıyordu. Striptizci kadın, hem 12 santimlik topuklularının üstünde dengede duran dev bir topaç gibi dönüyor, hem de seyircilerin coşkulu alkışları altında elindeki ipek kurdeleyi fir fir çeviriyordu.

Nihayet, saat 23'ü geçtiğinde bu karanlık barda bulunma sebebi aklına geldi. On iki gün önce, 17 Haziran 2016 Cuma günü, Le Squonk'un bir sanatçısının, 32 yaşındaki Sophie Sereys'in, namı diğer Nina Vice'in cesedi, İtalya Meydanı yakınlarındaki Poterne des Peupliers Atık Toplama Merkezi civarında bulunmuştu. İç çamaşırıyla sınıksız bağlanmış çıplak genç kadının yüzü korkunç bir şekilde parçalanmıştı; katil, dudakların birleşme yerlerinden kulaklara kadar yarmış, ağzın tamamen açık kalması için gırtlığına bir taş yerleştirerek var gücüyle haykıran bir yüzü dondurmuştu.

Soruşturma, Cinayet Büro 3. ekibinin patronu Amir Patrick Bornek'e verilmişti. İşinin erbabı olan polis standart yöntemleri uygulamıştı: cinayet mahallinden delil toplanması, fotoğrafla-

rının çekilmesi, kapı kapı dolaşarak bilgi toplama, güvenlik kameralarının kayıtlarının incelenmesi, maktul yakınlarıyla görüşme, tanık arama vb.

Bütün dikkatler özellikle Le Squonk müşterileri üzerinde yoğunlaşmıştı. Bornek cinsel takıntısı olanları, iyice azıtmış sapkınları toplamayı düşünmüştü. Boşuna uğraştığıyla kalmıştı: Le Squonk'un, bir başka döneme ait gösterilerinde görünmeyi çok fiyakalı bulan ikinci sınıf amatör entellerden, trendi gençlerden, kokain kullanan finansçılardan oluşan bir müşteri profili vardı. Öte yandan, bu tür sapkınlıklarıyla bilinen kişiler ve son zamanlarda hapishanelerden tahliye edilen veya Fuhuşla Mücadele Bürosu'nun radarına takılan tecavüzcülerle ilgili araştırmalardan da bir netice alınamamıştı. Bornek'in ekibi ayrıca kadınları bağlamaktan -iç çamaşırlarıyla bağlanmış olması sadomazoşist eylemleri çağırıştırıyordu- cinsel haz alan kişileri de araştırmıştı. Boşuna.

Geçmiş yıllara ait adli sicil kayıtlarından şiddet içeren suçların analiz edildiği sisteme kadar bilgisayara kayıtlı tüm suç dosyalan gözden geçirilmiş, elle tutulur bir şey bulunamamıştı. Ayrıca kadın iç çamaşın hırsızlığıyla alakalı şikâyetler de incelenmişti. Eğer kadın iç çamaşın satan bir mağaza açma niyetinde değilseniz, işe yarayacak bir şey yoktu.

Atık toplama merkezi civarındaki soruşturmalardan, maktulün Ivry-sur-Seine'de bulunan Marceau Sokağı'ndaki evinde yapılan araştırmalardan da hiçbir şey çıkmamıştı. Sophie Sereys, 15 Haziran'ı 16 Haziran'a bağlayan gece, saat 1'de Uber'le evine dönmüştü. Şoförün apartmanının önünde bıraktığı kadını daha sonra gören yoktu. Ertesi gün onun tatil günüydü, bu nedenle Le Squonk'ta onun için kaygılanan olmamıştı. Atık toplama merkezinde ise molozlarını bırakmaya gelen Polonyalı işçiler cesedi bulmuştu. Öncesinde de ne gece bekçilerinden bir şey gören olmuş ne de güvenlik kameralarının kayıtlarında şüpheli en ufak bir ayrıntı saptanmıştı.

Maktulün portresi çıkarılmış, geçmişi araştırılmıştı. Sophie kendini bir sanatçı olarak görüyor, belirli zamanlarda çalışan herhangi bir sahne emekçisi gibi işinin peşinde koşturuyordu. Çok az arkadaşı vardı, sevgilisi yoktu, ailesi yoktu. Gizli doğum neticesinde dünyaya geldiği ve terk edildiği için kimse, hatta polisler bile biyolojik ailesinin kimliğini saptayamazdı; Fransa'nın doğusunda, çocuk yurtlarının ve koruyucu ailelerin kurallarıyla büyümüştü. Grenoble'da Yüksek Tekniker Okulu'nu bitirmiş, ken-

dini dans ve striptize, gerçek tutkularına vakfetmek için 2008'de Paris'e gelmişti.

İşverenlerinden de fazla bir şey öğrenilememiştir. "Koreografi sanatçısı"ydı; gösteri sanatları iş yasasının ana faaliyet kuralına göre, striptizci Le Squonk'ta haftada sadece üç gün çalışıyordu ve haftanın geri kalan günlerinde küçük işlere koşturuyordu. Taşradaki gece kulüplerinde günlük yevmiesini çıkartıyor, erkeklerin bekârlığa veda partilerinde özel gösteriler yapıyor, kızların bekârlığa veda partilerinde ise onlara striptiz dersleri veriyordu. Sanki striptiz, genç insanların evlenmeden önce akıllarına gelen ilk ve son istekti...

Bomek bazı klişelere karşı değildi, ay sonunu rahat getirmek için Sophie'nin hayranlarıyla yattığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Ortada onunla yatan bir hovarda yoktu. Genç kadın sportif ve ruhani faaliyetleri tercih ediyordu: hatha yoga, meditasyon, maraton, arazi bisikleti... Ama bu onun gösterilerinde veya bisiklet pistlerinde yüzlerce adamla her ay karşılaşmasına engel değildi. Bu da, çok sayıda kimliği belirsiz şüpheli demektir.

Bir haftanın sonunda, Corso dosyanın tehlikeli bir şekilde kendisine doğru yaklaştığını hissetmişti. Bir sonuca ulaşmadığında, polislerde ekibin değiştirilmesi kuralı vardı, bunun dosyada ilerleniyormuş duygusu yaratmaktan başka da bir amacı yoktu. Zira bu olayda medya baskısı gitgide artıyordu. Fazlaca önem taşımasa da sansasyon yaratacak kadın kalçası, kan, gizem gibi bir harca sahipti.

Kısacası, Catherine Bompert, Cinayet Büro'nun patroniçesi, savcıdan soruşturma süresinin -polislerin sorgu yargıcı olmadan ve engelle karşılaşmadan çalıştığı dönem- uzatılması iznini koparmış, sonra Corso'dan ofisine gelmesini istemiştir. Stéphane burnundan solumuştu. Bompert onu azarlamıştı. Başka çaresi yoktu; hem hiyerarşik olarak üstüydü hem de "hamisi"ydi, Corso'yu, yaklaşık yirmi yıldır tutukladığı serseriler gibi kodese düşmekten kurtaran oydu.

Devir teslim aynı sabah yapılmıştı. Gün boyu dosyayla -daha şimdiden beş kalın klasör- odasına kapanmış, ardından öğleden sonranın bitiminde, bizzat hazırladığı raporu ekibindeki elemanlara dağıtarak haberi vermişti. Yarından itibaren işe başlayabilmeleri için ellerindeki işleri hale yola koymalarını emretmişti.

Sabah 9'da brifing.

Salonun ışıkları yeniden yandı. Matmazel Nitouche çelenklerini toplamış, tabii ki Lova Doll da sahneye çıkmıştı. Ne onu ne de

ötekini seyretmişti. Şimdi herkes gitmek için kalkıyordu, insanların yüzündeki güleç ve tatmin olmuş ifade şaşırtıyordu onu. Aşına olduğu bir duygu, tüm bu halinden memnun insanlara karşı hissettiği tiksinti bir kez daha yakasına yapıştı.

Yanından geçip gitmelerine müsaade etti, sahnenin sağ tarafında siyah bir kapı fark etti; kulis. Mekânın sahibi Pierre Kaminski'ye küçük bir ziyarette bulunmanın zamanı gelmişti.

Corso'nun aklına, uzun zamandan beri tanıdığı -Fuhuşla Mücadele Bürosu'nda çalışırken 2009 yılında onu bizzat tutuklamıştı- bu sütün bozuk herifin geçmişi geldi.

1966 yılında Chartres yakınlarında doğan Pierre Kaminski, 16 yaşındayken ailesinin çiftliğini terk etmişti. Önce köpekli bir punk olarak sokaklarda yaşamış, jonglörük yapmış, sonra 22 yaşında ABD'ye gitmek için bir gemiye binmeden önce ateş yutan olarak sokaklarda boy göstermişti. République Meydanı yakınlarında, La Charisma adlı gece kulübünü açmak üzere 1992'de Fransa'ya dönmeyen önce, Broadway dışındaki ortamlarda (en azından kendisi böyle anlatıyordu) dostluklar kurmuştu. Üç yıl sonra da garson kızlarından birini dövmek ve yaralamaktan tutuklanmış, mahkûm olmuştu. Cezası tecil edilmişti. İflas. Ortadan kaybolma.

Daha sonra, Saint-Martin Kanalı yakınlarında açtığı, toplu seks âlemlerinin yapıldığı bir gece kulübüyle, Le Chafouin'le yeniden ortaya çıkmıştı. Bu kez pezevenklikten yakayı ele vermeden önce hatırı sayılır bir kazanç elde etmişti. Üç yıl hapis yatmıştı. Bunu iki kez yapmakla da yetinmemişti. Patron 2001'de küllerinden yeniden doğmuş, Ponthieu Sokağı'nda bir striptiz kulübü, Le Shar Pei'yi açmış, burada "insan kaçaklığından dolayı kapatılmadan önce sekiz yıl boyunca faaliyet göstermişti. Kaminski hem yeni bir suçlamayla karşı karşıya kalmış, hem de kulübün birkaç blok uzağında bir çöp konteynerinde, yüzü parçalanmış olarak bulunan dansçı kızlarından birinin cinayetinde şüpheli konumuna düşmüştü. Tüm suçlamalardan aklanmış (tanıklar ve davacılar sırta kadem basmıştı) ve bir kez daha piyasadan kaybolmuştu. İyi ki de kaybolmuştu, kaybolmasaydı onun suçlu olduğu-

na inanan Corso meseleyi kendi usulüyle halledecekti. Sonunda, muhabbet tellalı 2013 yılında yeniden piyasaya çıkmış ve müşterilerle dolup taşan bu kulübü, Le Squonk'u açmıştı.

Corso iki duvarı, kostümlerin asılı durduğu ayaklı askılıklarla görünmez olan, üçüncü duvarına ise etrafı ampullerle çevrili makyaj aynaları sıralanan soyunma odasına ulaştı. İçeride neşeli bir dağınıklık vardı: Makyaj malzemelerine boğulmuş masalarla, yerlere saçılmış tekerlekli valizler, ayakkabılar, aksesuarlarla bir savaş alanını andırıyordu.

Kadınların çoğunun kıçları hâlâ ortadaydı. Bir köşede, bir **stagne kitten** (tenis kortundaki top toplayıcıyla eşdeğer, ancak burada top yerine sutyen ve külot topluyorlar) elde ettiği hasadı askılara asıyordu. Siyah derili, pembe kostümlü bir klaket dansçısı, bir tabureye oturmuş, ayakkabılarının altındaki demirleri elden geçiriyordu.

- Kaminski, dedi Corso, Siyahi adama bakarak.

Adam göz ucuyla onu kısa bir değerlendirmeden geçirdi. Görünen o ki, bu yeni polis onu ne şaşırtmış ne ürkütmüştü: Nina'nın öldürülüşünden bu yana aynasızlar sık sık burada boy gösterir olmuşlardı.

- Koridorun sonunda.

Corso puf boyutunda şişme bir hamburgerin, tüylü başlıkların, parlak korselerin, Tahiti tarzı kolyelerin üstünden atlayıp geçti. Numaralarını yaratan, giysilerini diken ve koreograflarını sahneyeleyen bu kızlara yakınlık hissediverdi. Çocukluğunu, Indiana Jones olduğu ya da yatakhaneinin aynası önünde Bruce Lee'yi taklit ettiği zamanları düşündü.

Corso kapıyı vurmada içeriyi girdi. İlk gördüğü şey, bir merdivenin üstüne çıkmış tavan lambasını onaran teknisyen oldu. İkinci olarak da yumruk yaptığı ellerini beline dayayarak sanki Kwai Nehri köprüsü yapıyormuş gibi çalışmaya nezaret eden, üstü çıplak, ayağında kamuflaj pantolonuyla bizzat Kaminski.

Lejyoner tarzı saç kesiminin altında adamın yüzündeki her çizgiden acımasızlığı okunuyordu. Vücut yapısı da buna uygundu; idmanlı ve emre amade, mükemmel kaslar. Başkentin en ünlü kodoşu savaşa ara vermiş bir paraşütçü komandoya benziyordu.

- Bak sen, dedi, Corso'ya kaçamak bir bakış atarak. İşte bir aynasız.

Corso adamın ayakkabıları olmadığını ve zeminin de hindistanevizli liflerinden dokunmuş, imitasyon tatami hissi veren bir halıyla kaplı olduğunu fark etti.

- Beni gördüğüne şaşırmamış gibisin.
- Son günlerde, burada polis görmekten gına geldi.

Corso gülümsüyormuş gibi yaptı.

- Sana birkaç soru sormak için geldim.

Kaminski sessiz sedasız **zenkutsu daçi** pozisyonu aldı, öndeki bacak hafifçe bükük, arkadaki bacak gergin, gardım almış gibi yumruklar sıkılıydı.

- Beni gözaltına almak size yetmedi mi?

Bomek'in ilk tepkisi, Kaminski'yi geçmişteki olaylarına dayanarak tutuklamak olmuştu. Bir hata daha. Olay anında başka yerde olduğu doğrulanınca birkaç saate kalmadan amiri onu bırakmak zorunda kalmıştı.

Kaminski teknisyene doğru kendi eksenini etrafında döndü ve adama, bacaklarına birkaç milim kala durdurduğu bir **mavaşi geri** ("döner tekme") savurdu. Teknisyen buna alışkın olmalıydı ki, yerinden kıpırdamadı bile.

- Buraya onlarca kez geldiniz, diye devam etti kadın satıcısı. Dansçı kızlarımızı sorguladınız, çalışanlarımızı emniyete çağırdınız, müşterilerimizi tedirgin ettiniz. Benim ve kulübümün adı bir haftadır pisliğin içine çekiliyor. Tüm bunlar ticari açıdan hiç de iyi değil.

- Deme. Nina'nın öldürülmesinden bu yana mekânın kapalı gişe çalışıyor. Müşteriyi kan kokusu kadar çeken bir şey yoktur.

Adam aleluya der gibi kollarını iki yana açtı.

- Sonunda bir sebep buldun!

- Ciddi konuşalım... Erkek erkeğe.

Pezo bir kahkaha patlattı.

- Hey, Corso, neden benimle konuşuyorsun? Biz hiç hempa olmadık ki. Yanlış hatırlamıyorsam, en son 2009'da beni kodese tıktığında karşılaştık.

Corso, serserilere mahsus bu standart provokasyona karşılık vermedi.

- Bana Nina'yı anlatmanı istiyorum... İnsan olarak Nina'yı, arkadaş ilişkileri açısından Nina'yı. Onunla yakın miydin?

Kaminski yeniden **zenkutsu daçi** pozisyonuna geçti.

- Bir patron ile çalışanı arasındaki makul mesafe vardı aramızda.

Corso'nun aklına, Kaminski'nin çenesini kırdığı garson kız ile Jean-Mermoz Sokağı'nda bulunan yüzü parçalanmış dansçı kız geldi.

- Yatıyor muydunuz?

- Nina kimseyle yatmazdı.

- Niye çalışıyordu?

Kaminski kendi eksenini etrafında döndükten sonra hâlâ lambayla uğraşan işçinin dizleri hizasında bir **yoko geri** ("yan tekme") savurdu.

- Onun en çok sevdiği şey, beyaz kumlu plajlarda çırılçıplak dolaşmaktı.

Corso bunu kızın dosyasında okumuştı: Sophie Sereys doğacı ve nüdistti. Özel hayatını sanatçı hayatından ayırmak için küçücük bir külota bile ihtiyaç duymamıştı.

- Uyuşturucu, alkol?

- Sana söyleneni anlamıyor musun? Nina bir kaynak suyu kadar saftı.

- Müşterilerle ilişkiye girmez miydi?

Pezevenk derin bir nefes alarak **şiko daçi** pozisyonuna geçti, cepheden duruş, dizler hafifçe bükük, ayaklar 45 derecelik açıda, eller dizlerin üstünde; sumo güreşçilerinin duruş pozisyonu. Ellilik bu herif olimpiyatlara hazırlanır gibi form tutuyordu.

- Bir pislik arama, Corso. Nina kusursuz, tertemiz bir kızdı, içi dışı birdi. İncelik doluydu. Meslekteki varlığı bile, az da olsa bizim, hepimizin günahlarını hafifletiyordu. Üç gün önce, cenaze töreni vardı. Nina'nın ailesi yoktu, ama ben bir mezarlıkta hiç bu kadar büyük bir kalabalık görmedim. Ne çok arkadaşı, meslektaşısı, hayranı varmış...

Corso, olan biteni bizzat gözlemlemek için bu tarz cenaze törenlerine katılmayı hep yeğlerdi.

- Ve dahası, gerçek bir profesyoneldi! diye devam etti karateci. Fransa'daki en iyilerden biriydi. Senaryolarım bizzat yazardı, sahne duruşları, ifadeler, küçük ayrıntılar icat ederdi... Kahretsin onda bir star geleceği görüyordum. Yeni Dita von Teese!

Kaminski abartıyordu. Corso, internette basite kaçan, yalın koreografiler sergileyen, sessiz sinema aktrislerinin tuhaf fiziğine sahip, güzel bir sarışın görmüştü sadece.

Yeniden gardım addı. Çift adım, çapraz adımlar. **Okuri aşı**.

- Sadece kötü bir rastlantının kurbanı olmuş hoş bir kız.

- Belki de burada, senin mekânında tanıştı katiliyle.

- Zaman kaybediyorsun, Corso. Kulübümden ve müşterilerinden daha zararsızını bulamazsın. Ahlaksız davranışlara kendini dizginleyen, içedönük kişilerde rastlanır. Kötülüğü oluşturan ahlaksızlıktan çok ahlaktır. Sen de bunu biliyorsun, değil mi?

Corso, çırılçıplak kalakalmış gibi sıkıntıyla yutkundtu. Hep işleri birbirine karıştırırdı. Yaklaşık kırk yıldan beri bir Nirvana fa-

nı gibi giyinse de bir Jansenist kadar katıydı; ruhen rezildi, polislik yapıyordu; kiliseye hemen hemen hiç ayak basmazdı, Hıristiyan olduğunu iddia ediyordu. Cinsel hayatma gelince, saf bakireleri seviyordu, ancak daha çok kirletebileceği için seviyordu. Kimi kandırmak istiyordu? Kendini mi?

- Peki, senin dostların? diye devam etti Corso. Hapishane arkadaşlarıyla ilişkini sürdürüyor musun? İçlerinde sert sevişmelerden hoşlananlar var mı?

Kaminski, ayağının tersiyle önce **ura mavaşi geri**, ardından da gergin ayak parmaklarıyla bir **tsumasaki geri** yaptı. Corso da karate yapmıştı; hakkını vermek zorundaydı, pezonun tekniği kursosuzdu. Teknisyenin dizleri titremeye başlamıştı.

- Yine yanılıyorsun **maricón**.³ Aradığın katil hiç hapse girmedi ve boynunda, "seri katil" yazan bir pankart taşıyor. Normal, temiz yüzlü, belaya bulaşmamış bir herif.

Corso da aynı fikirdeydi. Katil eyleme geçtiğinde pençesine düştüğü şiddet arzusu kuşkusuz dış görünüşünün sakinliğiyle orantılıydı.

- Ya senin kızlar, nasıl tepki verdiler?

- Sence? Küçük bir psikolojik birim oluşturmak zorunda kaldık.

Corso az kalsın kahkahayı patlatıyordu.

- Ama hepsi yeniden işbaşı yaptı, diye devam etti Kaminski. Dayanışma adına. Bunun Nina'nın hatırasını yaşatmak için yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyorlar.

- **Show must go on...**⁴

Sonunda teknisyen son telleri de bağladı ve tavan lambasını yerine yerleştirdi. Bağlantı kurulunca, Kaminski'nin sparring-partner⁵ olarak kullandığı, odanın bir köşesindeki iskeletin kırmızı gözleri yandı.

Burada yeterince oyalanmıştı. İnsana hüzün veren bir gösteri izlemiş ve kokuşmuş bir karateciyle zaman kaybetmişti. Muhabbet tellalı ter ve aptallık kokuyordu, ama korkudan eser yoktu, ayrıca Nina Vice cinayetiyle ilişkilendirilebilecek şüphe çeken bir tuhafılık da sergilemiyordu. Aslında Corso bir kaniya sahipti: Katil, Le Squonk çevresinden değildi. Öyle olsaydı Bomek onun kimliğini saptamış olurdu. Saldırgan, Le Squonk **dışındandı**.

Teknisyen alçak merdiveninden inerken Kaminski usulüne uy-

3. "Homo"anlamında İspanyolca sözcük, (ç.n.)

4. Gösteri devam etmeli, (ç.n.)

5. Antrenman maçı yapılan boksör, (ç.n.)

gun bir şekilde selamlamak için hafifçe eğildi. Teknisyen belli belirsiz kafasını salladı, alet çantasını aldı ve çekip gitti.

- Corso, senin iyi bir polis olduğunu herkes biliyor, diye mırıldanıyordu, bir parça reçine esrar, sigara kâğıtları, sigaralar çıkarırken. Bu geç saatte benim canımı sıkacağıma bana bunu yapan pislği bul.

- Ona da **mavaşi geri'ni** gösterecek misin?

Kaminski diliyle sarma kâğıdını yaladı ve Corso'ya göz kırptı.

- Belki de onu sana saklıyorumdur...

Corso ikinci dan siyah kuşak sahibi olsa da ona artık başkasına aitmiş gibi gelen gençliğinde kazandığı bir dereceydi bu. Kaminski'nin karşısında iki dakika bile dayanamazdı.

- Ne zaman istersen ben hazırım, diye cevap verdi yine de, mesele onunla aynı fikirde olduğunu göstermekti.

Kaminski jointini hazırladı, yaktı, sonra polisin suratına doğru yeni bir **yoko geri** hamlesi yaptı. Tekmenin geldiğini görmeyen Corso, ayağın keskin tarafının çenesini sıyırdığını hissetti.

Corso yeniden yutkundu, boğazı kurumuştı ve gülümsemeye çalıştı.

- Cıgaralıktan bir fırt ver.

Corso, Cassini Sokağı'nda 60'lı yıllardan kalma bir apartman-
da iki odalı bir dairede oturuyordu, Cochin Hastanesi'nin pence-
resiz duvarına bakan manzarası yüzünden kirası düşüktü. Dairesi
çok büyük değildi, ama daha önce oturduğu Arago Bulvan'ndan
sonra, Montsouris Parkı'na kadar uzanan rahatlatıcı ferahlığıyla
bu mahalleyi seviyordu. Özellikle de rambla⁶ havası taşıyan, ge-
niş yapraklı kocaman ağaçlar ve sanatçı atölyeleriyle Rene-Coty
Caddesi yüreğim ısıtıyordu.

Polis, ceketini ve koltukaltı kılıfını çıkartıp kanepenin üstüne
fırlattı ve mutfak görevi gören tezgâha doğru ilerledi. Buzdolabı-
nı açtı ve bekâr yaşamının dondurulmuş görüntüsünden başka
bir şey görmedi. Son tüketim tarihi geçmiş ürünler, açık kalmış
konserveler, **take-away**⁷ artıklar...

Bir bira aldı ve çalışma masası dışında evindeki tek mobilyaya,
kanepeye oturdu. Emiliya'dan ayrıldıktan sonra bu sığınağı bul-
muş, özenle dekore edip Thaddee'ye tahsis ettiği oda dışında her-
hangi bir düzenleme yapmamıştı. Evin geri kalanındaki bu eğre-
tilik hoşuna gidiyordu; ona paryalığım, hiç bitmeyen sürgünlüğün-
nü hatırlatıyordu.

Toplumun en alt kesiminden, terk edilmiş bir bebek olarak
dünyaya gelmişti, tıpkı Nina Vice gibi, çocukluğu boyunca bir
yuvadan diğerine, bir koruyucu aileden bir başkasına sürükle-
nip durmuştu, yeniyetmeliğini ise başıboş bir köpek gibi yaşa-
mıştı. Corso ne bir yere bağlanabilmiş ne de uyum sağlayabil-

6. "iki yanında ağaçlar ve ortasında bir trotuar bulunan geniş cadde" anlamında İspanyolca sözcük, (ç.n.)

7. "Paket servis" anlamında İngilizce sözcük, (ç.n.)

mişti. Hırsızlık yapıyordu, uyuşturucu kullanıyordu, asosyaldi, Catherine Bompard son anda onu kurtarmıştı; onu kanatları altına almış, hayatındaki iftihar ettiği (oğlu dışında) tek şeyde, polislik mesleğinde başarılı olmasını sağlamıştı.

Askerlik hizmetine, temiz siciline ve ona dürüstlük timsali havası veren aşın katılığına rağmen kötü tohum orada, yüreğindeydi. 2000'li yıllarda kendine çeki düzen vermeyi başarmış, devlet memuru olmuş, evlenmiş, vergilerini ödemişti ancak doğal sonuç dörtlü gelmişti. Birkaç yıl içinde eşinden ayrılmış, poüsler arasında marjinal biri olup çıkmış, yaşamında göçebeye dönüşmüştü... Sahipsiz arazideki bir Çingene'ydi.

Birkaç yudum bira, midesini ağzına getirmeye yetti. Tuvalette doğru koştı ve günün son saatlerini kustu; alkol, uyuşturucu, striptizci selülitleri. Corso'nun polislikte zorlanacağı bir kusuru vardı; geceye tahammül edemiyordu. Ne gece saatlerine ne de faunasına. Burjuvaları akla getiren ve entelleri çağrıştıran gece yaşamı ona göre tembel aptallar güruhunda ete kemiğe bürünen kötülük ve aptallık silsilesinden başka bir şey değildi. Sahte mitlerin evreni, küçük suiistimallerle, içkiyle, parlak sözlerle, birbirini becermeyle geçen kayıp saatlerin dünyası. Mutlak hiçlik.

Saat gece yarısını geçmişti, uykuya artık karşı koyamıyor, bacaklarının ağrıdığını ve bulantı yüzünden midesinin kasıldığını hissediyordu. Aslında ya kalk borusuyla uyanan bir asker olmalıydı ya da koşmak için sabahın ilk ışıklarıyla uyanan bir jimnasitik hocası.

Kafasını klozet deliğinden kaldırdığında daha iyiydi. Yüzüne su çarptı, dişlerini fırçaladı, ardından gidip çalışma masasına oturdu. Sonunda artık uykudan eser kalmamıştı. Bilgisayarının karşısına geçti, birbirinden çok farklı iki kâbustan birini seçecekti: Bomek'in soruşturma dosyası (bütün belgeleri taratmıştı) ya da boşanma davasının ilk sonuçları. İkincinin yalanlan yerine ilkinin korkunçluğunu tercih etti.

Cesedin bulunduğu yerin fotoğraflarıyla başladı: Yağmurlu günün soğuk ışığında ceset çok solgun görünüyordu. Bedenin duruşu çok özeldi; eller arkadan bağlanmıştı, bacaklar fetüs pozisyonunda kıvrılmıştı, kafa olağandışı bir biçimde geriye bükülmüştü. Katil kurbanın el ve ayak bileklerini onun küçük külotuyla bağlamıştı. Sonra, onu sutyeniyle boğmuştu; Corso'nun ilk tepkisi, epey saçma olsa da, Princesse Tam-Tam marka iç çamaşırlarının dayanıklılığına şaşırarak olmuştu.

İlk bakışta, katilin kurbanını kıpırdayamaz hale getirmek ve öl-

dürmek için elinin altında ne varsa kullandığı vahşi bir tecavüzü andırıyordu. Aslında, durum epey karmaşıktı. Öncelikle kadın tecavüze uğramamıştı; bununla ilgili en ufak bir belirti, en ufak bir sperm kalıntısı yoktu. Ardından katil, askılarını kadının boğazına doladığı sutyenini sırtından ustaca attığı düğümlemlerle külotuna bağlamıştı. Sonra, anlaşıldığı kadarıyla katil kurbanını bıçakla kesmiş, kurban da acıyla kıvrılırken kendini boğmuştu.

Yüzdeki yaralar çok daha canavarcaydı: Katil kesici bir silahla -bıçak, maket bıçağı, ama her halükârda çok ince ağızlı kesici bir alet- ağız kulaklara kadar açmak için yanaklan kesmişti. Peşinden, çeneleri açık tutmak için gırtlığa bir taş yerleştirmişti. Sonuç Edward Munch tarzı acı dolu ve orantısız bir çılgıktı. Bir aynntı yaşanan dehşeti gözler önüne seriyordu: Gözkapakların kılcal damarları ve gözlerin akı aşın basınçtan patlamıştı; kıpkırmızı bakışlar.

Bu fotoğraflara bakarken Corso hiçbir şey hissetmiyordu. Polislerin çoğu gibi, insan şiddeti karşısında herhangi bir tiksinti duyma yetisini yıllar önce yitirmişti. Sadece birinci sınıf bir canavarla karşı karşıya olduklarını düşünüyordu; cinayetini planlarken çok titiz, ancak acımasızlığı dizginlerinden kurtulduğunda tamamen yoldan çıkan bir katil.

Corso diğer tutanıklara da bir göz attı. Bornek işini kusursuz yapmıştı; herhangi bir kusur, eksiklik yoktu. Tüm bunlara ek olarak ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Katil belki Nina'yı tanıyordu, belki de tanımıyordu. Belki onunla yirmi yıl önce karşılaşmıştı, belki de sadece ölümünden hemen önce... Zamanda ve mekânda bir yerlerde katilin yolu onunla kesişmişti ve bu bilinmezlikle katilin kafasının içindekilere ulaşmanın imkânı yoktu.

Saat sabahın 2'siydi. Hâlâ uykusu yoktu. Kendine yeni bir bira almaya gitti ve en kötüsüyle yüzleşmeye karar verdi; tek tuşla, avukatın yolladığı, hakkında ileri sürülen iddiaların yer aldığı dosyayı açtı ve hatalarının, kötülüklerinin ve kusurlarının sıralandığı listeye göz attı. Her şey yazılıydı: alkolizm, koca şiddeti, eve uğramama, manevi baskı... Êmiliya'nın henüz söyleme utanmazlığını göstermediği tek şey -ama gerektiğinde onu da söyleyeceğini tahmin ediyordu- oğullarını elle taciz etme suçlamasıydı.

Tüm bunlar o denli ciddi suçlamalardı ki, akli almıyordu; yargıçların bu tuzağa düşmeyeceğini umuyordu. Karakterinin en ufak ayrıntısını, niteliklerinin tümünü olumsuz olarak göstermeyi başaran Êmiliya ve avukatının bu yaklaşımları son derece kur-

nazcaydı. İşine bağlı biri miydi? Evet, o halde eve uğramayan bir babaydı. Oğlunun ödevleriyle ilgilenen, piyano çalışırken ona nezaret eden biri miydi? O halde güç beğenen, otoriter bir babaydı. Boş vakitlerini oğluna ayırıyor muydu? Evet, ama onu annesinden uzaklaştırmak için...

Ekrandaki satırlar, her an alev almaya hazır elektrik kablolan gibi bulanıklaşmaya başlayınca, bilgisayar duvara fırlatılmaya çaba göstererek dokümanı kapattı.

İçindeki öfkeyi kusmanın bir yolunu bulmalıydı. Aklına Narkotik Büro'nun 2. Ekip Amiri Lambert'i aramak geldi.

- Lambert? Corso.

- Her şey yolunda mı, moruk? diye alaycı bir gülüşle yanıt verdi beriki. Cinayet Büro'da saat 22'de yatıldığını sanıyordum.

- Bu gece elinizde bir şeyler var mı?

- Bu seni neden alakadar ediyor? Sen polis misin ki?

- Ciddiyim.

Adam iğneleyici küçük bir kahkaha attı.

- Sincap deliğine küçük bir baskın.

- Tehlikeli mi?

- Zaraoui kardeşler, dostum. Üç yıldan beri bu anı bekliyorduk. Muhbirimize göre, laboratuvardan yeni çıkmış, hidrolik presleme yapılmış, hızla gideceği yere yollanmayı bekleyen taze ve sıcak bir mal.

- Ne kadar?

- Yüz kilo reçine esrar, bir o kadar marihuana ve henüz işleme tabi tutulup dönüştürülmemiş hatırı sayılır miktarda kokain.

Corso hayranlık dolu bir ıslık çaldı. Biraz heyecan yaşayıp rahatlamak için küçüğüne razıyken büyük çapta bir operasyonun eşigindeydiler.

- Nerede?

- Picasso.

Nanterre'deki Pablo-Picasso Mahallesi, hukuk dışı kuralların geçerli olduğu hassas mahalleler listesindeydi. Tehdit ve güvensizlikte 1 numaradaydı.

- Sizinle geliyorum.

- Hey dostum, bu Narkotik Büro'nun işi, Loges⁸ Panayırı değil.

- İşinize yarayabilirim. Ben orada büyüdüm.

- Palavraya gerek yok. Paldır küldür böyle gelmek istemenin

sebebi ne?

8. Her yıl Paris'te, Saint-Germain-en-Laye Orman'ında, 30 Haziran-20 Ağustos tarihleri arasında düzenlenen panayır. (ç.n.)

- Öfkemi bir şeylere boşaltıp rahatlamam lazım.
- Orası öfke boşaltma yeri değil.
- Evet değil, biliyorum.

Lambert birden ilgilenir gibi oldu:

- Üstlerinle sorun mu yaşıyorsun?
- Eski karımla. Avukatından boşanmamızla ilgili ilk iddiaları

aldım.

Polis bir hindi gibi gulu gulu sesi çıkararak konuştu:

- İşte ben buna zorlayıcı sebep derim. ***Be my guest.***⁹

Doğrusunu söylemek gerekirse Pablo-Picasso diye bir mahal-
le yoktu. Nanterre'deki Pablo-Picasso Caddesi'nde yer alan gay-
rimenkullerin tamamı bu şekilde adlandırılıyordu. Bunlar, Mimar
Emile Aillaud tarafından tasarlanmış, cephelerinde bulutlan an-
dıran renkli motifler ve su damlalarına benzeyen pencereler bu-
lunan yüksek ve yuvarlak gökdelenlerdi. Bir mimarın, sonradan
katıksız bir sefalet ve suç karabasanına dönüşen güzel hayali.

Corso'nun yerüyetmeliği burada geçmişti ve çevreyi en ufak ay-
nıtıma kadar hatırlıyordu: Ortak alanlardaki kapılar canlı renk-
lerdeydi ve duvarlar alacalı kaba sıvayla sıvanmıştı. Apartmanların
içinde ise duvarlar yuvarlak ve zemin çok kısa kesilmiş çimi andı-
ran bir halıyla kaplıydı. Orada o kadar fazla boş alan, gerçekleşme-
si imkânsız o kadar fazla hayal vardı ki, mahalle sakinleri vandallık
yapmak, etrafı pisletmek ve kırıp dökmek için ellerinden geleni
yapmışlardı. ***Şişenin ne önemi var yeter ki sarhoş olunsun.***

La Defense'daki çevre yolundan itibaren çivit mavisi fonda be-
liren gökdelenleri gördü. Saat 03.45'ti. Vaktinde gelmişti. Lambert
tam saat 4'te harekete geçeceklerini belirtmişti; Narkotik Büro,
sorgu yargıcından gece baskım için izin almıştı.

Çevre yolundan çıktı ve gençlik döneminden sonra inşa edilmiş,
muntazam, cam ve çelik karışımı bir dizi iş merkezini geride bıraktı.
İlk döner kavşakta şenliğin çoktan başlamış olduğunu gördü. Te-
pe lambalarının parıltıları gökdelenlerin alt kat duvarlarını aydınla-
tıyordu. Patlama sesleri gecenin karanlığını yırtıyordu. Polis arabaları
lastiklerini öttürerek onun yanından hızla geçip gidiyordu.

Corso tepe lambasını arabasının üstüne yerleştirdi ve telsizi
açtı. Telsiz cızırtılarının içinden bir çağrı hepsini bastırdı:

- ***Bütün devriyelerin dikkatine TN5 vakası, bir polis memuru***

ru vuruldu. Tekrar ediyorum, bütün devriyelerin dikkatine TN5 vakası: Bir polis memuru vuruldu!

Lambert operasyon saatinden bu yana ilerleme sağlayamamıştı. Mahallenin erketeleri, gözcüleri onlan görmüş müydü? Polis ekipleri tuzağa mı düşürülmüştü? Suçüstü operasyonunda ufacık bir şey işlerin anında ters gitmesine yeterdi.

Corso beş polis minibüsünün kapattığı ikinci döner kavşakta frene basmak zorunda kaldı. Nanterre'de üniformalı ne kadar polis varsa burada randevulaşmıştı sanki. Corso bakar bakmaz, caddenin köşesinde karınca yuvası gibi kaynaşıp duran Suç Önleme Büro'nun adamlarını, Nanterre Bölgesi Adli Polisi'nin memurlarını, merkez büroların ve karakollarının üniformalı polislerini fark etti (İçişleri Bakanlığı'nın ek binasının birkaç yüz metre uzakta, Trois-Fontanot Sokağı'nda bulunması ironikti).

Kaldırma park etti ve arabasından çıktı. Bagajı açtı. Çelik yeleği çıkardı. Sig Sauer SP 2022'sini aldı. Caddede, elinde silahı, park etmiş arabalar boyunca, olan biteni anlamaya çalışarak ilerledi. Çatışma bölgesi, döner kavşaktan başlıyor ikinci Aillaud gökdeleninin dibine kadar uzanıyordu. Burası kesinlikle bir zamanlar onun yaşadığı bölgeydi.

Karşılaştığı ilk polise rozetini gösterirken bağırarak sordu:

- Burada neler oluyor?
- Polis memuru Ménard. Nanterre Karakolu.
- Sana bir soru sordum: Burada neler oluyor?
- Sadece iki ekip var. Üçüncü ekibi bekliyoruz.

Corso bir an adamın dalga geçtiğini ya da bir şeyler içtiğini düşündü, sonra anladı. Ona doğru biraz daha yaklaştı ve kulağına doğru ulur gibi bağırды:

- Şu kahrolası kulak tıkaçlarını çıkart!

Polis memuru irkildi, sonra kulak tıkaçlarını çıkardı.

- Öbür dilerim, diye ağzında geveledi, ben... ben onları unutmuşum. (Adam elinde tuttuğu tüfeğiyle tepeden tırnağa titriyordu.) Siz... siz ne demiştiniz?

- Burada neler oluyor?
- Bilmiyoruz. On dakikadan beri ateş ediyorlar.

Corso, silahını nişan alır vaziyette iki eliyle tutarak kısa adımlarla caddede ilerlemeye devam etti. Artık LED rampaların ışığıyla aydınlatılmış birçok şeyi ayırt edebiliyordu. Sağında, gökdelenin dibinde, bu mahallede yeşil alan yerine geçen kaldırımlardaki kum tepelerinin gerisinde çelik yelekli iki polis pompalı tüfekle ateş ediyordu.

Soluna, caddenin diğere tarafına, olası meraklıları uzak tutmak için bir güvenlik şeridi çekilmişti, ancak çatışma bölgesine yaklaşmaya niyetlenen yoktu.

Corso, gözlerini kısınca arabaların arkasına siper almış pek çok polisi fark etti. Bir de çatışanların arasında ayakta durarak sokak lambalarının altında avaz avaz bağırarak başörtülü ve uzun entarili bir kadın olduğunu gördü:

- **Tibni! Tibni! 'Ayn hu? Ayn hu?**

Corso kadının ne dediğini anlayacak kadar Arapça kelime biliyordu:

"Oğlum! Oğlum! Nerede o? Nerede o?" Kadının önünde dizlerinin üstüne çömelmiş kar başlıklı bir Özel Harekât polisi, onu eteğinden tutmuş eğilmeye zorluyordu.

Corso gökdelenlere doğru biraz daha ilerledi ve rasgele ateş eden silahlı polisleri arkasında bıraktı. Mermiler, huzur bozucu bir şenliğin Bengal ateşleri gibi havada ıslık çalıyordu. Geri plandaki telsiz anonsları bu kaosu daha da artırıyor.

Çöp konteynerlerinin ardında korunabileceği bir yer bulur bulmaz bir cesetle burun buruna geldi. Açılan ateşle suratı tamamen parçalanmıştı. Tekerlekli konteynerler ve çöp torbaları bir kan gölünün içindeydi. Bir dizi yerde bekleyen Corso'nun her tarafı kan oldu. **Tibni! Tibni! Ayn hu? Ayn hu?** Hiç kuşku yok meşhur oğul bu.

Onu çatışma alanından ayıran kum tepesine tırmandı. İlk geceyi delen şimşeklerden başka bir şey göremedi. Sonra binanın önündeki alanı süsleyen devasa yılan heykelinin pullarını fark etti. Fark eder etmez de kanım donduran bir manzarayla karşılaştı. Belediye banklarını aydınlatan bir sokak lambasına asılmış, kafası lambanın direğiyle dik açı oluşturan bir adam

Lambert ve adamları apartmanın oval kapı sundurmasının altına gizlenmişlerdi ve sırayla ateş ediyorlardı. Hepsi simsiyah giyinmişti ve üzerlerinde çelik yelekler vardı, renkli olan tek şey kollarındaki kırmızı pazıbentti. Asil cenaze törenleri için bir yas kolları.

Corso onların yanma varmak için koştu. Daha onları selamlamadan, hepsinin elinde NATO'nun standart kalibresi 5,56 mm'lik mermiler atan HK G36 yan otomatik saldırı tüfeği olduğunu fark etti.

Omzunun üstünden arkaya doğru bir göz atan Lambert yüksek sesle bir kahkaha patlattı.

- Rahatlayabildin mi? Merak etme, hayal kınklığına uğramayacaksın.

- Direkte asılı olan kim? diye sordu Corso, polislerin omzunun üstünden bakmaya çalışarak.

- Muhbirimiz. Salak herif bize tüyoyu verdikten sonra enselenmiş. Muhtemelen bizi ele vermiş. Sonuçta, beklenen biz olduk...

Binanın kuytusunda Corso meslektaşlarını artık daha iyi seçebiliyordu. Lambert saman rengi saçları, rengi uçmuş kaşlarıyla soluk benizli iri bir adamdı. Görüntüyü çiçek bozuğu bir yüz ve çürük dişler tamamlıyordu. Yardımcılarına gelince, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu: Birinin boynundan şakaklarına kadar uzanan **mareros**¹⁰ dövmeleleri vardı, diğerinin yüzünde ise, içeri tıktığı bir torbacının hatırası “Tunus gülümsemesi” yani, dudaklarının birleşme yerinden kulağına kadar uzanan bir yara izi vardı.

- Sana kısa bir açıklama, dedi Lambert. Yılanın arkasında Zاراoui kardeşler ve bize ateş eden suç ortakları var. Onların arkasında, dip tarafta gördüğün gökdelenin çevresinde ise, asılan herifin arkadaşları bulunuyor ve onlar da otomatik silahlarla ateş ediyorlar. Zaman zaman öndekiler arkadakileri hatırlıyor ve yeniden bizim üzerimize kurşun yağdırmadan önce onlara ateş açıyor. Bazen de, işin içinde polislerin de olduğunu hatırlayan ve üzerimize yoğun bir yayılım ateşi açan arkadakiler oluyor. Tam bir **threesome**.¹¹

Lambert'in gülüşünde umutsuz bir tını vardı. Bu gece, bir kez daha, ölümler, yaralılar olacaktı ve haklı neden ne olursa olsun ulaşılan sonuç beş para etmeyecekti.

10. İspanyolca sözcük. Latin Amerika'da uyuşturucu ticareti yapan çete üyelerine verilen ad. (ç.n.)

11. Üçlü seks anlamında İngilizce sözcük, (ç.n.)

- Telsizden duydum, diye lafa girdi Corso. Bizden vurulan oldu mu?

- Yüzeysel bir yara. Buna karşılık, Zaraoui'ler bir adamlarını kaybetti, bir adamları da çok kötü yaralandı. Biraz olsun şanslıysak yılanın arkasında bir iki ceset daha vardır.

- Plan ne?

- Plan yok. Saldırımı başlatacak ve herkesi dağıtacak Özel Harekât'ın adamlarını bekliyoruz. Eğer eve tek parça halinde dönersek Azize Rita'ya¹² şükredebiliriz.

- Ya uyuşturucu laboratuvar?

- O konuda çuvalladık. Üzerimize ateş açanların dışında herkes malı avlunun altına nakletmekle meşgul. Orası tam da bu pisliklerin savunduğu otoparkın girişinde. Takviye kuvvet geldiğinde, her şey ortadan yok olmuş olacak.

Corso'nun akıma bir fikir geldi:

- Başka bir geçit var.

-Ne?

- Mahzenler otoparkla bağlantılı.

- Yanılıyorsun. Elimizde planlar var, mahzenler zemin katta.

- Sana bir zamanlar burada yaşadığımı söylemiştim. Havalandırma borularından otoparkın tavanına ulaşabiliriz.

Lambert'in gözleri, biraz heyecanla, biraz da çılgınlıkla parladı.

- Mahzenler mescide dönüştürülmüş, diye cevap verdi Lambert. Oraya ancak dışarıdan ulaşılabilir.

- Adamların bizi komşun. Yangın kapısı duvar boyunca, on metre mesafede.

Lambert HK G36'sırın emniyetini açtı ve bağırdı:

- Duydunuz, değil mi çocuklar? Bu gece içkiler bedava!

Polisler pozisyon aldı. Lambert ile Corso gökdelenin cephesine doğru harekete geçtiklerinde amirlerinin işaretleriyle ateş etmeye başladılar. Corso, geniş taş pullarıyla avlunun taşları arasından çıkan yılanın ağzına dikkatle bakarken polis olduğuna, bizzat ölümle yüceltilmiş olağandışı hayatına şükreliyordu.

Lambert durdu. Az sonra tamamen açıkta kalacaklardı. Yeniden işaret etti: Koşarak birkaç metre uzaktaki yangın kapısına ulaştılar. Mozaikler parçalanıyor, mermiler karanlığın içinde onları arıyordu. Bir tekme darbesiyle, Lambert mahzen-mescidin kapısını kırdı. İçeri daldılar ve fenerlerini yaktılar. Kimse yoktu.

Eskiden burası iki tekerlekli araçlar için depo olarak kullanılı-

yordu. Corso, mobiletleri tamir etmek için kaç öğleden sonrasını burada geçirmişti, hatırlamıyordu. Şimdi, fenerlerin ışığı halıları, kible, yani Kâbe yönünde yer alan ahşap mihrabı, duvarda çerçeve içine alınmış Kuran ayetlerini ve kutsal kişilerin isimlerini aydınlatıyordu

Corso nerede olduğunu anlamak ve yönünü bulmak için birkaç saniye bekledi.

- Şuradan!

Sola, karşı köşeye doğru mekânı geçtiler ve kazan dairesine ulaştılar. Corso pompalıyla kapıya ateş etti, ama Lambert kadar şanslı değildi; asma kilit dayanıklı çıkmıştı. Narkotik polisi onu kenara itti ve çelik halkanın ortasına bir el ateş etti, asma kilidin halkası yerinden fırladı. ***Bir mescidin içinde ateş etmek: Kutsal saygısızlık günaha dönüşüyordu.***

Düğmelerin, açma kapama anahtarlarının ve sigortaların sıralandığı küçük bir odaya girdiler. Üzerlerinde, zeminden iki metre yukarıda, havalandırma borusunu kapatan bir kafes vardı. Ayaklarıyla gösterge tablosunun kutusuna basarak Lambert kendini yukarı çekmeyi başardı ve emniyetin yemekhanesinde toplu olarak öğle yemeği yerken gösterip caka satmayı sevdiği Finlandiya yapımı Puukko bıçağıyla kafes çerçevesinin vidalarını söktü.

Kafes yere düştü ve Lambert tüfeğiyle birlikte camyünü döşeli borunun içine girdi. Corso da onu takip etti, midesi sıkıntıdan ağrıyordu. Bu geçidi hiç kullanmamıştı; üstelik bu borunun otoparka ulaştığından da emin değildi. Birkaç metrenin sonunda, karanlık boğucu bir hal aldı. Ter içinde kalmışlardı, Corso kafasında kat ettikleri mesafeyi hesapladı, yolu ancak yarılacaklarını tahmin etti.

Birden Lambert ulur gibi bağırdı. Corso içerdeki hararetin değiştiğini fark etti; artık ininde uyanmış bir hayvan gibi keskin ve ısırıcıydı.

- Geri git! Ateşe vermişler!

Corso dirsekleriyle kendini iterek, aynı şekilde dizleriyle de itmeye çalışarak geri geri gitmeye başladı. Duman, elyaf ve cüruf onu boğuyordu. Isıman camyünü ateşten bir palto gibi onları sarmak üzereydi.

- Geri git! Kahrolası! GERİ GİT!

Panikleyen Lambert ayaklarıyla onu itiyordu ve Corso da hem geriye doğru gitmeye çalışıyor, hem de homurdanıyordu. Deliğin içinde tahta kurdu gibi hareket ederken nihayet ayak tabanlarının altında boşluğu hissetti. Kendini biraz daha geriye itti ve tok-

sik buharla dolu bir kodesi andıran küçük odaya yuvarlandı. Hemen ardından, Corso'nun üzerine, önce demir burunlu botları ardından Lambert düştü. İki adam 69 pozisyonundaydı, öksürüyorlar, tükürüyorlar, geçiriyorlardı.

- Kapıyı aç! diye bağırdı Lambert, soluk soluğaydı. Burada beraber gideceğiz!

Corso topuğuyla kapıyı itti ve emekleyerek kendilerini dışarı attılar. İki büklümdüler, gözleri dumandan körleşmişti, camyünü parçaları tükürüyorlardı, son anda yüzeye ulaşan, boğulmaktan son anda kurtulan insanlar gibi havayı adeta yutarcasma soluyorlardı.

Lambert ayağa kalktı ve Corso'yu ceketinden yakaladı.

- Kaçmamız lazım. Yoksa bu lanet yerde bizi kızartacaklar!

Corso istem dışı bir hareketle küçük odaya bir göz attı. Alevden eser yoktu. Polis bir süre bekledi ve gerçeği anladı: Camyünü yanmaz bir maddeydi, borunun içindeki duman ise diğer taraftan atılan yangın bombasından kaynaklanıyordu.

- Eee, ne yapıyoruz? diye sordu Lambert, Corso'nun ona yaptığı kısa açıklamanın ardından.

- Oraya geri dönüyoruz. Oradaki ahmaklar bizi yaktıklarını ya da kaçtığımızı düşünüyorlar. Suçüstü yapmak için bulunmaz bir fırsat!

Elleriyle dizlerinden destek alan, iki büklüm haldeki Lambert hâlâ öksürüyordu.

- Senin kafadan sakat olduğunu unutmuşum...

Corso çoktan kendini borunun içine çekmişti. Nefesini tutacak, körlemesine ilerleyerek diğer taraftan dışarı çıkacaktı o kadar. Uyuşturucu tacirleri yaşayan ölümlerle karşılaştıklarını düşünenecek ve karşı koymadan teslim olacaktı. Gözlerini kapatmış, ciğerlerine doğru düzgün hava dolduramazken bunları kendine tekrarlayıp durmaktan başka bir şey elinden gelmiyordu. Kömürleşmiş camyününe ve boru cidarının galvaniz çeliğine sürtünen Lambert'in postallarının çıkardığı gürültüyü ayırt edebildi; Bay Narkotik peşinden geliyordu.

Çok geçmeden, borunun çıkışı deliğini gördü. Kaçakçılar bombalarını atmak için ızgaranın vidalarını sökmüşlerdi. İşte kir pasındaki neon lambalarıyla otoparkın tavanı.

Corso biraz daha ilerledi ve aşağıda olan biteni tepeden görebilecek bir konuma geldi: Bir herif, karton koli taşıyıcı gibi kocaman bir reçine esrar kütlesi taşıyordu. Diğer ikisi bir hidrolik pres makinesini itiyordu. Dördüncüsü, herhangi bir kimyasal transformöre ait onar litrelik bidonları omzunda taşıyordu.

Gözleri yaşla, ciğerleri karbondioksitle dolmuştu. Lambert'le birlikte bu hergeleleri etkisiz hale getirebilirler miydi, kestirmeye çalışıyordu. Üstün oldukları tek nokta vardı: Heriflerin elleri doluydu. Zayıf oldukları nokta ise yerden iki metre yüksekte olan bu delikten çıkmak saniyelerini alacak, bu da adamlara ellerindeki yüklerden kurtulma zamanı kazandıracaktı.

- Kahretsin, ilerlesene! diye fısıldadı Lambert, arkasında soluk soluğaydı.

Corso tabancasını kemerine yerleştirdi, borunun dış kenarlarına tutundu ve pek de kötü olmayan bir biçimde kendini aşağı bıraktı. Önce kafası duvar boyunca aşağı kaydı, onu bacakları izledi. Sonuç olarak, suratını bir arabanın kaportasına çarpmakla kalmadı, düşerken silahını da kaybetti.

Yerde yuvarlandı, emekleyerek silahına doğru hamle yaptı ve yerden aldığı silahım, tahmin ettiği gibi, yaşadıkları şaşkınlıktan kurtuluncaya kadar birkaç saniye kaybeden kaçakçılara doğrulttu.

- Kıpırdamayın! diye bağırdı.

Otoparkın ortasındaki ilk herif, elindeki esrar kütlesini bırakmadan donup kaldı. Diğer ikisi, arka kapısı açık bir Mercedes mini vanm yarımında duruyordu, hidrolik presi yere bırakmışlardı. Sonuncu adam plastik bidonları düşürdü.

Her şey bir anda oldu. Corso, tam Mercedes Class V'in yanındaki adamlardan birinin elini arabanın arkasına doğru uzattığım, bidon taşıyıcısının koşarak uzaklaştığını, kucağında esrar kütlesi olan herifin geri geri gittiğini görmüştü ki, atladığında trampelen görevi gören arkasındaki arabanın üzerine Lambert ile tüfeği hızla düştü.

Corso İkiliden en tehlikelisine, mini vanm içinde bir şeyler arayana doğru ateş etti, sonra diğer adamın esrar kütlesine nişan aldı, merminin çarpma kuvvetiyle adam geriye doğru savruldu. Corso ne yaptığım biliyordu; 2012'den bu yana polisler, delip geçmeden hedefin içinde parçalanan yeni çukur uçlu mermiler kullanıyordu.

Her şey bir anda sona erdi. Yaralı, Mercedes'in içine savrulmuştu. Suç ortağı istemsizce ellerini kaldırmıştı. Kıç üstü yere düşmüş olan esrar taşıyıcısı, araba ile kahverengi uyuşturucu kütlesinin arasında sıkışmıştı. Diğer çakal ortadan yok olmuştu.

Silahım adamların üstünden ayırmadan Lambert'e doğru bağırdı:

- Şunlara bileziklerini tak!

Cevap yoktu. Ortamın gerginliği devam ediyordu, manzara binlerce uyarıcı işaret halinde gözlerini yakıyordu. Lambert tehlike-

li bir biçimde düşerek ölmüş müydü? Onun düştüğü yere doğru bir göz attı ve polisi gördü, bir dizi yerdeydi, nereden çıktığı anlaşılmayan kapüşonlu bir herifle dövüşüyordu. Zehir taciri, Lambert'in tüfeğini ona doğru çevirmeye çalışıyordu. Kendine doğru ateş etmeye zorlamak için polisin ellerini iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Kapüşonlunun parmağı tetikteydi. Corso iyi bir açığı yakalamak için yana doğru iki adım attı, yeni nesil mermi olsun olmasın, kurşunun torbacımın kafasını delip geçerek meslektaşını öldürmesini göze alamazdı.

Yerini aldığı anda, parmağın harekete geçtiğini, Lambert'in gösterdiği mukavemetten herifin suratının eciş bücüş olduğunu gördü ve ateş etti. Mermi katilin kafatasına saplandı, etrafa kemik ve beyin parçalan saçıldı. Corso hızla koştu, o kadar hızlı koştu ki, yaptığı atışım dumanının yerdeki torbacımın ağzından çıktığını görebildi.

Lambert hemen toparlandı ve HK G36'sını, yerlerinden kıpırdamadan **-miracolo**¹³ bekleyen diğer iki adama doğrulttu. Corso birkaç adım geri gitti ve bir arabaya yaslandı, bacakları titriyordu. Lambert iki ahmağa kelepçeleri takmıştı bile.

Son bir önseziyle, Corso Mercedes Class V'e doğru yaklaştı. Atıcılık becerilerden hiçbir şey kaybetmemişti: Attığı mermi, etleri yakarak ve hayati organları işlevsiz hale getirerek torbacımın karnının yansını parçalamıştı. Gecenin ödül kazananı olma düşüncesi midesinin bulanmasına sebep oldu.

Lambert onun sırtına dostça bir şaplak indirdi.

- Eski karının hayatını kurtaran iki ahmak daha!

13."Mucize" anlamında İtalyanca sözcük, (ç.n.)

Saat 9'da 36'da¹⁴ brifing.

Corso sabah 5'ten 8'e kadar, giysileriyle uyumuştı, sonra bir önceki gece yaşanan vahşeti düşünmemeye çalışarak duş almış, tıraş olmuş, üstünü değiştirmişti.

Corso'nun orada olduğunu unutmada konusunda Lambert'le anlaşmışlardı. Ekip amiri operasyonu -onun başarısını, cesetlerini (cesetlerden biri bizzat Mehdi Zaraoui'ydi)- tek başına üstlenecekti Corso da kendi soruşturmasına ve lüzumsuz kırtasiye işlerine geri dönecekti. Özel Harekât birimleri de sonuçta, yılan heykelinin oradaki çete mensuplarının üstesinden gelmişti. Sadece direğe asılı adamın arkadaşları kaçmayı başarmıştı. Bilanço şöyledi: imha edilen yasadışı bir uyuşturucu laboratuvar, yakalanan bir avuç zehir taciri, içlerinden biri çete reisi olmak üzere üç ölü, iki yaralı ve yaralı bir polis memuru. Bu Lambert için itibar demekti. Corso içinse, tabiri caizse, bir öfke boşaltma.

Bir gecede iki adam öldürmenin -hizmette geçen on sekiz yıl içinde altıncı veya yedinciydi bu- hiç önemi yoktu. Böyle bir travmayı atlatmak için hep uyguladığı bir ritüel vardı: Banliyösünden kurtulduktan sonra Paris'te keşfettiği ilk kilise olan Saint Jacques-du-Haut-Paris'ye gidiyor ve Tann'dan af diliyordu.

Polis olmasına, her insanda var olan kötülüğün bilincinde olmasına rağmen evren hakkında iyimser düşünmekten vazgeçmiyordu, evrende beşinci temel kuvvet olduğuna inanıyordu: sevgi. İşte bu nedenle, buhur kokusuyla dolu kilisenin sessizliğinde, kan akıttıktan sonra içindeki şeytanı kovuyordu. İçinde var olan

14. Fransa'da Emniyet Genel Müdürlüğü Paris'te Quai des Orfèvres 36 numaradadır. Bu nedenle 36 olarak adlandırılır, (ç.n.)

ve bir kez daha uyanan iblisleri, duaların ve yakarışların gücüyle boğmaya çalışıyordu.

Bu sabah, ayın için zamanı yoktu. Saat 8.45'te evden çıkmış ve sirenlerini çalıştırarak Seine yönüne doğru yola koyulmuştu. Yaptığı çılgınlık, aklından bir türlü çıkmıyordu. Bütün sevgisini, mücadelesini adadığı yegâne insanın, 9 yaşındaki bir oğlan çocuğunun babasıydı ve bir kez daha gerekmediği halde kendim tehlikeye atmıştı...

Üçüncü kat, kahve makinesi. Boğazmda tatsız ve yavan sıvının yakıcılığından başka bir şey hissetmedi. İhtiyaç duyduğu şey de buydu.

Toplantı salonuna girdiğinde, bütün ekibi çoktan oradaydı. Dört yıldır yönettiği ekip, birbiriyle kaynaşmış, etkili bir ekipti ancak aralarındaki hassas denge uykularını kaçırıyordu. Bir ekip üyesi ayrılrsa bütün sihir bozulurdu...

Barbara Chaumette, namı diğer "Barbie". Corso'ya göre ne uzun boylu, baygın bakışlı bir kadını çağrıştıran adının ne de bir modele uygun lakabının onunla bir alakası vardı. Ekibin ikinci adamıydı, ifadesiz bir yüzü, kestane rengi saçları olan ufak tefek bir kadındı. Bir sopa gibi kuruydu, siyah yün elbiseler, yırtık çoraplar ve yıpranmış Stan Smith giyiyordu.

Ulusal İdare Okulu'nda siyasal bilimler okumuş, ama 26 yaşında yön değiştirmiş ve polis okulunun -ama komiser yetiştiren Saint-Cry-au-Mont-d'Or'daki Ulusal Yüksek Polis Okulu yerine Cannes-Ecluse'deki, sıradan polis memuru yetiştiren okulunu tutmuştu. Neden böyle davrandığını anlayan olmamıştı. Ayrıca ne ailesini ne de özel hayatını (eğer bir erkek arkadaşı varsa, ona ancak acınırdı; kadın bir marakas kadar sertti) bilen biri vardı. Şimdilik başkomiserdi, Corso onun hızla amirliğe yükseleceğini umut ediyordu. Corso bugüne kadar, onun kadar analiz zekâsına sahip, onun kadar hafızası güçlü bir polis görmemişti. Telefon dinlemelerini, telefon konuşmalarından yer tespit işlemlerini ya da banka hesaplarını incelemeyi ve bunları anlaşılır hale getirmeyi ona emanet etmişti.

48 yaşındaki Nathalie Vallon onun tam tersiydi. Uzun yıllar vücut geliştirme çalıştığından olacak ona "Stockos"¹⁵ lakabı uygun görülmüştü ya da "Stock" diyorlardı. Yirmi yıldır bir ilkokul öğretmeniydi evliydi ve okullarında başardı iki çocuk annesiydi, an-

15. Fransızcada kelime İçindeki hecelerin yerlerini değiştirerek argo kelimeler oluşturulur. Burada da "sağlam, gürbüz, güçlü" anlamında Fransızca "costaud" kelimesinde hecelerin yerleri değiştirilerek "Stockos" ve "Stock" kelimeleri oluşturulmuş, (ç.n.)

cak heybetli vücut yapısı yüzünden Adli Polis'te adı lezbiyene çıkmıştı.

Sürekli gösterişsiz siyah bir takım, beyaz gömlek ve jandarma postalları giyiyordu, memurluk ile cenaze levazımatçılığı arasında bir yerde, gerçek bir Cinayet Büro askeri idi.

Gözü pek yükseklerde olmadığından, ne başkomiser rütbesi alabilmiş ne de bu rütbe için can atmıştı. Onun tek ve gerçek tutkusu alkol şışesiydi. Corso ekibinin ilkelerini ona düzenli olarak hatırlatma gereği duyuyordu: Görev başında alkol içmemek, uyuşturucu kullanmamak, beylik silahım bürodayken çekmede tutmak, belden aşağı espriler yapmamak. **Lütfen.**

İnsani konularda kimse Stock'un eline su dökemezdi. Güler yüzü, iyi yürekli ve güven uyandırıcıydı, tanıkların -ve suçluların- güvenini kazanmada eşi benzeri yoktu. Nathalie'nin yaptığı sorgular da, diğer polisler oranla hep daha iyi sonuçlar elde edilirdi.

Corso'nun ötekiler kadar takdirini kazanmamış olan, ekibin üçüncü adamının adı Ludovic Landremer'di. 35 yaşındaydı, ekonomi alanında mastır sahibiydi; bu parlak Toulouse'lu, basamakları sorunsuzca tırmanmıştı. Bir araba satıcısına benziyordu - üzerine tam oturan giysiler ve sivri burunlu ayakkabılar- kafasının tepesinde kıvrıkcık ve kızıl renkli bir saç tutamı vardı, itiraf ettiği tek tutkusu ragbiydi. Kökeni sorulduğunda "Ragbistan" diye cevap verirdi.

Özel yaşamındaki en zayıf nokta ise tanışma siteleri idi. Bekardı, sadece yaptığı gece planları için yaşıyordu. "Gecede bir kadın, hafta sonunda bir maç" özdeyişini benimsemişti. Bilgisayarını engellemek zorunda kalmışlardı ve kişisel cep telefonu vestiyerde duruyordu.

Polislik konusundaki en önemli üstünlüğü sabırdı. Gerekli olduğunda tüm binaları tepeden tırnağa arayabilir, tüm kapıları çalabilir, aynı sorulara bıkmadan, dikkatinden en ufak bir şey kaybetmeden sorabilirdi. Diğerlerinin ona uygun gördüğü isim gibi "Trol" Ludo, ağında kesin sonuca ulaşmayı hiç sektirmeden sağlayacak unsurları, bir soruşturmayı altüst edebilecek küçük tutarsızlıkları yakalamayı bilirdi.

Ekibin son adamı Krishna Valier'di. Ona bir Hindu tanrısının adını vermiş olan hippie anne babayı, oğullarını bu durumda görmek çok üzüyordu muhtemelen; hiç kuşku yok bir polisti ancak "her şeyden önce memur"du. Mesai saatlerini bürosunda (diğerlerinin "zindan" olarak adlandırdığı, sadece ona ait, tek başına oturduğu bir bürosu vardı) tanık tutanakları, raporlar, notlar

yazmakla geçiren, hukuki işlemleri bilen bir polisti. Hukuk yüksek lisansı vardı, yargıçların diliyle konuşabilen ve idari sıkıntıların üstesinden gelebilen tek kişiydi. Arşivden sorumlu olan ve her vakayı sonu gelmez formlar doldurarak, cinai suçlarla ilgili devasa bir veri tabanı olan Salvac'a (Suç işleme analiz sistemi) yükleyen de oydu.

Ekibin diğer üyeleri Hinduist değildi, ama Krishna'ya büyük saygı gösteriyorlardı, çünkü onun sayesinde bir bilgisayarın önünde oturmak yerine sahada daha fazla zaman geçirebiliyorlardı.

Krishna mesleğinin fiziğine uygundu, en azından sahip olmadığı söylenemezdi. Ufak tefek ve zayıftı, 35 yaşından önce kel olmuştu, o da yüzünü örtmek için gözlük takmıştı; ona Lego'dan yapılmış havası katan, tanınmış bir markaya ait dik köşeli kemik bir çerçeve. Özel hayatını bilen yoktu, ama onun gibi bir adamla olmak post-it üstünde yer almak demektir.

Toplantılara katılmasa da, hiçbir soruşturma yürütmese de, ofisinden hiç çıkmasa da ekibin hayati elemanıydı. Kapıyı vurup, selam demek yerine "Hare Krishna" demekte ısrar eden meslektaşlarına karşı sabrının sınırı yoktu.

- Güzel, dedi Corso, ellerini çırparak, elimizde kabaca neler var?

- Martel dosyasını sonlandırdım, dedi Barbie, Ludo Koreli'nin atölyesiyle ilgili son tutanakları da düzenledi. Hâlâ Aubervilliers otoparkının bilirkişi raporlarını bekliyoruz. Château-Rouge'daki linç olayı tanıklarının emniyete gelmeleri için çağrı yapıldı...

Linç kelimesi Corso'ya dün geceki direğe asılı adamı -ve **biz-zat** işlediği cinayetleri- hatırlattı. Pablo-Picasso Mahallesi'ndeki ölümlerin onun eseri olduğunu ekibinin öğrenebileceği düşüncesi ter içinde bıraktı onu. Ama Lambert onu, hiç kuşkusuz bu işin dışında tutacaktı. Nanterre Bölgesi Adli Polisi'yle işleri yoluna koyacaktı, çünkü herkes kendi kapısının önünü temizlerdi.

- O halde tamamen Le Squonk olayına odaklanabiliriz, değil mi?

Stock, elleri cebinde (not aldığı görülmemiştir), araya girdi:

- Düşüncen ne?

- Size dün de söyledim: Biraz daha ilerleme kaydedebiliriz umuduyla bebeği kucağımıza bıraktılar.

- Hepimiz dosyayı okuduk, dedi Ludo. Bomek ve adamları iyi iş çıkarmışlar.

- Ama daha iyisi yapılabilir, diye güvence verdi Corso.

Onu onaylayan bir sessizlik oldu: kibir, sinir savaşı.

- Siz dördünüz, gece gündüz, en azından pazartesiye kadar yüzde 500 bu dosyayla ilgileneceksiniz. Eğer hiçbir şey bulamazsak, suçüstü süresi dolacak, davaya bir yargıç atanacak ve dava kapanacak.

- Onurumuzu kurtarmak için mi mücadele ediyoruz? diye gü-lümsedi Nathalie.

- Kesinlikle. Kurbanın fotoğraflarını hepiniz gördünüz. O göt-verenin kazandığı başarıyı düşünerek mastürbasyon yapmasına da, bir kez daha öldürmesine de izin veremeyiz.

Başlar onu onaylayarak sallandı. Corso ortamı ısıtıyordu.

- O halde, soruşturmaya sıfırdan başlıyoruz, bütün ipuçlarını yeniden değerlendiriyoruz. Nina'nın sokağındaki bütün dükkân sahiplerini mi sorguladılar? Biz mahalledeki tüm dükkân sahiplerini sorgulayacağız. Son ayın telefon dökümlerini mi incelediler? Biz son üç ayın dökümlerim inceleyeceğiz. Bunun gibi şeyler.

Ludo başım bilgisayarından kaldırdı.

- Nasıl bir profil arıyoruz?

- Her şey, önceden planlanmış bir cinayet olduğunu gösteriyor. Yani katil kurbanını yakından veya uzaktan tanıyordu.

- Ve ölümünden on beş dakika öncesine kadar Nina hayat-taydı.

Corso'nun cevabı ikinci değildi.

- Katili ona yaklaşabilen kişiler arasında aramak lazım, yakınlardan biri olabileceği gibi sadece bir gösteri ya da staj sırasında karşılaştığı biri de olabilir.

- Bu, dünya kadar insan demek.

- Bu nedenle **onun** zamanını nasıl değerlendirdiğinden yola çıkmamız gerekiyor. Pislğin teki ona karşı cinsel bir şeyler hissetti ve bunu da çok kötü bir şekilde gösterdi. Tablonun içinde yer alan bu herifin kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Kare kare durdurarak filmi tersten saracağız.

Polisler birbirlerine baktılar. Bu söylev son derece iyiydi, ama iş açısından bıktırıcı ve yorucu yüzlerce saatlik araştırma demekti. Ve kuşkusuz hiçbir sonuca ulaşamayacaktı...

- Kim ne yapıyor? diye sordu Barbie, herhangi bir coşku göstermeden.

- Sen telefon aramalarıyla, kişisel hesaplarıyla, bilgisayarıyla ilgileniyorsun. E-postalarnı, kimlerle yazıştığını en ufak ayrıntısına kadar inceliyorsun. Emniyet içindeki bilişim dehalarıyla görüş, silinmiş mesajları kurtarma imkânı var mı öğren.

- Kanıt torbalarında cep telefonu yok.

Corso onu onayladı ve ekibin dikkatini çekmek için bundan yararlandı:

- Ceset çıplaktı, ne çantası ne de kişisel herhangi bir eşyası bulundu. Bunun belki bir anlamı yok ya da tam tersine, katil onun ajandasına ulaşmamızı istemiyor. Telefon dökümlerinin önemi de burada.

- Bomek'in adamları tüm bunları çoktan yaptı.

- Söylediklerimi anlamıyor musunuz? diye sordu Corso, sesini yükselterek. Eğer onlar bir şey bulamadıysa, ya bu ayrıntı daha eskiye aittir ya da dikkat çekmeyecek kadar önemsizdir. GSM operatörünü ara ve elinden gelenin en iyisini yap.

Sonra, sırtını kapının pervazına dayayarak ayakta duran Nathalie'ye döndü:

- Sen dükkân sahipleriyle, komşularla ve yakınlarıyla ilgileniyorsun. Ardından çemberi genişletiyorsun: Nina doğa, yoga gibi saçmalıkların tutkunuydu. Kim bilir? Belki katilimiz de bir nüdisttir.

Şakası güme gitti. Önemi yoktu. Bir brifing katılımcılarla kurulan iletişime göre değerlendirilirdi.

- Bir ayrıntı, dedi yeniden Corso, Stockos'a hitaben. Sophie Sereys terk edilmiş bir çocuk olarak dünyaya geldi. Onun biyolojik ailesini bulmaya çalışmak, işte bu imkânsız bir şey, ama Bornek onun büyüdüğü yurtları ve koruyucu aileleri öğrenmek için dilekçe vermiş. Bu konuda ne aşamada olduğumuzu öğren.

- Bunun o kadar eski bir hikâye olduğunu mu düşünüyorsun?

- Hiç belli olmaz. Sebep çocukluk dönemine kadar uzanıyor olabilir; terk edilmiş bir başka çocuğun yaşadığı yoksunluk.

Nathalie kimildanıyordu. Corso'nun dur durak bilmeyen istekleri onu duygusuzlaştırmıyordu.

Stéphane sonunda kendi eksenini etrafında dönerek Landremer'e yöneldi.

- Ludo, sen onun çalıştığı gece kulüplerine yeniden git, müşteriler arasında ona kafayı takmış biri var mı yok mu, kesinleşmiştir. Ayrıca onun **one shot** lannı¹⁶ da araştır. Gece kulüplerinde veya özel partilerde gecelik striptizler yapıyordu. Onu tanıyan azımsanmayacak sayıda insan bulabilirsin... Bir başka konu daha, Krishna'dan Salvac'ta araştırma yapmasını iste, bakalım uzaktan bile olsa, bu cinayeti çağrıştıran, aynı tarz kesip biçmelerin ya da boğma tekniklerinin uygulandığı vakalar var mı, öğren.

16. Tek seferlik gösteri, (ç.n.)

- Bomek...

- Onlar sadece ile-de-France¹⁷ için böyle bir araştırma yaptılar. Sen bu işi tüm Heksagon¹⁸ için genişlet. Ayrıca cezaevi arşivlerinin eski kayıtlarını da dijital dosyalarda arıştır. Emekliye ayrılmış eski polislerle konuş. Gazeteleri karıştır. Kahretsin, bu tür yaraların, eğer geçmişte benzerleri varsa unutulup gitmesi imkânsız!

Yeniden sinirlenmeye başlıyordu, ama fark eden yoktu. Onun her zamanki hali olduğunu sanıyorlardı; **son derece huysuz, asla memnun olmayan biri.**

- Peki sen, sen ne yapacaksın? diye sordu Barbie; bu tarz kışkırtıcı sorulan ondan başkası soramazdı.

- Önce, Cinayet Büro katının yansının bizi arkadan becermesi için Bornek'in kırım yalamaya gideceğim. Ondan sonra, kendimi dansçılara, onun meslektaşlarına, yani Nina'nın sözde yakın dostlarına vakfedeceğim. Tanıklardan hiçbiri onunla ilgili kişisel bir ipucu veremese de genel görüşe göre, striptizciler arasında en **cool** olan oymuş.

Bir başka ekipte olsa amirin en iyi işi -kadınlar- kendine ayırdığı konusunda iğnelemeler olurdu, ama Corso'yla bu tür düşünceler şapa oturuyordu. Ayrıca, kimsenin aklına, onun kızların kırım dikizlemeyi düşündüğü asla gelmezdi. **Onun tarzı değildi.**

17. Paris Bölgesi'ne verilen ad. (ç.n.)

18. Coğrafi biçimi altıgeni andırdığından Fransa için kullanılan bir deyim, (ç.n.)

- Bizden daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan ayağına kurşun sıkmış olursun.

- Bir şey düşündüğüm yok. Bompert benden işi devralmamı istedi. Ben de elimden gelenin en iyisini yapacağım, hepsi bu.

Patrick Bornek fıçı gövdeli, basık burunlu, orta boylu bir adamdı. Kafa yapısına çok uyan bir fiziği vardı. Geçim sıkıntısı çeken, dik kafalı biriydi; sürekli duvara toslamış, bunlardan ders çıkarmış ve sonuçta öne çıkan bir dedektif olmuştu.

Mesleki kariyeri Corso'nun kariyerinin tam tersiydi; bir kahramanlık öyküsü yoktu, tehlikeli birimlerde berbat yıllar da geçirmemişti ancak idari kademelerde yavaş yavaş ilerlemiş, sabırla nitelikli olduğunu herkese ispatlamıştı. Olayları aydınlatma oranı konusunda Bornek'in ekibinin -sadece daha yavaş, daha az başardı, daha az halkla iç içeydiler- elinden Corso'nun ekibini kıskanmaktan başka bir şey gelmezdi.

Bu önemsiz meseleye gelince, Le Squonk vakasını Corso'nun alması gerekiyordu, zira cesedin bulunduğu gün nöbetçiydi. Ama hemen öncesinde zarf açacağıyla gırtlığı kesilmiş bir noterin yazıhanesine çağırılmıştı. Suçlunun kimliğini -hoşnutsuzluğunu kendince ifade eden miras dışı bırakılmış biri- tespit etme süresi içinde striptizciyle ilgili olayla da görevlendirilebilirdi, ama zaten olay çoktan medyatik hale geldiğinden Bompert, Nina Vice dosyasını daha az göz önünde olan bir ekibe vermeyi tercih etmişti.

Bornek gidip masasına oturdu. Oturur oturmaz da boynu omuzlarının arasında kayboldu, ahıra kapatılmış boğa gibi asık suratlıydı.

- Hiçbir şey bulamayacaksın, diye yineledi, pislik herif ardından en ufak bir iz bile bırakmamış. Ölümünden önceki yirmi dört

saat içinde maktulü gören olmamış. Yine ölümünden önceki son günlerde kimsenin dikkatini çeken bir şey olmamış. Yakınlarına gelince, onları o denli sıkıştırdık ki bize hak mahrumiyeti davası açabilirler ve bizi psikolojilerini bozmaktan mahkemeye verebilirler.

- Ya iç çamaşırlarıyla yapılan bağlar?

- Onu boğan düğüm bir kamçı bağı, bir tür hareketli bağ. El ve ayak bileklerindeki düğümler ise bir sekizli düğüm. Denizci zumbırtıları. Havre ya da Toulon limanlarından görüş isteyecek değildik... Ama izcilerle temasa geçtik.

- Neden izciler?

- Onlar da düğümler ve bağlar konusunda uzman. Neyle karşı karşıya kaldık görüyorsun...

- Bondaj¹⁹ mı? diye üsteledi Corso. Belki Nina internet için fotoğraflar çektirmiş veya filmler çevirmiştir, SM²⁰ meraklılarıyla tanışmış olabilir...

- Bunu da düşündük. Ancak bilgisayar hesaplarında bu tarz bir faaliyetin en ufak izine bile rastlamadık, inan bana, bu konuda son derece titiz. Para kazanmaktan başka bir düşüncesi olmayan, sıradan zevklere sahip biri. Bu konuda da araştırma yaptık, Fuhuşla Mücadele Bürosu'ndaki meslektaşlarımıza danıştık. Manidar hiçbir şey yok.

- Ya bedenindeki kesikler?

- Rica ederim. Herifin zavallı kızın suratına çizmeye çalıştığı şeyi anlamak için çabalamaya gerek yok, hepsi bu. Kaçık herif kızın yüzünü hacamat etmek istemiş, o kadar.

Bomek yanılıyordu: Ağızdaki yaralar, gırtlığın içine yerleştirilmiş taş, bunlar önemsiz ayrıntılar değildi. Katil, kurbanının yüzüne gerçek bir görünüm kazandırmıştı, belki de bir kâbusa yapılan göndermeydi bu.

- Savunma yaralan olmadığım fark ettim... diye bir denemede bulundu Corso.

- Eee, yani? diye sinirlendi Bomek. Bundan katilini tanıdığı, ondan kuşkulanmadığı sonucunu mu çıkanyorsun? Tüm bunlar TV filmlerinde görülen saçmalıklardan başka bir şey değil. Bu tarz yaklaşımlarla bir dava asla çözülemez. Belki de katil onu zırlıksız yakaladı ve hemen bağladı. Ya da ardında herhangi bir iz

19. Partnerini zincir, ip, kayış vb. kullanarak bağlamaya dayanan sadomazoşist cinsel haz alma yöntemi. (ç.n.)

20. Sadomazoşizmin kısaltması, (ç.n.)

bırakmayan bir maddeyle uyuşturdu. Veya o kadar çok dehşete kapıldı ki dondu kaldı. Ne olduğunu asla bilemeyeceğiz.

Corso, Bomek'in havlu attığını anlıyordu, zaten o da havluyu yerden almak için buradaydı.

- Bizzat Nina'ya odaklanmayı düşünüyorum...

- Çünkü biz bunu düşünmedik, değil mi? Her şeyi araştırdık, her şeyi inceledik. Dişe dokunur hiçbir şey bulamadık, ne katille ne de kurbanla ilgili.

- Ya çocukluğu hakkında?

- Çocuk Hizmetlerinden dosyayı bekliyoruz, ama onları biliyorsun...

Bir gün öldürülürse kendisinin geçmişiyle ilgili de araştırma yapılacağını düşündü. O da devletin velayeti altında olan, 6065 sicil numaralı bir çocuktü. Ona kulağa hoş gelen İtalyanca Corso soyadını vermişlerdi, çünkü İtalya sınırına birkaç kilometre uzakta yer alan Nice'te doğmuştu.

Polisler onun çocukluk ve gençlik yıllarına gitseler ne bulacaklardı? Kaldığı yurtların, koruyucu ailelerin adlarını, kuşkusuz kişiliğini biçimlendiren karanlık yılları da. Bu karanlık bölge, uyumsuzluklar, sırlar üretmiş, onu sır küpü yapmıştı. Bu düşünce onu yeniden umutlandırdı. Sophie Sereys'in de sırları olmalıydı...

Bomek ayağa kalktı ve elleri cebinde, pencerenin yanında arkası dönük olarak durdu.

- Bu görevden alma...

- Bunu bu şekilde adlandırma.

- Bu bir görevden alma. Ve bu görevden alma tıpkı mükemmel bir otuzbir çekme gibi. Küçük düşürücü, ama sonuçta rahatlatıcı.

Sözün sonu.

Corso ayağa kalktı ve Bomek'i avutmak için son bir girişimde bulundu:

- Bu işi yapacağız, ama daha fazla bir şey bulamayacağız. Tüm bunlar, sadece medyaya ve halka çabaladığımızı göstermek için.

- Deme, dedi Bomek ona doğru dönerek. Seni tanıyorum, Corso. Bizden daha iyisini yapabileceğine inanıyorsun. Tamam o halde, sana iyi şanslar. Ben, ben tatile çıkıyorum.

Corso, bürosuna dönerken dün geceki silahlı çatışma hakkında hâlâ hararetli hararetli konuşulan Narkotik Büro'nun önünden geçti. Narkotik'ten bir polisle karşılaşmamak için adımlarını hızlandırdı.

- Amir Corso?

Kafasını çevirdi ve ismini hatırlamadığı, ama Adli Polis Müdür-

lügü'nün koridorlarında sıkça gördüğü bir gazeteciyle karşılaştı. Corso'nun muhabirlere karşı herhangi bir düşmanlığı yoktu; onlara ne olursa olsun anlatırdı, ama bir yargıçtan ya da avukattan daha fazlasını değil. Meslektaşlarının tersine onları leş yiyiciler olarak görmezdi. Bu şekilde bakıldığında polisler de başkalarının kanyıyla beslenen akbabalardı.

Adam bir eli tokalaşmak için önde, ona doğru yaklaşıyordu. Corso bu hareketi görmezden geldi, tokalaşmaktan tiksiniyordu.

- Dün gece Pablo-Picasso Mahallesi'nde yapılan operasyon hakkında bana birkaç kelime söyleyebilir misiniz?

- Beş yıldan beri Narkotik'te çalışmıyorum.

Adamın adı aklına geldi: Trepani ya da Trivari. Bu soytarı suratlı herifin sorularım bir veya iki kez cevaplamak zorunda kalmıştı. Patlak gözleri ve küçük ağzıyla Tavşan Crétin'e²¹ benziyordu.

- Yine de, asılmış bir adam, üç ölü ve kurşunla yaralanmış üç kişi, sanki Paris'in banliyösü değil de Juárez ya da Medellin.²²

- Meslektaşlarının düşüncelerini sorsanız.

- Ama duyduğum kadarıyla, siz orada büyümüşsünüz.

Gazeteciler bazen polisler hakkında, Polis İçişleri Müfettişliği'nden daha fazla şey bilirdi.

- Semtlin gelişimi hakkında ne düşünüyorsunuz? diye devam etti gazeteci.

- Yangın çıkarmaya meraklı bir itfaiyeci arıyorsanız, bana güvenmeyin. Semtin gelişimi konusuna gelince, ben iyimserim. Semtin sakinlerinin çoğu iyi insanlardır.

Gazeteci gülümsedi, ukala bir hali vardı.

- Sizin zamanınızda, sokak lambalarına asılan adamlar yok muydu?

"Çoğunlukla yeraltında gerçekleştirilen başka şenlikler vardı" diye yanıtlamak istedi. Ama tam zamanında kendine hâkim oldu.

- Şefler terörü yaymak istiyorlar, dedi olabildiğince sakin bir şekilde. Başaramayacaklar. Bir kez daha söylüyorum, onlar mahalle nüfusunun çok küçük bir kısmı, polis kimliklerini saptamak ve onları yakalamak için orada. Bu tür mahallelere damga vurmaktan vazgeçmek gerekiyor.

Siyasi olarak doğru olan bu tür söylevlerin tek kelimesine bile inanmıyordu. Picasso'yla ilgili gerçek anılan farklıydı: çok yük-

21. Bir bilgisayar oyununun patlak gözlü tavşanı, (ç.n.)

22. Uyuşturucu kartellerinin yoğun olarak faaliyette olduğu biri Meksika'da (Juárez) diğeri Kolombiya'da (Medellin) iki şehir, (ç.n.)

sek sesle müzik dinlediği için üzerine köpeklerini salan komşular, okul ödevlerini yapmak yerine oturdukları gökdelenin posta kutularına işeyen çocuklar, yan komşularım kimlikleri olmadığı için polise ihbar eden koruyucu ailesi... Bütün katlarda çöp öbekleri.

- Adam yerine konulmayan... horlanan bu insanların hızla artmasının önü nasıl alınacak?

- Onları tutuklamak ve topluma zarar veremeyecek duruma getirmek gerekiyor, hepsi bu. Kahretsin, hepsini kodese tıkmak lazım!

Dudaklarını ısırıldı. **Bravo Corso. Yine bodoslama daldın ve duvara tosladın.**

- Bu tür mahallelerden gelen biri için, çok bağışlayıcı değilsiniz.

- Çünkü oradan geldim, bu yüzden bağışlayıcı değilim.

Bu faşistçe sözlerden sonra kendine lanetler okuyarak bürosuna geri döndü. Torbacılara ateş edenin o olduğunu bilen olmasa da bir kez daha silahını kılıfından çıkarmalı ve başka bir şekilde ateş etmeliydi; cümleleri medya tarafından, sosyal ağlar tarafından, her çeşit politikacı tarafından alınacak, herkes kendine göre yorumlayacak, süsleyip kullanacaktı.

Corso henüz bürosuna sığınmıştı ki kapı vuruldu. Sağanağa yakalanmış bir kara kedi edasıyla Barbie kapının eşiğinde duruyordu.

- Bir **navası**'nin yerini öğrendim, bu seni ilgilendirir mi?

- Bir ne?

- Bir **şibari** üstadı, Japon ipe bağlama sanatı.

Emiliya sıklıkla Corso'ya, erotizm ile estetiğin sınırlarında gezinen bu karanlık disiplinden söz etmişti. Kadınlan sıkıca ancak büyük bir zarafetle bir sosis gibi bağlama sanatı.

- Bomek bu ipucunu çoktan araştırdı...

- Paris'teki SM kulüplerin dörtte üçünü ziyaret etti. Ama ben sana gerçek bir ustadan söz ediyorum.

- Japon mu?

- Hayır, Parisli. Workshoplar, gösteriler, konferanslar düzenliyor.

- Nerede oturuyor?

- 16. Bölge'de. Gidelim mi?

Corso saatine bir göz attı: Henüz 11 olmamıştı.

- Benim arabayı alalım.

Barbie arabayı kullanmak için ısrar etti. Rıhtımlar boyunca sürekli **şibari**'den bahsedip durdu. Tuhaf bir biçimde, bu Mathieu Veranne adlı adamı çok iyi tanıyor gibiydi, ama bu deneyimlere o da katılmış mıydı, bilmenin imkânı yoktu.

Barbie'nin cinsel enerjisinin kaynağının ne olduğu Corso'nun akıma takılmıştı hep. Zaman zaman takılıp kalsa da Barbie'nin insan türünün karanlık yanlarını deşmekten her şeyden çok zevk aldığından kuşkusu yoktu. Bir "ruh röportajcısı" olduğunu düşünüyordu.

- Senin adamın bir mesleği var mı?
- Finansçı. Asyalı yatırımcılar için bir **hedge fund**²³ yönetiyor. Zamanı Paris, Hong Kong ve Tokyo arasında geçiyor.
- Bir ailesi var mı?
- Bir karısı ve iki çocuğu, sanıyorum. Ama tüm bunlar, onun tek tutkusu olan ipten sonra geliyor. Para kazanıyor, evinin geçimini sağlıyor, herhangi bir banker gibi davranıyor, ama bu gerçek ile bağlama işi arasında görünmez bir duvar var.
- Onunla tam olarak nerede tanıştın?
- Fuhuşla Mücadele Bürosu'nda görev yaparken bir olaya çağrıldık. Kötü sonuçlanmış bir **şibari** seansı: Tavana asılmış bir kadının düşüp boynunu kırmıştı.

Fikri onu güldürdü, ama bir şey demedi. Temmuz güneşinin, sanki fısıldayarak şehre kur yapıyormuş hissi uyandıran, yer yer bulutların perdelediği yumuşak ışığı binaların cephelerine vuruyordu. Tüm şehir büyülenmiş gibiydi.

23. İngilizce sözcük. Geniş yatırım yelpazesine sahip olan ve genelde riskli alanlara yatırım yapan fonlara verilen ad. (ç.n.)

- Töreni o mu yönetiyormuş?

- Hayır. Bağlama işini yapan kişinin... olayda bir hatası var mı yok mu anlamak için ondan görüş aldım.

- Peki, sen, diye devam etti Corso, sen denedin mi?

Barbie, incecik kollarına kıyasla kocaman gözüken direksiyonun ardında kendinden memnun sırttı.

Eiffel Kulesi'ne doğru Grand Palais'yi geçerken arabaya bir sessizlik çöktü; siyah eski Polo'da felekten bir gün çalan çift gi-biydiler, ne sirenler açıldı ne de tepe lambası yanıyordu.

Corso geçmişin anılarına daldı. Bağlama, cinsel arzunun gizli silahı... Corso da kirli bir polis, siyahlar giymiş bir adamın bağ-ladığı, aşağıladığı bakireyi oynamayı kabul ettiğinde Êmiliya'yi, birçok kez (üstün körü bir şekilde) bağlamıştı... Eski eşyle bir-likteyken zevkin aşın ısınan bir termometrenin cıvası gibi doruğa çıktığı karanlık ve sıra dışı anların tadına varmıştı. O esnada ka-fasından ışık hızına yaklaşan atomlar geçiyordu. Bu sınıra yaklaştıklarında, rahatlıyorlar, saf enerjiye, "başka bir şeye" dönüşüyor-lardı. Êmiliya için de aynı şeyler geçerliydi; iplerin altında kıvran-maya başladığında, ışık saçan bir hale gibi genişliyor, Corso'yu patlatmakla tehdit eden saf kükürt parçasına dönüşüyordu...

Corso bu anılardan kurtulmak için koltuğunda doğruldu. Bu zevkleri başka biriyle yeniden yaşama girişiminde asla bulunma-mıştı. Bu, kendini işe vererek, unutarak, öfkeyle ve hatta cina-yetle sonuçlanabilecek şiddet eylemlerine kalkışarak kapatma-ya çalıştığı özel hayatındaki bir tür gedikti. Ama kafasını kurca-layıp duran sorulardan da kurtulamıyordu: Êmiliya kadar yoldan çıkmış mıydı? Yoksa ondan daha mı kötüydü? Bu, Bulgar kadının karakteriyken o ikiyüzlülük mü yapıyordu?

Grenelle Köprüsü. Barbie sağa saptı, Seine Nehri'ni geçti son-ra Gros Sokağı'na girmek için Radyo Evi'nin önünden geçti. Çok geçmeden 16. Bölge'nin tek yönlü sokaklarının karmaşasında kayboldular.

Mathieu Veranne, Docteur-Blanche Sokağı'nda oturuyordu. Bütün polisler için bu adres kötü şeyler çağrıştırıyordu. 14 Ocak 1986'da, Arama ve Müdahale Birimi ile Gasp ve Hırsızlık Bü-ro tam da burada (39 numarada bir banka vardı) ortak operas-yon yapmış, ancak kaldırımdaki cesetler, hırsızların kaçıışı ve re-hin alınanlarla fiyaskoya dönüşen bu operasyondan sonra Postic-hes Çetesi²⁴ çökertilmiş, ama hemen ardından operasyonun bu

kadar kanlı sonuçlanmasından sorumlu tutulan komiserin açığa alınmasını isteyen polislerin ayaklanması başlamışta.

Sokağın 19 numarası, 1950-1960'larda, özellikle 16. Bölge'de yaygınlaşan, düz hatlı, süslemesiz binalardan biriydi. Alçak bahçe parmaklıklarından sonra, tamamen açık bir avluda iki acayiplik vardı: sinüzoidal hatlara sahip turkuvaz rengi seramik bir havuz ve boks eldiveni şeklinde, siyah reçineden yapılmış bir çeşme-heykel.

Corso bir başka dönemin modernizmine gönderme yapan bu ayrıntıdan çok seviyordu. Başını binaya doğru kaldırdı: on bir kat, dikdörtgen kutusundaki kesmeşekerler gibi sıkış tıkış elli kadar daire. Semte mağrur ve ilgisiz gözlerle bakan heybetli bir yapı.

Kapıdan girdiler. İçerisi daha da güzeldi. Kesintisiz bir biçimde bütün genişliğiyle uzanan hol, bahçeye açılıyor, bina sanki boşluğun üzerinde duruyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Burada her şey hareleniyordu: girişin, bahçenin yansıdığı camlı kapılan, pırlımlı parlayan mermer zemin, alüminyum posta kutulan.

Tuhaf bir şekilde, Corso, bu görüntüyü hayra yordu; bir tür lütf, onlara bir ifşa sunacak bir tür şeffaflık, karanlıkta bir ışık.

Mathieu Veranne, ellili yaşlarda leylek gibi bir adamdı. Gümüş rengi saçlar, girintili çıkıntılı kemikli bir surat. At dişleri, doymak bilmeyen, dikkatli ve pırlak gözler. Kaim dudakları, rahatsız edici bir sırtma yerleştirilerek birleşme yerlerinden dikilmiş gibiydi. Güldüğünde durum daha da vahimleşiyordu: Sert ve zalim bir "hurra!" çekmek için balkona davet edilmişçesine tüm dişler ortaya çıkıyordu.

Suratından mesleğinin ne olduğu anlaşılacak bir adamla karşılaşmak Corso'yu hep huzursuz ederdi. Buna güvenmemesi gerektiğini bilmesine rağmen, her şeyi açığa vuran bu dış görünüşün doğrulanması hoşuna gidiyordu.

Mathieu Veranne'da bir satiros kafası vardı.

Onları duvarları lambri kaph, alçak tavanlı büyük bir odaya bu yur etti. Mobilyalar, 1960'lardan beri dokunulmamış gibi görünse de Corso, onların ateş pahasına satın alınmış ikinci el otantik parçalar olduğunu tahmin etti. Pencerenin tam karşısındaki duvarda, mobilya takımının değerini teyit edercesine Jean Arp imzalı büyük bir tablo asılıydı.

Bu uyumu bir öge kesintiye uğratıyordu: Yirmili yaşlarda bir Japon kız, san yünlü kumaştan, lale biçimli bir koltukta, dizlerinin üstünde Eastpak çantasıyla oturuyordu. Ne güzel sayılırdı ne de yapmacık; çift dikiş yaparak okuyan bir lise öğrencisine benziyordu.

Tüm dikkatini telefonuna vermişti -oynadığı oyunun boğuk sesi duyuluyordu- başım kaldıp gelenlere bakma lütfunda bulunmadı. Veranne'm aklına da onu tanıştırmak gelmedi.

- Sizin için ne yapabilirim? diye sordu Veranne, kırmızı deriden kapitone bir kanepeye otururken.

Polisler Egg²⁵ koltuklarla yetindiler.

- Nina Vice adlı striptizcinin cinayetini duyduunuz mu?

- Elbette, dedi, bacak bacak üstüne atarken pantolonundaki bir tozu laubali bir şekilde eliyle silkti. Gece kulübünü biliyorum.

Nezaket, rahatlama; Veranne onlara zaman tanıyordu, hepsi o kadar.

- Cesedin fotoğraflarını basma hiç vermedik. Maktul iç çamaşırıları kullanılarak özel bir yöntemle bağlanmıştı.

Barbie suç mahallinin fotoğraflarım çıkarmaya başlamıştı bile. Hepsini iskambil kâğıtları gibi sehpanın üstüne yaydı.

Veranne eğildi ve sessizce resimleri inceledi. Ne yüzdeki yaralar hakkında tek kelime etti ne de en ufak bir heyecan belirtisi gösterdi. Corso onu iş üstünde, metrelerce ipiyle çalışırken ve kırbacım asılı haldeki çıplak genç kadınların üstünde şaklatırken görmeyi çok isterdi.

Sonunda Veranne bacağım indirdi ve resimleri sırayla eline aldı.

- Bunlar size bir şey ifade ediyor mu?

Etlı dudaklarının iyice abarttığı bir kösnüllükle dudak büktü. Japon kız, cep telefonuna dalıp gitmiş hâlâ köşesinde oturuyordu; oyunun kulak tırmalayıcı **zzz-zzz** sesi duyuluyordu.

- Şıbarinin en tehlikeli pozisyonlarından birini çağrıştırıyor sanki: **uşıro takate kote şıbari turi**.

- Bunun anlamı ne?

- Partnerin elleri arkadan bağlanır ve bu pozisyonda asılı tutulur. Ayrıca sizin fotoğraflarda olduğu gibi ayak bilekleri el bileklerine de bağlanabilir. Partner muhakkak güven altına alınmalıdır, aksi takdirde kollar ve bacaklar vücudun ağırlığı altında zarar görebilir.

- Düğümlere dikkatle bakın. Onlarla ilgili ne söyleyebilirsiniz?

- Bunlar **musubime**, yani “kapalı düğümler”, şıbari dünyasında oldukça nadir kullanılırlar. Çok tehlikelidir.

- Özür dilerim, anlayamadım.

- Bir kapalı düğümü çözmek zordur. Kişi hareket ettikçe, bağ daha da sıkı hale gelir. Bunun tersine, açık düğüm kolayca çözülür, ipin uçlarından birini hafifçe çekmek yeterlidir.

- Kapalı düğümleri kullanan bir disiplin var mı?

Veranne omuz silkti.

- Bu bizi çok daha eski bir tekniğe, XV. yüzyılda Japonya’da ortaya çıkmış **hojojutsu** tekniğine götürüyor. O dönemde, bir

mahkümü bağlamak gerçek bir ifade tarzıydı. Her suç için kullanılan farklı bir yöntem vardı. Bağlanmış bir suçluyu görünce, onun suçunun ne olduğu anlaşılırdı. Bu savaş sanatı, samuraylar ve kanun adamları tarafından uygulanırdı. **Zainin şibari** (suçlulara uygulanan şibari) denirdi.

Corso, büyük bir huşu içinde adamı dinleyen Barbie'yi göz ucuyla izliyordu. Bu hayranlık dolu ifade, onları ellerindeki vaka-dan gittikçe uzaklaştırabileceğinden Corso'yu kızdırdı.

- Daha sonra, diye devam etti Veranne, Edo Dönemi'nde, bu teknikler zevk alma yöntemi olarak kullanılmaya başlandı. İp, kaligrafi ya da çay sanatı gibi tamamen estetik bir disipline dönüştü. XVII. yüzyılda bu alanda yüz elliden fazla okul vardı...

Corso tarih dersini yanda kesti:

- Size göre, katil bu tekniklerden birinin ana hatlarını biliyor olabilir mi?

- Günümüzde, partnerini gerektiği gibi bağlamak için internetten bilgi toplamak yeterli.

Polisin akıma başka bir fikir geldi:

- Sizin bahsettiğiniz eski tekniğe göre, her suça özgü bir bağlama yöntemi varmış. Bizim kurbanın bağlanmış biçimi özellikle bir suça, kınanması gereken bir eyleme gönderme yapıyor mu?

- Bu benim bilgim dahilinde değil. Tarihi eserlere bakmak gerekir... Bunun ana bir günahla ilgili olabileceğini söyleyebilirim. Hangi şibari okulu olursa olsun, mahkûmun el bileklerini arkadan ayak bileklerine bağlamak en acı verici tekniklerden biridir. Bugün bile, kötü uygulanan bu tür bağlama fantezilerinin yol açtığı kazaların sayısı hiç de az değil ve...

Veranne sustu. Fotoğrafların birindeki bir ayrıntı dikkatini çekmişti. Resmi yeniden eline aldı ve diğer eliyle göğüs cebinden gözlüklerim çıkardı.

- Dikkat etmemişim... dedi gözlüklerini takarken. Bu sekizli düğüm çok özel bir düğüm...

- Açıklayabilir misiniz?

Bir balıkçıl kuşu gibi kafasını kaldırdı, sonra yapmacık bir hareketle gözlüklerini çıkardı.

- Burada sözünü ettiğimiz düğümün biçimi yatay bir sekiz...

Resmi hâlâ elinde tutuyordu, gözlüğünün kemik çerçevesiyle bağlan işaret etti.

- Oysa dikkatle bakarsanız, başka bir sekizli düğüm daha atılmış, ancak bu bir açık düğüm...

Fotoğrafi Corso'ya uzattı, polis el bileklerindeki düğümün uzantısında bir düğüm daha gördü, ancak tamamlanmamış gibiydi.

- Size göre bunun anlamı ne?

- Birçok tahmin yürütülebilir, ama yatay sekiz sonsuzluk sembolüdür. Bunu herkes bilir... Oysa burada, ikinci sekiz devamı olacağım işaret ediyor. Çok fazla hayalci yoruma kaçmadan ifade etmem gerekirse, katil bize iki şey söylemek istiyor: bir yandan seri cinayetlerinin başladığım, diğer yandan da durdurulamayacağım...

İşte ipucu. Corso az kalsın Veranne'a, Thaddee'yle birlikte izledikleri **Oyuncak Hikâyesi**'nin Buzz Işıkyılı'ndan söz edecekti: "Sonsuza ve ötesine doğru..."

- Bu kadınla ilgili bir şeyler söyleyebilir misiniz? diye sordu, Nina Vice'in cep telefonundaki bir resmim gösterirken.

- Maktul bu, öyle değil mi? Onun yüzünü fotoğraflarda görmüştüm.

- Peki, başka bir yerde görmüş olabilir misiniz? Bir SM kulübünde veya bir şibari atölyesinde?

- Hayır.

Corso telefonunu cebine koydu.

- Paris'te bu... bu yöntemin uygulandığı kulüplerin listesini verebilir misiniz?

- Elbette. Zaten fazla değil.

- Teşekkür ederim, dedi ayağa kalkarken. Barbie de peşinden hareketlendi.

Mathieu Veranne da onları izledi. Japon kız hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Corso aralarında gizli, kelimelerle anlatılamayacak bir ilişki olduğunu seziyordu, ama bunun yüksek sesle söylenmesi daha önemliydi.

Polis daha samimi bir gözlemlerle konuşmayı sonlan dırmaya çalıştı:

- Arkadaşınız pek mutlu görünmüyor, dedi **Otaku^{2e}** lolitayı işaret ederek.

- Kendisi arkadaşım değil.

- Size çok kızmış sanki. Yoksa onu çok mu sıkı bağladınız?

Veranne bu düşüncenin kabalığına küçümseyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dudaklarına yayılan sıcaklık gözlerinde yoktu; pırtlak, buz gibi, cellat bakışlı gözler.

- Surat asıyor, çünkü onu dün biraz fazla sert kırbaçladım.

- Uf, dedi Corso, örtülü bir alayla. ²⁶

26. Japonca sözcük. Tüm boş zamanlarında takıntılı bir şekilde mangalarla, çizgi romanlarla ya da bilgisayar oyunları ile geçiren kişi. (ç.n.)

Veranne'm gülümsemesi çok daha küçümseyiciydi; Bastille'in gardiyanlarına meydan okuyan Marki de Sade.

- Bu canını gerçekten acıttı ama benden de bunu bekliyordu.

Veranne'm onu gerçek bir aptal olarak gördüğü belliydi, Corso aptallık konusundaki fikrini paylaşıyormuş gibi davranmaya razı oldu.

Dışarı çıkınca, siyah reçineden yapılmış heykelin dibinde durdu. Saat 13'e geliyordu; güneş yükselmişti, ama sıcaklık hâlâ makul düzeydeydi. Kendini şık semtlerin himayesine bırakan yaz, Corso'da tuhaf bir melankoliye sebep oluyordu.

- Üzgünüm, dedi Barbie. Bu görüşmenin çok daha... verimli geçeceğini düşünüyordum.

- Mucize beklemiyordum. Ama yine de şibariye meraklı kişileri sıkı bir incelemeden geçirmemiz lazım.

- Büroya mı dönüyoruz?

- Sen, evet. Bir Uber çağır.

- Peki, sen?

- Benim bir randevum var, dedi kısaca. Özel bir konu.

Avukat Karine Janaud'nun yazıhanesi, VIII. Bölge'de, Saint-Philippe-du-Roule Sokağı'nda geniş bir apartman dairesindeydi. Burada Corso kendini rahat hissetmiyordu: Üç günlük sakalıyla, kirpi gibi saçlarıyla ve yıpranmış deri ceketıyla, özel tasarımlı bu bekleme odasına hiç uygun değildi.

On dakikadan beri bekliyordu, ama bundan rahatsız olmamıştı. Böylece protozoer biçimli bu kırmızı koltuk üstünde, onu buraya kadar getiren o uzun yol hakkında düşünme fırsatı bulabiliyordu.

Corso'nun genel olarak kadınlarla, özel olarak da cinsellikle hep bir sorunu olmuştu. Sekiz yıllık psikanaliz bunun kaynağının ne olduğunu net bir şekilde belirlemesine olanak tanımasa da onun bir fikri vardı. Çocuk Hizmetleri Kurumu tesadüf eseri onu hep, kadının cinselliğe mesafeli yaklaştığı ve erkeğin seks konusunda reddedildiği Katolik eğilimli koruyucu ailelerin yanma yerleştirmişti. Bu eğitimde baskıcı hiçbir şey yoktu, ne edep üstüne söylevler ne de histerik sıkıcı vaazlar vardı, ama mesaj alınmıştı. Küçük Corso bedenindeki ilk sıcak heyecanlanmaları hissettiğinde, onları frenlemek için her şeyi yapmıştı. Boşuna.

O zaman da -bu kendi yorumuydu- arzusunun objesine, yani kadma karşı nedenini bilmeden öfke duymaya başlamıştı. Kurgu dünyasında, genç kızları aşağılayan, onları korkutan, yaralayan, inciten her türlü şeyin cazibesine kapıldığını hissetmeye başlamıştı. Erotik çizgi romanlar, korku filmleri, gotik hikâyeler... işte tüm bunlar onda ereksiyona sebep oluyordu.

Her şey hayali bir boyutta cereyan ediyordu; gerçek hayatta hiçbir zorlukla karşılaşmamıştı. Ama arkadaşlarına, mahzenler-

deki sevişme hikâyelerinin ya da lisedeki masum ve utangaç aşkların onu etkilemediğini, heyecanlandırmadığını söylemeye cesaret edememişti. Gitgide, derin ama alışılmış bir çatlakla beyni ikiye bölünmüştü; başka bir deyişle ondan hoşlanan kızlara karşı istek duyamıyor, ama onu önemsemeyen, ondan hoşlanmayan kızları düşünerek masturbasyon yapıyordu.

Aslında durum daha karmaşıktı. Onu tahrik eden şey, masumane duygularla sevdiği kadın tipinin aşağılanmasıydı. Soyulan, tecavüz edilen ve aşağılanan temiz, saf ve masum kadın. Yapısındaki pek çok kusurun kirlettiği kadın.

Sonra gerçek onu yeniden biçimlendirmişti. Artık uyuşturucu vardı. Torbacısı ve akıl hocası Mama. Zorla alkonma... Birkaç gram eroin için Mama onu bir seks kölesine çevirmişti. Yeniden hayata dönüşü, onu bir mahzende kanlar içinde bulan (ayaklarının dibinde Mama'nın cesediyle) Catherine Bompert'in, Mavi Melek'in sayesinde olmuştu. Adsız Bağımlılar'da yoğun bir tedavi programından sonra Bompert onu liseye, ardından da polis okuluna yollamıştı.

Yavaş yavaş, kırılğan ve hayali cinsel hayatına yeniden kavuşmuştu. Vampirler tarafından ışınlan bakireler, kovboyların tecavüz ettiği genç kızlar, seri katiller tarafından avlanan yeniyetme kızlar... Tüm bunlar pek öyle tedirgin olunacak şeyler değildi; her şey kafasının içinde olup bitiyordu.

Emiliya'ya kadar.

Kocasını tarafından dövülmüştü, 27 yaşındaki Corso'nun ilk görev yeri olan 16. Bölge'deki merkez karakoluna şikâyetle bulunmaya gelmişti. Corso, hayallerinin somut örneğiyle, bir kötülük meleğiyle karşı karşıya olduğunun farkına varmadan, onun tatlı yüzünün, Amish bir ilkokul öğretmenim andıran görünüşünün cazibesine kapılmıştı.

Corso en elverişli hücum açısını bulmak için bu güzel kadını bizzat araştırmıştı. Hiçbir şey bulamamıştı. Emiliya, Bulgar asıllıydı; Fransızca'yı doğduğu şehirde, Sliven'de öğrenmiş ve Paris Siyaset Bilimi Fakültesi'ni kazanacak derecede dilini geliştirmişti. Okulunu birincilikle bitirmiş ve bakanlıkların farklı ofislerinde kendini kanıtlamıştı. Emiliya ile Corso'nun yollarının kesişmesi ihtimali hiç yoktu: Kadın yüksek çevrelerde boy gösteriyor, Corso ise sokakları aşındırıyordu.

Böylece Corso, en iyi yaptığı işi yapmak zorunda kalmış, Emiliya'nın Cachan'da Dunois Caddesi'ndeki evinin önünde kimselere görünmeden her gece beklemeye karar vermişti. Böy-

le söylemek üzücüydü, ancak duruma müdahale edebilmek ve kahramanı oynayabilmek için kocasının bir kez daha kadının üzerine çullanmasını bekliyordu; umut ediyordu.

Haftalar geçti. Corso hayvan herifin bunu alışkanlık haline getirmediğini düşünmeye başlamıştı ki, haftalarca inat etmenin karşılığı Sevgililer Günü'nde aldı. Çıglıklar, bağışmalar, gürültüler, çarpan kapılar. Sonra arabasma atlayan ve karanlığın içinde kaybolan koca. Polis hemen zile basmıştı. Cevap yoktu. Giriş kapısı kilidinin kolayca üstesinden gelmiş ve Emiliya'yı, kocasının banyo kapısı pervazına yerleştiği bir barfikse asılı olarak bulmuştu. Kadın çıplaktı ve vücudunda bir sürü işkence ve darbe izi vardı.

Acil servis. Yoğun bakım. Nekahet dönemi. Corso kocayı içeri tıkmış ve yargılama esnasında hiçbir hafifletici nedenden yararlanmamasına şahsen özen göstererek oyunu kurallarına göre oynamıştı. Gözaltı süresini Fleury'nin en kötü bölümünde geçirmesi ve bu boktan yerde bulunma nedenim herkesin öğrenmesi için her şeyi yapmıştı. Ona hakaret ya da muhbirlik dışında çıkar yol bırakmamıştı. Gerçek bir yaşam deneyimi.

O süre zarfında, elinde çiçeklerle Emiliya'yı hastanede düzenli olarak ziyaret etmiş ve boşanmasıyla ilgili bir sürü evrak işiyle alakadar olmuştu. Genç kadın yaralan iyileşmiş ve Corso'nun davetini kabul etmişti. Özenli davranışlar, eski usul kur sayesinde Corso onunla yakınlık kurmayı başarmıştı... Fiziksel.

Böylece Bulgar kadının gücünü keşfetmişti. Corso'nun hayranlık duyduğu meleksi, saf kadın görünümünü koruyarak, onu en karanlık, en sapkın, en aşırı arzularını ilk kez ifade edebildiği bir dünyaya götürmeyi başarmıştı. Corso ona kötü davranıyor, onu aşağılıyor, onu kirletiyordu, ama her ikisi de mutlu olmadan bu gece sirki sonlanmıyordu. Emiliya birkaç kılığa birden girebiliyordu: Hem şüphenin ötesinde bir sevgili olabiliyor, hem de en kötü seks oyunlarına rıza gösterebiliyordu. Ama dikkat, hep istemiyormuş gibi yaparak. Zaten işin tüm zevki de buradaydı.

Corso cinsel hazda doruklara çıkmıştı. Hayalini kurmaya bile cesaret edemediği seks partnerini bulmuştu; hem anneyi hem fahişeyi, özellikle ***e fahişe gibi davranmaya zorlanan anneyi*** oynayabilen bir partner. Onu tüm utançlarından, yoksunluklarından, vicdan azaplarından kurtaracak bir partner.

Corso yanılıyordu. Emiliya'dan faydalandığını sanıyordu, ama asıl kullanılan kendisiydi. Bulgar kadın onun nevrozlarından, korkularından, günahlarından yararlanıyordu, hatta Corso'nun sıkıntıları onun aldığı hazzın kaynağıydı.

Ve çok daha fazlasını istiyordu.

Corso'nun ahlaksızlığın doruğu olarak kabul ettiği şey, kadın için çerezden başka bir şey değildi. Ancak o zaman kadının ne derece tehlikeli biri olduğunu anlamıştı. Eski evliliğiyle ilgili gerçeği de kavramıştı. Hapisten çıkar çıkmaz hayatım zindana çevirmeyi kendine görev edindiği (bilgilendirilmiş gözetim memuru, iş aradığında hep kanalizasyon işleri teklif etme, sürekli gözdağı...) şiddet düşkünü koca, o pislik, kurbandan başka bir şey değildi. Bulgar kadının dengesiz açlığını gidermekle mükellef, buyruklara riayet eden bir koca. Dövülmeyi, yakılmayı, asılmayı isteyen kadındı... Ölüm dansım yöneten oydu.

O sırada çoktan evlenmişlerdi ve Emiliya hamileydi. Şaşkına dönmüş olan Corso iğrençliklerinin, rezilliklerinin bir çocuğun doğumuna yol açmış olmasını kabullenemiyordu. Çocuğu ne zaman peydahlamışlardı? Kadın cam kırıklarıyla dolu bir halının üstünde becerilmeyi istediğinde mi? Yoksa onu adamakıllı pataklarla içine girmek zorunda kaldığında mı?

Hamileliğin onu sakinleştireceğini düşündü. Yeni bir hata daha. Çoğalan hormonlardan ya da ne olduğunu bilmediği bir sebepten, Emiliya çok daha iğrenç, sapık bir insana dönüşmüştü. Corso onu kamına tığ batırırken suçüstü yakalayınca kadını yeni bir emre kadar odasına kapatmıştı. Çareyi bir "patolojik" doğum öncesi izni (bundan daha iyi ifade edilemezdi) almakta bulmuş ve dua etmek için her gün kiliseye gitmişti. Tiksinti ve dehşet içinde, oğullarının iğrenç iki kaçıktan başka bir şey olmayan anneden ve babadan, kaçınılmaz bir yazgıyla doğmasından korkuyordu.

Thaddee'nin doğumuyla tüm kaygı ve tasalarından kurtulmuştu. Küçük yavru, masumiyetin saf bir ifadesinden, yazılacak be-yaz bir sayfadan başka bir şey değildi. Corso için ona dengeli bir eğitim vermek, annesinin iğrenç ve korkunç tabiatını ondan gizlemek bir yükümlülüktü. Thaddee'nin erginliğine kadar Emiliya'nın yanında kalmaya -ve gorgonayı²⁷ gözetim altında tutmaya- yemin etti.

Bu şekilde yıllar geçti. Corso mutsuzdu, evliliği bir enkazdı ama küçük oğlan mutluydu. Bu fedakârlık hoşuna gidiyordu; günahlarını üstleniyor, mutsuz bir hayat yaşıyor ve her gün cennetine ulaşıyordu. Thaddee'nin güzelliği ve büyüyüp serpilmesi onun mutluluk kaynağıydı. Fakat bu yalan üstüne kurulu anlaşma so-

27. Yunan mitolojisinde Stheno, Euryale ve Medusa adlı üç kız kardeş. Başları yılanlarla çevrili olan bu devlerden sadece Medusa tehlikeliydi. (ç.n.)

nunda Emiliya'yı bezdirmişti. Bir akşam Corso eve döndüğünde evin tüm mobilyalarının boşaltılmış olduğunu gördü. Bulgar kadın, oğluya beraber bütün eşyaları da alıp taşınmıştı.

Ve ardından kadın "darp ve yaralama" şikâyetinde bulununca Corso hemen tutuklanmıştı. İçine düştüğü bu tuzaktan kurtulur kurtulmaz da Emiliya'nın boşanma davası dilekçesini almıştı. Böylece, oğlunun velayetini almak için önceden kaybedilmiş bir savaşa girmek zorunda kalmıştı.

- Bay Corso?

Avukat Janaud gök mavisi rengi, çok güzel bir elbisenin içinde tam karşısındaydı. Emiliya'yla olan benzerliği onu bir kez daha şaşırttı. Aynı kibirli güzellik, diğer kadınlardan çok daha fazla cinsel açlık duyduğunu hissettiren aynı masum tavır.

Corso ayağa kalktı ve kadını başıyla selamladı. Evrak çantasını alırken deri ceketinin kolundaki kurumuş kan lekesini fark etti; dün geceki katliamın hatırası. Gayriihtiyari lekeyi turnağıyla kazımaya başladı, sonra bu ekspres temizlemeyi daha da mükemmel hale getirmek için dirseğiyle fırçaladı, tüm bunları koltuğunun altındaki çantasını bırakmadan yapmıştı.

Avukat kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzüntüyle ne yaptığına bakıyordu. Kadının bakışlarından, bir yargıcı ideal baba olduğuna ikna etmek için önünde kat etmesi gereken uzun bir yol olduğunu anladı.

Tıpkı Golgotha Tepesi'ne²⁸ giden yol gibi.

- Size daha önce de söyledim, dosyanız pek iç açıcı değil.

Şaka mı yapıyorsun? Corso bu avukatı tercih etmişti, çünkü 36'daki meslektaşlarından biri boşanırken onun karşısında her şeyini kaybetmişti. **Sürtüklerin en kötüsü**, demişti polis. Corso'ya da tam olarak böyle biri gerekiyordu.

- Boşanma dilekçesinde ileri sürülen iddiaları okumaya zamanınız oldu mu? diye devam etti kadın; üzerinde yeşil deriden geniş bir sumenin durduğu meşe çalışma masasının arkasına geçip oturmuştu.

- Elbette, dedi Corso, evrak çantasını açarken. Her paragrafı not düştüm ve...

- Esas olarak, bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

- Bir sürü yalan, iftira.

- Bunu ispatlayabilir misiniz?

-Tabii, ben...

- Elinizde ne var sizin, onu itham edecek?

Corso tereddüt etti. Avukatın ofisi, bekleme salonuyla aynı tarzda dekore edilmemişti. Hepsi vernikli ahşaptan dönem mobilyaları XX. yüzyılın başlarına aitti ve daha çok kelebek gözlük takan bir noterin cilalı, sıradan mobilyalarını andırıyordu.

- Onun ahlaksız bir anne olduğunu ispatlayan temel kanıtlara sahip misiniz?

- Evet, ama kötü olan şu ki, bunları kullanmayı düşünmüyorum.

- Neden?

- Bunu oğluma yapmayacağım.

- Duruşmalara katılmak için yaşı çok küçük. Ne konuşulduğunu öğrenemez.

- Anlayacak yaşa geldiğinde annesi ona mahkeme zaptını gösterecektir. Hatta daha önce bile gösterebilir. Thaddee'nin annesi hakkında kötü bir düşünceye kapılmasını kabul edemem. Onu annesine karşı kıskırttığımı düşünmesini de istemem.

- O halde devam etmenin bir anlamı yok.

- Mesleğinizi bu şekilde mi icra ediyorsunuz? Mücadeleden kaçarak?

Karine Janaud ayağa kalktı ve pencereyi açtı. Yeniden yerine oturmadan önce sakın sakın bir sigara yaktı. Kadın güzeldi; arzu uyandırıcı, küçümseyici.

- Durumu size yeniden hatırlatmam gerekir mi? diye yanıtladı avukat. Kannız sizin şiddet düşkünü biri olduğunuzu öne sürdü ve bu şikâyetini desteklemek için de Ocak 2016'da oğlunuzu da yanına alarak evi terk etti. Ve şu anda, siz boşanıyorsunuz, 9 yaşındaki oğlunuzun velayetini talep ediyorsunuz. Bu durumda, bu velayeti almak için en ufak bir şansımız yok.

- Şikâyeti düzmeceydi. Bakış açışım biraz değiştirebilir ve evini terk ettiğini söyleyebiliriz.

- Bunun fazla bir önemi yok, dedi avukat, ağzından yeni bir duman kıvrımını üflerken. Sorun, sizin baba olmanızda. Dönüşümlü velayet için bile, sıkı bir mücadele vermek gerekecek.

- Bana yargıçların günümüzde daha çok babaların lehine karar verdiklerini söylediler.

- Yanlış. Çocuk küçük olduğunda, yargıçların çoğu çocuğun annesinin yanında kalması gerektiği yönünde karar verir. Hatta anne çalışıyor olsa, eski kocasına göre çocuğa daha az zaman ayırabilecek olsa bile. Ve gerçeği söylemek gerekirse, objektif kusurları olsa bile. Anne, babaya karşı her zaman haklıdır. Bu da, "gebelik hakkı" olarak adlandırılır.

Corso koltuğunda kıpırdandı; en başından beri kısık bir sesin kulağına fısıldadığı şeyi Janaud yüksek sesle söylüyordu. Açık pencereden, odaya sokaktaki çalışma sesleri giriyordu.

- Ne yapılabilir?

- Bunu size bir daha tekrarlayayım: Onu balçığın içine çekin. Onun kötü bir anne olduğunu ve çocuğu tehlikeye attığım ispatlayın.

- Olmaz.

- Bu durumda duvara toslamamız kaçınılmaz.

- Benim bir baba olarak, niteliklerimi ortaya koyamaz mıyız?

- Bu tür davalarda kararlar yarar silsilesine göre değil, yapılan konuşmalar doğrultusunda alınır. Yıl boyunca yargıçlar, bir-

birlerine ağza alınmayacak şeyler söyleyen, en korkunç şeylerle karşılıklı ithamlarda bulunan kadınlar ve erkeklerin art arda geçit yaptığı mahkemelerde çalışırlar. Eğer siz bu oyunu oynamazsanız, istisnai bir şekilde müstakbel eski karınızın doğruyu söylediğini ve sizin elinizde de onun aleyhinde hiçbir şey olmadığını düşünenecektir.

Avukat yeniden ayağa kalktı, bir fiskeyle sigarasını dışarı fırlattı ve pencereyi kapattı.

- Sizi nasıl savunabiliriz, ona bakalım, dedi yeniden yerine otururken. Bayan Corso sizin onu birçok kez aldattığınızı ileri sürüyor...

- Yalan söylüyor.

- Bunu kanıtlayabilir misiniz?

- Bunu kanıtlayamayacak olan o. Beni asılsız şeylerle suçluyor. Bu çok kolay.

Avukat gülümsedi; dudaklarının kırmızılığı, mucizevi bir şekilde kenarlardan taşmayan yoğun ve parlak bir mürekkebi andırıyordu.

- Anladığım kadarıyla Bayan Corso'nun profili hakkında pek bilginiz yok.

- Kimse onu benden daha iyi tanıyamaz.

- Ben vitrinden söz ediyorum. Örnek gösterilebilecek profesyonel bir yol izledi. Yabancı bir dilde diploma sınavlarından başarıyla çıktı. Fransız vatandaşlığı kazandı; önce Tarım Bakanlığı'nda, sonra Sosyal İşler Bakanlığı'nda görev yaptı. Şimdi Eğitim Bakanlığı müsteşarlığında iki numara. Kuşkusuz daha da ilerleyecektir.

-Yani?

- Yanisi, siz sıradan bir emniyet amirisiniz.

- Ve 36'nın en iyi polislerinden biri!

Avukat Janaud avuçlarını şişe yeşili deri sumenin üzerine koydu. Manikürlü tırnakları kanlı bir deniz kabuklusunun bağasına benziyordu. Süslenip püslenmeye ne zaman vakit buluyordu? Çocukları var mıydı? Kocasını? Boşanacağı gün, kim onu bozguna uğratacaktı?

- Sizin profesyonel nitelikleriniz söz konusu değil, Stéphane, diye yumuşak bir sesle konuştu, ama sizin devletteki hizmetleriniz, nasıl söyleyeyim, size karşı...

- Kuşkusuz doğru.

- Çeşitli karakollarda uzunca bir süre görev yaptıktan sonra Arama ve Müdahale Birimi'nde, Fuhuşla Mücadele Bölümü'nde,

sonra da Narkotik Büro'da görev yaptınız, bu da sizin zamanınızın büyük bir kısmını serserilerle, yoldan çıkmışlarla, sapıklarla ve torbacılarla birlikte geçirdiğinizi gösteriyor.

- Onlarla birlikte değil, onlara karşı.

- Aynı şey. Zehirli bir dünyanın içinde dolanıp duruyorsunuz. Şimdi de Cinayet Büro'da görevlisiniz, bu daha da kötü. Gün boyunca katillerle haşır neşir oluyorsunuz.

Corso öğretmeniyle konuşmayı reddeden tembel öğrenci gibi koltuğunda büzüldü. Bu son cümle, onun sürekli düşündüğü şeyi doğruluyordu: Polisler toplumun kanalizasyonunu boşaltmak ve namuslu, sıradan vatandaşların huzurunu sağlamak için vardı. Onların herkesçe küçümsenen, aşağılanan kişilere dönüşmesine yol açan asil bir görev. Herkesin nazarında, polisler ile suçlular arasında gizli bir yalanlık söz konusu, **bir aile havası**.

- Beni bezdirmek, bunaltmak için mi buradasınız?

- Kendimi yargıcın yerine koyuyorum. Sizin kim olduğunuzun, neler yaptığının dikkatle incelenmesi normal.

- Benim, burada, babalık görevimden söz ediyoruz, elimden gelenin azamisini yapıyorum ve...

- Bayan Corso'nun iddiasına göre, hiç evde olmuyormuşsunuz, çalışma saatleriniz katlanılır gibi değilmiş.

- Bu yalan. Gün sonunda, Thaddee'yi görmek ve onunla akşam yemeği yemek için eve geliyordum.

Avukat güldü, neredeyse sevecenlikle.

- Kimse buna inanmaz. Suçlular belirli saatlerde çalışmaz.

- Cinayet Büro'da mesai saatlerim çok daha düzenli. Artık ne gizli izlemelere ne de baskınlara katılıyorum.

- Bayan Corso içtiğinizi söylüyor.

- Arada şuada bir kadeh. Bu da son derece normal.

- Ayrıca sizin uyuşturucu kullandığınızı da iddia ediyor.

Corso ürperdi: uyuşturucu geçmişi, Mama'nın öldürülmesi, Adsız Bağımlılar.

- Palavra.

- Gerçekten mi? diye üsteledi avukat. Öyle ya da böyle, az miktarda olsa da bir şeyler yok mu?

- Narkotik Büro'da çalıştım. Kaçakçıları yakalamak için geceler boyunca izleme yaptığımızda insan bazen güç verici bir şeyle gereksinim duyuyor.

Janaud önündeki dosyada başka bir sayfaya geçti; bazı pasajların altını çizmişti.

- Sizin silahlı ve tehlikeli olduğunuzu söylüyor.

- Silahım varsa, bu masumlan korumak için.
- Beş kişiyi öldürmüşsünüz. Kannızın avukatı, sizin silah kullanımınızla ilgili tutanaklara ulaşmış. 33, 34, 35, 47 ve 63 numaralı belgeler. İyi çalıştığım söylemek zorundayım.

Yedi kişi, carikom. Vurulduktan sonra arabanın bagajına yuvarlanan herifin görüntüsü Corso'nun yeniden gözünün önüne geldi. Ve yediği merminin dumanı yan açık dudaklanm arasında çıkan ikinci herifin patlayarak duvara saçılan kafatası.

- Hepsi işimin cilveleri, diye yanıtladı. Ya onlar ya ben. Ve ayrıca türünün en kötüsü katillerdi onlar.

- Ayrıca sizi şiddet yanlısı olmakla suçluyor.

- Başka bir yalan daha. Her kim olursa olsun kimseye el kaldırmadım.

- Avukatı gözaltına aldığınız şüphelilerin şikâyetlerini de dosyaya eklemiştir...

- Hepsi safsata! Kahretsin, her gün karşılaştığım herifler hakkında bir fikriniz var mı? Siz ne sanıyorsunuz? Masaya oturduklarında kibarca konuşmanın yeterli olacağı tipler mi? Benim gösterdiğim şiddet kamu yar arma. Özel hayatımda, zararsız bir adamım.

Avukat defterine bir şeyler çiziktirdi ve kaldığı yerden devam etti:

- Bununla birlikte, 4 Ocak 2016 tarihinde yapılmış bir şikâyet var... Dava dilekçesinde 57 numaralı belge. Emiliya Corso ertesi gün bir tıbbi kontrolden geçmiştir. Doktorun verdiği darp raporunda yazana göre...

Corso onu bir el hareketiyle susturdu. Bir süre gözlerini kapattı, o değiştirilmesi mümkün olmayan gece gözlerinin önüne geldi; Emiliya'yı suçüstü yakaladığında onun çılgınlığının nereye kadar gidebileceğini anlamıştı ve o sırada Thaddee yan odada uyuyordu. O anda ona vurmaktan çok kendini ciddi olarak yaralamasını engellemek istemişti.

- Vücudundaki o yara izlerinin sebebi kendisiydi

- Kendi kendini yaraladığım mı söylüyorsunuz?

- Düşündüğünüz manada değil. O...

- Evet?

- Boş verin. (Corso çalışma masasına doğru eğildi ve ahşap sandalyenin birleşme yerlerinin çatırdadığım hissetti. Ter saç diplerini yapış yapış yapıyordu.) Bu doğrultuda ilerlemeyeceğim. Kazanmamı sağlayacak başka bir çözüm bulun.

- Kasnımızı suçlamak istemiyorsanız, şapkadan sıradan insan-

lardan üstün olduğunuzu ispatlayacak bir şey çıkarın.

Corso'nun aklına bir fikir geldi:

- Striptizci cinayetinden söz edildiğini duydunuz mu? Dün cinayet soruşturmasını bana verdiler.

- Katili yakalayabilir misiniz?

Dişe dokunur bir ipucu yoktu, Bomek'le yaptığı görüşme de bütün umutlarım yok etmişti, peşinde olduğu katil ile-de-France'ta yaşayan milyonlarca insanın arasında kaybolmuş biriydi.

- Onu yakalayacağım.

- Bu durumda bir şansınız olabilir. Bir kahraman hiçbir şekilde reddedilemez.

Corso ayağa kalkarken avukat bir eklemede bulundu:

- Ayrıca lehinize ifade verecek tanıklara ulaşın. Oğlunuzla birlikte çıktığınız tatillerin, katıldığınız etkinliklerin fotoğraflarını da bulun. Her fotoğrafta ikinizi de görmek istiyorum.

- Bunun yaran olacak mı?

- Eğer katili yakalamayı başarırsanız, destek olacaktır.

Arabasına binince, oğlunu saat kaçta alabileceğini öğrenmek için Emiliya'nın numarasını tuşladı. Corso'yu terslemesinin Bulgar kadına yaran olmazdı.

- Ne istiyorsun? diye sordu, sesini tanır tanımaz.
- Bu akşam nasıl organize oluyoruz diye aramıştım.
- Sen neden bahsediyorsun?

Corso burnundan soludu; **sinirlenme**.

- Saat kaçta Thaddee'yi alabilirim?

Kadının güldüğünü işitti. Boğuk, duygusuz, yalnız insanlara mahsus bir gülüş. Sebebini anlayamadığı alaycı bir gülüş.

- O kadar Batılısın ki, bir takvime bakmayı bile beceremiyorsun.

- Bu konuda bana şaka yapma, dedi Corso, sıkılı dişlerinin arasından, ıslığı andıran bir sesle. Benim hafta sonum olduğunu bal gibi biliyorsun.

- 1 Temmuz'dayız, **vuzlyuben**. Büyük tatil başladı. **Benim tatilim**. Thaddee'yi 1 Ağustos'tan önce göremezsin.

Bunu nasıl unutabilmişti? İş, kaygı, özellikle de dizginlerin bu kaçığın elinde olduğu bir hayatın reddi. Artık onu dinlemiyordu, ama sesini hâlâ işitiyordu; bir zamanlar onu büyüleyen, hem yumuşak hem de Doğulu ahenge sahip o sesi.

- Bu akşam ona telefon edeceğim.
- Sana cevap verebilir mi bilmiyorum. Bugün son piyano dersi var. Çok yorgun olacaktır.

Kalbinin boğazmda ve kulaklarında atmaya başladığım hissetti.

- Senin hak ettiğin şeyi ben...
- Evet? diye şarkı söyler gibi konuştu. Hadi devam et, **lyubimets'im...** Neler yapabileceğini bize anlat...

Corso birden sustu, Bulgar kadının konuşmayı kaydettiğini biliyordu. Bu tür kayıtlar “geçerli kanıt” olarak kabul edilmezdi, ama şiddet içeren konuşmalar, edilen küfürler asla lehte olmazdı.

- Nereye gidiyorsunuz? diye sordu, tehditkâr görünmemeye çalışarak.

- Anlaşmamızda sana nereye gittiğimizi bildirmek zorunda olduğuma dair bir koşul yok.

Fransızcası eski dönemlere ait, yapmacık bir Fransızcaydı.

- Bulgaristan'a mı gidiyorsun? Ülkeden çıkmanız için benim onayım gerekiyor, sen...

- Büyük polis sınır kapılarını mı kapattıracak? derken yeniden bir kahkaha attı.

Corso altdudağını o denli şiddetli ısırıldı ki ağzının içinde kan tadını hissetti. Ceketinin koluyla kanı sildi ve emredici bir tonla konuştu:

- Oraya vardığında beni ara.

Kadının cevabını beklemeden telefonu kapattı, sonra hızla hareket etti. Çok sinirlendiğinde hep yaptığı gibi, sirenleri açtı ve fren pedalına hiç dokunmadan 36'ya kadar geldi.

Üçüncü kata henüz ulaşmıştı ki Barbie'ye yakalandı:

- Seninle konuşabilir miyim? Bir şeyler buldum.

Corso sıkı çenesini gevşetmeye fırsat bulamadan peşinden gitti. Barbie, Ludovic'le aynı ofisi paylaşıyordu; şu an Toulouse'lu odada yoktu ve içerisi yerlere dek yayılmış matbu kâğıtlarla doluydu. Ayrıntılı telefon ve banka hesap dökümleri konusunda eski usul çalışıyordu: satır altları fosforlu kalemle çizilmiş basılı kâğıtlar.

- Nina'mın son dört yıla ait hesap hareketlerim inceledim.

- O kadar eskiye gidebiliyor muyuz?

- Bağlantılanm var.

- Sonuç?

- Canlı gösteri, sinema filmi ya da görsel-işitsel faaliyetler dışında başka alanlarda çalışmış mı anlamak için bütün virmanları ve çalışma saatleri beyanına göre aldığı çekleri inceledim.

Barbie bir belge aldı; tasarruf amacıyla (çevreyi önemserdi) yazılann puntosunu yüzde 50 küçülterek, önlü arkalı kâğıt çıktıları alıyordu. Bu da ondan başkasının çözemeyeceği, okunması imkânsız yazı sütunları demekti.

- Bu kategorilere girmeyen en az iki ödeme buldum. Şubat 2012'de Nina, Edoga Şirketi'nden 2200 avro almış. Mayıs 2013'te,

bir başka şirketten, Kompa'dan 3000 avro ödeme yapmış. Her iki şirket de onunla çalıştıktan birkaç ay sonra kapanmış.

- Faaliyet alanları ne?
- Bilişimde kodlama ve şifreleme.
- Nina'nın bu alanda yeterliliği ve bilgisi var mı?
- Yok. Striptiz işine başlamadan önce meslek yüksekokulunda

iş idaresi okumuş.

- Peki onlar için ne yapıyordu?

- Hiçbir fikrim yok. Sadece ona ödenen ücretlerin izini buldum: ne bir ödeme çizelgesi ne de iş akdi var, hatta sözleşme bile yok. Ama sonunda, ilginç bir şey buldum.

Corso bir sandalye çekti ve oturdu.

- Web sitelerinin arama motoru optimizasyonunu incelerken Edoğa ile Kompa'nın aynı tanıtım yazısını kullandıklarını gördüm. **Tamamen aynı**, buna Fransızca ve imla hataları da dahil.

- Bu şirketlerin arkasında aynı herifler mi var?

- Kesinlikle. Aklımı karıştıran başka bir şey daha var: Sitede yazılanlardan, bu şirketlerin kodlanmış programlar dışında başka alanlarda da uzmanlaştığı ortaya çıkıyor, örneğin filmler...

- O halde, yemden görsel-işitsel dönüş...

- Acaba bu herifler yeni bir işe başlamış da sitelerinde yer alan tanıtımlar ucuz bir aldatmaca olabilir mi diye düşündüm. İmla hatalarıyla birlikte, tanıtım yazılarında yer alan cümlelerden yola çıkarak tersten bir arama yaptım. Bunun karşılığında veri tabanları, bana 2015 tarihli bir sınırlı sorumlu şirket önermesinde bulundu: OPA.

- Bir web siteleri mi var?

- Hiçbir şey ve o kötü yazılmış metin dışında, internette en ufak bir bilgi yok. Tanıdığım **geek**'leri²⁹ aradım ve bazı bilgiler edinmeyi başardım. Aslında, özel ya da tüzel hiçbir şirkete hizmet vermiyorlar. Kodlama yaptıkları tek şey, kendi filmleri.

- Ne tür filmler?

- Pomo. Ve sihirli sözcüğü de eklemem gerekiyor: gonzo.

Bu eğilim 1990'lı yıllarda gelişmiş ve pazarda hâkimiyeti ele geçinceye kadar da yayılmayı sürdürmüştü. İsim, gazetecinin kendi makalesinin kahramanlarından biri haline geldiği 1970'li yılların "gonzo gazeteciliği"nden türetilmişti.

Pomoda gonzo, guest-star olarak, kendi penisini kullanan, cinsel ilişkisini omuz kamerasıyla bizzat filme alan "rejisöre" deniyordu.

29. İngilizce sözcük. Sosyal yaşantısı olan, ancak normal insanlara göre bilgisayarla daha fazla haşır neşir olan kişilere verilen ad. (ç.n.)

Dekor yoktu, senaryo yoktu, herhangi bir yetenek gerektirmiyordu; büyük bir cinsel organ yeterliydi. Ucuz, kötü, gerektiğinde kapı komşunuza da rol verebileceğiniz, “iki duvar arasında” “her cinsiyetten insanın” kullanıldığı gonzo, bayağılık ile aşın hardcore’un kötü bir karışımı olması sayesinde çok başarılı olmuştu.

- O halde Nina hayatmda en az iki kere gonzo yaptı.

- Sadece buna bel bağlayamayız. Belki bu buzdağının sadece görünen kısmı.

Porno filmlerde oynayan bir striptizci, bu yüzyılın önemli bir haberi değildi, ama Bomek bu daman yakalayamamıştı.

- Senin arkadaşların, onlar bu filmleri izlemişler mi?

- Hayır. Ama bu tür filmlerin ününü biliyorlar. Çok yüksek düzeyde şifrelemeleri yüzünden.

- Bu görüntüler içeriklerinden çok şifrelemeleri dolayısıyla mı tanınıyorlar?

- Öyle de denebilir, evet.

- İnternette tek bir klikle izlenebilecekken filmleri neden şifreliyorlar?

- Tek başına şifrelemeden değil. Onlan izleyebilmek için anonim bir siteye abone olmak da gerekiyor. Her şeyin erişilebilir olduğu bir dünyada, engel koymanın, insandaki isteği alevlendirmekten başka bir amacı yok.

- Bir kez şifreyi çözdükten sonra, bu filmler anında önüne görüyor, değil mi?

- Hayır. Program bütün kopyalan bloke ediyor, her türlü aktarımı engelüyor. Bu durumda, ödeme yapmış kişi bile filmi kaybediyor.

Aslında, tüm bunlar merakı körüklemek için alınmış çok sayıda önlemden başka bir şey değildi.

- Bu filmler hakkında ne biliyoruz?

- Çok, ama çok özel oldukları anlaşılıyor.

- Yasadışı mı?

Barbie belli belirsiz bir hareket yaptı. Pomo alanında yasallık zemini genişletilebilir bir şeydi; genellikle oyuncular, tüm kovuşturmalara son verecek bir muvafakatname imzalardı.

Kadın polis bir dosya açtı: Siteye ait tag³⁰ sayfaların daha önceden çıktısını almıştı. Corso tersten okuyordu, ama anahtar ke-

30. İngilizce sözcük. Bir içeriğin kolayca kategorize edilebilmesine yardımcı olması amacıyla oluşturulan belirteçlere verilen ad, etiket de denir. (ç.n.)

limeler vaatlerde bulunuyordu: **“amputee”**^{31 32}, **“dwarf”**³², **“glory hole”**³³ (bu çok özel bir ilişkiyi belirten bir terimdi: Tercihen bir tuvaletin duvanında, herhangi bir erkeğin içine aletini soktuğu bir delik açılırdı. Duvann diğer tarafında, deliğe iyice yapışık olarak bekleyen bir kadın olurdu).

- Yine arkadaşlarımın söylediğine göre, diye devam etti Barbie, bu şirketlerin arkasında, en haşın homolar tarafından çok beğenilen bir kayganlaştırıcıyı piyasaya sürerek ilk kez 1990'lı yıllarda ünlenen, Akhtar Noor adlı bir guru varmış.

- Sonra film yapımcısı mı olmuş?

- Eğer talep gelirse. Önce internette **“goo giriş”** filmleri yayımlamış.

Uzmanlar için bir başka terim: “ıslak kızlar”. Sonunda, bunları neden izlediğini insanın sık sık kendine sorduğu akrobatik cinsel birleşmeler.

- Sonra yeni bir tarz yaratmış. Kendisi bunu “bio gonzo” ya da “organik pomo” olarak adlandırıyor. Hiper şifrelemeye geçtikten sonra, filmlerini izleyebilmek için kulüp üyesi olma şartı da kondu. Benim kanıma göre “ÖP” harfleri organik pomo anlamına geliyor. “A” harfine gelince, sadece Akhtar'ın baş harfi olabilir.

- Herifin adli sicil kaydı var mı?

- Hayır. Pakistan veya Bengal asıllı, fazla bir şey bilmiyoruz. Bazen “Sarfracz” ya da “Bukhari” soyadlarını kullanıyor. Fransa'daki statüsü de çok net değil. Bu şirketleri başkalarının üstünden açmış. Halen bütün zevklere izin verilen bir tür tarikat yönetiyor. Her zaman olduğu gibi fiziksel zevkte en uç noktaya ulaşmak için bizzat gonzo ile tantracılığın esritici bir karışım haline getirmiş.

Nina sadece birkaç pomo film çevirmekle kalmamış, belki bu salt özgürlükçü fikirleri de benimsemiş olabilirdi. “Doğacılık/striptiz” birleşimi çok kolaylıkla “tantracılık/gonzo” birleşimine dönüşebilirdi.

- Barbie, harikasın, dedi Corso ayağa kalkarken. Bu adamı nerede bulabilirim?

- Genel karargâhı Paradis Sokağı'nda. Sana adresi yollarım.

- Onu kebab yapmaya gideceğim.

31. "Sakat, cılız" anlamında İngilizce sözcük, (ç.n.)

32. "Cüce" anlamında İngilizce sözcük, (ç.n.)

33. "Mutluluk deliği" anlamında İngilizce sözcük, (ç.n.)

Arabasını park ederken kendine söz verdi, pornografi konusunda ne aşın katı ne de yargılayıcı davranacaktı. Hâlâ “organik pomo”nun ne olduğunu bilmiyordu, ama şöyle ya da böyle başka tarz pomolar görmüştü. Fuhuşla Mücadele Bürosu’nda çalıştığı yıllarda -eskiden Ahlak Masası denirdi- görmediği şey kalmamıştı. Kastingin yarısının hayvanlar olduğu film çekim yerlerine yapılan baskınlar, meslektaşlarının inanmaz gözlerle izlediği, el konulan DVD’ler: bir vajinanın içinde el sıkışan iki adam, bir günde yaklaşık bin kez becerilerek gang bang rekoru kıran X bir aktris, yiğitçe “üç penisi” aynı anda içine alma, hem de anal yoldan, becerisini gösteren bir başka şampiyon...

Bu anıların hepsini kafasından atmış, başka alanlarda rekorlar kıran Emiliya’yı hayatından çıkarmıştı. Sadece huzur, dinginlik, sağduyu istiyordu...

OPA’nın ofisleri, eskiden kristal ve porselen eşya imalathanelerinin bulunduğu, iç avlulu eski püskü binalardan birindeydi. Tabii ki, zemin katta şifreleme şirketinin adının yazılı olduğu ne bir tabela ne de levha vardı, ama Barbie ona mesajında şirketin tam yerini belirtmişti; ikinci kat, sol taraf.

Corso, yatay parmaklıklılı büyük bir yük asansörünün bulunduğu merdiven boşluğunun karanlığında ilerledi, basamakları ışık yakmadan tırmandı. İkinci katta, zile hafifçe bastı; şimdilik bir ziyaretçiden başka bir şey değildi. Bir dakika geçti, içeride herhangi bir kıpırtı olmadı. Yeniden zili çaldı. İki dakika daha geçti. Anlaşılan kimse yoktu. Saat 15’ti. Belki de Akhtar dolaşmaya çıkmıştı. Ama içgüdüleri ona biraz daha beklemesini fısıldıyordu.

Sonunda, çok kara tenli ve düz saçlı, ufak tefek bir adam kapıda belirdi. Ayakları çıplaktı, üzerinde beyaz bir tunik ile pijama

pantolonu vardı; karanlıkta bir hayalet gibiydi. Burada panjurların hiç açılmadığı çok açıktı.

- Bay Akhtar Noor?

Adam kafasını Hint usulü sallamaya başladı. Corso rozetini gösterdi.

- Girebilir miyim?

Adam, geçmesi için kenara çekildi. Corso onu daha yakından gördü; buruşmuş bir cilt, jöleli ancak taranmamış saçlar. Guru siestasından uyanmıştı.

Karanlıkta, alabildiğine uzanan, oryantal tarzda dekore edilmiş, geniş bir salon: yerde halılar, duvar kilimleri, sanki sadece kış yerde yaşamak için tasarlanmış ayaksız mobilyalar. İçeriye keskin bir köri ve baharat kokusu hâkimdi.

- Çay ister miydiniz? diye sordu ev sahibi, son derece tiz bir sesle.

Yapmacık bir hareketle saçlarını düzeltiyordu. Corso adamın sorusuna hayır anlamında bir işaretle cevap verdi. Birkaç adım ilerlemişti ki, bir köşede masanın üzerine sıralanmış bilgisayarları fark etti. Salondaki tek ışık kaynağı onlardı, ama monitörlerde sadece sessiz ve bulanık görüntüler vardı. Corso önceki düşüncesini düzeltti: Akhtar'ı siestada yakalamamıştı, tam çalışırken yakalamıştı.

Hintli, kapıyı ona açmadan önce ekranları şifrelemekle uğraşmıştı.

- Sizi rahatsız mı ediyorum?

- Gecikmiş birkaç montaj, dedi gülümseyerek Hintli, özür diler gibi ellerini bitişirmişti. Ayakkabılarınızı çıkarmak sizin için sorun olur mu?

Corso onu duymamış gibi yaptı. Yavaş yavaş sinirleniyordu. Beyazımtırak ölgün bir ışığın yayıldığı ekranlardan gözünü ayırmıyordu.

- Bir **chai** istemediğinize emin misiniz? Ya da **sandesh**? Bengal'e özgü küçük pastalardan...

- Saçmalamayın kes, Akhtar, dedi Hintli'nin tam karşısına dikilerek.

Corso çoktan olumlu çözüm yollarından vazgeçmişti. Tantracı guru için uyanmak epey zorlu olacaktı.

- Bana biraz ne üzerinde çalıştığını göster...
- İmkânsız, gizli.

Alacakaranlıkta parlayan esmer yüzü iri bir bokböceğinin ışıltılı kabuğunu andırıyordu.

- Bir polis için gizli diye bir şey yoktur, bunu bilmen gerekir, dedi Corso, onu montaj masasının karşısında duran tekerlekli ofis koltuğuna doğru iterek.

- Hepsi şifreli, ben...

- Bana görüntüleri aç, Akhtar, dedi iki eliyle adamın omuzlarına bastırarak. Korkman için sebep yok. Bu tarzda başka şeyler gördüm. Yeter ki yaptığın iş yasadışı olmasın.

- Kesinlikle değil! Benim şirketim...

- Şifreler.

Yapımcının arkasında ayakta duran Corso silahını kılıfından çıkardı ve Sig Sauer'inin namlusuna mermi sürdükten sonra tabanca'yı Akhtar'ın kulağının yakınında tuttu.

- Soldaki ilk ekrandan başla. Eğer silmeye ya da ona benzer bir şey yapmaya kalkışırsan kulak zarım patlatırım.

Hintli gayriihtiyari başını omuzlarının arasına gömdü ve parmaklarını piyano çalar gibi klavyesinde gezdirmeye başladı. Parmakları tuşların üzerinde titriyordu. Monitörün karlı ekranında çok net bir görüntü belirdi, hatta mükemmel bir pikselleme. Yüzleri seçmeye çalışmanın gereği yoktu. Corso aynı cinsel organın içindeki iki penisin yanı sıra anüse sokulmuş bir yumruk gördü. İki delik arasındaki ince et parçası her an yırtılacak gibiydi.

- Yakın plan çalışıyoruz, diye mmlıandı Akhtar. İnsanlar gitgide daha talepkâr oluyor ve biz de hayal gücü hâzinemizde ne varsa sergülemek zorunda kalıyoruz.

Akhtar'ın "hazineleri"nin tuhaf bir tarzı vardı. Daha çok cerrahi bir operasyon gibiydi. Tüm cinsel organlar titizlikle tıraş edilmişti. Görünürde kıldan eser yoktu.

Açı değişince Corso'nun dikkatini sahnede rol alan tüm aktörlerin kafalarının tıraşlı oluşu çektii. Butoh³⁴ dansının, sert bir versiyonu gibiydi.

Şimdilik sertlik, açık saçıklık vb. her şey olsa da yasadışı bir şey yoktu.

- İkinci ekran.
- Ben anlamıyorum, bunu...
- Haydi, Akhtar. Sabrımı sına.

Yeni bir görüntü belirdi. Bir **throat gagger**,³⁵ Bir tür ağız tıkacı. Adam iki eliyle bir kadının ağzını açıyor ve içine tükürüyordu. Hemen ardından hoyratça penisini ağzın içine sokuyor ve şiddetle pompalamaya başlıyordu. Sahne dayanılır gibi değildi. Gırtlığın derinliklerinden boğuk sesler geliyordu. Kadının hırıltıları ve hıçkırıkları. Gözyaşları, salya, kusmuk...

- Hepsi yalandan, diye ağzından kaçırıldı Akhtar; oturduğu koltukta gitgide huzuru kaçırıyordu.

- Aktrislerin çok inandırıcı.

Kadın bağırmasına çalışsa da penis büsbütün onu soluksuz bırakıyordu.

Son derece iğrenç ve canavarcaydı, ama hâlâ yasadışı bir şey yoktu.

- Pazann kuralı, diye savunmaya geçti Akhtar. Sadece talebe cevap veriyoruz...

- Üçüncü monitör, Akhtar.

Yapımcının parmakları sinirli sinirli klavyede gezindi. Corso adamın ensesinden akan teri görebiliyordu. Belki de kafasının sıcaklığıyla eriyen briyantindi.

Muşta takmış bir el, Saint-André haçma bağlanmış bir kadının suratına var gücüyle yumruk atıyordu. Muştanın çelik halkalan eti yırtıyor, kasları parçalıyor, kemikleri kırıyordu. Bilincini yitiren kız, yüzünü paramparça eden direkt yumruklara bir süre sonra artık tepki vermiyordu.

34. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Japonya'da ortaya çıkmış bir dans. Butoh dansçısının yansıtmak istediği şey, nükleer saldırılar sonrası deforme olmuş bedenlerdir. Bu dansa bedenler beyaza boyanır, saçları kazınır, çok ağır hareket edilir; çaresizlik, beden deformasyonu, sakatlık, hastalık, acı ve ölüm anlatılır. (ç.n.)

35. Oral seks sırasında partnerinin penisini öğürünceye dek gırtlığına kadar sokmasına izin verme; derin gırtlak, (ç.n.)

- işte bu kadar, Akhtar... dedi Corso; boğazı kurumuştu. Tüm bunlar, kurallara uygun bir tutuklama yapmamızı sağlayacak.

Hintli koltuğunda sıçradı ve geriye doğru dönüverince Corso'yla burun buruna geldi.

- Tam olarak siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz? (Artık baygın bir ses tonuyla konuşmuyordu; aksam da sihirli bir değnek dokunmuş gibi yok olmuştu.) Haklarımı biliyorum. 21 Haziran 2004 tarihli yasanın 1. maddesine göre: "Elektronik yolla iletişim serbesttir, bu da ifade özgürlüğü alanında yazılı veya görsel-işitsel basına verilen teminatların internet için de geçerli olduğu anlamına gelir. Bu özgürlük, sadece insanın onuruna saygı gösterilmediğinde, kamu düzenini bozduğunda ve çocuklar ile yeniyetmelerin korunması yasasına karşı gelindiğinde sınırlandırılabilir."

Corso silahını kılıfına yerleştirirken gülümsedi.

- Çok güzel, Akhtar, dersini iyi ezberlemişsin. Ama doğruyu söylemek gerekirse, "insan onuruna saygı" birinin suratına muştayla vurmaya kapsamıyor. Bu durumda, işkence ve barbarca eylemlerin yüzünden hüküm giymek senin kişiliğine çok daha uygun.

Akhtar'm tuniğinin altında göğsü şişti. Yüzü iri siyah bir zeytin tanesi gibi parlıyordu.

- Hayır, dedi; dudakları titriyordu. Tüm aktrislerim, çekim şartlarım kabul ettiklerini beyan eden bir sözleşme imzalamıştır.

- Senin "sözleşme şartları" diye adlandırdığın şey, yasa karşısında bir suç teşkil ediyor.

- Hayır. Bu kadımların hepsi nza gösterdi; burada onların mahrem alanları söz konusu. 17 Şubat 2005'te, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Belçika Krallığı'na karşı K.A. ve A.D. davasında bir karar verdi; bu karar, kişiye "fiziksel ya da ahlaki olarak kendi kişiliğine zarar verdiği veya tehlike oluşturduğu düşünülen eylemler de dahil olmak üzere cinsel ilişki ile bedenini istediği gibi kullanma hakkını içeren bireysel özerklik" tanıyordu.

Akhtar yanlış düşünüyordu: Corso, karısı gibi bir kadına, sadomazoşizm konusunda verilen yargıç kararım çok iyi biliyordu.

- Sanıklar filme alındıktan sonra internette satılan barbarlık içeren eylemleri söylemeyi unutmışlardı.

Hintli işin erbabıyla atışmaktan mutlu olmuşa benziyordu.

- Öyleyse, mahkemenin bunun mağdurun rızasıyla verdiği bir karar olduğunu, ayrıca cinsel ilişkilerin suçu ortadan kaldıran doğrulayıcı bir etken oluşturduğunu kabul ettiğim de biliyorsunuz. Bu-

radarı harekette, bir film tamamen yasal bir şekilde satılabilir.

Hâlâ vahşet görüntülerinin sergilendiği ekrana doğru yaklaştı ve eserlerinden birine dokunan heykeltıraş gibi elini ekranın üstüne koydu.

- Sodomazoşizm, demokratik bir toplumda devlet tarafından bireylere tanınan cinsel özgürlüğe dayanır. Bu karar, Laskey, Jaggar ve Brown davasında yargı görüşünün değişmesiyle alınmıştır ve geçici olarak tartışmaya kapalıdır.

Corso, kasap çengeline asılı et parçasını andıran mozaiklenmiş surata bakmaya kendini zorladı. Silahının namlusuyla Hintli'nin suratına vurdu ve adamı duvara yapıştırdı.

- Beni iyi dinle, pislik. Buraya senden hukuk dersi almaya gelmedim, senin SM ve Avrupa hakkındaki saçmalıklarını da dinlemek istemiyorum. Şubat 2012'de ve Mayıs 2013'te Sophie Sereys'i, namı diğer Nina Vice'i birçok filminde oynattın. Senin için ne yaptı?

- Sophie Sereys? Nina Vice? Anlamıyorum, ben...

Corso tabancanın kabzasıyla vurdu ve herifin burnunu kırdı.

Konuşmaya devam etmeden önce tavırları hiç de güven uyandırmayan herifin yere düşmesine müsaade etti.

- On gün önce öldürüldü. Haberlerde bir hafta boyunca sadece bundan bahsedildi. Resmi web sitelerinde her yerde yayınlandı. Senin iyi bildiğin bir tarz ve onu hemen tanıman gerekirdi.

- Ni... Nina bizim kulübün üyesiydi. O... o düzenli olarak bizim için çalışırdı...

- Onun hesaplan arasında adına çıkartılmış iki ödeme bulduk. Diğer zamanlarda ona kaçak ödeme mi yapıyordun?

Kınlmış burnuna ve şişmiş dudaklarına rağmen Akhtar gülümsemeyi başardı.

- Hiçbir şey anlamıyorsunuz... Nina herhangi bir çıkar beklemeden oynuyordu. Kendi zevki için! Benim felsefem kalpleri ve ruhlan değiştirdi. Biz film çekmiyorduk, düşünce ve duygu ortaklığı kuruyorduk... Biz...

Corso onun düşüncesini çok iyi anladığını göstermek istercesine, herifin çenesine bir yumruk yerleştirdi.

- Nina ne tarz filmlerde oynuyordu?

- Az önce izlediğiniz gibi filmlerde.

- Yalan söylüyorsun! Nina striptizciydi. Senin kaçık filmlerinde oynayarak, yaralanmayı da yüzünün şeklinin bozulmasını da asla göze almazdı.

- İçeriden çalışıyordu, diye cevapladı Hintli, soğukkanlı bir ses tonuyla. Topluluğumuzun üyeleri kullanılacak aletleri ve araçla-

n seçebilirler, onların seçtikleri şeyle de ayını yöneten “papazlar” kişi üzerinde çalışmaya başlarlar ve...

Corso ona bir yumruk daha atacaktı ki duruverdi, eli havada kalmıştı. Gözünün önüne Emiliya geldi; banyodaydı, çıplaktı, o sırada kadın da... Beyni daha fazlasını reddetti, Corso yeniden içinde bulunduğu ana odaklandı.

- Filmler nerede?

- Aramam lazım. Hepsi etiketlenmiş, kategorilerine göre sınıflandırılmıştır ama... Çok film yapıyorum.

- Partnerleri kimlerdi?

- Aynı cevap, dedi Hintli, burnundan akan kanı ve sümüğü silerken. Hatırlamam imkânsız...

Corso onu ayağa kaldırdı ve yeniden koltuğuna doğru itti. Cep telefonunu çıkardı ve Stock'un numarasını tuşladı. Sadece birkaç saat içinde böyle bir ipucuna ulaşmış olmanın şaşkınlığı içindeydi. Bomek'in iyi bir ekibi olsa da delik külotlu çoraplar konusunda dâhi oldukları söylenemezdi.

- Biraz özel ve gizli bir topluluk içinde Nina Vice'in izini buldum, diye açıklama yaptı Stock'a, bir çocuk gibi burnunu çekip duran Hintli'den gözünü hiç ayırmadan. Barbie sana açıklar. Elinde ne varsa bırak ve diğerleriyle birlikte buraya gel. Gelirken Kriminal Büro teknisyenlerine de haber verin...

Akhtar ayağa kalkar gibi yaptı.

- Buna hakkınız yok. Arama yapabilmemiz için elinizde bir...

Corso adamı saçlarından yakaladı -yağlı saçlarla temas midesini bulandırdı- ve silahının kabzasını gırtlığına bastırarak onu yeniden koltuğuna oturttu.

- Bütün hard diskleri, bilgisayardaki bütün dosyaları toplayacaksınız, diye devam etti Corso, işe yarar ne varsa hepsini. Gelirken yanınıza tüm bunları becerebilecek bir geek alıyorsunuz, ona adamın şifrelerini ve yaptığı bütün gönderileri çözdürüyorsunuz. Nina'nın oynadığı tüm filmleri izliyorsunuz. Filmdeki partnerlerini, çekim sırasında görev alan teknisyenleri ve özellikle de bunları izleyen hastalann listesini buluyorsunuz. Size adresi SMS'le yolluyorum. Şüpheliyi gözaltına almaları için mavileri³⁶ acilen buraya yollayın ve siz de derhal kışınızı kaldırıp gelin.

Telefonu kapattı ve yapımcıyı montaj masasından uzağa, bir radyatöre kelepçeledi. Odadaki baş döndürücü köri koku-

sunu dağıtmak için pencereyi açtı ve yerde duran gümüş tepsideki çaydan kendine bir fincan doldurdu. Yeniden pencerenin önüne gitti ve sakinleşmeye çalışarak, küçük yudumlarla çayım içti.

Sonunda, köşesinde inleyen Akhtar'ın yanma döndü. Bokböceği sümüklüböceğe dönüşmüştü. Corso derisi yıpranmış bir pufu çekti ve adamın yanma oturdu, çay fincanı hâlâ elindeydi.

- Cep telefonunu ver.

Serbest olan eliyle Hintli tuniğinin cebinden telefonunu çıkar-
dı ve polise uzattı.

- Ekibimin gelmesini beklerken, diye devam etti Corso, tele-
fonu cebine koyarken, bana bazı bilgiler vereceksin, benim he-
men harekete geçmemi sağlayacak bir isim, bir ayrıntı, herhan-
gi bir şey.

Akhtar kanayan burnunu çekip duruyor ve kırmızımsı salgılar
tükürüyordu.

- Ne demek istediğinizi anlamıyorum... Ben...

Ayağa kalkmadan, polis topuğuyla adamın böğrüne vurdu.

- Bir isim, götveren. Bir partner, Nina'nın sapkın zevklerini
paylaştığı bir herif, onu becermiş olabilecek bir teknisyen, her-
hangi bir isim. Söyle, yoksa yemin ederim, meslektaşlarım seni
çay kaşığıyla yerden toplarlar.

Adam yeniden halının üzerine tükürdü, sonra soluk soluğa ce-
vap verdi:

- Mike'yla konuşun... Bir pomo aktörü... Nina'yla çalışıyordu.
Sanırım... sanırım aralarında bir ilişki vardı...

- Nasıl bir ilişki?

- Aynı dalga boyundaydılar. Nina'yı bizim gruba o soktu.

- Onu nerede bulabilirim?

- Ben... ben de iletişim bilgileri yok...

Corso, vurmak için yeniden ayağım kaldırdı; bu pislik herifi iş-
kenceyle konuştururken pek zorlanmıyordu.

- Vesinet'de. Bugün orada bir çekim var... Size adresi verece-
ğim...

- Gerçek adı ne?

- Dosyasına bakmam lazım. Ama herkes ona Freud diyor.

- Freud?

- Bir entelektüel.

O sırada, "Polis" bağışlan arasında kapı vuruldu.

- 36'da görüşeceğiz, dedi Conso ayağa kalkarken. Bütün şifre-
leri meslektaşlarıma veriyorsun, onların bütün sorularım cevaplı-

yorsun ve diğer zamanlarda da ağzını kapalı tutuyorsun.

- Ben... ben avukatımı aramak istiyorum, dedi kökleri açığa çıkmış dişlerinin arasından fısıldayarak.

Corso, kapıyı mavilere açmadan önce herifin kamına son bir tekme daha indirdi. Akhtar hıçkırarak ağlamaya başladı.

- Bir SM üstadına göre, seni çok hassas buldum.

- Doktor! (Corso, Adli Tıp Enstitüsü adli tabibine telefon ederken batıya doğru araba sürüyordu.) Emniyet Amiri Stéphane Corso, Cinayet'ten. Öldürülen striptizcinin davasını yemden araştırmaya başladım.

-Yani?

Belli ki rahatsız olmuştu. Sesin tınısı soğuk odada yankılanıyordu. Doktor yeniydi muhtemelen, Corso onu tanııyordu.

- On gün kadar önce Sophie Sereys'e otopsi yaptınız. Aydınlatıcı bir bilgiye ihtiyacım var.

Adli tabip derin bir iç çekti. "Kestik" diyen bir film yönetmeni gibi, doktorun asistanlarına emirler verdiğini duyuyordu.

- Sizi dinliyorum.

- Raporunuzu birçok kere okudum ve vajinal lezyonlarla ilgili herhangi bir not görmedim.

- Bunu daha önce de söyledim ve birkaç kez tekrarladım: Kadının tecavüze uğramamış.

- Eski lezyonlardan, belki de yara izlerinden söz ediyorum.

-Yani?

Adli tabibin merakını uyandırmış gibiydi.

- Bugün Sophie Sereys'in SM eğilimli filmler çevirdiğine dair kanıtlar bulduk. Dikkatinizi çeken bir şey yok muydu?

- Hayır.

- Anüste yırtıklar, vaginada zedelenmeler?

- Dikkatimi çeken bir şey olmadığını size söyledim.

- Peki, cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili inceleme yaptınız mı?

Doktor patladı:

- Otopsisini yaptığım ceset parçalanmıştı, bütün kemikleri kı-

nlmiş, yüzü tanınmayacak hale gelmişti; siz de kalkmış bana kurbanda klamidya var mıydı yok muydu, kontrol ettiniz mi diye soruyorsunuz. Benimle dalga mı geçiyorsunuz?

- Teşekkürler doktor.

Défense semtine geldiğinde, bir kez daha Nanterre'deki çatışmayı düşündü. Önceki gün iki ölü, bugün Hintli'yle yaşanan boğuşma. Şiddet, bir türlü kurtulamadığı kötü bir grip gibiydi.

Bitmeyecekmiş gibi uzayıp giden Défense Tüneli batı banliyösünün altından geçiyordu. Gençliğinin karanlık sularının altından geçen bir tür Eurostar. O sırada cep telefonu yeniden çaldı. Stock ile Ludo hattaydı: Taşıma işlemi başlamıştı. Tüm malzemeler, Cinayet Büro'nun aramalarda topladığı kanıtları koyduğu, Bercy yakınlarındaki bir depoya nakledilecekti. Orada, Siber Suçlarla Mücadele Amirliği'nin geek'leri Akhtar Noor'un dehşet müzesini ifşa etmeye çalışacaktı.

- Suçlama neye istinaden? diye sordu Stock.

- Birkaç film izle, hemen bulursun. İki saat sonra 36'da buluyoruz.

Tünelden çıktığında sanki yeni bir gezegene gelmişti. Şimdi iki yanında yüksek ağaçların, cam binaların ve mağrur villaların olduğu geniş bir caddede yol alıyordu.

Seine Nehri'ni geçtikten sonra, D186 karayolu onu varış noktasına, Émile-Thiébaud Caddesi'ne götürdü. Film çekim yeri, sık bahçe parmaklıkları ile yapraklan hareli kestane ağaçlarının ardına gizlenmiş, ahşap çatıklı bir evdi.

İçerdeki havayı bozmamak için, Corso kendini Akhtar'ın bir arkadaşı olarak tanıtmaya karar vermişti. "Kulüp"ün havasını so-lumak, Mike'a, namı diğer Freud'a tatlılıkla yaklaşmak istiyordu.

Kepçe kulaklı bir vücutçu, ona parmaklığı açtı. Akhtar'm adı sorunların fitilini ateşledi. Hintli gurunun evinde ilk sekanslarda gördüğü farklı performansları hatırlayarak kurnazlık yapmayı denedi. Hiç etkisi olmadı.

Gitgide açmaza sürüklenen bu konuşmayı kısa kesmek için Corso Akhtar'ı **himsel** aramalarını önerdi.

- Adm ne? diye sordu He-Man.

- Corso.

Adam ekranında beliren numaraya bastı. Bu ya hep ya hiç demekti: Corso Hintli'nin cep telefonunu mavilere vermişti, onlar da çoktan ekibine teslim etmiş olmalıydı... Telefon ya mühürlü kanıt torbasının içindeydi, cevap veren olmayacaktı ya da telefon hâlâ adamlarının elindeydi; Akhtar'm da yanlarında olması-

nı umut etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yanlarındaysa, şakağına silah dayayarak şüpheliyi hoparlörden cevap vermeye zorlayabilirlerdi...

Cehennem bekçisinin kulağında yankılanan zil sesini duydu. Corso adamın açık mor renkli polo yaka Lacoste'unun logosunu, göğüs kaslarının şişkinliğiyle iyice ayrılan çeneleri yüzünden kahkaha atarmış gibi görünen küçük timsahı inceliyordu.

İkinci olasılık üstün geldi. Akhtar cevap verdi, yeşil ışık yaktı ve Corso kutsal mekâna girebildi. Çakıl döşeli iki yanı ağaçlı bir yol, çimlerin ortasında heykeller, beyaz keten perdeli, yerden tavana pencereler.

Evin kapısında, He-Man emretti:

- Pabuçlarım çıkar.

Bu tür yerlerin tuhaf alışkanlığı. Corso kendine söyleneni yaptı ve sanki bizzat Mies van der Rohe tarafından döşenmiş odalardan oluşan labirentte rehberini takip etti.

Daha önce de porno film çekimlerinde bulunmuştu. Genellikle, oldukça uysal ve naif bir ortam olurdu: HIV testlerinin sonuçlan teyit edilirken ve ışıklar ayarlanırken çıplak porno aktörleri ya mastürbasyon yapar ya da aileden, futboldan ve arabalardan konuşurlardı.

Burada söz konusu olan başka bir şeydi. Akhtar'ın guruhunun daha ciddi, daha ezoterik bir havası vardı. Ortaya, bir Fransız bilardo masası yerleştirilmiş, her tarafı kitaplarla kaplı, locaya dönüştürülmüş bir oda. Oyuncular -erkekler ve kadınlar- burada sessizce konsantre oluyordu. Hepsisi çıplak, hepsinin kafalan tıraşlıydı; ciddi bir cerrahi operasyona girmeye hazır hastalara benziyorlardı.

- Burada bekle, dedi, atletik yapılı herif, gözden kaybolmadan önce.

Corso dikkat çekmemeye çalıştı. Beyaz vücutlardan, şişmiş penislerden, parlak kafalardan oluşan bu ormanda istenmeyen bir sapık izlenimi uyandırıyorlardı.

Bazı adamların penislerinin etrafında tuhaf bir mekanizma vardı, adamlar tarafından ustaca bir hareketle çalıştırılan bir tür hidrolik pompa. Kadınlar oyuklarını iyice ayırmış yankılarını kremliyorlar ya da bilardo masasından destek alarak gevşeme hareketleri yapıyorlardı. Bir masanın üstünde, alışlageldik maddeleri, sertleştirici ürünler, kayganlaştırdılar, lavmanlar... gördü, ama o kadar fazla miktardaydı ki, insan savaş zamanındaki bir eczanede olduğunu düşünebilirdi.

Tek giyinik, o değildi. Gece mavisini kadife bir eşofman giymiş, boynuna bir stetoskop asılı kısa boylu, atletik yapılı bir adam aktrislerin etrafında çabuk çabuk gidip geliyordu. Tek kelime etmeden, gizlice enjeksiyon yapıyor, bir aktristen diğerine seğirtiyordu. Kuşkusuz bunlar, sonraki performanslar için lokal anesteziklerdi.

Nihayet, beyaz tunikli -Akhtar'ınkinin aynısı- bir adam salona girdi ve doğruca Corso'ya yöneldi.

- Akhtar'm vasıtasıyla gelen adam sen misin?
- Öyle.
- Bugüne kadar sete birini hiç yollamamıştı.
- Her şeyin bir ilki vardır.
- Rejisörle mi konuşmak istiyorsun?

Adam alçak sesle konuşuyordu. Tunığı ve ölçülü davranışlarıyla, az da olsa bir din görevlisini hatırlatıyordu. Bununla birlikte, Corso adamın boynuna asılı LED ampullü el fenerini fark etti: **“light pussy”** (“vajina ışığı”) sorumlusuydu, tam zamanında penetrasyonu aydınlatmakla görevliydi.

- Hayır, Mike'i arıyorum.
- Kim?
- Freud.
- Neden?
- Ben de yapımcıyım. Onun istidadı ilgimi çekiyor.
- Beni izle.

Ev sahibinin peşinde, Corso yeni bir koridora girdi, zemine bantlanmış kabloların üstünden atladı, alüminyum köşebentleri olan sandıkların çevresini dolandı. Kenara çekilmiş ve üzerleri beyaz bir örtüyle kapatılmış mobilyalarla dolu geniş bir salona girdi. Zemin plastik bir örtüyle kaplanmıştı: operasyon alanı. Teknisyenler projektörleri bağlıyor, reflektörleri yerleştiriyordu. Görünen o ki, ışıkla, profesyonel kamerayla ve güçlülere alışkın aktörlerle burada sofistike bir gonzo çekiliyordu.

Mekânın ortasında, bir örtüyle üzeri örtülmeden önce adamların kauçuk bir alez yerleştirdiği bir şilte ya da daha doğrusu bir yatak vardı. Bir köşede, pencereden giren ışığın neredeyse göz kamaştıncı bir hale getirdiği dazlak kafalı, çıplak iki aktris öpüşüyordu.

- Freud, orada yerde oturan adam.

Adamın Freud olduğu aşikârdı: Sırtını pencereye dayamış, gözleri kapalı, lotus pozisyonunda oturuyordu, elbette çıplaktı. Fazla boylu poslu değildi, ama yapıydı, basık suratı bir buldoğun su-

ratını andırıyordu, göz çukurları iyice derine kaçmıştı, kaşlar tıraşlanmıştı. Yüzünün kemikleri, sanki yüzeysel bir biçimde et ve kasla kaplanmış metal bir strüktürü andırıyor, derisinin altında çıkıntılar oluşturuyordu.

En iyisi daha aşağıda, bacaklarının arasındaydı. Titreşimli penis halkası takılı, 25 santimden uzun bir malafat, porno aktörünün XXL'si. Sağ eliyle isteksizce mastürbasyon yaparken sol eliyle de ölümcül silahına kayganlaştıncı sürüyordu.

Corso ona doğru yaklaşınca, hayvan gözlerini açtı ve gülümsedi.

- Beni bulmak için çok zaman harcadın.

- Nina'yı topluluktayken tamdım. O dönemde, SM sitelerini in-
celiyordu.

- Bilgisayarını kontrol ettik: O türle ilgili en ufak bir iz yok.

- "O dönemde" dedim. Son yıllarda buna ihtiyacı kalmadı. Ek-
ranın diğer tarafına geçmişti.

- Bu ne kadar zaman önceydi?

- Yedi yıl, sanırım.

Pomo oyuncusu kendiliğinden polise gelecek tipte biri olmasa
da bir duvann dibinde polisle konuşmakta sakınca görmüyordu.

Freud bağdaş kurduğu bacaklarını açtı, masaj yaparak çekip
uzattı, sonra en ufak bir uyuşma olmamış gibi ayağa kalktı.

- Gel, dedi. (Bir Gitanes paketi aldı ve camlı kapıyı açtı.) Bir
sigaraya ihtiyacım var.

Corso doğal görünmeye çabalasa da bir Roma heykeli gibi çıp-
lak ve bir Hint alçak kabartması gibi mastürbasyon yapan bu kısa
boylu ve kashı adamın görünüşü onu şaşkına çevirmişti.

Ahşap balkon korkuluğuna dayanmış, arkasında lüks banliyö
fonu olduğu halde aletini sıvazlarkenki görünüşü kesinlikle ger-
çeküstüydü.

- Aldırma, dedi adam, Corso'nun rahatsız olduğunu görerek.
Birazdan çekime gireceğim ve onların verdiği iğrenç şeyleri yut-
mak istemiyorum. Mike her türlü riski göze alır! Onların verdi-
ği bokluklarla durmadan mastürbasyon yapıyorsun, ama bu me-
kanik bir hal alıyor. Sanki olayın içinde değilsin. (Sıttı.) Kısaca-
sı durum bu...

Corso işin erbabıymış gibi kafasını salladı.

- Edindiğimiz bilgilere göre, Nina herkese sevimli görünmeye
çabalıyormuş, ama aslma bakarsan pek arkadaşı da yok.

- Tek arkadaşım bendim, diye onayladı buldok.
- Onunla hiç yattınız mı?
- Sadece filmlerde, diye gülümsedi Mike. Sert SM'den başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Onu tüm bunlara sokan benim.

- Tüm bunlar, derken?
- Kulüp. Filmler. Akhtar'ın ifadesiyle "organik pomo".
- Hangi tür filmlerde rol alıyordun?
- Sanki bunu bilmiyorsun.
- Akhtar bana açıklamaya çalıştı, ama ben pek anlamadım.
Mike bir kahkaha patlattı ve yeni bir sigara yaktı.

- Nina online oyunların starydı.
- Hangi oyunlar?
- Hey, kuzum, dedi pomo oyuncusu, sigara dumanım dışarı üfleterek. Soruşturmanda fazla ilerleyememişsin sanki.

- Sen açıkla.
- OPA şifrelenmiş oyunlar tasarladı. Ödüyorsun, izliyorsun, bahse giriyorsun.
- Tam olarak ne üstüne bahse giriyorsun?

Adam derin bir iç çekti. Bu ziyaretçi gerçekten de bu konuda bilgi sahibi değildi.

- Nina, "Dilek Tut" ve "Baston Şeker" oyunlarında uzmanlaşmıştı.

- Bilmiyorum.
- Örneğin, çok ince bir mumu vajinasına sokuyor ve fitili yakıyordu. Mum yandığı sürece online bahisler artıyordu. Küçük alev ete doğru yaklaştıkça bahisler daha da artıyordu. Bu küçük oyunda, Nina en iyisiydi. Fitili vajinasıyla... söndürüyordu.

- Ya Baston Şeker?
- Akhtar dövülmüş cam içeren pişmiş şeker kapsülleri yapıyordu. Kadın oyuncu bunları vajinasına yerleştiriyordu. Vücut ısıyla şeker eriyor, cam kırılan serbest kalıyordu. Oyun, bacak arasındaki kasları kullanarak bu cam kırıklarını vajinadan dışarı atmaya dayanıyordu. Kanamaya neden olan, son derece acı verici ve gerçekten berbat bir şey.

Polisin aklına adli tabip geldi; şüphe uyandıran bir şey nasıl bulamazdı.

- Bu tür oyunların aboneleri çok mu?
- Binlerce, öyle tahmin ediyorum.
- Nina, Akhtar için... başka şeyler de yapıyor muydu?

Mike ortak bahçeye doğru dostça el salladı. Corso boynunu

uzattı; ellili yaşlarda, Chanel ceket giymiş bir kadın villasının avlusunda yürüyordu.

Manzaradan rahatsız olan kadın (Mike'm penisinin başı, küçük bir sahnedeki kukla gibi korkuluk küpeştesinden dışarı taşıyordu) hızla Mini'sine bindi.

- Nina çok ileri gidiyordu, diye yeniden konuşmaya başladı pomocu. Bunu ona hep söyledim. "**Blind tests**" diye adlandırılan şeye katılıyordu. Kız bir otopsi masasına bağlanır, o sırada bir işkenceci online bahisçilerin emirlerini alır... Çoğunlukla, kadının vajinasına en tuhaf cisimler sokulur. Başlangıçta, kadın reddeder, ama bahisler arttıkça ve ulaşılan miktar yeterli görüldüğünde kadın onayım verir... Nina bu oyunun kraliçesiydi.

- Ne tür cisimler?

- Matrak olsun diye içerdeyken çaldırılan bir telefon, ama bu bir avuç olta iğnesi de olabilir...

- Akhtar bana Nina'nın gönüllü olduğunu söyledi.

- Doğru. Paraların hepsi Akhtar'm cebine giriyordu. Bu boktan herif, büyük erotik füzyon saçmalıklarıyla kafamızı şişiriyor, ama iyi bir damar bulmuş bir işadamından başka bir şey değil...

- Eğer Nina bunu para için yapmıyorsa, neden bu tür deneyimleri kabul ediyordu?

- Zevk için. Nina acı çekmekten hoşlanıyordu. Gerçekten.

- Bir açıklama olarak bu bana biraz kısa geldi.

Freud bir fiske darbesiyle sigarasını komşu bahçeye fırlattı.

- Acı çekmekten hoşlanıyordu, çünkü kendini sevmiyordu. Ve kendini sevmiyordu, çünkü sevmeye layık biri olmadığına inanıyordu. Terk edilmiş bir bebek olarak doğmuştu, en azından bunu biliyorsun, değil mi?

Corso kafasını salladı.

- Bilinçaltında, sevgiye layık olmadığı düşüncesi -bizzat onun fikri- nefret edilmeye layık olduğu düşüncesine dönüşmüştü. Kötülüğe, işkenceye, hak ettiği bu aşağılanmaya maruz kalmayı istemeye başladı. Onun bu ruh hali bütün değerlerini altüst etmişti. Şiddet onun yegâne zevk kaynağı haline gelmişti.

Corso ona neden "Freud" lakabı takıldığını anlamaya başlıyordu. Anlamli söylevini bir solukta, bilgece bir ses tonuyla vermişti; biraz hayal gücü kullanılarak fallusuna hitap ettiği bile düşünülebilirdi.

Polis bu olmayacak şeye kilitlemişti: Kendini bu tür taşkınlıklara vakfetmiş bir kızda ciddi sekeller olması gerekirdi. Oysa adli tabip hiçbir şey görmemişti.

Mike'm her Şeye cevabı vardı:

- Son zamanlarda, Nina SM oyunlarından elini ayağını çekmişti. Yaralan iyileŐmeye başlamış olabilir. Kendini hem fizik hem de moral olarak daha iyi hissediyordu.

- Neden?

- Kendine bir adam bulmuştu.

- Bir adam mı?

Bütün tanık ifadeleri Şu noktada birleŐiyordu: Sophie Sereys, namı diğer Nina Vice, 32 yaşında, hayatında kimse yok.

- Bana maval okuma. Tutanaklarda sevgilisi olduğuna dair tek bir Şey yok. Ne cep telefonunda ne de bilgisayarında bununla ilgili bir iz bulabildik.

Mike üzđün bir ifadeyle başım salladı.

- Nina'yı hiç anlamamıŐsınız. Kişisel saydığı her Şey tamamıyla gizliydi. Saklayacak fazla bir Şeyi yoktu, ama bunu saklıyordu.

- Bu adam, kim?

- Bu konuda hiç bilgim yok.

- Onun hakkında sana ne söyledi?

- Pek fazla bir Şey söylemedi. Adam ressam, sanınm.

- SM meraklısı biri mi? Onunla nerede tanışmış?

- Hiçbir Şey bilmiyorum, sana söyledim! Nina'nın bana bu konuda anlattığı tek Şey, onunla ara ara görüştüğü ve bunun da ona iyi geldiğiydi.

Bu ressam da, Nina'nın hayatında en ufak bir iz bırakmayacak kadar gizem düşkünü biriydi muhtemelen. Birbirlerini bulmuşlardı.

- Onun kimliğini saptamamızı sağlayacak herhangi bir Şey hatırlamıyor musun?

- Sanıyorum Nina onun için poz veriyordu...

- O resimleri nereden bulabilirim?

- Hiçbir fikrim yok.

- Adamın bir galerisi var mı?

- Sana bir Şey bilmediğimi söylüyorum!

- Düşün.

Mike eliyle dazlak kafasını sıvazladı.

- Şapka takıyor.

- Şapka mı?

- Nina bir gün bana bir Şeyden bahsetti. Adamın kıyafet konusunda özel bir tarzı varmış. Beyaz giysiler, Şapkalar... 1920'li yılların pezevenk tarzı...

Bu, gizemli adam imajıyla örtüşmüyordu. Bu konuyu biraz daha sallamak ve ne düşeceğini görmek gerekiyordu. Ne olursa ol-

sun Bomek'in soruşturması göz önüne alındığında, bu olağanüstü bir gelişmeydi.

Corso Freud'u başıyla selamladı, birkaç adım attıktan sonra fikir değiştirdi.

- Son bir şey, bir ayrıntı.
- Nedir?
- Neden hepinizin kafası dazlak?

Mike iblisçe bir kahkaha attı.

- Akhtar'ın fikri. Bu şekilde tarikata daha fazla benziyormuşuz. Ve ayrıca, çok daha pratik.

- Ne yapmak için?
- ***Head-fucking.***

Ekibi, toplantı salonunda onu bekliyordu. Bercy’de, geek’ler Akhtar’ın “karşılık beklemeden yaptığı işbirliğiyle” filmlerin -binlerce film vardı- şifresini çözmeye başlamışlardı.

- Sonuç?

- İğrenç, diye yanıtladı, bugüne kadar her türlü kötülüğü görmüş olan Ludo. Kızlar gerçekten zarar görüyor, yaralanıyor. Şimdilik Nina’nın filmlerini bulamadık ama geri kalan filmlerin arasında olabilir...

- Abone listeleri?

- Onların da şifre çözümleri yapılıyor. Bilişimcilere göre, bilgisayarların sadece IP adreslerine ulaşabilirmişiz. Daha sonra sahiplerinin kimliklerinin belirlenmesi gerekiyor. Henüz bir sonuç yok.

- Aktörler, aktrisler?

- Akhtar’ın bilgisayarında sürekli güncellenmiş bir dosya var, ama bu işimize yaramıyor. Herkes takma adla çalışmış. Peşine düşülecek en ufak bir bilgi yok.

- Hiç ödeme makbuzu bulamadınız mı?

- Hayır. Herkes karşılık beklemeden gönüllü olarak çalışmış. Gerçekten çatlak olmak lazım...

- Akhtar’a avukatını araması için izin verdiniz mi?

- Hayır. Onu suçlayacak, filmlerinde gerçekten suç unsuru taşıyan bir şeyler bulmayı bekliyoruz.

- Rasgele araştırma yapmak yeterli. Kızların pestili çıkıyor, tanınmaz hale geliyorlar!

- Bunun film hilesi olduğunu ileri sürerler.

- Ya dörtlü penetrasyonu? Vajinaya, kıça sokulan cisimler?

Ludo omuzlarını silkti.

- Rıza gösteren yetişkinler arasında serbest ilişki. Kızlarla im-

zalanmış sözleşmeler var. Akhtar bize onları Yahudi-Hiristiyan zincirlerinden, baskıcı toplumumuzu temsil eden tabulardan vb. şeylerden kurtardığını söyledi. Filmlerin şifre çözümleri devam ediyor, ama çocukları ya da hayvanları bu filmlerde bulamadığımız takdirde Bay Dürüst'ü serbest bırakmak zorundayız.

Ludo, Fuhuşla Mücadele Bürosu'nda çalışmıştı ve bu salonda ki herkes gibi pomo yapımçıları köşeye sıkıştırmanın tek yolunun filmlerde çocukların veya zoofili eylemler içinde hayvanların kullanılması olduğunu biliyordu. Ceza yasasının 521-1 maddesine göre, "evcil veya evcilleştirilmiş ya da yakalanmış bir hayvana, ale ni olsun veya olmasın, kötü muamelede ya da cinsel istismarda veya acımasızca fiillerde bulunmak" cezalandırılırdı. Hatta bu konuda arkadan becerilen midillilerle ilgili bir yargı kararı da vardı...

Corso adamlarına hız kesmeden devam etmelerini emretti: Bok çukurunu biraz daha kazmalarını, bu siteyi kullananlar ile müdahil olanların kimliklerinin belirlenmesini ve Hintli'yi kimseyle temasa geçirmeden nezarete tutmalarını istedi.

- Savcı bunu göz önünde bulunduracaktır.
- Ben üstleniyorum.

Polis derin bir nefes aldı ve adamlarına Vésinet'de öğrendiklerini anlattı: Sophie Sereys'in bir boyfriend'i vardı. Peşine düşmelerini emretti. Meçhul sevgiliyle ilgili bir ipucu bulmak amacıyla Sophie'nin evi için hemen bir arama izni çıkartılmasını istedi. Meslektaşlarının sorgulama yapmak için Le Squonk'a bir kez daha gitmesi gerekiyordu. Beyaz giysiler giyen ve borsalino şapka takan ressamın izini bulmak için çağdaş sanat piyasasını araştırmak lazımdı. Eserlerini (belki de) striptizcilere veya kadın pomo yıldızlarına vakfeden bir sanatçı, Moulin-Rouge ressamlarının eski geleneğini sürdüren bir adam.

Stock araya girdi; hiç ondan beklenmese de bir profesör havası veren gözlüklerini, fırsattan istifade takmıştı.

- Anlamadım. Gonzo konusunu bırakıyor muyuz?
- Hayır.
- Akhtar'ın aboneleriyle kim ilgilenecek? Nina'nın partnerleriyle?
- Destek almalıyız.
- Bomek olmaz mı? diye sınıttı Ludo.
- Bomek'i boş ver. Yakında tatile çıkacak.
- 36'nın yarısı bu akşam tatile çıkıyor, diye belirtti Stock.
- Bomparf la görüşün, bakalım bize kimi verecek. Yarın, her şeyi yeniden masaya yatınlz ve kim kimi sorgulayacak bakarız.

Polisler birbirlerine baktı. Bu gece çalışacaklardı, bu ilk haberdi ve bu hafta sonu da görevde olacaklardı, bu da ikinci haberdi.

- Krishna da bu akşam izne ayrılmak zorunda... diye ağzından kaçırdı Barbie.

- Tatilini iptal etsin!

Bu sözlerden sonra, Corso arkadaşlarını başıyla selamladı ve ofisine dönmek için salondan çıktı. Sakin bir şekilde durum değerlendirmesi yapmaya ihtiyacı vardı: Birkaç saat içinde, iki önemli ipucu bulmuşlardı. İlk günden bu kadarım ummuyordu.

- Stéphane!

Arkasına döndü: Barbie koridor boyunca peşinden gelmişti, elinde bir dosya vardı. Corso, Barbie'nin yürüyüşüne, tavırlarına bakınca, bu kadar benzerlik imkânsız, diye düşündü. Onda kaçık bir Mary Poppins havası vardı, vintage kıyafetleri ve **tapestry bags**³⁷ sevse onun kadar çekici olabilirdi.

- Nina'nın yaralarıyla ilgili bir başvuru kaynağı buldum.

- Başka bir şey üzerinde çalışacak zamanı nerden buldun? diye şaşkınlığım belirtti Corso.

- İki işi aynı anda yapabilirim.

Aslında üç iş, çünkü Veranne'daki ip ustasını bulan ve Nina'nın hesaplarını inceledikten sonra Akhtar'ın kimliğini tespit eden de oydu... Barbie'nin yetenekli olmasında rahatsız edici bir şeyler vardı; ekipten, buna Corso da dahildi, her zaman bir adım önde olduğu izlenimini veriyordu.

İçinde renkli fotokopiler bulunan karton dosyayı açtı.

- Bunlar Francisco Goya'nın resimleri.

- Odama gel.

Corso kapıyı arkalarından kapadı ve fotokopileri dosyalarının üzerine bıraktı.

- Bu ressamı tanıyor musun? diye sordu Barbie.

- Sen beni aptal mı sanıyorsun, ha?

Corso sanatçının ünlü tablolarını biliyordu: Madrid Sarayı'nın önemli kişileri, meşhur **3 Mayıs 1808-Kurşuna Dizilenler** tablosu, **Pinturas negras'm** baskılan: **İki İhtiyar Adam, Caduların Toplantısı, Köpek...** Bir korku ifadesi olarak deforme olmuş yüzler.

Barbie birkaç resim seçti ve onları görünür bir şekilde yerleştirdi.

- Şunlara bak, sana bir şey çağıştırmıyor mu? ³⁷

Kırmızıyla ve sepyayla çizilmiş tüyler ürpertici portrelerdi, delice çığlıklar veya alaycı kahkahalar atan (tam olarak anlamak imkânsızdı) suratlar, birleşme yerleri kulaklara kadar uzanan dudaklar; tıpkı Nina'nın yaralı yüzü gibi.

- Bunlar **Pinturas negras'a** mı ait? diye sordu Corso resimlerden birini eline alarak; bilekleri zincire vurulmuş, yüzü çok zayıf bir adamın portresiydi.

- Hayır. Bunlara **Pinturas rojas** deniyor. Bu küçük resimler birkaç yıl önce bulundu ve Goya'ya mal edildi. Bir kürek mahkûmu, bir cadı, can çekişmekte olan bir adam. Görünen o ki, bu tablolarla Goya en korkunç hatıralarım resmetmiş.

- Bu resimler nerede?

- Madrid'de bir vakıf müzesinde. Bilim ve sanat hamisi bir zengin çok yüksek bir bedel ödeyerek seriyi satın almış. Bende adresi var. Katilin o müzede saatler geçirdiğine eminim... Hatta İspanyol bile olabilir...

Corso bir sürprizle daha karşı karşıyaydı; bu, üçüncü ilginç ipucu demekti. Zira şimdi araştırılması, kuşku duyulması gereken bir "ressam sevgili" de vardı. Tüm bunlar bir tutarlılık içinde değerlendirilebilirdi.

- Bununla yarın ilgileniriz, dedi. Bu suratların tam olarak ne ifade ettiğini anlamalıyız. Yani neyin sembolü, derin anlamı ne...

- Ya vakıf?

- Madrid'deki Fransız irtibat polisiyle temas kur.

- Oraya bizzat gitmemizi istemez misin?

- Hayır. Önceliklerimiz burada.

Barbie resimleri topladı ve elindeki dosyanın içine yerleştirdi.

- Yanlış düşünüyorsun. Katil bu tablolarla deliliğini besliyor. Bu hikâyenin göbeğinde bu resimler var.

- Sana irtibat polisiyle görüş dedim.

Barbie istemeye istemeye onayladı. Tüm küçük dehalar gibi o da alıngandı, bu da bir polis için ciddi bir kusurdu.

Tam odadan çıkıyordu ki, Corso onu geri çağırdı:

- Burada yapacak bir işin var mı?

- Dalga mı geçiyorsun? Az önce bize üç günlük iş verdin.

- Hayır, demek istediğim, bir kadeh içmek için vaktin var mı?

- Vay be.

- Ne demek, vay be?

- Yedi yıllık özverili ve tatminkâr hizmetim boyunca beni iki kez bir şey içmeye davet ettin. İlki, ekiptekilerden birini değiştireceğini söylemek içindi. İkincisi, tutukladığım kadının hücre-

de kendini astığını bildirmek için. Kısacası, bu davet pek de iyiye alamet olamaz.

Corso gülümsemeye çalıştı.

- Senden bir şey isteyecektim.
- Gerçekten beni korkutmaya başladın.

- Tanıklık mı? Ne için tanıklık?
- Ahlaklılık için. Benim iyi bir baba olduğumu kanıtlayacak bir tanıklık.

Barbie hoş bir şaka duymuşçasına kafasını salladı. İle-de-France polislerinin pek uğramadığı, Dauphine Meydanı'ndaki bir kafedeydiler.

- Ne var? diye çıkıştı Corso, saldırgan bir ses tonuyla.
- Ben de, boşanma sürecinin nasıl gittiğini merak ediyordum...
- Boşanma davalarını bildiğin için mi?

Corso, Karine Janaud tarzı bir söylev çekmeye hazır değildi.

- Sağduyulu bir soru. Dosyanda tam olarak ne olmasını istiyorsun?

- Tanık ifadeleri, Thaddée ile benim bir şeyler yaparken çekilmiş fotoğraflarım... Ayrıca eğitimle ilgili görüşlerimi belirten bir yazı yazmayı da düşünüyorum. Bu konuda baba olarak görevimi yansıtan.

Barbie, Cola Zero'sundan bir yudum aldı. Bardağını iki eliyle tutuyordu; sanki soğuk kolasını ıltmak istiyordu.

- Arkadaşların var mı? diye sordu Barbie.
- Çok yok, hayır.
- Bir ailen?
- Thaddée var.
- Okuluna gitmek için zaman buluyor musun? Onun diğer faaliyetleriyle ilgilenmek için?
- Elimden geleni yapıyorum.

Barbie gülümsedi, ama bu devamında gelecek şeyleri yumuşatmak içindi.

- Genel olarak sen, meslektaşlarının seninle ilgili söyleyeceklerinin önemli olduğunu düşünüyorsun.

- Kimin tanıklık yapacağını önemi yok.

- Polislik yaşamın boyunca tutukladığın suçlular neden olmasın?

- Bunu ben de düşündüm.

Bu bir şakaydı, ama aslında hasımlarına söz hakkı verebilecek yasal bir yol bulabilirdi. Gereğinden fazla gevezelik yapabilirlerdi. Ama bu da onun sadece polis olarak kalitesini gösterirdi.

- Seninle açık yüreklilikle konuşabilir miyim? dedi Barbie, soğuk içeceğinden yeni bir yudum aldıktan sonra.

- İznimi almayı bırakalı epey oldu.

- Ekibe katıldığında Thaddee iki yaşındaydı. Senin yanında büyümesini izledim ve senin ne kadar iyi bir baba olduğunu gördüm. Her ne olursa olsun, senin de söylediğin gibi, elinden gelenin azamisini yaptın.

-Ama?

Genç kadın polis, daha iyi hız almak ister gibi geri çekildi.

- Bir kere, süper polis olarak verdiğin hizmetlerle ve bu çeteci görünüşünle yargıç karşısına çıkarsan fazla bir yol kat edemezsin.

- Çeteciye mi benziyorum, ben?

Barbie cevap verme gereği hissetmedi.

- Ve Emiliya'nın arkadaşlarının ne söyleyeceklerini düşünmek bile istemiyorum.

- Suçlu olduğumu hissedeceğim bir şey yapmadım.

- Elbette yapmadın, ama, nasıl söyleyeyim, sıkıntı yaratan senin bu görünüşün.

Corso yutkunmaya çalıştı. Barbie söyleyeceklerini söylemek için bu fırsattan yararlandı.

- İçki içmiyorsun, ama Adsız Alkolikler toplantısından çıkan bir herife benziyorsun. Uyuşturucu kullanmıyorsun, çünkü gençliğinde yeterince kullandığın şeyi sonsuza dek hayatından çıkardın. Adaletin tarafındasın, ama sanki kendini hapisten uzak tutmak için öylesin. Espri yaparken bile hep isteksizsin ve kur yapmaya kalktığında sanki sorgudaymışsın gibi davranıyorsun. Çok ender senin rahat olduğunu hissettim, o da elinde silah olduğu zamanlarda.

- Hepsi bu kadar mı?

- Hayır. Paris'in yarısı gibi boşanmak üzeresin, ama sanki bir terör saldırısı hazırlığı var ve onlarca insan ölecekmiş gibi davranıyorsun.

- Benim için en değerli şey Thaddee. Bu boşanmanın sonucu benim için çok önemli.

Barbie, söylenenleri değil, hastalığın belirgin işaretlerini onaylayan bir psikiyatrist gibi kafasını salladı.

- Yeter ki Emiliya, 36'da senin hakkında olumsuz ifade verecek tanıklar bulmasın.

- Ben temizim ve emniyet içinde olayları aydınlatma oranım gayet yüksek.

- Biliyorum, teşekkürler, ama bu seni dokunulmaz kılmaz.

Corso, çizgiyi aştığı dosyaları birkaç saniye düşündü; Bompart'ın arşivin tozlu raflarına kaldırdığı bu yasadışı eylemlerini kimse gün ışığına çıkaramazdı.

- Kurbanların ailelerine suçlulara davrandığın gibi davranıyorsun, ayrıca soruşturmanı sanki kişisel çıkarların için yapıyorsun gibi bir halin var, diye devam etti Barbie. İnsan senin, elinde silahla, adaleti bizzat sağlayan bir adalet bekçisi olduğunu düşünebilir.

- Abartıyorsun.

- Hiç de bile, hayır. Bir Cinayet Büro amiri ailelere saygısından siyah kıyafet giyer ve ömrünü rapor yazmakla geçirir. Ama sen, bir ceket giyme lütfunda bulunmadığın gibi bütün evrak işlerini Krishna'ya yaptırıyorsun. En ufak bir empati göstermiyorsun. Asla kibar, asla saygılı değilsin. Tam bir felaketsin. Kesinlikle elde ettiğin sonuçlar çok iyi, ama herkes senin geldiğin yere dönmen gerektiğim düşünüyor, yani sahaya.

Corso derin bir soluk aldı. Bu topyekün saldın, bu soğuk düş etkisi yapan söylev karşısında canlandığını hissediyordu.

- Bitirdin mi?

- Hayır. Ayrıca fiziksel sorunlar da var.

- Hangi fiziksel sorunlar?

Barbie omzunu silkti ve dibinde limon dilimi kalıntısının durduğu bardağına baktı. Her parmağında bir yüzük vardı, bu Vendôme Meydanı stüinden daha ziyade motorcu tarzıydı.

- Ellerin titremediğinde ya tepiniyorsun ya dişlerini gıcırdatıyorsun. Her an patlayacakmış gibisin. Tanıklan korkutuyorsun, aileleri bunaltıyorsun. Bu şekilde daha ne kadar devam edeceksin?

Boşanma dosyasından yola çıkmışlardı, Barbie hem kendi namına hem de şüphesiz tüm ekip adına konuşuyordu.

- Oğlumun velayetini almamda bu sorun teşkil etmez.

- Durumunu anlayasın diye çaba sarf ediyorum. Kanım karşısında kazanmak için en ufak bir şansın yok.

Sinirlenmemeye çalıştı; bu Barbie'nin çizdiği portreyi haklı çıkarmak anlamına gelirdi. On dakikadan beri kahvesini karıştırıyordu; fincan tabağında kahvedekinden fazla şeker vardı.

Küçük kaşığı bıraktı ve nerdeyse bir hayal dünyasındaymiş gibi konuştu:

- Ne olursa olsun velayeti almam gerekiyor. Emiliya... tehlikeli bir kadın.

- Sanırım daha açık konuşmak istemiyorsun?

- Evet.

- Avukatın ne düşünüyor?

- Le Squonk pisliğini yakalamak dışında yargıcı ikna etme şansımın olmadığını söylüyor.

- Nihayet iyi bir haber.

Corso kafasını kaldırdı.

- Öyle mi diyorsun?

- Elbette. Onu, o götvereni yakalayacağız.

Barbie ayağa kalktı, ceplerini yokladı ve masanın üstüne beş avro bıraktı.

- Ben işe dönüyorum. Araştırmalarda diğerlerine katılacağım.

Çantasını aldı ve topukları üstünde döndü.

- Tanıklık için bana yardımcı olacaksın, değil mi? diye bir kez daha sordu Corso.

- Elbette. Corso'ya göz kıptı. Ve senin emniyetin en keskin nişancısı olduğunu söylemeyi de unutmayacağım.

Paparayı yiyen Corso arabasına bindi ve amaçsızca yola çıktı. Akşam usul usul rıhtımlara çöküyor, Paris'in üstüne tüylerini diken diken eden... elektrikle diren, büyüleyici, karanlık bir örtü seriyordu.

Emiliya'yı aramaya çalıştı, kadın cevap vermedi. Koyu renk gözleri (annesinin gözleri), kirpi saçlarıyla sarışın çocuk, Thaddee'nin görüntüsü yüreğim cız ettirdi. Bu karantinaya kendini hazırlamadan ve bir veda sözcüğü söyleyemeden bir ay boyunca oğlunu göremeyecek olması, çok fazlaydı; gerçekten çok fazla.

Ve bu sadece bir başlangıçtı. Oğlunun velayetini alamayacaktı, bu kesindi. Ona sunulan kısıtlarla yetinmek zorunda kalacak, her akşam, Emiliya küçük oğullarını acaba SM deneyimlerine götürdü mü diye düşünerek kaygılanacaktı.

Gözlerinin dolduğunu hissetti. Böyle anlarda, ilk gençlik yıllarında olduğu gibi eski iblisleri yeniden ortaya çıkıyordu. Eski bir toksikoman için, uyuşturucu olmadan geçen yıllar yumuşak bir toprağa örülen duvar gibiydi. Tozdan ibaret olduğunu görmek için duvara biraz daha yalandan bakmak yeterdi...

Sağ Yaka'ya geçmek için direksiyonu Royal Köprüsü'ne kırdı ve ters yönde devam etti. Sokak lambaları Louvre Müzesi boyunca yanıyordu ve bu onun için bir itiraf gibiydi: Nereye gittiğini biliyordu.

Birkaç aydan beri, kendine ideal bir metres bulmuştu: genç, uysal, ağzı sıkı. Dolgun vücutlu, esmerce, ufak tefek, sıradan bir kızdı, çok güzel değildi, ama bol giysilerinin altında özenle gizlediği mükemmel hatlara sahipti. Gözlük takıyor ve Keith Richards tarzı saç bantları kullanıyordu; cinsel hazlardan mümkün olduğunca uzak duran, ancak bir kez soyundu mu da cinsel açıdan

bütün zenginliklerini sergileyen bir kızdı. Corso'yu bu bayağılaşma, bu ahlaksızca davranışlar etkilemişti, zaten onu tahrik eden tek şey de buydu.

Onunla, bijüteri sahibinin kafasına kurşun yediği bir gece soygunuyla ilgili soruşturma sırasında tanışmıştı. Genç tezgâhtar kız olaya tanık olmamıştı, ama yine de Corso, onu teselli etmeyi kendine görev edinmişti. O günden beri de zaman zaman sevişmeye geliyor, kız geleceklelerinden bahsetmeye başladığında da duymamış gibi yapıyordu. Eğer çok ısrarcı olursa, "işte acil durum" olduğunu bahane ediyor ve ortadan yok oluyordu.

Miss Béret -Corso'ya Prince'in **Raspberry Beret** şarkısını hatırlatan bir bere takıyordu- 12. Bölge'de oturuyordu.

Bercy yakınlarına geldiğinde, Adli Polis geek'lerinin yanına gitmesi (yerleri çok uzak değildi) ya da rıhtım boyunca biraz daha ilerleyerek Sophie Sereys'in evindeki aramaya katılması gerektiğini düşündü. Ama bunları yapacak takati yoktu. Tam tersine, Nina cinayetinden, kocaman açılmış ağzın korkunç çılgılığınan, Akhtar'ın iğrenç ve aşağılık dünyasından uzaklaşmak istiyordu.

Miss Béret kapıyı açtığında, üzerinde bir eşofman, ayaklarında da patikler vardı; gözlük takmamıştı, saçlarını da İtalyan dondurması gibi tepesinde toplamıştı. O anda ne cazibesini gizleyen uslu bir genç kıza ne de ilk gecelerin pimi çekilmiş el bombasına benzeyordu, daha ziyade sevilmesi gereken küçük kız kardeş gibiydi.

Polisi kapıda, deri ceketinin içinde titrerken ve bakışlarını kacırmaya çalışırken görünce Miss Béret gülümsemekle yetindi. Buraya ne sevişmeye ne de konuşmaya gelmişti, bunu hemen anlamıştı. Tabldot tepsisi, makama ve televizyonda cuma gecesi filmi için gelmişti.

Geçmişinin sokaklarında arabayla dolaşıyordu: Pablo-Picasso Caddesi, Maurice-Thorez Sokağı, Joliot-Curie Caddesi... Sokak lambalarına asılı, çıplak, doğranmış, parçalanmış cesetler görüyordu. **Gaz** pedalına sonuna kadar basıyor, ama arabası ilerlemiyordu. Sirenleri yürek paralayıcı insan sesleri çıkararak uğulduyordu. Tek eliyle direksiyon simidini tutarken diğer eliyle sireni kapatmak için düğme arıyordu, ama bulamıyordu...

Beynini testere gibi doğrayan sesin telefondan gelen zil sesi olduğunu fark etti. Gözlerim açtığımda, elinin cihazın üstünde olduğunu gördü.

- Uyandırdım mı?

Corso sesi tamdı. Çabucak saatine göz attı; sabahı, 8'e geliyordu. Teselli gecesi, birkaç saniyelik parçalar halinde, hızlı çekim gözünün önüne geldi: Miss Beret'nin carbonarası, anlaşılmaz bir televizyon filmi; hiç doldurulmayan tutanaklarla, sürekli "ölümcül hatalar" yapan suçlularla, beş dakika içinde çözülen soruşturmalarla günlük yaşamının basit bir betimlemesi. **Süper.**

Sonra her zamanki cezasını çekmek için yatağa kadar ayaklarını sürüyerek gitmişti; kâbuslarla dolu, birkaç saatlik yapış yapış bir uyku. Uyandığı her sefer, kendine aynı soruyu soruyordu: Kâbus dolu bu gecelerde gerçekten de **dinlenebiliyor** muydu?

- Nasıl gidiyor, **ragazzo**?³⁸

- Mükemmel. Striptizci için mi aradın?

- O da var.

Catherine Bompard ile onun ilişkisi çok eskilere dayanıyordu. Corso'yu Pablo-Picasso bodrumlarından çekip aldıktan sonra, ilk

38. "Genç adam" anlamında İtalyanca sözcük, (ç.n.)

işi ona yeni dişler yaptırmak için kredi almak olmuştu; gerçek bir canki olarak, Corso'nun o zamanlar gülümsemesi yaşlı birinin gülümsemesiydi; diş mineleri grileşmişti, kökleri sallanıyordu, kesici dişleri kırılmış ya da tamamen dökülmüştü. Polis okulundan çıktığında, Bompert geri ödemesi gereken diş kredisini Corso'ya resmi olarak hediye etmişti.

Légion d'honneur nişanı ile Ulusal Liyakat nişanı almıştı, bugün Cinayet Büro'nun bir numaralı kadın amiriydi ve otobiyografisini yazmıştı. Televizyon tartışmalarına katılıyor, cinayet soruşturmalarındaki yeni yöntemler hakkında söylevler çekiyor ve yoldan çıkma sınırındaki sağcı fikirlerini gizlemiyordu. Altmış yaşında, kısa boylu, esmer bir kadındı, çok klas olmasa da alımlıydı, hem otoriter hem sempattikti.

Tüm bu yıllar boyunca, asla iltimas yapmadan Corso'ya göz kulak olmuştu. Elini uzatışı daha çok yumruğa benziyordu: Corso hep zor ekiplerde görev yapmıştı; Bompert'a göre asıl mesele, kurtuluşunu her gün hak etmesi gerektiğini asla unutmamasıydı.

Otorite ile sevgi arasında gidip gelen, muğlak bir ilişkileri vardı. Corso'yla sanki bir askerle konuşur gibi konuşuyordu, ama karşılaştıktan her sefer gülümsemesi, onu oğlu gibi gördüğünü ve onu hapse düşmekten kurtardığına bir kere bile pişman olmadığını ispatlıyordu.

Buna karşılık, insan olarak öngörüden yoksundu: Êmiliya'yi hemen çok sevmiş ve evlenmesi için Corso'yu cesaretlendirmişti. Kayda değer başka bir şey daha vardı: Birlikte olmuşlardı. Gerçekten de bu, aman aman bir şey değildi. Catherine hemen kocasına ve iki çocuğuna dönmüştü. Corso da yine hırsızlarını yakalamış, sapkın karısıyla tanışmıştı.

Telefonda dünkü haşatlan konusunda özet geçti: Nina'mn çılgınlığa varan SM profili, gonzo oyunlarına katılması, gizli bir ressam sevgili, büyük bir olasılıkla katilin ilham aldığı **Pintura roja'lar**.

- Hepsi bu mu?
- Dalga mı geçiyorsun? Bir haftada Bomek'in ihtimal dahilinde bile görmediği önemli bilgilere ulaştık.
- Tüm bunlar bana oldukça muğlak geliyor.
- Desteğe ihtiyacım var.
- Biliyorum, senin küçük zombin beni aradı. (Barbie'ye bu adı takmıştı.) Ne yapabilirim, bakacağım. Temmuz ayında olmamız bir sorun. Askerlerin hepsi tatile çıkıyor.
- Bu acil.

- Bunu sana söyleyen benim, değil mi? Şimdilik medya bizi rahat bırakıyor, ama soruşturmanın patinaj yaptığını anlarırsa, tam bir şenlik olacak.

Corso, çabucak çevresine göz gezdirirken cevap vermedi. Miss Beret'nin bebek evi, açılır kapanır kanepeden yatak, birbirine çok yakın duvarlar, Viaduc des Arts'ın dükkânları görünen pencere. Mutfakta koşuşturan Beret'yi işitiyordu...

- Beni arama sebebin tam olarak nedir? diye sordu sonunda, hamisini çok iyi tanıyan Corso.

- Nanterre'deki çatışmadan haberin var mı?

- Biraz.

- Senin adm geçiyor.

Corso yatakta doğruldu ve sigara paketine uzandı.

- Nasıl yani?

Bompart ses tonunu değiştirdi:

- Orada bulunan birçok polis seni tanımış.

- Anlamıyorum...

- Anlamıyor musun? Lambert'in tek başına o herifleri hallettiğini yutacağımı mı sanıyorsun? Otoparka girmek için havalandırma borusunu bulduğuna ya da biriyle dövüşürken alacakaranlıkta elli metre mesafeden bir torbacıyı vurduğuna inanacağımı mı düşünüyorsun?

Corso sigarasını yaktı. ilk dumanın sert ve yakıcı tadı içinde bulunduğu anla çok iyi örtüşüyordu.

- Sana neler olduğunu anlatacağım, diye devam etti Bompart. Pablo-Picasso, senin evin. Bu havalandırma borusu hikâyesini de ancak sen bilebilirsin. Üstelik 36'nın en iyi nişancısı. Böylece, ne zaman bilmiyorum, nasıl bilmiyorum, ama sen Lambert'in oraya baskın yapacağını öğrendin ve silahını kullanabilme, mahalendeki o pislikten intikam alma umuduyla ya da hayatındaki ne olduğunu bilmediğim bir sebepten hemen bu işe dahil oldun. Ve Tanrı biliyor, seçme şansın vardı.

- Böyle olmadı, diye mırıldandı Corso.

- Ama ana hatlan böyle, değil mi?

Kahve kokusu Corso'ya ulaşıyordu, artık bir sandalye ile "L" biçimli kanepeler arasından ev sahibesinin dolgun baldırları ile ayaklarındaki komik patikleri (penguen biçiminde) görebiliyordu.

- Kovanlar da Lambert'in silahıyla uyuşmuyor, dedi Bompart. İçim rahatlasın diye silahım balistiğe göndermeme engel olan ne bilmiyorum.

Corso sessizliğini koruyordu. Bu gibi durumlarda, dimdik durmak gerekiyordu.

- Bu pisliğe bulaşmak nereden aklına esti? Seni Cinayet Büro'ya normal bir hayat sürebilmen için aldım, ama sokaklar, şiddet, kaos senden daha güçlü çıktı.

- Bu baskına yararlı olacağımı düşündüm.

- Hadi ya! Bu can sıkıcı hikâyedeki tek şansın, bize ulaşan tek şikâyetin, pompalı tüfekle suratından vurulan herifin annesinden gelmesi. Suçla Mücadele Bürosu'nun adanılan sıkı bir azar işitecek.

Suratı parçalanmış yeniyetme oğlan, Corso'nun gözünün önüne geliverdi. Aydınlık gecede annesinin Arapça bağışlanmı du-yuyordu. **'İibni! 'İibni! 'Ayrı hu! 'Ayrı hu?**

- Stéphane, dedi Bompard, daha yumuşak bir sesle, bu olayı görmezden gelmem için bana bir tane olsun iyi bir sebep söyle.

- Thaddée'nin velayetini kaybetmek üzereyim.

- Onun velayeti sende hiç olmadı ki zaten; bu gidişle, çok yalanda oğlun seni mezarlıkta ziyarete gelecek. Eğer istediğin silahlı çatışmaysa, RAID'e³⁹ katıl. Ama babalık sorumluluklarından bahsetme!

- Émiliya'nın avukatından dava dilekçesindeki ilk iddiaları aldım, diye ayak diredi Corso. Beni pisliğin içine çekmeye çalışıyor, buna çok öfkelenim.

- Sen ne bekliyordun ki?

- Thaddée onun yanında kalamaz!

- O halde, gerçeği söyle. Onun hatalarım ispatla. Bir dosya hazırla. Sen polissin, Tanrı aşkına!

Bunu düşünmüştü: Eski karısı hakkında gerçek bir soruşturma sürdürmek. Gizli takipler, dinlemeler, cürmü meşhutlar... Bunları yapmak için imkânları vardı, ama bu geri tepebilirdi: yetkinin kötüye kullanılması, polis tacizi vb. Özellikle de hep aynı ikilemde kalıyordu: Thaddée'nin daha ileriki yaşlarda öğreneceği izler bırakmak istemiyordu.

- Bakacağım. Bana tanıklık edebilir misin?

- Hangi konuda?

- Benim örnek bir baba olduğum konusunda.

- Sorun değil. Bunu ben de düşündüm.

Bu kompliman, Corso'nun yüreğini ısıttı. Altında Cinayet Büro amirinin imzası bulunan böyle bir belgenin yargıç üzerinde olumlu bir etki yapacağını düşündü.

39. Fransız polis teşkilatında, Arama, Yardım, Müdahale, Caydırma Birimi, (ç.n.)

- Teşekkür ederim.

- Bu arada, striptizciyi öldüren o pislîği bana bul!

Corso telefonu kapattı. O esnada Miss Béret beliriverdi; hiç kuşku yok, kahvenin ve yağ-reçel sürülmüş ekmeklerin bulunduğu tepsiyle odaya girmeden önce telefon konuşmasının bitmesini beklemişti (polislik mesleğine saygı gösteriyordu).

Corso genç kadma gülümsedi, ama yataktan kalktı, çabucak giyindi.

Aklına yeni bir fikir gelmişti.

Orly Havalimanı'na doğru yola çıktı.

Dün gece, uyumadan önce, Barbie'nin dokümanlarına göz atmıştı: **Pintura roja**lar. Kafasında bu korkunç görüntülerle ve onlara eşlik eden hikâyeyle uyumuştı.

Sağırlığı, ilerlemiş yaşı, hayatın verdiği yorgunluk ve yaşadığı korkunç olaylar (özellikle, Napolyon birliklerinin Madrid halkını katlettiği 1808 Mayıs geceleri) nedeniyle Goya 1819'da, tuhaf bir rastlantıyla daha önce "**Quinta del Sordo**", "Sağırın Evi" olarak adlandırılmış bir eve yerleşmişti. Burada münzevi bir hayat süren, sağırlığı nedeniyle insanlardan uzaklaşan Goya, evin duvarlarına cadıları, yaşlıları, canavarları resmettiği ürkütücü freskler yapmaya başlamıştı.

XIX. yüzyılın sonunda bu freskler tuvallere aktarılmıştı ve bugün hâlâ sergilendiği Prado Müzesi'nde duruyordu. O dönemde bilinmeyen bir şey vardı: Goya sadece duvarlara resim yapmıyordu. Ürkütücülükte daha da ileri gittiği üç küçük resim daha yapmıştı: yüz hatları biçimsiz kürek mahkûmu, yüzü çürümüş cadı, cin çarpmış gibi bakan hasta.

Bu eserler 2013 yılında Kastilyalı aristokrat bir ailenin evinin çatı arasında bulunmuş, müzelerinde sergilenmek üzere Madridli bir vakıf tarafından satın alınmıştı.

İşte Corso, oraya gitmeye karar vermişti.

Saat 11.10'da bir uçuş bulmuştu, dönüş 17.00'ydü. Bu da ona, eserleri yerinde görmek, her ayrıntısını saptamak, dokusunu, yapışım incelemek için oldukça geniş bir zaman bırakıyordu... Saçma da gelse, katilin kaçıklığını daha iyi anlamak için bu ziyaretin önemli olduğunu düşünüyordu. Mekânın -müze- havasını solumak istiyordu, çünkü katilin burayı sık sık ziyaret ettiğinden emindi.

Orly'ye varınca, dün geceyle ilgili bilgi almak için Barbie'yi aradı. Nina'nın evinde yapılan aramadan bir sonuç alınmamıştı. Geek'ler, kayıтта kullanılan kredi kartlarından Akhtar'ın kulübüne üye olanların kimliklerini saptamıştı; sayılan tahmin edilenden daha azdı, sadece birkaç yüz kişiydi. İlk aşamada, sabıkaları ya da şüpheli uyandırıcı başka faaliyetleri var mı yok mu belirlemek için isimleri adli sicil envanterinde taratacaklardı. İkinci aşamada, sosyal yaşamları ve iş hayatları hakkında bilgi toplayacaklardı. Her halükârda, hepsini sorgulamak imkânsızdı. Bir de Ludo'nun listesini çıkardığı ip bağlama sanatı meraklıları vardı.

Geek'ler ayrıca bu oyunlara katılan aktörlerin ve aktrislerin de isimlerini bulmuşlardı. Pazartesi itibarıyla hepsi 36'ya davet edilecekti. Anlaşılan, seyretmesi keyifli kapalı gişe bir oyun olacaktı.

- Peki, siz?

- Nina'mın filmlerini bulduk.

- Evet?

- **No comment.** Bunları seyreden heriflerin hepsi potansiyel katil olabilir.

- Akhtar sorgulandı mı?

- Her şeyden önce, o serbest bırakıldı.

-Ne?

- Avukatı buraya baskın yaptı ve inan bana, işin boku çıkacaktı.

Corso üstelemedi. Aslında, zaten Akhtar'm şüpheli olduğuna inanmıyordu.

- Ya boyfriend'i?

- Araştırıyoruz, ama henüz bir şey bulamadık.

- Kıçınızı kaldırın. Borsalino şapkası takan, striptizcileri resmetmeye meraklı bir ressamı bulmak için pek becerikli olmaya gerek yok.

- Çok kibarsın. Bize yardıma gelsen diyorum.

Haklıydı. Onlar çalışırken, o televizyonda polisiye bir film seyretmiş ve kız arkadaşının koca memelerinin yanında yatmıştı.

- Bugün ne yapacaksın öğrenebilir miyiz? diye sordu Barbie.

-**Pintura rojalan** görmeye Madrid'e gidiyorum.

Barbie için bu bir zaferdi. Bir kez daha önemli bir şey keşfettiğinin kanıtıydı.

- İyi yolculuklar, dedi coşkulu bir sesle. Yeni bir şey öğrenir öğrenmez seni ararız.

Corso, dizlerinin üstünde dokümanlarla, bütün uçuş süresin-

ce uyudu. Uçak Adolfo-Suarez-de-Madrid-Barajas Havalimanı'na inince sıçrayarak uyandı; suratı ter içindeydi, kafasının içi korkunç görüntülerle doluydu.

- İyi misiniz?

Yanında oturan nazik, yaşlı kadın kaygıyla ona bakıyordu.

- Kâbus gördüm, deyip özür dileyen bir gülümsemeyle cevap vermeye çalıştı.

- Önemli olan, dedi yaşlı kadın, lombozdan dışarı bakarken, her zaman bütünü görmektir.

Corso parlak bir ışık içindeki pencereye baktı. Böyle bir be-yazlık ne güneşi ne de yaşamın dinginliğini çağırıyor, san-ki bir atom bombasının flaşı gibiydi. Yaşlı kadının profilden görü-nüşü ile göz kamaştırıcı halenin birleşimi ona kötü anılarını ha-tırlattı. 2003 yazının kavurucu sıcaklarında, Louis-Blanc'da, Doğu Paris'in Merkez Karakolu'nda 24 yaşında bir polis olarak görev yaparken ağustos ayının sıcaklığında kelimenin tam anlamıyla eri-miş kimsesiz yaşlı kadınların ölümlerini görmüştü.

Uçaktan çıkar çıkmaz Kastilya sıcaklığının etkisiyle soluğu kesil-di. 2003 yılının korkunç görüntüleri peşini bırakmıyordu: ağzına kadar dolu morglar, çok sayıda kefen, rengi yeşile dönmüş surat-lar, çürüme nedeniyle şişmiş dişetleri...

Seyyar merdivenin basamaklarını yuvarlanırcasına inerek pist-te dengesini iyi kötü buldu, havalimanının içine ve klimasına ken-dini atmak için acele etti. Çıkışa vardı ve bir taksiye bindi.

Madrid'i biliyordu, bir keresinde Émiliya'yla olmak üzere bu-raya çok sık gelmişti. Gündüz, şehir bir zulümden başka bir şey değildi -duvarların göz kamaştırıcı beyazlığı, insanı uyuşturan, hareketsiz bırakan sıcak hava, her türlü duyguyu, heyecanı yok eden güneş- ama alacakaranlıkta, şehir üstünlüğü yeniden ele geçiyor ve insanı büyülüyordu. Dümdüz uzanan, uçsuz bucak-sız, görkemli caddeler boyunca insan, saltanat arabasındaki bir hükümdarın heyecanını duyuyordu.

Özellikle mimari çok hoşuna gitmişti. Onda büyük hayranlık uyandıran şeyi anımsıyordu: Gran Via ile Alcalá Caddesi'nin ke-siştığı yerde bulunan Metropolis binasının kubbesinin üstünde-ki Zümrüdüanka heykeli, Rolls-Royce'lann önündeki "Spirit of Ectasy"yi⁴⁰ hatırlatıyordu. Uğultulu ve hâlâ ılık, devasa bir ara-banın radyatör takozu...

Emilio-Chapi Vakfı, Madrid'in zengin bölgesinin merkezinde, tertemiz villaların ve görkemli palmiye ağaçlarıyla dolu bahçe-le-

rin bulunduğu bir semtte, Serrano Caddesi'ndeydi. Elindeki dokümana göre, XX. yüzyıl başında, ilaç patentleri sayesinde servet kazanmış zengin bir doktor tarafından kurulmuştu. 1960'lardan itibaren, sanat eserlerine sahip olarak vergi yükünü azaltmayı amaçlayan bir grup sanat ve bilim hamisi tarafından satın alınmıştı. En son satın alınan eserler arasında Francisco Goya'nın **Pintura roja**'lan da vardı.

Taksi, Bask pelotasındaki duvarın rengini andıran narçiçeği rengi, uzun bir duvarın önünde durdu. Bahçe kapısından girdikten sonra taş dikitler üzerinde yer alan teras-çatılı, beyaz ve kırmızı renkte bir yapıyla karşılaştı. İki yanında palmiye ağaçları bulunan yolda, parmak şıklatmalan gibi adımların ritmine uyan otomatik fiskiyelelerin sesi eşliğinde yürüdü. Katilinin av sahasına, araştırma ve yetki bölgesine fazla uzak olamazdı. Ayrıca o anda doğru yolda olduğuna dair somut sayılabilecek bir hisse kapıldı.

Aralık panjurlardan güneş ışınlarının parça parça sızdığı hol, alacakaranlıktı. Ahşap, mermer, taş... Ve sessizlik. Holde birkaç tuval, yüzyıllar öncesinden sizi gözetliyormuş hissi uyandıran zırlı figürler, sanki balmumuyla parlatılmış gibi açıklı koyulu tonlarda önemli kişiler sergileniyordu.

- **Un boleto por favor**⁴¹ dedi gişedeki görevliye.

Dikkat çekmeye de, polis kimliğini göstermeye de niyeti yoktu. Öncelikli amacı, küçük kırmızı resimlere ulaşmaktı. Ardından, müzenin güvenlik görevlilerinden ne öğrenebileceğine bakacaktı. Ama İspanyol polisinin yardımı olmadan fazla yol alamayacağını da biliyordu. Tabii, en baştan beri yanlış ipucunun peşinde de olabiliyorlardı.

- **¿Quieres entrar?**⁴²

Üniformalı bir görevli, parmaklıkları ferforje, kabin kapıları vernikli eski tarz bir asansörü gösterdi. Corso başıyla adamı onayladı: Goya'nın resimleri üçüncü kattaydı.

Birkaç saniye boyunca, kendini başka bir zamandaymış gibi hissetti. Lambri kaplı kabinde arkalıksız siyah bir oturma bankı, sedfli bir kumanda kutusu ve parıltıları merdiven boşluğuna yansıyan pahlanmış aynalar vardı.

Corso gülümsedi ve bu keşif gezisinde kendine olan güvenini yeniden kazandığını hissetti. Her katta, katilin hayali evrenine biraz daha yaklaşıyordu.

41. İspanyolca "Bir bilet lütfen". (ç.n.)

42. İspanyolca "Girmek ister misiniz?" (ç.n.)

Altın Çağ'a ait dini resimlerin yer aldığı ilk salonu geçti. Bir sonraki salonda, yine aynı çağa ait İspanya sarayının simgeleri sergileniyordu: kırma yakalıklar, boğaza kadar kapalı erkek giysileri ve inciler... Birkaç turist, kutsal bir yere gelmiş huşu içindeki hacı tavrıyla dolanıyordu. Şortları ve sandaletleriyle daha ziyade komik bir halleri vardı; ama onun kıyafeti de pek iyi sayılmazdı, Hellfest konserine gider gibi, yaz ortasında simsiyah giyinmişti.

Üçüncü salonda, geniş beyaz bir duvarda, kaybolmuş gibi yan yana duran kırmızı tabloları gördü. Değerleri konusunda yanılmanın imkânı yoktu; kadife bir kordon onlara yaklaşmayı engelliyordu. Makalelerde çok iyi belirtildiği halde boyutları dikkatinden kaçmıştı; gözüne epey küçük göründü. Kuşkusuz yükseklikleri 50 santimetreden azdı, enleri ise ancak 30 santimetreydi. Bununla birlikte, yaklaşıldığında, tablolar çok daha yoğun, çok daha ürkütücü görünüyordu. Şiddetin katıksız hali.

Altlarındaki açıklama yazılarında ölçülü davranılmıştı: "Pintura roja no 1", "Pintura roja no 2", "Pintura roja no 3", ama okuduğu yazılarda sanat tarihçilerinin her birine bir ad verdiklerini hatırlıyordu: **Çılgılık, Cadı, Ölüm...**

En soldaki, bıçak yarası izi olan bir yüzü tasvir ediyordu, hiç kuşkusuz Nina'nın katilinin ilham aldığı tablo buydu. Bir kürek mahkûmu ya da bir esir, resmin alt kısmındaki siyah prangalar ve zincirler olanca belirginliğiyle ayırt ediliyordu. Dudakların birleşme yerleri, açgözlü bir gülüşle kulaklara kadar gerilmişti, bu hem yara hem de provokasyondur. Bu adam acı mı çekiyor yoksa cinsel haz mı duyuyor, anlaşılıyordu. Tehlikeli yüz ifadesi -şeytani bir sırtma insanın kanını donduruyordu- tamamen bir anlam

karmaşası yaratmak içindi. Acının derinliklerinden cahilliğinize gülerek bakan bir adam...

Ama en inanılmaz -ve en büyüleyici- olan, tuvaldeki kırmızı rengin baskınlığıydı. Ağzı alabildiğine açık yüz, bir çamur birikintisindeki kil parçası gibi kızıllaşmış zeminde patlıyordu. Kimyasal banyolarda yavaş yavaş beliren eski gümüş içerikli baskılar gibi ağır ağır, karşı konulamaz bir şekilde kopuyordu sanki.

İkinci tablonun (**Cadı**) çok tuhaf, döneme göre çok yenilikçi bir kompozisyonu vardı (biraz **Pittura negra** lann **Köpek** adlı resmi gibi). Bir eksen (ama burada, kırmızı renk daha ziyade bir lav akıntısını, akkor haline gelmiş bir magmayı çağrıştırıyordu) tuvali verevine ikiye bölüyordu. Bu eksenenden, çok korkunç bir baş ortaya çıkıyordu. Çekik gözler, buruş buruş bir yüz, turbadan ve kirden birbirine yapışmış kirpi gibi saçlar. Bir karış açık ağızyla cadı da sanki gülüyor, acı ekseninin diğer tarafında size oyun oynuyordu.

Ölüm'in renk tonları daha koyuydu, Siena toprağı renginden hemen önce narçiçeğı ile lâl rengi son tonlar. Tan renginin can çekişmesi. Resimde bir yatakta ya da bir sedyede yatan bir adam seçiliyordu. Bir hastane odası değildi, daha çok bir hücreyi ya da kırma tavanlı bir odayı andırıyordu. Tuhaf bir biçimde içe doğru çökmüş beden, yüzün şaşırtıcı ifadesiyle karşılaştırıldığında tıpatıp bir eskize benziyordu. Yontma kalemiyle belirginleştirilmiş yüz hatları, iri gözler, incelmış bir surat, bu kez gülme çağrışımı yapmayan, ama her geçen saniye üstünlüğü ele geçiren hiçliğı çağrıştıran alabildiğine açık ağız.

Bir dönem adli tıba büyük bir ilgi duyan Corso, XIX. yüzyıl tıp kitaplarını okumuştı. Frenginin üçüncü evresindeki hasta tasvirlerini hatırlıyordu. Aynen şöyleydi: çürümüş yüz, erimiş burun, solgun dudaklar, aşırı sığağa maruz kalmış bir metal gibi enfeksiyonun etkisiyle deforme olmuş, incelmış kavalkemikleri. Goya hiç kuşkusuz bu tabloda, herhangi bir hastanede veya düşkünler yurdunda gördüğü frengili bir hastayı resmetmişti.

Tüm bunlar ona davasıyla ilgili pek fazla bir şey söylemiyordu, ama katilin buraya geldiğinden ve bu eserleri hayranlıkla seyrettiğinden emindi. Onlan sindirmişti. Onlarla beslenmişti. Tablolar onu harekete geçiren bir tetik görevi görmüştü. Ya da ona başka bir travmayı, öldürme dürtüsünün gerçek kaynağı hatırlatıyordu.

Güvenlik görevlilerini sorgulamak ve düzenli gelen bir ziyaretçi, bu tabloların çevresinde dolanan tuhaf bir hayran fark ettiler mi, öğrenmek için giriş katına inmeye karar verdi. Merdiven-

den inmeye başladığında alt katlardan gelen, tizleşiverip ıslık sesine dönüşen bir gürültü duydu: asansörün motoru. Ferforje kafesin arasından, kabinin cam kaplama çatısı yaklaşırken karşıağrlığın aşağı doğru indiğini gördü. Corso gayriihtiyari geri çekildi ve asansörün ilerleyişini gözleriyle takip etti.

O sırada, lambri kaplı kabinin camlarının gerisinde, asansör görevlisinin yanında, açık renk takım giymiş ve beyaz bir panama şapka takmış bir adamı arkadan gördü. Birden, Freud'un sözlerini hatırladı: "Kıyafet konusunda özel bir tarzı var. Beyaz giysiler, şapkalar... 1920'lerin pezevenk tarzı..." Pezevenk onu geride bırakmış, yukarı doğru yol alıyordu.

Corso hemen basamakları dörder dörder çıktı. Üçüncü kata ulaştığında, çift kanatlı kapı henüz kapanmış, asansör giriş katına doğru inmeye başlamıştı. Corso hızla **Pinturas rojas** salonuna doğru yöneldi: Beyazlı adam yoktu. Diğer salonları turladı. Kralar, dükler, Altın Çağ'm soytarıları, hepsi oradaydı, ama panama şapkalı adam yoktu. **Lanet olsun.**

Yeniden geriye döndü ve kat sahanlığını kontrol etti. Boştu. Katta tuvalet yoktu. Ofis yoktu. Bu üç salon dışında başka oda yoktu. Asansörün yeniden yükselmeye başladığı boşluğa göz attı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak basamakları hızla indi. Kabindeki aynalar sayesinde ziyaretçi onu fark etmişti. Üçüncü kata geldiğinde, asansörde kalmış ve görevliye aşağı inmek istediğini söylemişti. Kuşkusuz, Corso kata vardığında, o bir bahaneyle çömelmiş, sonra görüş alanından çıkınca doğrulmuştu. **Basit olduğu kadar iyi işleyen bir plan.**

Asansörcüyü sorgulayamazdı, asansör yeniden yukarı çıkıyordu. Hole ve bahçeye bakmaya karar verdi. Basamaklardan inerken aklını kurcalayan iki soru vardı: Herifçioğlu neden kaçmıştı? Corso'yu nasıl fark etmişti, onu tanıyor muydu?

Giriş katında kimse yoktu; ne gişede ne de bitişindeki kitapçıda. Tuvaletlere koştu, kadın, erkek her kabinin kapısını açtı. **Nada**,⁴³ Sonunda, dışarıya doğru yöneldi. Suratında patlayan ışık yüzünden isteği dışında duruverdi, hiç kuşkusuz sıcaktan yorulan bacakları da durmasında etkili olmuştu. Hole geri döndü, herkes ters ters ona bakmaya başlamıştı, derin bir nefes aldı ve yeniden firmanın içine daldı.

Elini gözüne siper ederek etrafa çabucak göz gezdirdi. Her şeyden önce, ne ağaçlıklı yolda ne de palmyelerin gölgesinde bi-

43. "Hiç, hiçbir şey" anlamında İspanyolca sözcük, (ç,n.)

ri vardı. Manzara, tüm insan varlığından, hatta tüm somut şeylerden arınmış gibiydi. Ağaçlar beyaz alevlere, çimler göz kamaştıran aynalara benziyordu.

Corso bahçenin çıkışına kadar koştu. Açık renkli çakılların üstüne düşen gölgesi, toprağı yaran bir çatlak gibi belirgindi. Bahçenin giriş kapışma ulaştığında parmaklıklara dayanır dayanmaz elini çekmek zorunda kaldı; demirler çok ısınmıştı. Gırtlığı da öyle; birkaç metre koşunca sanki bir alev makinesi boğazını yakmıştı. Meçhul ziyaretçiden en ufak bir iz yoktu. Ana cadde önünde uzanıyordu, ıssızdı. Yeniden koşmaya takati yoktu. Zaten koşsa da nereye gidecekti? Adam kendisi kadar beyaz olan bu şehirde eriyip gitmişti.

Eliyle yüzünü sıvazladı ve geri döndü. Hole girdi, soluk soluğaydı, şakakları zonkluyordu, o esnada cep telefonu çaldı. Ekranı baktı: Stock. Sanki başka bir gezegenden anyorlarmış hissine kapıldı.

- Neredesin, yahu? diye bağırdı vücutçu. Bir saatten beri seni arıyoruz!

Anlaşılan Barbie bu seyahatten kimseye bahsetmemişti.

Corso cevap vermekte tereddüt etti, sonra amir ayrıcalığını kullanmaya karar verdi:

- Ne oldu? Acil bir durum mu var?

- Başka bir vaka daha, lanet olsun!

-Ne?

- Bir kurban. Aynı şekilde yüzü parçalanmış, iç çamaşırlarıyla boğulmuş, bir önceki olaydaki gibi bağlanmış.

- Kimliğini saptadınız mı? diye soluk soluğa sordu Corso.

- Hepimiz tanıyoruz, Hélène Desmora, Nina Vice'in meslektaşısı. Miss Velvet!

Corso saat 16.20'de Paris'e inmeyi başardı, tatil döneminde bu gerçekten bir marifetti. Cinayet mahallinde beklendiğinden yine de yeterli olmadı. H l ne Desmora'nın cesedi çoktan Adli Tıp Kurumu'na yollanmıştı, Adli Polis Kriminal Büro teknisyenleri her şeyi toplamıştı ve cesedin bulunduğu yer -Saint-Denis'de boş bir alan- şeritlerle çevrilmişti. **Dağıln.**

Saint-Denis'nin bağlı olduğu Bobigny savcısı, maktulün bulunduğu yere gelen Bobigny Bölgesi Adli Polis memurlarım olay mahallinde tutmuştu. Bu vakanın kendilerine verilmesi için Barbie hemen Paris cumhuriyet savcısının yanma çıkmıştı. Ama evrak işleri zaman alıyordu ve oğleden sonranın son saatleriydi, olayın hangi birim tarafından soruşturulması gerektiğini tam olarak bilen yoktu.

Ekibi şimdilik sadece, Adli Polis memurlan tarafından tutulan zabıtları ele geçirmeyi başarmıştı. Hiçbir fikir beyanında bulunmadan ve yokluğuyla ilgili tek kelime etmeden, Corso zabıt tutanaklarını almış ve odasına kapanmıştı. Her şeyden önce, vakayla bütünleşmeli ve tüm objektifliğiyle bu yeni dramı değerlendirmeliydi; Madrid'de yaşadığı o sıcak çarpmasını şimdilik akimdan çıkarması gerekiyordu.

Ceset sabah 11'de, Capitaine-Alfred-Dreyfus Sokağı ile Flora-Tristan Sokağı'nın köşesinde, Stade de France Gan'na pek de uzak olmayan boş bir arazide bulunmuştu. Aslında cesedin, sabahın erken saatlerinde bulunduğuna şüphe yoktu; bölge esrarlı sigara içmek için idealdi. Ama orada takılan çocuklar polise haber veremezdi, bu öteden beri sürüp giden ve mümkün olmayan bir şeydi. İçlerinden birinin durumu ailesine bildirmesini beklemek gerekmiş, onlar da hasım olarak gördükleri polisi haberdar etmeye karar vermişlerdi.

Sophie Sereys gibi H l ne Desmora da çıplaktı, yanında ne herhangi bir eşyası ne de kimliğini saptamayı sağlayacak bir belge vardı. Polislerin aklına hemen öldürülen ilk striptizci gelmişti. Alman parmak izleri onların sezgilerini doğru çıkarmıştı.

Bir nceki cinayette olduğu gibi, kurban fetüs pozisyonundaydı ve i çamaşırlarıyla bağlanmıştı. Sutyen boynun ve el bileklerinin çevresine dolanmıŐtı, küçük k lotuyla boynu ve el bilekleri ayak bileklerine sıkı bir düğümle bağlanmıştı. Kamçı bağı, sekizli düğüm, sonuncusu ise açık d Ğ md ... Nina Vice gibi kuşkusuz debelenmiŐ ve bağlarını zorlayarak kendi kendini boğmuştu.

Yüzündeki yaralar da aynıydı. Dudaklarının birleşme yerleri doĐranmıŐtı, dişetleri görünüyordu, bir taş gırtlakını tıkamıŐtı... Bu korkunç fotoğraflara bakarken Corso'nun gözünün önüne Le Squonk'un sahnesinde küçük bir gemi tayfasını canlandıran biraz fazlaca yuvarlak hatlara sahip genç kadın geliyordu. Fizik olarak, iki striptizcinin benzerliği yoktu. Sophie Sereys, uzun boyluydu, zayıf ve sarışındı, çok belirgin kaşları olan oval bir yüzü vardı. H l ne'in ise Louise Brooks tarzı kesilmiş siyah saÇları kuşkusuz boyaydı ve yüzü tombuldu.

Resimlere bakarken bir yandan da Madrid'deki adamı düşünüyordu. Katil, gerçekten o muydu? Paris'te öldürdükten sonra İspanya'ya gelmiş olabilir miydi? Olmayacak Şey değildi: Cinayetini iŐledikten sonra bir kez daha tablolanın önünde sayĐı durumunda bulunmak istemiş olabilir. Her cinayet belki bir tür sunuydu. Ya da tüm bunlar büyük bir deliliğin neticesiydi. Panama Şapkalı hayaleti Şimdilik akimdan çıkarmaya karar verdi. Elindeki vakalara, sadece onlara odaklanmalı ve kurallara uygun bir soruŐtırma y r tmeliydi.

Apartman blokları ve gökdelenlerle parsellenmiŐ çevrenin daha yakın plandan alınmış fotoğraflarına geçti. Her zamanki sefalet, kanıksanmıŐ çirkinlik; tespitlere göre, yerin altı iki yüz yıldan beri sanayi atıklarıyla kirlenmiŐ boş bir arazi. Cesedin bulunduğu semtin atık toplama merkeziyle ilgili herhangi bir rapor yoktu. Sembolik de olsa hiç ifade alınmamıştı.

Dikkat çekici tek ayrıntı, bu arazi ile H l ne Desmora'nın Saint-Ouen Kapısı, Ordener Sokağı'nda bulunan evinin adresi arasındaki görece yakınlıktı, tıpkı Sophie Sereys'in yaşadığı Poterne et Ivry'deki atık toplama merkezi gibi. Ama bu mesafelerin hiçbir anlamı yoktu; dahası, Corso'ya göre, Sophie evinde ld r lmediyse H l ne de evinde öldürülmüş olamazdı, katilin bu mekânları kolaylığı sebebiyle seçtiği de söylenemezdi.

Bobigny Bölgesi Adli Polisi daha şimdiden birkaç kez telefonla aramıştı, bu da, davayı almayı tasarladıklarının bir göstergesiydi ve ana hatlarıyla, striptizcinin son gününü yeniden oluşturmuşlardı. Bu konuda söylenecek fazla bir şey yoktu. Hélène yalnız yaşıyordu. Önceki gece Le Squonk'ta çalıştıktan sonra kuşkusuz öğlene doğru uyanmıştı, ardından saat 13'e doğru günlük sporunu yapmak için Faubourg-Poissonnière Sokağı'ndaki Waou Club Med Gym'e gitmişti. Öğleden sonra ise izi kaybediliyordu.

Polis, masasının üzerine dağılmış kâğıtları topladı, sonra dosyayı koltukaltına sıkıştırdı. Toplantı salonuna girdiğinde, ekibi oradaydı, hepsinin öfkesi bumundaydı. Bunun iki sebebi vardı: İlki elbette işlenen cinayetti, ama savcının sessizliğini sürdürmesi de sinir bozucuydu. Hâlâ olaya hangi birimin bakacağı bilinmiyordu. Oysa idari sorunlarla zaman kaybetmek tam bir saçmalıklıktı. Corso onları yatıştırdı; çoktan savcılığa telefon etmiş ve bu olaydaki meşruiyetlerim onaylatmıştı.

Corso doğrudan hassas konuya giriş yaptı:

- Bu şekilde düşünüseniz de, zaman kaybetmedik.
- Gerçekten mi?

Soruyu soran Stock'tu; tecrübesi, polisleri sıklıkla köşeye sıkıştıran yetersizlik duygusundan onu korumuyordu.

- En baştan beri her konuda yanıldık, diye mırıldandı Stock. Gonzo saçmalıklarının cinayetlerle bir ilgisi yok. Katilin tek bir takıntısı var: Le Squonk.

- İşte bu nedenle yöntem değiştireceğiz, diye onayladı Corso. Gece kulübüne odaklanıyoruz. Kaminski ile kızları yeniden sorgulamak, kulübün, binanın geçmişine ve hatta, neden olmasın, striptizin tarihçesine kadar uzanmak gerekiyor. Katilin bu barla ve bu meslekle bir sorunu var. Bütün dikkatimizi tamamen bu konuya vermemiz lazım.

- Ya Akhtar ile videoları? diye sordu Barbie. İşi yan yolda bırakamayız.

- Destek konusunda, ne durumdayız?
- Bompert bir sürü stajyer yolladı.

Corso daha iyisini beklemiyordu; temmuz ayında, dinç ve işinin erbabı kişilerin gönderileceğini umut etmek akıllıca olmazdı.

- Bercy'nin geek'leri bize porno oyuncularını ile Akhtar'ın abo-nelerinin adres ve telefonlarını yollasın. Bizim stajyerler de onları emniyete çağırın ve bu elit insan grubunu sorgulasın. Biz, Hélène Desmora ile Le Squonk'a yoğunlaşıyoruz.

- Ya Saint-Denis'deki çevre soruşturması?

- O işle Bobigny Adli Polisi ilgilenecek. Onlarla temasa geçin. Güvenlik kameralarının görüntülerini incelemelerini de isteyin.

Ludo bıyık altından güldü; bu tür mahallelerde, bu tip cihazların yaşam süreleri çok sınırlıydı.

- Ayrıca Olay Yeri İnceleme'nin aldığı örnekler de var, diyerek sanki Ludo'yu fark etmemiş gibi devam etti Corso. Analizler için özel bir laboratuvardan yardım almalarım söyleyin, bu kesinlikle acil bir durum.

Corso bir konuya daha dikkat çekti:

- Bu yeni cinayet **modus operandi'yi**⁴⁴ ayrıntılı bir şekilde yeniden ele alma fırsatı verecek. Katilin her davranışını tespit etmemizi, silahların öğrenmemizi, ritüelini anlamamızı sağlayacak...

Salona kuşku yüklü bir sessizlik çöktü.

- Maktulün evine gidildi mi? diye sordu.

- Clignancourt'un adamları şu anda orada. Dikkat çekici bir şey yok.

- Yarın sabah oraya yeniden gidelim. Dördünüzü kapsayan bir arama izni çıkartalım. Helene'in ayrıntılı bir profilini çıkarmak gerekiyor. Sophie Sereys'le ortak noktalan var mı öğrenmemiz lazım, sık görüşüyorlar mıymış...

- Öyle ya da böyle, diye araya girdi Barbie, kız Akhtar için çalışmıyormuş. Kontrol ettik.

- O çevrede sadece Akhtar yok; SM âlemini araştırın, elinizde yeterince adres var.

Ekibi ısınmaya başlıyordu. Corso emrindeki polislerin, görev dağılımına -mümkünse hemen- hazır olduğuna karar verdi.

- Ludo, dedi, sen otopsiye gidiyorsun, Olay Yeri İnceleme'nin adamlarıyla birlikte DNA örnekleriyle meşgul ol.

Toulouse'lu başım hafifçe salladı: İnternette tanışma sitelerinde zaman öldürmek yerine geceyi bir kadavrayla geçirme düşüncesinden pek de üzülmüş görünmüyordu.

- Stock, sen Le Squonk kızları ile Kaminski'yi sorgulamaya gidiyorsun. Miss Velvet'nin ayrıntılı bir portresini çıkarmanı istiyorum. Ve eğer vaktin olursa, işi yarın sabaha bırakmadan, kızım komşularım uyandırıyor sun.

- Bu yasadışı.

- Acil durum, bizi haklı bulacaklardır. Ve mahallesindeki güvenlik kameralarım da unutma.

- Ne umuyorsun? diye sözünü kesti Ludo. Doğrudan bir adam kaçırma olayı mı?

44. "Hareket tarzı, çalışma tarzı" anlamında Latince sözcük. (ç.n.)

- Katil ikinci darbesini indirdi; bu onu ne bir cinayet dehası ne de sihirbaz yapar. İster istemez izler bırakmıştır ve biz o izleri bulacağız.

Sırasını bekleyen Barbie'ye döndü.

- Hélène'in ayrıntılı telefon dökümünü çıkartıyorsun, cep telefonunu, bilgisayarım alıyorsun. Benim için tüm bunları en hızlı şekilde analiz ediyorsun.

Barbie yine aynı şekilde oturmuştu, bir bacağına kalçasının altına almış, bloknotunu dizlerinin üstüne koymuştu; sanki gotik eğilimleri olan bir üniversiteli kızdı.

- Arama izinlerini nasıl hallediyoruz? Henüz olay bizde...

- Bu konuyla ben ilgileniyorum. Kız kimi aramış, kim kızı aramış, bu son günlerde bankadan para çekmiş mi, metroya mı binmiş yoksa bisiklet mi kiralamış, acilen bunları öğrenmemiz gerekiyor.

Yeniden sessizlik. Her zaman olduğu gibi, herkes onun ne yapacağını düşünüyordu. Genellikle, kendi işleri konusunda çok konuşkan değildi, ama bugün ekip ruhunu göstermesi gerekiyordu.

- Ben, Le Squonk'la ilgileneceğim.

Eski vücutçu araya girdi:

- Ama bana, o konuyla benim...

- Sen, kulüp çalışanlarıyla konuşacaksın. Ben, binayla, komşularla, mekânın geçmişiyle yakından ilgileneceğim... Bu kahrolası barın bir sim var. Katili öldürmeye yönelten neden.

Topluluk onu onayladı. Bu yeni hücum planı ekibi heyecanlandırmıştı.

- Ya şapkalı sevgili? Goya'nın resimleri? diye sordu Barbie.

Corso'nun gözünün önüne kanlı portreler, asansördeki hayalet, caddenin beyazlığı geliverdi... Barbie'nin gözlerinin içine baktı; nereye gittiğini bir tek o biliyordu ve Corso'nun adamla yaşadığı kısa süreli karşılaşmayı Barbie'ye anlatacak zamanı olmamıştı.

- Onunla ilgili bir şey buldunuz mu? diye sordu Corso.

- Hayır.

- O halde, şu an sadece Hélène Desmora'ya odaklanıyoruz. Her şeyi pazartesi sabahı masaya yatınnz. Miss Velvet konusunda eksiksiz bir skala çıkarmak için önümüzde yirmi dört saatten fazla bir zaman var.

Stock, okuldaymış, ama Slav atletlerin olduğu bir okuldaymış gibi elini kaldırdı.

- Ya Le Squonk'taki diğer kızlar, onları koruma altına alıyormuyuz?

- Bu bir zorunluluk. Bu konuyu Bompert'la konuşacağım ve...

Cümlesini tamamlayamadı: Telefonu cebinde titreşiyordu.

- Özür dilerim, dedi, telefonu cebinden çıkarırken.

Hiçbir açıklamada bulunmadan toplantı odasından çıktı. Ek-
randa Emiliya'nın numarası vardı.

- Her şey yolunda mı?

Corso, en neşeli ses tonuyla konuşmuştu; ne öfkesi ne de oğlunun yoksunluğunu hissettiği anlaşılın istiyordu. Öncelikle Emiliya'nın telefonu suratına kapatmasını önlemeliydi. Sonra çektiği acıyı hissetmemek ve bundan zevk almamalıydı.

Aslında Emiliya'nın aramasını beklemiyordu. Ama bunu dostluk veya iyilik için yapmadığı aşikârdı. Bundan böyle, her telefon görüşmesinin kendi lehine dikkate alınacağını biliyordu. Eski kocasının, oğullarıyla görüşmesini engellediği için eleştirilmeyi göze alamazdı.

- Yolunda.

- Peki, neredesiniz?

Corso'nun ağzından çaktırmadan laf almak için bulduğu bu yürekler acısı yol Emiliya'yı kıkır kıkır güldürdü. Ama sapkın annenin keyfi yerindeydi ki özverili davrandı:

- Varna, **my dear...** En güzel hatıralarımızın olduğu yer.

Gerçekten de Corso'nun hâlâ hayranlıkla hatırladığı, Bulgaristan'ın sahil şehri. Tan ağarırken Karadeniz, Doğu'nun birkaç kulaç ötede olduğunu haber veren yaldızlı köpükler, kıyı şeridi, balkıyan kubbeleri sanki gökyüzüyle bütünleşen Ortodoks kiliseleri, olağandışılığı çağrıştıran boyalı evleri, Kiril alfabesi, panayır ile termal şehir arası bir kent...

- Bir ay boyunca orada mı kalacaksınız?

- Bakacağız.

Corso üstelemedi; ipleri germeyi hiç istemiyordu.

- Thaddee iyi mi?

- Anadilini çalışıyor.

Emiliya oğlunun Fransızcayla aynı düzeyde Bulgarca öğrenme-

si için hep çaba sarf etmişti. Corso da aynı düşüncededeydi, ama anne için artık bu dil konusu çocuğuyla araşma yeni bir duvar örme çabasına dönmüştü.

- Ama yüzmeye gitmiyor mu? Başka aktivitelerde bulunmuyor mu?

- Kuzenlerini görüyor. Gerçek ailesini. Yani işin doğrusu... yegâne ailesini.

Bel altına vurulan ilk yumruk. İplere sıkışmış, bel altına yumruklar yerken bu konuşmayı neden sürdürüyordu?

- Onunla konuşabilir miyim?

- Ayrılma.

Bu kadar çabuk boyun eğişi Corso'yu şaşırtmıştı. Belki onun konuşmaları kaydetmesinden o da korkuyordu.

- Baba?

Corso, bu yüksek perdeden, son derece körpe, son derece özel sesi duyunca -genç bir filizden yontulmuş, duyar duymaz insanın kanım tazeleyen bir flüt sesi- gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

- Nasılsın, ufaklık? İyi eğleniyor musun?

- Kirpi bulduk.

Corso ondan kirpi olayım ayrıntılı bir şekilde özetlemesini istedi. Kelimelerin fazla bir önemi yoktu; önemli olan, sesini duymak, sesindeki her değişiklikte yüzünü hayal etmektir. Sözler belli belirsiz işitilse bile melodisiyle insanı altüst eden bir şarkı gibiydi.

Onun gözünde, Thaddee'nin bir tür dönüştürme gücü vardı: En sıradan haberler bile onun duru ve saydam sesiyle değer kazanıyordu, tıpkı binlerce varlığın arasında hâzineye dönmüşen, Bask Ülkesi'nde birlikte topladıkları kabuklular gibi.

- Bebeğim, seni öpüyorum. Telefona anneni ver.

Emiliya'da kolu kanadı kırılmış izlenimi uyandırmamak için kısa konuşmayı tercih ediyordu.

- Tamam, hoşça kal Corso. Uzun zamandan beri ona bu şekilde hitap ediyordu. Gelecek hafta yine ararız.

Ne tiz ne pes, ama tınısı zengin bir sesi vardı; saten bir dokumayı, ağır, parlak bir kumaşı çağrıştırıyordu.

- Ben de size katılabilirim, ne dersin?

- Tercih etmem.

İstemedenden de olsa, Corso sesini yükseltti:

- Öz oğlumla ilişkilerimi keyfince yönlendirmeyi mi istiyorsun?

- Bir anlaşma zemini bulmak için çaba sarf etmemize gerek

yok.

- Anlaşma zemini mi? diye birden bağırdı Corso. Kaba ve çok kötü bir baba olduğum ithamına rağmen mi?

Emiliya tuhaf bir ses çıkardı, otomatik bir sulama mekanizmasının **çık-çık-çık** sesini çağırıyordu.

- Sakin ol, Corso. Senin doğanda olmasa da uygar davranmak zorundayız.

- Sana hayatı zindan ederim.

- Görüyorsun, diye kıkır kıkır güldü Emiliya. Sen bir katilsin Corso. Ve katillerin en kötüsü, yasalar tarafından korunan bir katil. Tıpkı anne babamı öldüren katiller gibi.

Bu, onun sürekli tekrarlamaktan hoşlandığı şeylerden biriydi: Bulgar gizli polisi tarafından öldürülmüş, üniversite çalışanı ve muhalif bir anne baba. Kızlarına bakınca, insanın akıma onların tecrübeli birer jurnalcı ve rejim işbirlikçisi olduğu geliyordu.

- Benim istediğim sadece...

Emiliya telefonu çoktan kapatmıştı. Corso sırtını koridorun duvarına dayadı, aşağılanışını gören biri var mı diye sağma soluna bakındı. Gerçi çok da önemli değildi: Kattakilerin yansı boşanmıştı ve çok yüksek olan nafakalan ödeyebilmek için çalışıyorlardı. **Gebelik hakkı...**

- Anlamadım. Toplantı bitti mi?

Barbie yanı başında bitivermişti. Büyüyüp gelişirken sınırları çok zorlanmış da bitmek bilmeyen bir krampm ağnsını çekiyormuş gibi kambur duruyordu.

Corso cevap vermedi. Barbie kaşlanm çattı.

- Her şey yolunda mı? Kıpırmızı kesilmişsin.

- Yolunda. Ben iyiyim.

- Ya Madrid? Bana ne olduğunu anlatmak istemiyor musun?

Corso ona bir işaret çaktı. Birkaç saniye sonra 36'nın çatısının da buluştular, burası Cinayet Büro polislerinin bir tür sığınağıydı. Kuşkusuz Paris'in en güzel manzaralarından biri buradan görünüyordu, ama kimse beş yıldan beri buna dikkat etmiyordu. Bununla birlikte, şimdiki temayül, 2017 yılı başında öngörülen büyük taşınmayı ima etmek için "yakında tüm bunlar sona erecek" tarzında yakınmada bulunmaktı.

Corso bir sigara yaktıktan sonra kısa süreli Madrid gezisini özetledi. Tabloların yarattığı şok, beyazlı adam, başarısız kovalamaca...

- Eee... hepsi bu kadar mı? diye sordu Barbie, sigarasını sarmayı bitirirken.

- Müze çalışanları bana ters ters bakmaya başlamıştı. Yeni ci-

nayeti öğrenince de hemen oradan ayrıldım. Bizim irtibat polisini devreye sokacağım.

- Adamın bizim katil olduğunu mu düşünüyorsun?

Çinko levhaların üstünde ayakta duran Corso, ciğerlerini yakan bir fırt çekti. Her sigarada, hayatından birkaç saniyeyi yakıyormuş hissine kapılıyor, tuhaf bir şekilde bundan az da olsa ke-yif alıyordu.

- Hélène Desmora'yı öldürdüğünü ve Madrid uçağına binmeden önce cesedi Saint-Denis'ye bıraktığını farz etmemiz gerekiyor. Anladığım kadarıyla benimle aynı uçaktaymış.

- Bu mümkün mü?

- Mümkün, ama ikna olmak biraz zor. Her ne olursa olsun, işimize yarayabilecek bir sürü bulgu var: kırmızı tuvaler, şapkalı siluet, Sophie'nin ressam olan gizemli boyfriend'i... Bunların hepsi bir tutarlılık içinde.

Barbie sigarasını yakmış ve gri çatıya uzanmıştı. Hayranlıkla gökyüzünü seyre dalmış gibiydi. Onu tanımayanlar, şu anda romantik hayallere daldığını düşünebilirdi.

Birden doğruldu ve bağdaş kurarak oturdu; teneffüste bahçede aşık kemikleriyle oynayan bir kız çocuğuna benziyordu.

- Senin şu müze olayıyla ilgili tek bir sorum var.

- Dinliyorum.

- Asansör yeniden aşağı indiğinde, neden içindeki adamı görmedin?

Corso sigarasından bir nefes daha çekti, acı tadı ona Madrid'de yaşadığı başarısızlığı hatırlattı.

- Asansör görevlisini sorguladım. Ziyaretçinin ayakkabısının bağım bağlamak için diz çökmüş olduğunu hatırladı...

Barbie'nin dudakları bir gülümsemeyle titredi. İçinde buldukları duruma rağmen, ölümlere rağmen, Corso'nun öfkesine rağmen ya da tüm bunlar yüzünden genç kadın kahkahalarını tutamadı. Elde avuçta bir şey yoktu. Madrid'e yapılan keşif gezisi bir ayakkabı bağı yüzünden heba olmuştu.

Corso yan ciddi yan şaka homurdandı:

- Haydi, iş başına, lanet olsun!

Corso Le Squonk'a giderken yoldan Bompard'ı aradı; hiç kibarlık yapmadan, ikinci cinayete resmen atanması gerektiğini söyledi, Madrid'deki irtibat polisiyle temasa geçmesini istedi ve dosyanın "gonzo" bölümünün incelenmesi ve H l ne Desmora cinayeti duyulunca akın edecek "gönüllü tanıklar"la ilgilenilmesi için destek ricasında bulundu.

Bompard, Corso'nun bu k  k  f havalarına hiç müdahale etmedi. Buna karşılık bu pazartesi elle tutulur sonuç istedi. Cinayet Büro amiri, "soru tırmada iyi gelişmeler" olduğunu belirterek medyanın ve halkın kaygılarını gidermek için hafta başında bir basın toplantısı düzenlemeye karar vermişti. Durumu açıklamaya gerek yoktu: Temmuz ayırım ortasında, Paris'te bir katil, ticari açıdan iyi değildi.

Corso söz verdi -bunun onun için bir anlamı yoktu- ve aceyle teşekkür etti.

Tam telefonu kapatıyordu ki, Catherine ekledi:

- Picasso otoparkındaki kurbanlardan biri Mehdi Zaraoui'ydi, biliyor musun?

- Evet. Yani?

- Erkek kardeşi kandırıldığını itiraf etti; bir süre gözaltında kalacak. Bu lanet Arapları anlamıyorum...

Corso hiç kaygılanmıyordu; polis olduğundan beri yaptığı işler, aptal ve tehlikeli bir toplulukta öfke ve kine yol açmaktan başka bir işe yaramamıştı. Kaygılanmaya baŐlarsa, asla sonunu getiremezdi. Bu bir polis palavrasıydı, büyük başların korkuyu bastırarak için uydurduğu laflardan biriydi, telefonu kapattı.

Le Squonk'a geldiğinde, kapıyı kapalı buldu. Başka ne bekliyordu ki? Miss Velvet'nin ölümü nedeniyle, kulüp elbette bir süre ka-

palı kalacaktı. Siyah metal kapının önünde düşündü, acaba bmaya girmeye, komşuların kapışım çalmaya yetecek enerjisi var mıydı...

O sırada, sol taraftaki garaj kapısı açıldı, kahkahalarla gülen bir çift dışarı çıktı. Polis hiç duraksamadan kolunu uzattı ve içeri süzüldü. Hole ulaşınca, posta kutularına göz attı ve bodrumu aramaya koyuldu. Biraz şansı varsa, bodrum ile Le Squonk arasında bir geçit bulurdu.

Avlunun dip tarafında bir kapı vardı, kapalıydı. Sorun değildi. Birkaç küçük manevrayla -Corso lateks eldivenlerini takmış ve maymuncuk kitini çıkarmıştı- engelin üstesinden geldi ve karanlık bir koridora girdi. Cep telefonunun GPS sistemini gerçek zaman için etkin duruma getirdi ve konumunu hafızaya aldı. Yön duygusu hiç olmamıştı -bir polis için bir zayıf nokta daha- farelerle dolu bu labirentte kaybolmak da istemiyordu.

Sonunda, bir merdiven gördü ve indi. Henüz ışığı açmamıştı, cep telefonuyla etrafım aydınlatıyordu. Birden keskin bir küf kokusu burun deliklerini doldurdu ve en berbat anılan yeniden canlandı. Mahzenler, onun tüm gençliği idi. Uyuşturucu, tacizler, cinayet. Bu akşam tüm bunlan masaya yatırmanın sırası değildi.

Aşağıya varınca, ışığı yakabileceğini düşündü; dışardan görünmezdi. Tavan ışığını yalanca tuğla duvarlar, çürümüş kapılar, molozlar, sıkıştınlmış toprak zemin göründü. İlerledikçe, başlangıç konumundan, yani Le Squonk'la olan ortak duvardan uzaklaşsa da kulübe giden bir koridor bulmayı umut ediyordu.

Nihayet, doğru yöne dönebildi. Bu duvarların arasına hapsolan sıcaklık, sanki sürekli artıyordu. Koridor ilerledikçe daralıyordu, kapılarda asma kilitler vardı, koku insanın soluk almasını zorlaştırıyordu. Yaptığı hesaplara göre (ve cep telefonunun sinyaline göre), koridorun sonunda Le Squonk'un duvarıyla karşılaşması gerekiyordu. Ne aradığını bilmeden, biraz daha ilerledi.

Ama katilin yaydığı titreşimi hissediyordu... Le Squonk, katilin çılgınlığının olgunlaştığı yerdı. Gelip gösteriyi izlemiş, nakit ödeme yapmış ve yavaş yavaş bu beyaz ve çıplak bedenler beyninde Goya'nın kırmızı resimleriyle birleşmişti. Burada, bu binada çılgınlığı ortaya çıkıvermişti; şiddet patlamasına dönüßen vahşi bir ödünleyememe.

Bu teoriler üstünde kafa yorarken, sonunda harcı yeni gibi görünen tuğla bir duvarla karşılaştı. Kaminski kuşkusuz oyun alanını genişletmek için binanın bodrumunun bir kısmına el koymuştu.

Sağ tarafındaki mahzen kapısına standart bir asma kilit asılmıştı; kilit dili üzerinde çalışmak için ucu sivriltilmiş, küçük alüminyum bir plaka olan “shim” yardımıyla kilidi kolayca halletti. Mahzen soyguncularının hepsi bu zimbirtiyı bilirdi; eski mahallesine şükran duydular.

Corso kapıyı kendine doğru çekti ve bakar bakmaz buranın Le Squonk'un depolarından biri olduğunu anladı: sandalyeler, projektörlerin tripotları, dekor malzemeleri, aynalar, halılar, dekor destekleri... Başka bir zamanın müzikholüne aitmiş hissi uyandıran bir yığın hurda eşyayla dolu gerçek bir Ali Baba mağarası.

Elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı. Bir ayrıntı dikkatini çekti: Deponun dibinde, sol tarafa doğru bir alan yeniden düzenlenmiş gibiydi, sanki bir hayvan kendine yuva yapmıştı. Corso bu döküntüler arasından geçmeye hazırlandı; ayaklan yumuşak yüzeylerin içine gömülüyor, yere saçılmış eşyalara basıp kınıyor, metal iskeletlerin üstünde yürürken ayak bileğini burkuyordu. Sonunda, yaklaşık bir buçuk metre çapındaki daire biçiminde düzenlenmiş alana ulaştı. Biri burada oturmuştu. Kanıtı, duvara dayanmış, diğerlerine göre biraz daha sağlam sandalyeydi.

Sonrası kendiliğinden geliyordu.

Corso duvarda, diğer tarafı, Le Squonk'u görmeyi sağlayacak bir delik, bir yankı aradı. Oturan bir adamın göz hizasında olması yeterliydi. Dosdoğru ortaya bakınca, bir tuğla parçasının yerinden oynatılmış olduğunu fark etti. Tuğlayı çekip çıkardı, Le Squonk'un salonu (ya da kulisleri; hiçbir şey göremiyordu, kaba-re karanlıktı) görüş açısı içindeydi.

İlk aklına gelen, olur olmaz her yerde soyunan kızları dikizlemek için mahzene gizlenen bir meraklı oldu. Sonra aklına katil geldi. Bu düzenek belki de tahrik olma ritüelinin bir parçasıydı; görünmeden gözetlemek, bir mahzende göz banyosu yapmak... Kafasını bunlarla meşgul etmesi için çok erkendi, ama davetsiz misafir belki de yeterince ihtiyatlı davranmamış ve izler bırakmıştı.

Bir dizi yerde, Corso bölgeyi sınırlayan ıvır zıvır yığımını karıştırdı: aksesuarlar, kumaşlar, kostümler, üst üste yığılı sandalyeler. İlginç bir şey yoktu ta ki, vernikli bir tirabzan parçası ile döşemelik kırmızı kadifenin arasına sıkıştırılmış bir defter bulunmaya kadar.

Kraft kapaklı, A5 boyutunda (yaklaşık 21 santimetreye 14 santimetre), metal spiralli bir eskiz defteriydi. Kalbi çarpıyordu,

defterin kaim gramajlı sayfalarına hızla göz attı; striptizcilerin, 1960'lı yılların Amerikan çizgi romanlarına özgü, özellikle de fantastik kahramanların illüstrasyonları ile Frank Frazetta ve ortaklarının çizgi roman kapaklarını andıran, deformasyonlar ve aşırılıklarla dolu, figüratif çizimleri...

Eğilmiş kıçlar, verimli kalçalar, bereket boynuzu biçiminde göğüsler... Bu kadınların kas yapısı, hızla çalışan bir mekanizmaya uygun olarak gerçek bir fizik aşkıyla çizilmiş gibiydi. Corso sayfalan çevirirken Sophie Sereys ile Hélène Desmora'nın çizimlerini tanıdı. Artık yüzlerini hatırlamasa da kuşkusuz ilk akşam burada onları görmüştü.

Şaşkınlık içindeydi, Corso elleri arasında katilin -ya da Nina Vice'in boyfriend'inin- defterini tuttuğundan emindi, modern zamanlar Toulouse-Lautrec'inin defteri.

Tuhaf bir ayrıntı daha vardı: Sanatçı çizimlerini, çocuklar gibi, birbirini tamamlayan motifler, bürlesk estetiğe uygun süslemeler içeren sticker'larla bezemişti: pullar, tüyler, güller, kelebekler, elmaslar... Ayrıca sayfa kenarlarına frizler -pastel renkler kullanmıştı- arabeskler, kementler, kamçılar, yıldızlar çizmişti...

Corso, çok hızlı büyümüş bir çocuğun günlüğüne baktığı izlenimine kapılmıştı. Büyük kalçalara, mora çalan meme uçlarına takıntılı bir oğlan çocuğu. Bir anda gonzodan ve Akhtar'ın çılgınlıklarından çok uzaklaşmışlardı, ama **Pintura roja**'lann estetiğine o denli uzak değillerdi... Yüzler, vücutlar birbirini izliyordu ve Corso çizgilerin belirginliği, yüzlerdeki anlamlı ifadeyi, vücutların yarattığı etkiyi değerlendirebiliyordu. Adam çizmeyi biliyordu.

Ve hiç kuşkusuz sekizli düğüm atmayı da biliyordu.

Çizim defterinin sonunda, hiç şüphe yok, kızlık soyadı Milic olan Èmiliya Corso resmedilmişti. Dizlerinin üstüne çökmüştü, ipek kumaşların ve zebra derilerinin arasından çıplak gövdesi görünüyordu. Kafasında Eski Mısır tacı -bir atef- vardı, altından ve değerli taşlardan ağır kolyeler takmıştı.

Özellikle de onun vücudu Corso'nun çok iyi bildiği bir şeydi; ince bedenine rağmen, altın elmalar gibi dik, yuvarlak çizilmiş memeleri ve kabaca resmedilmiş kalçalarıyla, Èmiliya avlanmaya ve aşka hazır bir insanda, bu kim olursa olsun, istek uyandırabilirdi.

Defteri yırtma pahasına, Corso eldivenli parmaklarını kalın kâğıda bastırdı.

- Kahrolası rezil, senin bu defterde ne işin var?

Sapkınlık ve iğrençlik dolu bu âlemde yollarının kesişmesi şaşkırtıcı olmasa da Corso'nun kanım donduran soru şu anda birkaç kelimedenden oluşuyordu: Emiliya, sonraki kurbanlardan biri miydi?

Hélène Desmora 18. Bölge'de, Ordener Sokağı'nda, altı katlı küçük bir apartmanda yaşamıştı. Polisler, Ordener Sokağı ile Ornano Bulvanı'nın köşesinde yer alan yeni açılmış bir braseride saat 8'de randevulaşmışlardı.

Kimse uyumamıştı. Ludo zorunlu olarak otopsiye katılmış ve geceyi parça parça doğranan Hélène Desmora'nın cesedinin yanında, kâğıt önlüğün içinde ayakta durarak geçirdikten sonra sabah 4'e doğru Adli Tıp'tan ayrılmıştı.

Stock, Kaminski'yle Le Squonk **kızlarını** sorgulamıştı. Ardından, Hélène'in arkadaşlarını -çoğunlukla köpekli punklar ve müzisyenler- işgal ettikleri boş binalara kadar izlemiş, gün ağarınca ya kadar zilleri çalarak kızın komşularını uyandırmıştı. Tüm bunlar tamamen illegal bir şekilde yapılmıştı, çünkü ekip henüz resmi olarak soruşturmaya atanmamıştı ve insanlar o saatte rahatsız edilemezdi.

Barbie'ye gelince, kurbanın telefon dökümlerini ve banka hesaplarını incelemiş ve geçmişiyile ilgili bilgi toplamıştı: kökeni, çocukluğu, eğitimi vb. Barbie'nin yüzündeki belli belirsiz hoşnutluk ifadesini gören Corso, onun bir şeyler bulduğunu sezmişti.

Mantıklı olan, ekibin bir masanın çevresinde, uykusuz gecenin sonuçlarını paylaşmasıydı, ama o sabah hiç beklenmedik tatsız bir olay gündeme bomba gibi düşmüştü. **Journal du Dimanche**, o günkü baskısında, "İkinci Striptizci Cinayeti" manşetiyle haber yapmıştı. Gazete ortalığı velveleye vermekle yetinmişti. Bu, Paris yazının ortasında esaslı bir paranoyaya yol açacaktı.

Dört polis bar tezgâhının önünde ayakta durmuş, cep telefonlarından gazete yazısına göz atıyorlardı. Kim konuşmuştu? Ola-

yı Bobigny Adli Polisi ile Saint-Denis'nin yansının bildiği dikkate alınırsa, kaynağı saptamak zordu!

İşin haber yanına gelince, Corso tek bir satırı bile atlamadan okuyordu; gazeteci hemen hemen onlar kadar bilgi sahibiydi. Onun adıyla birlikte Bompard'ın adı, haber içinde birkaç kez geçiyordu, ama makaleyi okuyunca bu olayla kimin ilgilendiğini anlamak zordu. Bu da normaldi, onlar bile bunu bilmiyordu. Büyük bir kargaşa hâkimdi ve polis vur patlaşma beceriksizler sürüsü olarak değerlendiriliyordu.

Corso'nun aklı başka yerdeydi. Geceki o keşfinden sonra, bütün olasılıklar aklından geçmişti. Önce panik: Emiliya katilin listesindeydi, acilen yurda dönmesi gerekiyordu. Sonra tam tersini düşünmüştü. Eğer tehdit altındaysa, Bulgaristan'da kalması daha iyiydi. Ardından, bu defter olayının seri cinayetlerle alakası olmadığına karar vermişti. Gün ağarırken ise ilk düşüncesini yeniden benimsemişti: Le Squonk'un kızlarına takık bir röntgenci, kimi kurban edeceğini seçmeden önce kızları gözetliyor, resimlerini çiziyordu...

Bu kadar ihtiyatlı bir katil defterini nasıl orada bırakmıştı? Gerçekten de amatörce bir hataydı. Ya da kasıtlı bir provokasyondur...

Sabahın saat 6'sında, Sorbier Sokağı'na, iki olay mahallinin de incelemesini yapan Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Büro Koordinatörü Michel Bory'nin evine gitmişti. Saate aldırmadan, koordinatör onu kabul etmiş -on yıldır tanışıyorlardı- kahve ikram etmişti. Birkaç kelimeyle, Corso ona röntgencinin zulasından bahsetmiş ve parmak izi almalan ve usulüne uygun bir arama yapımları için oraya birkaç adam yollamasını istemişti.

Ayrıca Corso, parmak izi araştırması yapılması, kullanılan kurşunkalemler ile pastellerin analiz edilmesi ve sticker'ların menşinin bulunması için ona eskiz defterini (her sayfanın fotoğrafını çekmişti) vermişti. Ama önce Emiliya'nın çiziminin bulunduğu sayfayı koparmıştı. Bunu neden yaptığını açıklaması zordu, belki de tam tersine, açıklaması birden çoktu: Bu soruşturmaya ailesinin dahil olmasını istemiyordu, konuyla ilgili paralel (ve tek başına) bir soruşturma yapmak niyetindeydi, bu olayı boşanma davasında koz olarak kullanmak istiyordu (ama nasıl bilmiyordu)...

Bu saatler boyunca, mide bulantısından, yorgunluktan ve sinirden kıvranıp durmuştu. Hem ateşi varmış gibi hissediyor hem de çok fazla kokain çekmiş gibi coşku duyuyordu.

Sonunda, saat 8'e doğru Emiliya'yı aramaya karar vermişti; her

şey yolunda mı, öğrenmek, vakit kaybeden bürlesk dünyayla ve o lanet ressamla ilişkisi hakkında onu sorguya çekmek istiyordu. Kadın cevap vermemişti. Daha iyi: Her şeyi inkâr edecek olan bu kurnaz kadım sıkıştıracak kadar eli güçlü değildi.

Zaten bu hikâyede aksayan bir şeyler vardı. Emiliya, gündüzleri eğitim bakanının en yakın danışmanlarından biriydi. Gece-leri ise, büyük zevk aldığı özel bir cehennem yaşıyordu. İkisinin arasında, onun sapık ve kokuşmuş bir ressama Eski Mısır kraliçesi olarak poz vermiş olmasını aklı almıyordu. Onunla konuşması lazımdı...

Corso'nun gözleri hâlâ telefonun ekranındaydı, ancak yazıyı kapatalı çok olmuştu. Diğerleri de okumayı bitirmişti.

Yorumda bulunmak yerine, bozuk paralan çinko tezgâhta tıngırdatarak kahveleri ödedi ve ekibine döndü:

- Gidelim, dedi.

Girişin önünde, güvenliği sağlamak ve gerektiğinde taşımaya yardımcı olmak için birkaç mavili bekliyordu. Kapıyı açması için görevlendirilmiş çilingiri binanın holünde buldular ve kapıcı ile kocasının kendilerini takip etmesini istediler; yasa, arama sırasında iki şahidin eşlik etmesini gerektiriyordu. Her zamanki itiraz; apartman görevlisi televizyondaki ayini kaçırmak istemiyordu, eşinin oynaması gereken bir üçlü bahis vardı. Stock saat 11'den önce bitireceklerine söz verip tartışmayı sonlandırdı.

Hélène Desmora altıncı katta oturuyordu, asansör yoktu. **Süper.** Cila ve çöp kokan merdiven boşluğuna yöneldiler, sonra çilingir kapıyı açtı. Üç noktalı kilitti, çelik kasa yoktu; sorun olmadı. İki odalı, kırma tavanlı, kırk metrekaare bir daireydi. Polisler, tek kelime etmeden görev paylaşımını her zaman olduğu gibi yaptılar. Mutfak, banyo, tuvalet Ludo'ya aitti -bunları kanalizasyon tesisatı olarak adlandırıyordu-; mobilyalar, çekmeceler Barbie'nindi. Stock en zor kısmı üstlenirdi: duvarlar, zemin, tavan, pencere pervazları, el işçiliğiyle kolayca zula oluşturulabilecek her yer. Bir duvan kontrol etmede, parke latalarını kaldırmada, sayaçları sökmede onun üstüne kimse yoktu...

Corso, parmaklarıyla ve bakışlarıyla her yüzeyi yoklayarak, ölü noktalan tespit ederek, ortamın havasını soluyarak çalışmalara nezaret ediyordu. O ekibin şamanıydı; mekânlan hissediyor, titreşimleri algılıyor, maktulle ya da şüpheliyle özdeşleşiyordu. Bütün aramaların iki boyutu vardı: maddi ve manevi.

Çok geçmeden, sıkıcı ve monoton tekrarlar başladı; bir eşyayı veya belgeyi almaya karar verdiği her sefer, kanıt torbasına koymadan önce polis, onu yüksek sesle tanımlaması gerekiyordu. Herkes bu şekilde, bir kışladaki sabah yoklaması ka-

dar coşkulu, tumturaklı ve tekseleli bir koro oluşturarak aramayı yapıyordu.

Evin eşyaları (posterler, giysiler, aksesuarlar, kitaplar, DVD'ler...) çabucak kurbanın kişiliğini ana hatlarıyla ortaya çıkardı: bir punk-gotikti, doğacı, vejetaryen, SM Nina Vice'in değer yargılarından epey uzaktı. Mesela, Miss Velvet'nin kitapları onun antisosyal inançlarını özetliyordu; onu Nina Vice'e yakınlaştıran bir eğilimi de vardı: küreselleşme karşıtı ve çevreciydi. Anlaşılan Hélène yeşermiş bir gotikti.

Ludo'nun kafası mutfak evyesinin altındaydı, Stock perdelerin demir çubuklarını sökmekle meşguldü. Corso ortaya sordu:

- Hiç aile fotoğrafı yok mu?

Barbie yatak odasının kapı pervazında belirdi, saçları başı dağılmış, hipoalerjenik eldivenleri toza bulanmıştı.

- Aile konusuna gelince, fotoğraf olsaydı hemen bulurduk. Çocuk Hizmetlerinin yurtlarında büyümüş.

Corso'nun aklına Sophie Sereys geldi.

- O da mı, terk edilmiş bebek olarak dünyaya gelmiş?

- Hayır. Ama anne baba alkolik, çocuğun velayetini onlardan almışlar.

Corso, Barbie'nin, kurbanın telefon dökümlerini deşifre etmekle kalmayıp (bunu yapacağından şüphesi yoktu), onun kökenine kadar indiğini görünce -ki bunların hepsini bir gecede yapmıştı- her zamanki gibi şaşırıldı.

- Hangi bölgeden?

- Lons-le-Saunier, Franche-Comté bölgesi.

- Lyon'a fazla uzak değil. Bu iki kız aynı yurtlarda ya da aynı koruyucu ailelerde büyümüş olabilirler mi, kontrol etmek lazım. Bu onların ortak bir noktası olabilir ve...

- Şuna bakın!

Stock söktüğü parke latalarının önünde, dizlerinin üstünde duruyordu. Elinde tuttuğu ganimetiyle, çocukların eski büyücü masallarının benzeri meşin kaplı büyük bir defterle gülerek caka satıyordu.

- O ne?

- Günlüğü.

Diğerleri hemen çevresini sardı. Sayfalar bir genç kızın yuvarlak yazısıyla, basit çizimlerle, renkli frizlerle doluydu. Gerçekten de bir yenyetmenin hatıra defterinden farkı yoktu. Bu denli naiflik karşısında Corso şaşırılmıştı.

Stock tersten başlayarak sayfaları okumaya başladı:

- “Laurent Hébert. 20 Şubat 2016. Cildi yumuşak, yüz hatları bir melek gibi. Büyüleyici bir geceydi. Laurent, sessizliğin, ellerin bana büyük bir mutluluk verdi.”

Sayfaları kanştırmaya devam ediyordu:

- “Thomas Lander. 7 Mayıs 2015. Onun yanında hep hayranlık içinde geçen saatler. ‘Yalnız ve soğuk’ bir gece, tıpkı Verlaine’in dediği gibi. Sevdiğim geceler gibi... Teşekkürler Thomas.”

Stock gürültüsüyle sayfayı çevirdi:

- “Yann Audemart. 12 Mart 2015. Dudaklarımla dokunduğum göğsünü, ağızımdaki erkekliğini hep hatırlayacağım... Yann, benim umursamaz yakışıklım. Aramızda sadece bir kere bir şeyler yaşandı ve ben asla bunu unutmuyacağım...”

- Tamam, sanırım herkes anladı, diyerek Stock’u susturdu, defteri ondan alırken.

Âşıklar tarih sırasına göre birbirini izliyordu. Her seferinde ad belirtilmişti. Her seferinde “büyülü bir anı”, “mükemmel bir geceyi” düşündüren birkaç satır vardı. Corso, kurbanın, dövmeli ve sert seks düşkünü bir striptizcinin, bu denli romantik olmasını doğrusu beklemiyordu. Bununla birlikte, aynı isim asla iki kere geçmiyordu.

- Arkadaşımız bir gecelik ilişkilerin müdavimi gibi görünüyor, yorumunda bulundu Corso, defteri kanıt torbasına koyarken. Haydi, aramaya devam.

Ludo mutfağına, Stock parke latalarına, Barbie çekmecelerine döndü. Stéphane arama sırasında toplanan eşyalara göz attı; ilginç bir şey yoktu. Yeniden Émiliya’yi aramayı denedi: Teleskreter çıktı. Her zamanki mesajını bıraktı: “Beni hemen ara.” Diğerleri onu duymasın diye eliyle telefonu kapatmıştı, sonra pencere-lerden birinin önünde durdu, Hélène’in günlük hayatım izleyebilecek komşuları saptadı; kapı kapı dolaşıp sorgulama yapmadan önce ilk bilgiler.

Zihni, çinko çatıların ve tuğla bacaların üstünde geziniyordu. Skopofili, izleme hazzı. Her şey bundan kaynaklanıyordu. Corso’nun aradığı kişi, önce izliyor, dans ederek soyunan kadınları seyretmekten zevk alıyordu, sonra onları resmediyordu. İşte o zaman, aldığı zevk bastırılmaz bir öfkeye dönüşüyordu; gerçek bir çekim gücüne sahip o korkunç eserlerini yaratana kadar onlara işkence etmesi, onları öldürmesi, yok etmesi gerekiyordu. Bir gırtlaktaki taşla alabildiğine büyük açılmış ağızlar, bakanlar -muhtemelen efendisini de- cezbedebilecek güce sahipti.

Arkasında sıkıcı ve monoton tekrarlar devam ederken -“Üs-

tünde bir kurukafa bulunan çelikten gri bir yüzük. Markası: Alexander McQueen”, “İçinde sosyal güvenlik belgeleri ile vergi beyannamelerinin bulunduğu naylon föylü bir dosya”, “İlaçlarla ve homeopatik ürünlerle dolu bir ecza çantası”...- Corso halüsinasyona yakın düşüncelere dalıyordu.

Katilin öldürme itkisini damarlarında hissediyordu. O kadınları duvarın diğer tarafından gözetlerken, bedenlerini, belden aşağı şakalarını, kaba estetiklerini hayranlıkla izlerken yaşadığı karşı konulamaz hazı hayal ediyordu; o kadınlar, gecelerin perileriydi. Kafasında ahlaksızlıktan veya fuhuştan çok saflıkla örtüşen çıplaklıklarının tadım çıkarıyordu.

Bu bakımdan, adamın eskizleri çok netti. Her kalem darbesinde, her füzen çizgisinde bir saygı, bir hayranlık -ve ayrıca afallatıcı bir insaniyet- vardı. Yaptığı gözlemler ve düzeltmelerle, ressam onları yüceltiyor, böylece onlara bakışım ortaya koyuyordu.

Ama bir şeyler yolunda gitmiyor, adam yeniden kendine geliyordu. Nerede bulunduğunu anlıyordu. Bir kötülük çukurunun, bir sefahat kuyusunun içindeydi. Perileri birer fahişeden, birer kaltaktan başka bir şey değildi; Sophie bir sapkın, Hélène ise tek gecelik bir kızdı. Bozulan dengesini yeniden sağlamak için onları korkunç şekillerde öldürüyor, onlara günahlarının bedelini ödetmekle kalmıyor kendi günahkârlığının bedelini de ödetiyordu. Bu kadınları sevdiği, onları kullanarak mastürbasyon yaptığı için suçluydu.

Hiç şüphesiz cinsel bakımdan yetersizdi -kurbanlar tecavüze uğramamıştı- ama bu pek de önemli değildi. Önemli olan, arzu, günah ve utançtı. Çektiği vicdan azabından dolayı onları cezalandırıyordu. Son derece acımasız olan bu modus operandi, bağlayarak intihara sebep olma, yüzü parçalama... onun dengesini, ahengini yeniden bulma yöntemi idi. Onları öldürmek yetmiyordu, bu yöntemle utançtan anniyordu. Kurbanların çektiği acılar onların bağışlanmalarından çok, onun ve günahlarının bağışlanmasını sağlıyordu. Günahlarının kefareti, onların çığlıklarının ve kanlarının göz kamaştırmacı ateşiyle ödüyordu.

- Tamam, hemen hemen bitirdik.

Corso irkildi. Barbie arkasında duruyordu. Düşüncelere daldığı süre boyunca -ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu- katilin ruh haline bürünmüştü.

- İlginç bir şey buldunuz mu? diye geveledi.

- Günlüğü en iyi ganimetimiz... Ama dizüstü bilgisayarımı aldık. Dua edelim de içinde önemli bir şeyler olsun.

Corso saatine baktı -öğlene geliyordu- ardından altı üstüne getirilmiş iki odalı küçük daireye göz gezdirdi. Bu berbat manzara Hélène Desmora'mn sanki ikinci kez katledilişii gibiydi.

- Gidelim. Mavilere etrafı toplamalarını ve topladığımız parçalan kanıt odasına getirmelerini söyleyin. Bilgisayarı da acilen gerek'lere yollamamız gerekiyor.

Corso yeniden pencereye doğru döndü ve derin bir nefes aldı. Güneş yükselmişti, Paris güzelliğinin doruğundaydı. Eski kâbuslanm girdabına kapılmadan bu ışığa tahammül edebileceğini memnuniyetle fark etti.

36'ya yaklaşırken, bu sıcakta bilmem kaçınıcı brifing için küçük ofislerinde toplanma düşüncesi Corso'da mide bulantısına sebep oldu. Cep telefonunu çıkardı, kendi arabasıyla onu takip eden Stock'u aradı.

- Program değişti. Size Notre-Dame'da öğle yemeği teklif ediyorum.

Nathalie çok şaşırdı -Corso kadar neşeden nasibini almamış biri olamazdı- ama mutlu da olmuştu, dört duvar arasındaki boş konuşmalara onlar açısından bir değişiklik katacaktı.

36'nın avlusuna park ettiler, ardından yürüyerek Quai des Orfèvres'e ulaştılar, Saint-Michel Köprüsü'nü geride bıraktılar ve Notre-Dame'm gölgesinde, Petit-Pont-Cardinal-Lustiger üstünden Seine Nehri'ni geçtiler. Hiç konuşmadan turistlerin arasında ilerlediler; siyah giyinmiş olmaları dışında, aylak aylak gezen sıradan insanlardan farkları yoktu.

Arabada gelirken Corso, Barbie'yle konuşma fırsatı bulmuştu. Barbie'ye göre, evde yapılan arama, kızın başından beri belli olan portresini teyit etmişti. Günde sekiz saat bir yerde çalışmaktansa bir kulüpte soyunmayı tercih eden, otuz yaşında, çok kötü niyetli olmasa da isyankâr bir kız.

Stéphane bu profili anlamakta zorlanıyordu. İlkel idealleri ve iki paralık gösterisiyle Héléne neyin peşindeydi? Aslında bir Cinayet Büro polisinin aynı zamanda bir psikolog olması gerekirdi, oysa o, tuhaf bir biçimde, insanların hayatlarına teğet geçtiğini, onların motivasyonlarını, hayallerini, kaygılarını anlamaktan hep çok uzak olduğunu hissediyordu. Katiller söz konusu olduğunda bu kendini daha da fazla hissettiriyordu.

Tepe noktalan gökyüzünü bıçak gibi kesen katedralin karşısın-

da, Petit-Pont Sokağı ile Saint-Michel Köprüsü'nün köşesinde yer alan meşhur terasta masaya oturdular. Simsiyah giyinmiş dörtlü siparişlerini verdi ve birkaç saniye boyunca, içinde debelendikleri kan banyosunu unutarak güneşin tadım çıkardılar.

- Evet, diye lafa girdi Corso. Kim başyör?

İlk gönüllü Ludo oldu:

- Corso, adli tabip, yeni herhangi bir şey bulamadı. Demek istediğim, Nina'nın cesedi dikkate alındığında. Aynı yaralar, aynı boğma tekniğı, kesiklerde kullanılan aynı bıçak.

-Yani?

Ludo yüzünü buruşturdu ve sepetten bir parça ekmek aldı.

- Hiçbir fikri yok. Av bıçağı ya da mutfak bıçağı. Çentiğı yok. Birkaç milimetre kalınlığında, tahmin etmek zor, çünkü katil her yaraya çok fazla yüklenmiş. Gün içinde rapor elimize geçecek.

- Cinayet saati?

- Yaklaşık olarak 22 ile gece 1 arasında, cumayı cumartesiye bağlayan gece. Ama can çektiğini düşünürsek, ölmesi en az beş saat sürmüştür...

Kısa bir sessizlik oldu. Helene'in çektiğı acıyı düşünmek tecrübeli polisler için bile zordu.

- Yara kesikleri? diye devam etti Corso, gözlerini Ludo'dan ayırmadan.

Güneş kıvrıcık saçlarında haleler ve ensesinde verevine altın rengi bir ışık demeti oluşturuyordu (kambur duruşu ve uzun boynu nedeniyle bazen ona "Deve" de diyorlardı).

- Tıpatıp aynı, bunu sana söyledim. Bununla birlikte, bir ayrınıtı Coscas'nın dikkatini çekti, şakaklardaki izler.

- Ne anlama geliyorlar?

- Yüzde yüz emin değil, ama kurbanın kafası bir mengeneyle sıkıştırılmış olabilir.

- Boynu iç çamaşlırlarıyla bağlanırken mi demek istiyorsun?

- Bu Coscas'nın varsayımı. Katil bir kasap tahtası ya da ona benzer bir şey üstünde kurbanı yan pozisyonda sabit tutmak için bu zımbırtıyı kullanmış olabilir. Maktulün omzunda, kalçasında, oyluğunda kıymıklar buldu, hepsi sol tarafta.

Yemekler geldi. Aslında, hepsi aynı, omlet-salata, dört adet. Değişik olan tek şey içeceklerdi: Stock için bir kadeh kırmızı şarap, Ludo için bira, Corso ve Barbie için Cola Zero.

Sesler kesildi, onun yerine küçük bir kılıç düellosunu andıran çatal bıçak şıkırtıları duyulmaya başlandı.

- Ölüm nedeni?

- tsaglanm zorlayınca kendini boğmuş. Nina gibi.
- Gözleri?
- Onlar da kanlanmış. Debelenmesi kafadaki kan akışını, gözkapaklanmn kenarında hızlandırmış. Kan gözlerinden fişkırırken boğuluyormuş.

Kanlı gözyaşları. İşte Squonk celladını cinsel doyuma ulaştıran görüntü.

- Vücutunda? Dikkat çekici bir iz, işaret var mı?
- Bol miktarda dövme; işte...

Ludo defterini çıkardı. Yaralar söz konusu olduğunda her şey belleğindeydi; dövmelere gelince defterine bakması gerekiyordu.

- Belli bir düzenleri yok: Boyunda bir Polinezya tikisi, sağ omuzda bir mandala, kalçada bir saat ve güller; bana neden diye sormayın. Nine Inch Nails logosu...

- Kriminal Büro'dan haber yok mu? diye sözünü kesti Corso.

- Cesedi, düğümleri, iç çamaşırları incelediler, hiç parmak izi yok.

- DNA örnekleri?
- Sonuçlan bekliyoruz.

Corso, kendine bir kadeh şarap daha ısmarlamış olan Stock'a döndü:

- Ya Kaminski, kızlar, kapı kapı dolaşmalar?

Stock bir kahkaha attı; dev fiziğiyle ürkütücü bir yanı olsa da sıcak ve komik bir kadındı. Güneşin parlaklığı altında, benzerlik Corso'ya şaşırtıcı geldi. **O Bayan Shrek'ti.**

- Kaminski intihann eşiğinde. Yani, söylediği bu... Ama tüm bunlara bulaşmış olduğunu düşünmek epey zor. Miss Velvet'nin meslektaşlarıyla da görüştüm, çok korkmuşlar ve evlerinden çıkmaya niyetleri yok.

- Sana Hélène'den söz ettiler mi?

- Zaten bildiğimiz şeyleri onayladılar: Romantik bir punk kızymış, hep yorgunmuş ve epey kınlanmış.

- Nasıl kırılğan?

Stock omzunu silkti. Konuşurken, ellerinin arasında bir posta pulundan biraz büyük görünen not defterine göz atıyordu.

- Muhtemelen, şiddet düşkünü olan Sophie'yle bir ilgisi yok. Hélène olayların akışına göre davranıyordu ve gerçek bir striptizci profili vardı.

- "Gerçek striptizci profili" de ne?

- Kafasının içi boştu, her şeyi kıcıyla düşünüyordu.

Adamları arasında, kadım düşmanı olan sadece Stock'tu; üstelik kadımdı.

- Ara ara fahişelik mi yapıyordun?
- Buna hiç şaşırımam, ama araştırmak lazım.
- Pomo?
- O da mümkün.

- Ya takıldığı arkadaşları?

- Gece yansından sonra o ciğeri beş para etmez adamları, karanlık gitaristleri, evsiz torbacıları bulmak sorun değil, hepsi emniyet tarafından fişlenmiş bir sürü marjinal.

- İçlerinde şüpheli var mı?

- Yok. Değersiz herifler.

Şarabı geldi. Vücutçu, sanki ölümsüzlük içkisini tadarcasına hazla bir yudum aldı, bir süre bekledi ve sonra dilini şaklattı.

- Herifler onu sadece hava karardıktan sonra görüyorlarmış. Gündüzleri, benim düşünceme göre, evinde esrarlı sigara içip tembellik yapıyordu.

Corso, sabah Barbie'nin önemli bilgilerden bahsetmiş olduğunu hatırladı.

- Ya sen?

- Hélène Desmora'mın geçmişiyile ilgili bilgi aldım. Çocuk Hizmetleri Kurumu'ndan.

- Bunu nasıl becerdin?

- Sence? Onlarla yattım.

- Şakayı bırak.

- Başınım çaresine baktım. Kısacası, sansasyonel haber şu: Sophie Sereys ile Hélène Desmora 9 ve 7 yaşından beri tanışıyorlar.

-Ne?

- Hélène'in dosyasını inceledim, Sophie'nin dosyasına da bir göz atmanın yararlı olabileceğini düşündüm. 1993'te, Pontarlier yakınlarında, aynı yurttalarmış. O tarihten sonra ayrılmaz bir ikiliye dönmüşler ve Hizmet Kurumu'nun çalışanları ikisini bir arada tutmak için her şeyi yapmış.

Barbie dizüstü bilgisayarını açmıştı. Klavyesine tıkladı ve gözlüklerini taktı. Corso bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti. Gerçekten de gözlüklü öğretmen, küçük sapkının en bayağı klişesiydi.

- Şimdilik kaldıkları yurtların isimlerini öğrendim. Koruyucu aileler konusu daha karmaşık. Yann akşam onlarla burada görüşeceğim. Eğitimcilerle konuştum, ama konu çok eski. Bununla birlikte, edindiğim bilgilere göre, eğitimlerini, Franche-Comté'de, saçma sapan bir meslek okulunda tamamlamışlar ve Paris'e birlikte gelmişler. Dansçı olmak istiyorlarmış, striptizci olmuşlar.

Corso, bu kızların kuşkuya hiç yer bırakmayacak bir biçimde “manevi kız kardeş” olduğunu anladı. Bununla birlikte, tanık ifadelerinde bundan hiç bahsedilmemişti. Bu dostluk ilişkisini meslektaşlarından saklamışlardı. Neden?

- Ayrıca dosyada, diye devam etti Barbie, adaletle başının derde girdiği de yazıyor.

- Bunu şimdi mi söylüyorsun?

- Öfkelenme. Hélène küçükmüş ve tüm bunlar uzun süre önce unutulmuş.

- Ne gibi suçlar?

- Vandallık, kavgalar, mezarlara saygısızlık, dilencilik. Köpekli punk saçmalıkları. Öldüğünde sicili temizmiş.

Corso başım önüne eğdi; tabağına dokunmamıştı. Sıkıntı, uykusuzluk... Bir de bunlara güneş, sıcak, çatal bıçak sesleri, arabaların gürültüsü ekleniyordu, Paris’te bir teras lokantasından yaz günü alınabilecek keyif onu hasta edivermişti. Şimdi bir an önce konuşmayı sonlandırmak istiyordu:

- Ya telefon dökümleri?

- Onlar yeni elime geçti. İncelemeye zamanım olmadı ama telefon konuşmaları 13.30 civarında kesiliyor. Sonra hiçbir aramaya cevap vermemiş.

- Son olarak, kimle konuşmuş?

- Patrick Semhardt adında biri. Stalingrad’da önemsiz bir torbacı. Louis-Blanc’nın adamlarına haber verdim, herifi enseleyecekler. Şimdi, Ludo’yla birlikte telefon dökümlerini inceleyeceğiz.

- Hayır, Ludo, sen maktulün günlüğüyle ilgilen.

Toulouse’lu irkildi.

-Yani?

Kanıt torbasındaki günlük, Corso’nun yanındaydı. Masanın üzerine bıraktı.

- Kriminal Büro’ya yollamadan önce, defterin fotokopisini alıyorsun ve sayfalarda adı geçen herifleri bana buluyorsun. İsimler, tarihler hepsi yazdı. Büyücü olmaya gerek yok.

Ludo plastik torbayı isteksizce aldı.

- Katilin bu isimlerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?

- Bir şey düşünmüyorum, ama kurbanla cinsel ilişki kurmuş herkes beni ilgilendiriyor.

- Ya ben? Kapı kapı dolaşıp ifade almaya devam edeyim mi? diye sordu Stock.

Omletini bitirmişti, elleri cebinde, sandalyesinde iyice kaykılmıştı, önünde üçüncü kadeh şarap vardı. Normal zamanda olsa,

Corso tepki gösterirdi -“Biraz yavaş git” - ama günlerden pazartesi ve günün sona ermesine epey bir vakit vardı.

- Hayır, dedi Corso, evrak çantasını açarken. Senin için başka bir şeyim var.

Eskiz defterinin sayfalarının fotokopisini çıkardı ve birkaç kelimeyle nerede bulduğunu açıkladı. Sanki üzerlerine rıhtımın gü-rültü patırtısından onları yalıtın bir cam fanus kapatılmış gibi yoğun bir sessizlik içinde resimler elden ele geçti.

Kimsenin bu konuda bir şüphesi yoktu: Dansçıların eskizlerini yapan ve kurbanların yüzünü parçalayan aynı eldi.

- Hepiniz Squonk'un dansçılarını tanıyorsunuz. Stock, sen diğerlerinin kim olduğunu bul. Mümkün olduğunca çabuk onları koruma altına almalıyız.

Söyledikleri genel kabul gördü. Corso yeniden Barbie'ye döndü; şu yurtlar ve koruyucu aileler konusu kafasını kurcalayıp duruyordu.

- Stajyerlerinin arasından binlerini seç ve onları iki kurbanın geçmişini araştırmakla görevlendir. Hizmet Kurumu görevlilerinin, şanslı akrabaların, yollarının kesişmiş olabileceği öğretmenlerin adlarını, adres ve telefonlarını, soyağaçlanm istiyorum. Bunlara ek olarak, yer değiştirdikleri süre boyunca birlikte okudukları öğrencilerin adlarını da; ne kadandın bulabilirsen.

- Bu zaman alacaktır.

- Güzel tespit, bu akşama kadar vaktin var.

- Ne düşünüyorsun? diyerek sınıttı Ludo. Eğitim alanında çalışan birinin seri katil olduğunu mu?

- Bu tür şakalar onları güldürüyor mu, Emile Louis'nin⁴⁵ kurbanlarının ailelerine sor.

Polis 1664'ünün⁴⁶ arkasına sindi.

Corso ayağa kalktı ve masanın üstüne bir banknot fırlattı.

- Ödeme sırası bende.

- Nereye gidiyorsun? diye sordu Barbie.

- Emniyete dönüyorum. Elimizde ne varsa, onlarla bir rapor yazmam lazım.

- Bu hemen yapılmalı, diye alay etti Ludo.

- Kapa çeneni. Krishna yukarıda mı?

- Tatilini iptal etti, ama bugün gelmedi, diye cevapladı Barbie.

- Ara onu. Kahretsin, herkesin işbaşında olmasını istiyorum.

45. "Yonne Kasabı" olarak da bilinen Fransız seri katil. Okul otobüsünde şofördü. 2013'te hapisshanedede öldü. (ç.n.)

46. Fransız bira markası, (ç.n.)

Herkesin ortadan yok oluverdiği 36'nın ıssız mekânlarında, polis birimlerinin coşkuyla çalıştığına inanmak çok güçtü. Bürolarda in cin top oynuyordu, koridorlarda hiç gürültü yoktu. Herkes neredeydi? Güneşin pencerelerden içeri sızan eğik ışınlar bir açıklama yapar gibiydi: Bu dört duvar araşma tıklacağına bugün dışarı çık daha iyi.

Corso saçma bir düşünceye kapıldı: Birkaç ay içinde, tüm 36 taşınacaktı ama sanki daha şimdiden polisler gitmiş, eşyalar karton kolilere doldurulmuştu. Gelecekte yaşanacak gürültü patırtı hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu, yer değiştirme konusunda hep maharetliydi, eklem tutulmalarına karşı bire bir. Ama 17. Bölge sınırında, banliyöde izole bir binadan söz ediliyordu. Bunun istenecek bir yanı yoktu.

Bir kahve hazırladı, kendim ofisine kilitledi; içeride olduğunda bile (özellikle de içeride olduğunda) kendini mağarasına kilitlemeyi alışkanlık haline getirmişti.

Birden telefonu çaldı.

- Sabah beni dört kez aramışsın, ne oldu?

Eski bir daktilo gibi kelimeleri şaklatarak telaffuz eden Emiliya'ydı. Corso onu lafi dolandırmadan sorgulayamayacağını arıladı. Ne kadar yakın olursa o kadar güçlü.

- Merak ettim, hepsi bu.

- Tam olarak konu ne?

- Varna'da her şey yolunda mı?

- Ne istiyorsun?

Savaştaydılar ve onun Emiliya'yı özel hayatıyla ilgili sorgulamaya hakkı yoktu. Ayrıca bir polis olarak, boşanma aşmasındayken ondan, kendi lehine kullanabileceği bilgiler de elde edemedi. Çıkar çatışması söz konusuydu.

- Kendime soruyordum... Şov yapmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?

Kadın kıkır kıkır güldü.

- Ne tür şovlar?

- Striptiz, mesela.

Yeniden doldurulan **-şak-şak-** bir silah gibi kaba üslubuna geri döndü.

- Beni mi soruşturuyorsun?

- Hayır. Ben... ben striptiz dünyasıyla alakalı bir olayı araştırıyorum.

- Öldürülen striptizci mi?

Karadeniz'in kıyısındaiken, Emiliya'nın ikinci cinayetten haberi olamazdı, ama kimse Nina Vice cinayetim de unutamazdı.

- Doğru.

- Eee, yani? Benim bununla ne ilgim olabilir?

- Bu ortamlarda hiç bulunmadığından emin olmak istiyorum.

- Sen beni ne sanıyorsun? Bir bakanlıkta çalışıyorum ve tek başıma çocuğumuza büyütüyorum. Senin gece kulüplerinden birinde çırılçıplak boy göstermeye zamanım mı var sanıyorsun?

Başka şeyleri gayet güzel yapıyorsun, güzelim... Corso üstelemedi, Thaddee'yle ilgilenmediğine dair Emiliya'nın yaptığı suçlamanın da üstünde durmadı. Bu şekilde hiçbir yere varamayacaktı. Sadece vereceği tepkiyi görmek için başka bir yol izlemeye karar verdi:

- Bir sanatçıya hiç poz verdin mi?

Kadın sıkılıp bunaldığını göstermek istercesine derin bir iç çekti.

- Sana acıyorum, Corso. Eğer soruşturman için, eski karından başka sorgulayacak birini bulamıyorsan, bu çok üzücü. Bok çukuruna geri dön; bizi rahat bırak da sakın bir tatil geçirelim.

Corso'nun bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı. Polis sakinleşmek için birkaç dakika bekledi. Belki de Barbie gibi yapması gerektiğini düşündü; meditasyon -bir anda moda haline gelmişti- yapmak için cep telefonuna bir uygulama yüklemişti.

En nihayet, Bompard'ın numarasını tuşladı. Emiliya'ya rağmen Emiliya'yı korumalıydı.

- Eğer görevlendirildin mi diye soruyorsan, tamam. Soruşturma resmen senin sorumluluğunda. Kanıt toplama süren bugün itibarıyla başladı. Bir haftadan önce ufukta sorgu yargıcı yok.

- Ayry şey Nina Vice için de geçerli mi?

- İki için de sana hediyem olsun. Pazartesi sabahından itiba-

ren destek olarak emrinde bir manga polisin olacak. Daha mükemmeli yapamazdım. Peki, sende benim için ne var?

Corso son saatlerdeki gelişmeleri açıkladı: sanatçının zulası ve Squonk'un mahzeninde bulunduğu eskiz defteri, Héléne Desmora'nın günlüğü ve tek gecelik aşıkları, iki kurban arasındaki dostluk bağı.

Bompart hiç yorumda bulunmadı. Kuşkusuz daha iyisini bekliyordu, ama bir DNA örneğiyle veya bir görgü tanığının ifadesiyle yakalanabilecek bir herif olmadığım, standart dışı bir katille karşı karşıya olduklarını da biliyordu.

- Madrid'deki irtibat polisine ulaşabildin mi? diye yeniden lafa girdi Corso.

- Bu sabah müzeye gitti ve birkaç soru sordu.

- Evet?

- Senin tarifine uyan bir adam sıklıkla Goya'nın resimlerini görmeye geliyormuş, dedi Bompart.

- Hepsi bu mu?

- Hepsi bu. Gerçekten, senin şapkalı herif, şaka gibi.

Korkunç ölüm, tüm yüzlerde aynı grotesk ifadeye mi bürünüyordu, Corso bunu ne pahasına olursa olsun öğrenmek niyetindeydi.

- Güvenlik kameraları varmış, diye devam etti Bompart. Görüntüleri bulmaya çalışacaklar.

- Mükemmel. Bana bir iyilikte bulunmanı istiyorum.

- İyi niyetimi kötüye kullanma.

- Bu ciddi. Sofya'daki irtibat polisimizle temasa geçebilir misin?

- Beni turizm acentesi falan mı sanıyorsun?

Ona, ayaktakımının gizemli ressamının eskizleri arasında Emiliya'nın resmini bulunduğunu söyledi.

- Bu konuda o ne diyor?

- Sence? Thaddée'yle birlikte Varna'da tatilde. Ona sormadım bile.

- İkiniz de canımı sıkmaya başladınız.

- Hemen bir polis görevlendirebilir misin?

- Bakacağım, ama zor. Sofya'da en çok bir polis bulunduruyoruz. O da Karadeniz kıyısına gidip koruma görevi yapamaz.

- Beni haberdar et. Endişelenmeli miyim, gerçekten bilmiyorum.

- Sen tüm dikkatini soruşturmana ver. Değişiklik olduğunda sem ararım.

Bompart bir tür süper güce sahipti; bir telefonla ona yeniden güven ve enerji verebilecek tek kişiydi. Kahvesinden bir yudum aldı, parmaklarını çıtlattı ve ünlü raporunu yazmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Ve ardından derin bir uykuya daldı.

- Uyandırdım mı?

Ludo'nun alaycı sesi.

-Ne?

- Uyandırdım mı diye soruyorum.

Corso yüzünü ovuşturdu ve saatine baktı: 17.15. Kahretsin, kafası notlarının üstüne düşmüş, uykuya dalıvermişti. Suratına defterinin izi çıkmış olmalıydı. **Aferin sana polis.**

- Beni uyandırmanı sana kim söyledi? diyerek kendini savunmaya çalıştı.

- Bilmiyorum, diye kıkırdadı Ludo. İçsesim ve ayrıca bu üçüncü telefon edişim ve iki kere de kapını çaldım, ama cevap alamadım. Hatta senin çaktırmadan tüydüğünü bile düşündük.

- Ne oldu? dedi huysuz bir sesle. Yeni bir şey mi var?

Ludo, uzun tiradına hazırlanan bir aktör gibi bir süre bekledi.

- Miss Velvet'nin âşıklarım buldum.

- Hepsini mi?

- Hepsini. Ama bir sorun var.

- Ne sorunu?

- Ölmüşler.

Corso'nun kafasının içine nüfuz eden kelimelerin anlam kazanması için belli bir süre gerekti. Kurulu bir makine gibi sigara aradı ve camı açtı.

- Sen ne anlatıyorsun?

- Çok basit, Hélène Desmora'mn âşıklar listesi, ölüm ilanı listesi gibi.

Corso sigarasından bir nefes çekti ya da daha ziyade dumanla ciğerlerini doldurdu, doldurur doldurmaz da boğazında bir yanma hissetti.

- Hepsinin öldürüldüğünü mü söylemek istiyorsun?

Ludo hayasızca bir kahkaha attı.

- Sana tam olarak anlatamadım sanırım. Günlüğünü dikkate alırsak, Hélène onlarla yattığımda adamlar **çoktan** ölmüştü. Aslında yeni ölmüşlerdi. Her şey, o “benzersiz aşk geceleri”nin Paris ve çevresindeki morglarda yaşandığını akla getiriyor.

Durum iyice güzelleşiyor. Ancak yine de doğrulamak gerekiyordu. Sevgili bulmak için adli tıp kurumlarına ve soğuk odalara gizlice giren bir striptizciden bahsediyorlardı. Sineye çekilmesi zor bir durumdu. Ama aklına Hélène’in gençliğinde mezarlara saygısızlıktan tutuklanmış olduğu geldi. Eski alışkanlıkların depresmesi miydi?

- Ölümler arasında benzerlik var mı?

- Hiç yok. Bir beyin kanaması, bir kanser, motosiklet kazasına bağlı kafa travması... Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve anlaşılan Hélène gençleri seviyormuş; ölenler arasında otuzundan büyük olan yok ve hepsinin nispeten bakımlı tipler olduğu söylenebilir...

Corso dışarıdaki havanın dönmüş olduğunu fark etti. Çatı penceresinden, yağmurun, griliğin geri geldiğini görüyordu. İç kararlı mı yoksa hoş mu bilemeden ürperdiğini hissetti. İki saatten az bir süre zarfında, yaz, kumsaldan çekilen deniz gibi manzardan çekilmişti.

- Araştırmaya devam et, diye emretti, bu sapıklığın katille az da olsa, bir alakası olabilir mi, emin olmamız lazım.

Telefonu kapattı ve kahve almak için odasından çıktı. Koridorlar sanki yeniden hareketlenmiş gibiydi. Fincanına akan kahverengi sıvıya bakarken, vaktinden önce yaşlandığını düşündü; uykusuz bir gece ve çalışma masasının üstüne yığılıp uyuyakalmak.

Ofisine dönerken, Barbie’yle karşılaştı, elinde listeler vardı. Bu da her zaman iyiye işaretti...

- Bir şey var mı?

Barbie kâğıt tomarını salladı.

- Banka hesaplarına ulaştım.

Barbie mucizesi pazar günü de işbaşındaydı.

- Harcamalarında, diye ekledi, önemli bir şey yok. Buna karşılık, bir ayrıntı fark ettim; hemen hemen her perşembe, saat 16.50 ve 16.55 arasında aynı bankamatikten nakit 500 avro çekmiş.

- Mahallesindeki bir bankamatik mi?

- Hayır, Bastille’de. Richard-Lenoir Bulvanı’nın başında, Amelot Sokağı’nın köşesinde bulunan Crédit Lyonnais’den.

- Torbacısına ödeme yapmak için mi?

- Bunu ben de düşündüm, ama hep aynı saatte uyuşturucu alan olmaz. Ben daha ziyade bir psikiyatır için para çektiğini sanıyorum.

O da aynı fikirdeydi, ama bu tür küçük maceraları -bir psikanalistin muayenehanesinde içini boşaltmaya gitmeden önce nakit para bulmak- iyi bilen bir sinir hastası tavn da takınmak istemiyordu.

- O çevreyi araştırdın mı?

- Amelot Sokağı 2 numarada bir psikiyatır var. Hélène Desmora'nın onu görmeye gittiğinden adım gibi eminim.

Bir pazar günü doktoru muayenehanesinde bulma ihtimali yok denecek kadar azdı, ama Corso, Barbie'nin bu kadarla kalmadığını seziyordu.

- Ev adresini buldum, dedi, Corso'yu doğrularcasına. Şansım yaver gitti; kızın adı Iai\ja Rajaonarimanana. Malgaş asıllı. Rehberde aynı isimden çok insan olmadığım sana söylememe gerek yok.

- Nerede oturuyor?

Barbie ona bir post-it uzattı.

- Mercoeur Sokağı, 11-13-15 numara, 11. Bölge. Dikine kesen...

- Orayı biliyorum. Onun hakkında başka bilgi var mı?

- **Nada.** Hakkında suç kaydı yok. Buna karşılık, adı Créteil Ağır Ceza Mahkemesi'nin bilirkişi listesinde yer alıyor.

Ağırdan almak lazım. Psikiyatır onu evinden kapı dışarı etmek için kimi arayacağım muhtemelen biliyordur.

- Oraya gidiyorum.

- Seninle geliyorum.

- Hayır. Burada kalıp araştırmaya devam et.

- Neyi?

- İki kurbanın birlikte kaldığı yurtlan. Çocuk Hizmetleri yurtlannda büyümüş diğer çocuklarla da ilişkilerim sürdürmüşler mi, öğrenmeye çalış. Ayrıca Squonk'u da ihmal etme, özellikle binanın geçmişine odaklan.

- Bekle.

İri kemikli bir fare gibi, hızla ofisine gitti ve birkaç saniye sonra geri geldi. O sırada Corso da odasından deri ceketim aldı.

- Al. Psikiyatırn görmeden önce biraz ısınman için.

Hélène Desmora'nın, Lyon banliyösündeki bir mezarlıkta yakalandıktan sonra, 21 Haziran 2004'te alınmış ifadesinin tutanağıydı. Üzerinde fazla durulmamıştı: 17 yaşındaydı, önceki gün defnedilmiş genç bir adamın tabutunu çıkarırken mezarlık bekçisine yakalanmıştı. Dramın sonu. Yaşı küçük olduğu için, başına ciddi

bir dert açılmamıştı. Corso tutanakta suç ortaklarından -ve neden olmasın, bizzat Sophie Sereys'ten- söz ediliyor mu, görmek için sayfaları kanştırdı. Başka bir isim yoktu.

- Ludo'yla konuştun mu? diye sordu Corso.

- Hayır.

- Onu gör, seni Helene'in ilk tutuklanması hakkında aydınlatacak.

Gülümseyerek Barbie'nin yanından ayrıldı.

- Psikiyatrı ziyarete gidiyorum ve sonra buraya dönüp size katılıyorum.

Paris'i çevreleyen bulvarlardan görülen, beyaz balkonlarla süslü, kırmızı tuğladan inşa edilmiş bir avuç masif bina. Ortak yaşamın ve gerekli sağlık koşullarının -temiz hava, akan su ve bir arada yaşanan beton bahçeler- savaş öncesi hayalleriyle iyice geliştiği, seramik fırınında pişirilmiş izlenimi uyandıran küçük siteler.

Corso doğru binayı bulmak, numarasını belirlemek ve doğru kapıyı çalmak için bir süre dolandı. İanja Rajaonarimanana puro rengi tenli, ufak tefek bir kadındı. Kafasının üstünde, sık ve birbirine karışmış bir saç tutamı vardı. Burnunun üstünde, füme camlı kocaman bir gözlük duruyordu. Dudaktan yoksun ağzı, daha ziyade çenenin üstündeki bir kesiği andırıyordu. Kesinlikle bir güzellik timsali değildi.

- İçeri nasıl girdiniz? diye burnunu kırıştırarak ve küçük bir kemirgen gibi dişlerini göstererek doğrudan sordu.

Corso polis kimliğini çıkardı ve kendini tanıttı. Psikiyatr en ufak bir şaşkınlık emaresi göstermedi ve içeri girmesi için kenara çekildi. Corso, dar bir koridor boyunca onu takip etti, koridorun duvarları Mayıs 68'in sloganlarının yer aldığı afişlerle kaplıydı: üzerinde "BASIN" yazan bir mavi mürekkep şişesi ile altında "İÇİLMEZ" uyarısı bulunan bir afiş; üzerinde "KALDIRIM TAŞLARININ ALTI, KUMSALI" yazısının bulunduğu kalkanının arkasında bir toplum polisi silueti; "GERÇEKLER İÇİN İSTEKLERİMİZİN PEŞİNDEN GİDELİM" diyen alelacele karalanmış bir duvar yazısı.

- Gençlik ruhunuzu korumuşsunuz, yorumunda bulundu Corso.

- 1968'de, diye cevap verdi kadın, omzunun üstünden, ben henüz doğmamıştım.

- Öyleyse, bu afişler neden?

- Sadece arkeoloji. Geride kalmış bir dönemin heyecan verici hiyeroglifleri.

Küçük bir salona girdiler. En fazla yirmi metrekare genişliğinde bir salon, döşemelik kadifeyle yeniden kaplanmış hissi uyandıran bir kanep ve koltuklar. Burada her şeyden kısıntı yapılmıştı; alandan, tavan yüksekliğinden, malzemelerin kalitesinden.

Corso bir köşede, kaçak bir göçmene ait eşyalarını gibi görünen yıpranmış iki valiz ile bez bir torba gördü.

- Bir şekilde, dedi, odanın ortasında dikilerek, sizi bekliyordum.

Başıyla valizleri işaret etti.

- Daha çok kaçır gibi bir haliniz var.

- Tatile çıkıyorum. 3 Temmuz'dayız, çok normal değil mi?

- Bu saatte mi?

- Gece yolculuk etmeyi seviyorum.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Dröme'a. Adresi ister miydiniz?

Corso gülümsedi. Bu gevezelikle bir yere varamazlardı.

- Sizinle Hêlène Desmora hakkında konuşmaya geldim, dedi divana otururken. Kuşkusuz onun günlüğünü okumuşsunuzdur.

Psikiyatr da sehpanın diğer tarafındaki koltuklardan birine oturdu ve sigarasını çıkardı. Bir Camel. Corso'nun aklına eski sarı ve altın rengi paketler geldi.

- Doktor-hasta gizliliğini öne sürebileceğimden çekinmiyor musunuz? diye sordu sigarasını yakarken.

- Bunu yapmayacak kadar akıllı olduğunuzu umuyorum. Bir ölünün anısı ile hâlâ hayatta olan bir katilin kimliğini belirlememizi sağlayabilecek deliller birbiriyle kıyaslanamaz. Ayrıca bu oyunu oynamak isterseniz, Tabipler Odası'ndan gerekli izni almadan sizin Paris'ten ayrılmanıza müsaade etmem. Bu durumda da, tatilinizi unutabilirsiniz.

Kadın bir elini kaldırarak onu durdurdu.

- Tamam. Teslim oluyorum. Ama önce, beni nasıl buldunuz? Hêlène bana hep nakit ödeme yaptı ve ona hiç reçete yazmadım.

Corso ona, Barbie'nin izini sürdüğü ipuçlarından bahsetti. Psikiyatr koltuğuna iyice gömüldü ve şaşkınlık içinde sigarasından bir fut çekti. Demek ki anlaşmazlığın altın çağının ardından polis kendine bir beyin satmıştı...

- Ne kadar süredir Hêlène'i tanyorsunuz? diye sordu Corso.

- Altı yıl. Başlarda haftada iki kez geliyordu, sonra, 2014'ten itibaren bir kez gelmeye başladı.

- Psikanaliz mi yoksa psikoterapi mi?
- Psikanaliz.
- Size niye geliyordu?
- Tam olarak neyin peşindediniz, söyleyin.
- H l ne Desmora'nın nekrofil olduğunu düşündürecek kadar kanıtta sahibiz.

Ianja füme camlarının ardından Corso'yu uzun uzun söz d  ve yeniden dişlerini gösterdi.

- Doğru. Kadavralarla aşk yapıyordu. H l ne'e hep yardım etmeye çalıştım, ama o bunun bir hastahk olmadığını düşünüyordu. Cinsel arzu konusunda bir standart yoktur ve insanı alıklaştıran ahlak gerilediği oranda "sapkınlık" kelimesi bile muhtevasını yitirir...

- Ya  l lere saygı?

Ianja omuzlarını silkti. Kapalı alanlarda sigara içilebilen, insanın yavaş yavaş ölmeyi seçtiği d nemlerdeymiş de sanki dumanın ve nostaljinin içinde yüzüyormuş gibi Camel'ini içmeyi sürdürüyordu.

- Onları sevdi, üzerlerine titredi, okşadı... Onlara gerçekten saygısızlık mı yapmış oldu?

- Ama ne olursa olsun, onların fikirlerini sormadı.

Yeniden omzunu silkti: Kuşkusuz Ianja yaşayanların tarafındaydı. Corso  stelemedi. Eğer Malgaş için bir ölüyü emmek ya da cansız bir penisi içine almaya çabalamak sapkınlık da tecavüz de değilse, Corso'nun söyleyebileceği bir şey yoktu. Zaten görüşmenin konusu da bu değildi. Artık H l ne  teki dünyada, aşıklarına ebediyen kavuşmuştu.

- Onun bu alışkanlığı konusunda bana karşı daha açıklayıcı olun, diye ekledi Corso.

- Bu olay 1999'da başlamış, yani on iki yaşmdayken. Yurtta kalan çocukların birinde kalp yetmezliği varmış. Aniden ölmüş ve cesedi bir gece boyunca yurttta kalmış. H l ne revire gitmiş ve onun yanına büzülmüş. Burada önemli olan, cesedin bozulmamış olması. Cinsel arzusunu tatmin edebilmek için aşığının temiz bir... görünüşe sahip olması gerekiyor.

- Bu eğilimi nasıl aıklyorsunuz?

- Bunu tetikleyen bir olay olduğunu düşünüyorum. Yaşayan... erkeklere karşı hep bir tiksinti duydu. Onun için yaşayan erkekler duygusuzluk ve sevgisizlikle eşanlamlydı.

- Çocukluğunda tecavüze mi uğramış?

Iar\ja yeni bir sigara yaktı. Corso da bir tane t tt rmeyi düşün-

dü, ama rahatlamak istemiyordu. **Odakianmah**, hatta gergin olmalıydı, kelimelerle söylenmeyi sezmek için en iyi yol buydu.

- Bilmiyorum, diye cevap verdi, yapmacık bir biçimde gülümseyerek. Tahminim, onun bu güvensizliğinde anne babasının onu terk etmiş olmasının rolü var. Öz anne babasının ihanetine uğrayan biri kime güvenebilir ki?

Böyle bir mantık, meslek yaşamı boyunca karşılaştığı tüm cesetlerle Corso'nun da yatması sonucunu doğururdu. Sonunda o da bir Marlboro yaktı.

- Helene'in bu marazi eğilimi sadece basit bir cinsel arzuya dayanmıyordu. Yanma sokulduğu ölümlerin her birini gerçekten seviyordu. Ayrıca onların adım, yaşını öğrenmek için hep çaba sarf ediyordu. Buna karşılık, ölünün koşullarının onun için pek bir önemi yoktu.

Corso günlükteki satırları hatırlıyordu: Bir ölü tecavüzcüsünün tuhaf bir romantizme sahip anılan...

- Onlan canlı olarak mı hayal ediyordu?

- Hayır. Onun için kadavralar sevebilecek tek âşıklardı. Arzulannı, hayallerini, beklentilerini gerçekleştirebileceği bedenlerdi. Hareket edebilen ve tepki verebilen erkekler onu korkutuyordu. Onun sevdiği, soğuk ve hareketsiz, bir erkek heykeldi.

Tüm bunlar Corso'nun fazla yol kat etmesine yarayacak şeyler değildi. Başka konuya geçmeye karar verdi:

- Size Sophie Sereys'ten söz eder miydi?

- Elbette. Onun en iyi arkadaşıydı. Aslında tek arkadaşı.

- İkisi arkadaş olduklarını saklıyorlardı. Neden, biliyor musunuz?

- Paris'e geldiklerinde, bir tür korunma içgüdüleriyle ve daha güçlü olmak için ilişkilerini gizlemeye karar vermişler.

Yeni bir dönemeç:

- Helene'in fahişelik yaptığını düşünüyoruz. Bu konuda ne diyorsunuz?

- Doğru.

- Bu durumda, erkeklerin canlı olması onu rahatsız etmiyor muydu?

- Fahişeliği sürekli yapmıyordu. Zamanla, erkek korkusu onlara karşı ilgisizliğe, duyarsızlığa dönüşmüştü.

- Sophie... onun eğilimlerini biliyor muydu?

- Bildiğini düşünüyorum, evet. Birbirlerinden gizli saklı bir şeyleri yoktu.

- Helene'in... mutlu olduğunu söyleyebilir misiniz?

- Kendi tarzında, evet.

Yolluk olarak biraz da provokasyon:

- Eğer her şey yolunda gidiyorsa neden size geliyordu?

Kemirgen gülümsemesi bir tür yırtıcı sırtısına dönüştü.

- Ona sadece tuhafliklarıyla barışık yaşaması için yardım ediyordum.

Psikiyatr, ne onun yaptıklarının bir tür suç olduğunun ne de bu sapkın eğilimi konusunda onu cesaretlendirdiğinin sanki farkında değil gibiydi. Ama yine de Corso psikiyatrı yargılamak için burada değildi.

- Bu son zamanlarda, Hélène'in ruh halinde bir değişiklik fark ettiniz mi?

- Evet.

- Ne tür bir değişiklik?

- Biriyle tanışmıştı.

Corso titredi.

- Yani... ölü olmayan ve hovardalık için onunla ilişki kurmayan bir partner mi demek istiyorsunuz?

Ianja Rajaonarimanana'nın gülümsemesi saldırganlaştı. Polis ile protestocu, düzen ile isyan, burjuva ile liberal arasındaki ezeli çelişki yeniden sahnedeydi.

- Bir erkek arkadaş, evet. Yakışıklı ve epey kanlı canlı.

Corso, sanki firar etmiş bir yılan elbisesinin altına girmiş gibi ürperdiğini hissetti.

- Onunla ilgili olarak size ne söyledi?

- Fazla bir şey söylemedi. Adam ondan bunun duyulmaması-m istemiş.

Corso öncelikle klasik sorulan bertaraf etmeyi tercih etti:

- Evliymiş? Ya da ünlü biri?

- Evli değil, bu kesin. Az çok ünlü, evet.

- Hangi alanda?

- Adam ressamış.

Corso denizin dibine dalmış da kulaklarında bir uğultu hissetmiş gibiydi; beynindeki çarkların gürültüsü duyuluyordu artık. Ana resmi boğuk bir tıkırtı tamamlıyordu; Sophie ve Hélène aynı sevgiliyi paylaşıyorlardı, şapkalı adamı, Squonk ressamını, Madrid kaçağını...

- Size fiziken onu tarif etti mi?

Malgaş sigarasını, muştaya benzeyen, kalın cam küllükte söndürdü.

- Yaşça olgun biriymiş. Eksantrik bir adammış. Beyaz kıyafetler giyen ve borsalino şapkalar takan biri.

- Size başka bir şey söyledi mi? Bu çok önemli.

İlanja kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından Corso'ya baktı.

- Katil o olabilir mi?

Gizemli davranmanın gereği yoktu.

- Sophie'nin de aynı herifle ilişkisi vardı, bunu biliyor muydunuz?

- Hayır.

- Bu da, Hélène'in de bilmediği anlamına mı gelir?

- Hayır. Bana her şeyi anlatmazdı, bu yüzden bir ilerleme kaydedemiyorduk.

- İyi düşünün, hatırladığımız başka bir şey var mı? Bana yardımcı olacak bir ayrıntı...

İlanja yeni bir dal sigara aldı; yetmişli yıllardaymış gibi sigara içiyordu.

- Hapse girmiş.

Ensesinde bir karıncalanma hissetti.

- Hangi suçtan?

- Bilmiyorum. Hélène bu konuda konuşmayı reddediyordu, ama benim anladığım kadarıyla orada uzun yıllar kalmış. Resamlık mesleği onun ikinci hayatı. Heyecan verici bir rehabilitasyon.

Pazar gününü gerçekten de çok iyi değerlendirmişti: Her iki kurbanla da ilişkisi olan bir sevgili, Goya tablolarının yakınında karşılaştığı (belki) bir hayalet, Squonk'un çevresinde dolanan ve hapisten çıkmış -kuşkusuz cinayet nedeniyle- bir ressam. Artık o bir şüpheliden çok, bir tepside sunulan kahrolası bir suçluydu.

- Hélène ondan korkuyormuş gibi miydi?

- Hayır.

- İlişkilerinin niteliği neydi?

- Bir daha tekrar edeyim, bana bundan bahsetmezdi, ama cinsellikse mesele, pek ateşliydi sanki. Böylece yaşayan erkeklerle yeniden ilişki kurmaya başlamıştı. Bu adam onun erkekler konusundaki ürkekliğini yenmesini sağlamıştı.

- Bana adamın Hélène'den çok yaşlı olduğunu söylemişsiniz, değil mi?

- Onun yaşının en az iki katı kadar, evet. Hiç kuşkusuz adamın her konudaki tecrübesi Hélène'i cezbedti.

Miss Velvet'yi tasvir eden eskiz defterinin sayfası Corso'nun gözünün önüne geldi: yumuşak bakışları, çok sert olmayan gülümsemesi. Ressam dövmelerle kaplı bu gotik kızın kırılğanlığını yakalamayı başarmıştı.

- Ona karşı ne hissediyordu? diye ısrarla sordu. Fiziksel bir çekicilik mi? Aşk mı? Yoksa eserlerine hayranlık mı duyuyordu?

Iar\ja saatine baktı ve kocaman gülümsedi.

- Ne yazık ki bitirmek zorundayız, size sadece bir psikiyatr kliniği sunabilirim, H el ene için bu adamın bir baba figürü olduğunu düşünüyorum.

Corso ayağa kalktı. Bu durumda artık bir evlat katiliyle karşı karşıyaydı. Sorun değildi, üstesinden gelirdi.

36'ya dönerken, Corso ekibini toplantıya çağırđı; ivedilikle bu ressamı, apriori iki kurbanın sevgilisini bulmaları gerekiyordu. Hapiste yatmış bir adamı!

Tüm beklentilerin tersine, Corso'nun verdiği bu haber isteksizce kabul gördü. Aslında, ekibindeki polislerin ayakta duracak halleri bile yoktu, tüm günü pek fazla bir şey elde edemedikleri araştırmalarla geçirmişlerdi.

Stock, eskiz defterinde yer alan kızların kimliklerini ve yerlerini belirledikten sonra onların koruma altına alınmasını (bu iş için daha ziyade sembolik olarak maviler kullanılmıştı) organize etmişti. Ludo, Héléne Desmora'nın kadavra sevgililerini bulmaya çalışmış, bu ölülerin yakın çevresindekiler arasında, nekrofil Héléne ile manevi kız kardeşi Sophie'den intikam alma düşünce-sinde olan biri ya da birileri var mı yok mu araştırmıştı. Kurbanların muhtemel çocukluk arkadaşlarını bulmak için Barbie'nin zamanı olmamıştı, ayrıca Squonk binasının geçmişi ya da sakinle-riyle ilgili araştırmayı da yapamamıştı. Soruşturmanın daha geniş halkasına gelince, stajyerler gelmiş ve hemen iki gruba ayrılmış-lardı: Bir grup tanık ifadesi almak için kapı kapı dolaşmaya yol-lanmıştı, diğer grup Miss Velvet cinayetini duyarak emniyete baş-vuran gönüllü -ve coşkulu- tanıklarla görüşecekti.

Aslında, ekibi o denli yorgundu ki, yeni haber ne olursa olsun yerlerinden kıpırdayamazlardı. Corso borsalino şapkalı ressam-la ilgili araştırmayı bizzat yapabileceğini düşündü; Madrid'den bu yana kişisel bir olaya dönüşmüştü. Bir yandan da yarınki basın toplantısı için raporunu bekleyen Bompard'ı düşünüyordu; bu ge-ce de çalışması lazımdı.

- Tamam, dedi Corso, gidip dinlenin. Yarın 9'da yeniden başlarız.

Polisler birbirlerine bakıp tek kelime etmeden ayağa kalktılar.

Corso ofisine kapandı ve küçük odanın “salonu” olarak adlandırıldığı kanepesinde, bilgisayar dizlerinin üstünde oturdu.

İnternette aramaya başlamadan önce, adamın şu ana kadarki profilini düşünmek için birkaç saniye bekledi. Eski bir mahkûm. Bir ressam. Bir mahzende gizlenerek striptizcilerin resimlerini çizen ve içlerinden ikisini gözüne kestiren ihtiyarın teki.

Neden onları öldürme gereği duyuyordu? Corso'nun cezalandırma düşüncesi yeniden ağırlık kazanıyordu. Hélène ve Sophie striptizciydi, ama sahne gösterileri, tenlerinin beyazlığı ve hatta naiflikleri onlara bir tür masumiyet kazandırıyor; dansçıların cinsel istek uyandıran hareketlerinin, sıradan bir senaryoya dayanan soyunma tarzlarının çocuksu çekiciliğini hisseden ressamı etkileyen de bu masumiyetti.

Ama ne yazık ki bu bürlesk aktrislerin gizledikleri başka kötü yanları da vardı: Sophie, en berbat işkencelere maruz kalmaktan zevk alıyordu; Hélène, aşkı ve zevki ölümler yanında arıyordu. Belki de akıl hocaları hayal kınkılığına uğramıştı? Belki de cezalandırılmayı hak ettiklerine karar vermişti? Corso katilin ilham aldığı kaynağı da unutmamıştı; bir kürek mahkûmunu, bir cadıyı, hastalığın pençesinde kıvranan ölüm döşegindeki bir adamı tasvir eden Goya tablolarını...

Ofis telefonu çaldı. Bir an, cevap vermemeyi düşündü. Sonra, oturduğu kanepeden güçlükle kalktı ve telefonu açtı.

- Amirim? (Saygı ve kararsızlık arasında bocalayan nöbetçi memurun sesi.) Aşağıda sizi görmek isteyen bir adam var. Yukarı yollayayım mı?

Corso saatine baktı: 21'i geçiyordu.

- Adı ne?

Kısa bir süre bekledi. Polis adamın kimlik kartını okuyordu muhtemelen.

- Lionel Jacquemart.

- Tanımıyorum. Başından sav. Yani, diye devam etti, onu tanıdıkları alan polisleri yönlendir demek istiyorum. Eğer polisler gitmişlerse, ona yarın mesai saatleri içinde gelmesini söyle.

- Teşkilattan olduğunu söylüyor, diye üsteledi nöbetçi polis.

- Rozetini gördün mü?

- Emekliymiş.

Corso derin bir iç çekti.

- Tamam, yukarı yolla.

- Bir sorun var... Adam engelli.

- Nasıl yani?

- Topallıyor. Bastonu var.

Yeniden iç çekti.

- Ona E merdivenindeki asansöre binmesini söyle. Üçüncü katta bekleyeceğim.

Corso, sadece engellilerin ya da merdivenden çıkmayan huyusuz şüphelilerin kullandığı asansöre -daha ziyade yük asansörü- ulaşmak için önce ilk koridoru, sonra da ikinci koridoru geçti.

Asansörün kapısı açıldığında altmış yaşlarında bir adamla karşılaşta, muhabirlerin tercih ettiği çok cepli bir yecek giymişti. Gri saçlar, siyah inciden ziyade dikenli tele benzeyen, saç rengiyle uyumlu gözler, kirpi gibi bir sakal. Tam bir soytarı.

Corso, adamın kabinden çıkmasına fırsat vermeden zemin kat düğmesine basmak isteği duysa da güler yüzlü davranmaya çalıştı ve kendini tanıttı, ziyaretçisinin Cinayet Büro katına girmesine müsaade etti.

- Lionel Jacquemart, dedi beriki, kaba bir aksanla. 1990'larda Besançon Adli Polis Birimi'ndeydim. (Bir kahkaha patlattı.) Gerçek bir Jura dönemi inşam!

Zemine saplamak istiyormuş gibi iki eliyle bastonuna -Giono'nun⁴⁷ romanına yakışır tarzda, cilalı ve eğri bir tür ağaç parçası- abandı.

- Bu geç vakit için özür dilerim... Trenim, teknik sıkıntılar. Doğrudan Besançon'dan geliyorum! Otelime gitmeden önce şansımı 36'da denemeyi düşündüm.

İki dakika, diye düşündü Corso, **bir saniye bile geçmeyecek.**

- Beni izleyin. Odama geçelim.

Corso, arkasından gelen adamın topallayarak yürüyüşüne kulak kabartarak ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Sonunda, sınık gibi uzun adamı içeri davet etti. Corso adamın oturmasına fırsat vermeden, sert bir ifadeyle ziyaret sebebini sordu.

Jacquemart, herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeden, kurnaz bir ifadeyle gülümsedi ve sanki bir tiyatro oyununu başlatmak için yere üç kez vuracaktı gibi bastonunu havaya kaldırdı.

- Çok basit, katilinizi tanıyorum.

Corso, bir tür topal gulyabaniyi andıran adamı oturttu ve tam bir polis dayanışmasıyla hikâyesini anlatmasına izin verdi: 1987'de, Besançon'un banliyösünde kötü sonuçlanmış bir hırsızlık vakası meydana gelmiş, evin kızı öldürülmüş ve suçlu birkaç ay sonra yakalanmıştı. Stéphane, kişisel düsturu haline gelmiş bir sözü içinden yineleyerek sabırla dinliyordu: ***Güzel pazar akşamları yoktur, sadece kötü akşamlar vardır...***

Bununla birlikte Jacquemart on yıl kadan Fleury-Mérogis'de olmak üzere, on yedi yıl hapis yatmış ve 2005'te serbest bırakılmış Philippe Sobieski'nin adım zikrettiğinde Corso, yeniden dikkat kesildiğini hissetti. Ve Jura dönemi adamı, Sobieski'nin kursosuz bir rehabilitasyon görerek ressam olduğunu söylediğinde ise sandalyesinde sıçradı. Resim yapmaya hapiste başlamış, başarı kazanmış, son yıllarda açtığı sokak sergileriyle de çok kısa bir sürede Paris sanat dünyasında saygı gören bir isim olarak öne çıkmıştı.

- Sizde bir fotoğrafı var mı? diye sordu Corso sabırsızca.
- Bütün dosyayı size getirdim, diye cevapladı Jacquemart; muhatabının ses tonundaki değişikliği fark etmemiş gibiydi.

Evrak çantasından bez ciltli bir dosya çıkardı. İçinde, dergilerden kesilmiş resimler bulunan fõy dosyası vardı. Corso bakar bakmaz resimlerdeki adamın aradıkları kişi olduğunu anladı.

Altmış yaşlarındaydı, bir sopa kadar kuruydu, suratı aşın zayıftı, baştan çıkancı bakışlara sahipti, pezevenk beyazı bir kostüm giymiş, omuzlarında vikunya yününden bir paltıyla poz vermişti. İlk bakışta anlaşılın diye kişiliğinin serseri yanım vurgulamak istencesine alnına doğru indirdiği yine beyaz bir borsalino şapka takmıştı.

Corso taş kesilmiş, yüreği ağzına gelmişti. Eğer Madrid'deki adamın robot resmini çizdirmek zorunda kalsa, bu adamın siluetinin aynısını çizdirirdi.

Resim, 2011 yılında bir moda dergisi tarafından hazırlanmış yazı dizisine aitti. Başka resimler de vardı. Corso, eski mahkûmun modası geçmiş tavırlarına rağmen, çekimlerin işinin ehli biri tarafından yapıldığım anladı; pezevenğin giysileri ünlü bir İtalyan modacının imzasını taşıyordu.

Özellikle de fotoğrafların altındaki yazı sayesinde, kiminle uğraşması gerektiğini kavradı: Medyanın ve entellerin hoşuna gidecek bir vakaydı, topluma borcunu ödemiş ve umulmadık yeteneği dünyanın gözünü kamaştırmış bir katildi. Ama sanatçı kötü çocuk davranışlarını sürdürmeye devam etmişti. Sıradan ve kıskırtıcı olmanın yanı sıra Sobieski hazretleri burjuvaziyi ürpertecek her şeye sahipti. **Ne mutluluk.**

- Eserleriyle ilgili fotoğraflar da var mı?

Jacquemart ona başka bir dosya uzattı. Mavi ve toprak rengi, kash ve çıplak insanlar. Öfke dolu fırça darbeleriyle resmedilmiş, sanki resim katmanlarının üst üste yerleştirilmesiyle oluşturulmuş, acı çeken ve aynı zamanda soğuk yüz hatları.

Bunların uyuşturucu müptelaları, orospular ve mahkûmlar olduğunu anlamak için polis olmaya gerek yoktu, hepsi çok berbat bir hayat yaşamış insanlardı, ama Sobieski, tıpkı eskiz defterinde olduğu gibi, onların saf ve masum yanlarını ortaya çıkarmayı başarmıştı.

Bu şiddet yüklü, yoğun ve zengin anlatımlı eserler Corso'nun hoşuna gitmişti. Sanki sanatçı en sığ gerçekliğe mahkûm etmek için bizzat resmi boğuyordu. Ama sanatçı, derin bir empati sayesinde, bu kadın ve erkeklerin trajedisini, onları birer meleğimsi ruhani varlıklara dönüştürmeye kadar vardırırmıştı. "La cour des Miracles" resmi portre ressamını bulmuştu.

En son şok, son sayfalardaydı.

Hélène Desmora'yı tasvir eden bir baskı. 2015 tarihli, büyük boy (120x160) bir resimdi; striptizci truvakardan poz vermişti, destek aldığı sol kolu ön plandaydı, hafifçe öne eğik bir yüz, tualin üstünde bir kask kadar belirgin siyah perçemli saç kesiminin altından bakan gözler. Miss Velvet'nin üstünde iş kıyafetleri vardı: mor renkli bir boyun kürkü, siyah string. Ama tablonun genel eğilimi neo-bürlesk değildi. Genç kadın kaygılı, çok solgun, tükenmiş görünüyordu. Teninde tekdüze beyaz, bej, kahverengi fırça darbeleri vardı. Tablodaki tek canlı renkler, sanatçının,

sanki striptizcinin soluk bedenini emen sarmaşanlar gibi omuzda, ön plandaki kolda iyice belirginleştirdiği dövmelerdi. Ekvator ormanlarındaki mantık, ölümle beslenen yaşam... Bu tuhaf mücadelenin üstünde, yüzünün yürek paralayıcı bir güzelliği, masumiyeti vardı.

Corso titrediğini fark etti. Resimleri bıraktı ve ellerini masanın altına soktu. **Özetleyelim.** Sobieski Le Squonk'taki eskiz defterinin çizeriydi. Bu konuda şüphe yoktu. Ayrıca Hélène Desmora'mn âşığıydı ve "ikame babası"ydı. Bu konuda da şüphe yoktu. Ayrıca Sophie Sereys'in de boyfriend'i olarak da kabul edilebilirdi. Madrid'deki müzede karşılaştığı şapkalı adama gelince, kastingde ona da yer vardı.

- Güzel, dedi Corso, enerjik bir ses tonuyla, temel noktalan bir daha gözden geçirelim, ister misiniz?

- Size bütün hikâyeyi anlattım.

- OK. Ama Sobieski'nin bizim adamımız olduğu fikrine nereden kapıldınız?

- Pöh... Modus operandisi!

- Hiç fark yok, öyle mi?

- Ben bunu daha ziyade benzerlikler olarak adlandırıyorum.

- Bana bir hırsızlık olayından söz ettiniz...

- Siz beni dinlemediniz mi? diye rahatsızlığımı belirtti Jacquemart. Christine Woog onu yakaladığında Sobieski iş üstündeydi.

- Kadın Çin asıllı mıydı?

Jura dönemi polisi üzgün bir tavır takındı; bunu daha önce açıklaması gerekirdi. Ayrık bacaklarının arasında dik duran bastonunun üstünde ellerini kavuşturmuştu. Parmaklarında bir sürü yüzük vardı, biri kurukafa figürlüydü.

- Woog, Alsace'h adı. "Küçük göl" anlamına geliyor.

- Devam edin.

- Sobieski onu yakaladı ve iç çamaşırlarıyla bağladı. Sonra onu boğdu ve yüzünü parçaladı. Tıpkı sizin iki cinayette olduğu gibi.

Jacquemart katilin modus operandisini bilmiyordu. Basın sadece iç çamaşırlarıyla bağlandıklarını ve yüzlerinin parçalandığını yazmıştı. Christine Woog'un yaralarının striptizcilerin yaralarına benzemesi mümkün değildi, muhtemelen o yaralar daha çok kaçık bir hırsızın öfkesinin, gözü dönmüşlüğü'nün bir yansımasıydı. Ayrıca, o tarihte, Sobieski henüz ressam değildi...

- Bize gelmek için neden bu kadar zaman beklediniz?

Jacquemart bastonuyla yere vurdu.

- Siz, siz gerçekten tuhafsiniz. On yıldan beri emekliyim. Chail-

luz Ormanı yalanlarında, dünyadan elini ayağını çekmiş bir halde yaşıyorum. Tüm bu cinayetleri ve kepezelikleri geride bıraktım. İlk cinayetten haberim bile yoktu. Şans eseri, ikinci cinayeti radyodan duydum. Hemen bir pazar gazetesi aldım. Lanet olsun, bu cinayetin Sobieski'nin işi olduğunu düşündüm! Hemen trene atladım ve işte buradayım!

Corso saatine baktı: 22.30; bütün bu zaman boyunca filmi tekrar seyretmişlerdi. Münzevi yaşamına rağmen, Jacquemart'ın bir gözü hep Sobieski'nin üstünde olmuştu (klasördeki resimler bunu kanıtlıyordu), bu onun hayatının vakasıydı.

- O dönemde, onu yakalayan siz miydiniz?

Kuvvetle başım salladı; geçmişe atılan bir kafa darbesi.

- Altı ay süren bir soruşturma, yüzlerce tutanak. Herifi yakalamak imkânsızdı. Tanık yoktu, parmak izi yoktu, hiçbir ipucu yoktu.

- Onu nasıl yakaladınız?

- Her zamanki gibi, rastlantı. Bu salak, 1988'de Annemasse'daki bir antikacıya bir dizi gravür satmaya kalkışmış. Birbirlerine bağırıp çağırmaya başlamışlar ve Sobieski adamın ağzını burnunu kırmış. Antikacı şikâyetçi oldu. Saldırgan yakalandı. Elbette o anda, Sobieski sadece yaptığı tek hırsızlığı itiraf etti. Gravürleri çaldığım söyledi.

- Peki, diğer olayla bağlantısını nasıl kurdunuz?

- Woog'lann evinde bulunan deri kaplı düğme sayesinde. Bir kanadiyen palto düğmesi. Soruşturmamız sırasında, bu düğmeyle fazla bir yol kat edememiştik, ama yakalandığında, bu sersem aynı kanadiyeni giyiyordu! Düşen düğmenin yerine yenisini dikmemişti.

- Şüpheliyim.

- Çünkü Sobieski'yi tanımiyorsunuz, kurnazdır ama kendini yasaların üstünde görür. Üstelik onda hayvani bir şeyler de var. Gerçekten zekidir, ama aynı zamanda da ilkeldir.

- Bir düğme hikâyesi için cinayeti itiraf ettiğim sanmıyorum.

- Elbette itiraf etmedi, ama ceketinin içinde bir de kan lekesi vardı. Christine Woog'un kan grubuyla aynıydı.

- Hâlâ ikna edici değil.

Jacquemart derin bir iç çekti. Yaklaşık otuz yıl önceki başarısını bu huysuz adama tahammül etmek için mi kazanmıştı?

- Siz polis değil misiniz? Bu kanadiyen palto bizi diğer kanıtlara götüren ilk önemli kanıttı. Sobieski'yi deliğe tıktık -iyice sıkıştırmak için- sonra, o dönemdeki aftosunu yeniden sorguladık, is-

tediği zaman çalışan Besançonlu bir fahişeydi. Korkmuştu ve ilk ifadesinden vazgeçti.

- Onu daha önce de sorguladınız mı?

- Sobieski listemizdeydi, Battant semtinde pezevenklerin yerine fahişelere korku salan serserinin tekiydi. Ayrıca, cinsel suçları da vardı, tecavüz ve saldırıdan birçok kez tutuklanmıştı.

Bu farklı olaylar onun katilinin dünyasıyla bağdaşmıyordu: Onun katili kararlı, düzenli, kendine göre adalet dağıtan... ve cinsel açıdan yetersiz biriydi. Ama bir kez daha belirtmekte fayda vardı, Sobieski'nin kendini geliştirebilecek zamanı olmuştu.

- Kısacası, kız Sobieski'nin eve saat 3 civarında geldiğini, her tarafının kan içinde olduğunu itiraf etti. Sobieski inkâr etti, ama başka kanıtlar da ortaya çıktı.

- Hangileri?

- Dosyada göreceksiniz.

Jacquemart hikâyesini anlatmaktan usanmıştı. Yaşlı adam çöşkunluk ile huysuzluğun, sabırsızlık ile ağırkanlılığın karışımıydı.

Corso adamın içini rahatlatmaya karar verdi:

- Komiserim, dedi Corso, iki elini belgelerin üstüne koyarak, bunların hepsini çok kısa bir süre içinde inceleyeceğim. Bir veya iki gün daha Paris'te kalabilir misiniz?

Emekli polis işaretparmağım kötü tıraşlı çenesinde gezdirdi, ahşaba sürtünen zımpara sesi çıkardı.

- Yani...

- Kaldığınız günlerin masrafım Adli Polis karşılayacak.

- Bu durumda...

- Size bir otel bulmamızı ister misiniz?

Üçüncü ayağından destek alarak zorlukla ayağa kalktı.

- Başımın çaresine bakabilirim. Telefon numaram dosyada var.

Corso büronun kapısına kadar ona eşlik etti.

- Sobieski doğru yolu bulmuş gibi. Onun aradığımız katil olduğunu size düşündüren şey ne?

Jura adamı kafasını salladı.

- Bu hayvanlar asla değişmez. Bana onun büyük bir ressam olduğunu, sikik tablolarıyla servet kazandığını söyleyebilirsiniz, ama o, her zaman lanet olası bir katil olarak kalacak. O dönemde zavallı kıza ne yaptığını görseydiniz... Ömrünün sonuna kadar hapiste çürümesi gerekirdi. Böyle vahşi hayvanları asla serbest bırakmamak lazım.

Corso bu faşist düşünme tarzı karşısında tepki göstermekten kaçındı; sonuçta söylediklerine katılmamak elinde değildi, suçun

tekrarlanma oranı polislerin iyimser yaklaşamayacakları kadar yüksekti.

Corso elini adamın omzuna koydu.

- Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Tanıklığınız hiç kuşkusuz soruşturmamızda önemli bir rol oynayacak.

Orman adamı görünüşünün altında, Jacquemart'da bir biyograf ruhu vardı. "Büyük ressamın gizemli yaşamı" tarzında bir kitap oluşturabilecek kadar kapsamlı bir dosya hazırlamıştı...

Bir açıdan bakıldığında, Sobieski bir vakaydı. Karamsarlıktan karanlığa, gerçek bir sosyal ve psikolojik determinizm örneğiydi.

Monique Sobieski (kızlık soyadı: Moll) Montbéliard yakınlarında kalabalık bir ailede dünyaya gelmişti. Ensest bir ilişkiden doğduğu düşünülüyordu. Okulu bırakmış ve kuaför olmuştu. 17 yaşındayken, sonradan şiddet düşkünü ve alkolik olduğu ortaya çıkan, seyyar satıcı Jean Sobieski'yle (devletin vesayeti altında büyümüşü) evlendi. Dövülen, alkolik olan, tüberküloza yakalanan kadının çok farklı bir fiziği vardı: 1,53 metre boyundaydı, 30 yaşındayken on iki yaşmda gösteriyordu.

Tutuklandığında antropometrik portresi çıkarılmıştı: dudakları yok denecek kadar ince, çok iri gözler (saplantılı ve insimin unutamayacağı türden), ellili yıllardaki gibi başının üstünde topuz yapılmış saç, punk eğilimler. Küçük kız bedenine genellikle deri tulumlar ve leopar desenli mini etekler giyerdi. Gerçekten kaygı verici.

1960'ta, 19 yaşındayken, Philippe'i doğurmuştu. Baba ortadan yok olmuştu. Hemen ardından ortaya çıkan şey öfkeydi, bir de şehvet düşkünlüğü. Monique kımıldayan, hatta kımıldamayan herkesle yatmaya başlamıştı, Montbéliard Hastanesindeki hastalara oral seks yapmakla ün kazanmıştı (tarife: bir avuç frank).

Küçük Philippe merdivenden itildi, eşek sudan gelinceye kadar dayak yedi, tek başınaydı, yardımına koşacak kimsesi yoktu. Düzenli olarak yakınlardaki ormanda kayboluyordu. Hırsızlıktan ve mala zarar vermekten birkaç kez tutuklandı. İkinci sınıfta ol-

ması gerekirken henüz hiç okula gitmemiştir. Evde para yoktu. Yiyecek bulmaya giden Philippe'ti. Eve dönünce öldüresiye dayak yiyordu: Monique onu para çalmakla suçluyordu.

Kadın ayrıca bir ritüel de organize ediyor, çok özel "ikinci kahvaltuları" için mahallenin çocuklarını eve davet ediyordu. Oyunlar Philippe'e yönelik kötü muamelelerden ve cezalardan oluşuyordu. Ergenlik döneminde, işkenceler daha da artmıştı, anne oğlunu kafasını cinsellikle bozmakla, "ondan başka bir şey düşünmemekle", "babası gibi olmakla" suçluyordu. Dayak, vücutta sigara söndürme, cinsel organını ateşe tutma (Monique bunu "dezenfeksiyon" olarak adlandırıyor) cezaları uyguluyordu.

Sosyal hizmetler olaya müdahale etmişti. Çocuk annesinden alındığı gün 13 yaşındaydı, yapılan tıbbi tetkikler kan dondurucuydu: Philippe'te yetersiz beslenme olduğuna dair pek çok belirti vardı (cildi alması olarak, yer yer pigment yitimine uğramış ya da aşırı pigmentlenmişti, egzaması vardı, karnı şişti; daha şimdiden saçları dökülüyordu). Ayrıca bedeni kabuk tutmuş yaralar katalogundan farksızdı: yanık, kesik izleri. Röntgenlerde kötü kaynamış çok sayıda kırık, kafatası travmaları da saptanmıştı: Çocuğun hâlâ yaşıyor olması bir mucizeydi; akımın hâlâ yerinde olması da.

Monique Sobieski tutuklanmış -on iki yıl hapis cezası aldı- Philippe önce yurda, ardından da Gap bölgesinde koruyucu ailenin yanına yerleştirilmişti. Şiddet gösteren, çabuk öfkelenen, itici bir çocuktü, şüphesiz aile için bir armağan değildi. 15 yaşındayken, koruyucu ailesinin evlat edindiği kız kardeşlerinden birine tecavüz etti, kız zihinsel engelliydi.

Sorunlu gençler konusunda uzmanlaşmış bir yurda yollandı, burada sapkınlıklarını unutturmaya çalıştılar, ama Philippe yatkhane rock müzik yayını yapan bir oğlanı dövdü; annesinin Led Zeppelin, Deep Purple, The Who, Ten Years After dinleterek işkence ettiğini öğrendiler. Sobieski elektrogitar sesi duymaya tahammül edemiyordu.

Bir yıl sonra kafeteryada bir kıza cinsel saldırıda bulundu. Yaşının küçük olması ve hafifletici koşullar göz önünde bulundurulmuş bir kez daha olayın üstü örtüldü. Yeni bir merkez, yeni sorunlar. Sobieski içmeye başlamıştı ve ufak çaplı uyuşturucu ticareti yapıyordu. 18 yaşında, Chambéry'deki genç ergenler yurduna yollandı. O tarihlerde, küçük çaplı silahlı saldırılar yapmak ile düzen koruyucu işlerde çalışmak arasında bocalayarak, İsviçre sınırındaki bu bölgede aylak aylak dolaştı.

Bütün tanık ifadeleri ağız birliği etmiş gibiydi: Philippe Sobieski bir cinsel tacizciydi. Çevresi ona yapışıp kalacak bir lakap, “Sob la Tob” lakabını takmıştı. Daha o tarihte, fahişelik yaptığı da ortaya çıkmıştı. Daha sonra anlatacaklarının tersine, biseksüel olmak için hapse girmeyi beklememişti.

1982’de, Morteau’daki tecavüz olayından dolayı tutuklandı. Beş yıl hapse çarptırıldı, iki yılın sonunda şartlı tahliyeden yararlanarak serbest kaldı ve hemen bar fedailiğine ve uyuşturucu kaçakçılığına geri döndü. O dönemde çok yer değiştirmiş, Fransa’nın tüm güneydoğu sınırını kasıp kavurmuştu. Sobieski tam anlamıyla ne çulsuz bir gezgin ne de köpekli punk’tı. O daha ziyade yerinde duramama hastalığı olan, yasadışı ortama bile uyum sağlayamayan bir serseriydi.

1984’ten itibaren yeniden Besançon’da “ortaya çıktı”. Hem simsarlık hem de kabadayılık yapıyor, şehrin en sıcak semti Battant’da otopark çevresinde dolanıyordu. Ayrıca Planoise semtinde uyuşturucu satıyor ve 408’ler⁴⁸ çalıyordu. 1987’de, ona mal edilen olaylardan dolayı, jandarma Sobieski’yi çok iyi tanımıştı. Ama onu tam anlamıyla zararsız hale getirmek için kanadiyen palto darbesini beklemek gerekmişti. On yedi yılı kesin olmak üzere yirmi yıl hapis.

Eve döndüğünde, dosyada okuduğu şeyler Corso’yu şüpheye düşürmüştü. İliklerine kadar çürümüş bu suçlu profili -onun gibi binlercesini tanımıştı- peşinde olduğu sabıkalı canıyla, ardından en ufak bir iz bırakmamayı başaran ve modus operandisinde sofistike bir acımasızlık sergileyen katille örtüşmüyordu.

Ayrıca, Jacquemart’ın dosyasında, 1987’deki cinayetle ilgili aynntılar (ve fotoğraflar) yoktu. Christine Woog’un yüzündeki **yaralanıl** yanı sıra hırsızın o geceyle nasıl ilişkilendirildiğini de görmek isterdi...

Aslında, Sophie ve Hélène cinayetleri, ressam, saygın, medya kahramanı yeni Sobieski’ye çok daha uygundu. Jacquemart bu değişime dosyasında özel bir bölüm ayırmıştı.

Besançon Cezaevi’nde, bakaloryasını vermiş, sonra hukuk okumuştü. 1990’lı yılların ortalarında, resme başladığı Fleury-Mérogis’ye nakledilmişti. Yavaş yavaş mahkûmlar ve infaz koruma memurları 28 34 66 numaralı mahkûmun yeteneklerini keşfediyordu. Tutuklu, herhangi bir cezaevi arkadaşının portresini çabucak resmedebiliyor ya da istek üzerine, gardiyanların karika-

türlerini çizebiliyor veya mahkûmlarca sevilen karakterlerin resimlerini fotoğraflara bakarak yapabiliyordu.

Çok geçmeden (ve kavgacı ününe rağmen) dışarıdan yağlıboya getirtmek ve hücrelerini küçük bir atölyeye dönüştürmek için izin almıştı. Sobieski, Fleury'nin resmi portre ressamı olmuştu. Klasik resim çalışmalarına paralel olarak, şiddet ve gerçeklik unsurları taşıyan şaşkınlık verici bir dizi resim yaparak kendi dışavurumcu üslubunu da geliştirmişti.

2000 yılında, hapishanede bir sergi düzenledi. Fotoğraflar çabucak her yere yayıldı. 2002'de bir galeri sadece Philippe Sobieski'nin resimlerinden oluşan bir sergi açtı ki, bu sıradan bir galeri değildi, çağdaş sanat dünyasının en ünlü galerilerinden biri olan Nicole Crouzet ve Jean-Marie Gavineau Galerisi'ydi. Ortaklar ressamın yeteneğine güveniyordu, hiç kuşkusuz dönüşüme uğramış katil imajına da. Burjuvalar ve enteller uygarlaşmış küçük dünyalarına aykırı olan bu resimlerden hoşlanmışlardı.

Çok geçmeden, toplu dilekçeler verilmeye, bildirimler yayımlanmaya başlanmıştı. İnsanlar "topluma borcunu fazlasıyla ödemiş olan" sanatçıyı savunuyorlardı. Sobieski'ye gelince, o sadece resimlerini konuşturuyordu. Haklıydı: Herkes, böyle bir ressamın katil olamayacağını düşünüyordu. Ve katil olsa bile, bu onun eserlerine güç katmıştı. Onu kavgacı ve katil Caravaggio'yla özdeşleştiriyorlar, artık hapisane hayatına bizzat tanık olmuş biri olarak onu görüyorlardı.

İşe siyaset de karışmıştı: Solun hatta sağın önemli şahsiyetleri, af ve bağışlayıcılık 2000'li yıllarda pek moda olmasa da bir boşluk bulmaya çalışmışlardı. Sobieski'yi özgürlüğüne kavuşturmak gerekiyordu!

Corso, sanatçıyı savunan yazıları, bildirimleri, açıklamaları -her alanda ünlü isimler- üzüntüyle okuyordu. Bu çığırkanlarla, yazarlarla, şarkıcılarla, politikacılarla, her konuda bilgi sahibiymiş gibi geçinen, ayrıca olayla ilgili doğru yargılama yapılmadığını ve polis kuralları çiğnediğini ileri süren heriflerle çok anlaşmazlık yaşamıştı...

Ama Sobieski'nin olayı farklıydı; söz konusu olan rehabilitasyondur, ikinci bir şans verilmesiydi ve tuhaf bir şekilde de sanatın anıncı gücüydü. Corso, yaklaşık yirmi yıl hapis yattıktan ve kendini resme vakfettikten sonra Sob la Tob'u canilikten vazgeçirecek bir neden bulamıyordu. Bompard'ın hep söylediği bir şey vardı: "Bir psikopatı eğitebilirsiniz. Ama sonuçta iyi eğitilmiş bir psikopat elde edersiniz."

Corso resimlerin fotoğraflarına bakmaya başladı. Resimler insanı etkiliyordu. 2000'li yıllarda yaptığı mahkûmlara ait resimlerde olağanüstü bir güç vardı. Yalnızlıktan kadidi çıkmış ya da tam tersine kötü yemeğin ve sıkıntının şişirdiği yüzlerle klostrofobik bir evreni tasvir ediyorlardı. Striptizcilerin resimleri daha göz kamaştırıcıydı. Sobieski her kız için farklı bir aksesuar seçiyordu, tıpkı biraz Goya'nın XVIII. yüzyıl kraliyet portrelerinde yaptığı gibi. Tıpkı kafeslerine kapatılmış mahkûmlar gibi, sürgüne gönderilmiş tutku nesnelere yalnızlıklarını da sahneliyor, onları kraliçelere dönüştürüyordu.

Son yıllara ait tablolar pomo oyuncularına, fahişelere, uyuşturucu bağımlılarına -en kötüsünden- vakfedilmişti. Resimde çizginin yerini hatlan, gölgeleri, kabartılan oluşturan üst üste bindirilmiş renk katmanları alıyordu. Bu resim tarzı insanda bakmak kadar dokunma isteği de uyandırmıyordu. Kıvrımlarla ve sivriliklerle, çöküntülerle ve çıkıntılarla dolu bu bulanık kompozisyon, ustalık gerektiriyordu...

Yeni dışavurumculuk, sergi konularında ve kataloglarda sıkça rastlanan bir kelimeydi. Aslında, acı çeken, ama dik duran bu yüzlerde, mermersi görünümlü, ama arzu edilen bu tenlerde, XX. yüzyıl başı dışavurumculuğundaki, hatta 1920'lerin yeni nesnelcilik akımındaki, Otto Dix ya da George Grosz tarzı şiddetin olduğu söyleniyordu

Onu daha yakın dönem ressamlarıyla bile karşılaştırmışlardı: Francis Bacon, Lucian Freud... Bu iki sanatçı piyasanın en pahalı ressamları arasında olduğundan bu Sobieski için söylenebilecek en iyi şeydi. Ayrıca, çağdaş resme her zaman ilgi duyan Corso'yu Sobieski'nin adını duymamış olmak şaşırtmıştı. Oysa herif bir sürü röportaj vermiş, televizyon programlarına katılmıştı.

Özellikle de bir rehabilitasyonla kalmayıp gerçek bir diriliş yaşayan onun gibi bir adamın, hapisten çıktıktan on yü sonra eski iblislerine boyun eğmüş olma ihtimali Corso'nun aklını kurcalıyordu.

Corso hapishanenin caydırıcı gücüne inanmıyordu. Hapis cezası suçlunun içindeki ateşi söndürebilir miydi? Tam tersine... ölümcül arzuları bastırmak, daha ziyade bir sonraki patlamaya kadar onları bir şeye kapatmak gibiydi. Duvarların arasındayken Sobieski şiddet eğilimini, acımasızlığını, libidosunu nasıl bastırmıştı? Resim yapmak onu rahatlatmış mıydı? İğrenç arzularını fırçasıyla yüceltmiş miydi? Corso bu konuda gerçekten tereddüt içindeydi.

Saat sabahın 2'sinde tek başına kafa patlatırken, gözü bir fo-

toğraftaki ayrıntıya takılıverdi: Uluslararası çağdaş sanatlar fuarı “Art Basel 2015”te sergilenmiş bir dizi resim vardı. En sağdaki portre, büyük olasılıkla filozof pomocu, Nina Vice’in tek arkadaşı Mike’a, namı diğer Freud’a aitti. Çıplak poz vermişti, aleti dinlenme halindeydi (bir kezliğine, alışılmışın dışında) ve gerçek anlamıyla Sobieski’nin çamurundan fişkırmış gibiydi.

Sobieski’nin suçlu olduğunu gösteren bir nokta daha vardı. Freud’u tanıyordu. Kuşkusuz Sophie’nin ve H el ene’in sevgilisiydi. Mahzendeki adamdı. Belki Madrid’deki adam da oydu. Üstelik resimleri, Goya’nın siyah ve kırmızı ilhamına, yapılış tarzından çok taşıdığı ruhla bağlantılıydı.

Corso cep telefonuna uzandı ve Barbie’nin numarasını tuşladı.

- Uyuyor musun, burada mısın?

36'da yeniden bir araya geldiler ve ortak noktalar bulmaya çalıştılar. Corso ressamın kapısını çalmak için sağlam kanıtlar bulmak istiyordu. İlk hasat verimsizdi. Ayrıntılı telefon dökümlerinde Sobieski'yle ilgili en ufak bir iz yoktu. Le Squonk'un müşterileri arasında da ismine rastlanmamıştı. Akhtar'm aboneleri içinde de yoktu.

Sabahın köründe Corso telefonla Mike'ı, namı diğer Freud'u aramıştı. Yataktan sıçrayarak uyanan pomocu pek de kibar davranmamıştı. Gazetelerde yazılanları tekrarlamaktan başka bir şey de yapmamıştı; Sobieski suçlu geçmişini tamamen geride bırakmış büyük bir ressamdı. Toplumun içinde yer aldığı marjinalleri resmetmeyi seviyordu. Sophie Sereys'i tanıyor muydu? Mike bundan emin değildi; o bile Sophie'yi çok iyi tanıdığını söyleyemezdi. Ama en azından striptizcinin boyfriendinin kel ve altmışına yakın biri olduğundan kuşkusu yoktu.

Sonra Catherine Bompert'ı da aradı, hem raporunun durumunu bildirmeyi hem de basın toplantısının bir gün sonraya ertelenmesini istiyordu. Muhtemelen bu gece sıradan bir tanık yerine Sophie Sereys ve H el ene Desmora cinayetleri için sorguya çekebilecekleri bir Ő phe ye ulaşacaklardı. Bompert reddetti. Tam tersine, Sobieski'yle ilgili bir kamt istedi. Corso onu uyardı: Şu an ne bir isim zikredebilir ne de bu konuyla ilgili daha fazla bir Şey s yleyebilirlerdi.

- Her Şeyi sana benim  ğrettiğimi unutuyorsun, dedi Bompert sertçe.

Saat 8'de, polisler somut bir tek ipucu bile bulamamışlardı. Ellerinde sadece doğrulamaları gereken varsayımlar ve bağlantılar vardı. St ephane, özellikle 1987'deki Christine Woog cinayeti-

nin dosyasını ele geçirmek istiyordu. Bu ilk cinayetin ayrıntılarında Sophie ve H l ne cinayetlerinin işaretlerini bulmayı umut ediyordu.

Saat 9'da toplantı salonunda savaşa hazır olarak yeniden buluşmadan önce bir mola verme ve Soleil d'or'da bir kahve içme konusunda mutabık kaldılar. Brifing sadece birkaç kelimeden oluşuyordu: Philippe Sobieski'ye odaklanacaklardı.

- Stock, ilgilendiğimiz tarihlerde neredeymiş, ne yapıyormuş gizlice tahkik etmen için öğlene kadar vaktin var.

- Neden ona sormuyoruz?

- Bunları öğrenmeden ona gitmiyoruz. Sobieski on yedi yıl hapis yattı. O zamandan beri de ünlü bir ressam ve medyatik bir figür. Onu suçüstü yakalamak için erken davranmak gerekiyor. Ludo, Fleury'de hâlâ kontakların var mı?

- Birkaç tanıdık var.

- Oraya gitmek için zaman bul ve adam hakkında bilgi topla. Ne tür bir mahk mmuş, kimlerle takılıyormuş vb. şeyler. Orada on yıl geçirdi, mutlaka bazı anılar bırakmıştır.

- Ya ben? diye sordu Barbie.

- Sen mi? ÖĞlene kadar onun çevresindekileri telefonla ara ve sorgula. Galericisini, ressam arkadaşlarını, sevgililerini vb.

- Kim olduğumu söyleyeyim mi?

- Hayır. Gazeteciymiş gibi davran. Hapisten çıktığı günden beri sürekli basında yer aldı ve televizyon programlarına ıktı. Araman kimseyi şaşırtmaz.

- Ya diğer konular? diye sordu Ludo.

Diğer ipuçlarına açık ima: H l ne Desmora'nın çevresindeki yakınlarını soruşturma, iki kurbanın ortak geçmişi, Akhtar'ın aboneleri...

- şimdilik unutuyoruz. Bugünü Sobieski damannı iyice eşele-meye ayırıyoruz. Uzun ve titiz çalışma için stajyerlerimiz var.

Corso adamlarını selamladı ve odasına dönmek için toplantı salonundan ayrıldı.

Geriye yapacak en zor şey kalmıştı:  miliya'yi aramak. İyice düşündükten sonra, ona cepheden saldırmaya karar vermişti.

- Yine ne var? diye sordu  miliya, kinci ve sert bir sesle.

- Philippe Sobieski'yi tanıyor musun?

 miliya hemen cevap vermedi, görünen o ki, soru onu şaşırtmıştı.

Birkaç saniyenin sonunda, nihayet mınldandı:

- O bir dâhi.

- Onu şahsen tanıyor musun?
- Arkadaş değildik, ama her karşılaşmamızda, ne denli... sıra dışı bir zekâya sahip olduğunu daha iyi anlıyordum.

Emiliya'nın ses tonunda alışılmadık bir saygı ve ciddiyet vardı. Bulgar kadın, ne hayranlık duyacak ne de saygılı davranacak biriydi.

- Onunla nasıl tanıştın?
- Sergi açılışlarından birinde.
- Davetli miydin?
- Onun çalışmalarıyla uzun yıllardan beri ilgileniyorum. Ayrıca, ortak tanıdıklarımız var.

- Hangi tanıdıklar?
- Beni sorguya mı çekiyorsun yoksa?
Corso cevap vermek yerine -özellikle de ona saldırmamak için- boğazını temizledi. Hiç kuşkusuz Corso için çok değerli bilgilere sahipti ve Corso mayın tarlasında yürüyordu. Bir polis için en önemli şey, özel yaşam ile profesyonel alanı karıştırmamaktı.

- Ona poz verdin mi? diye sordu konuyu değiştirmek için.
Emiliya, çoktan elde ettiği kanıtlar doğrultusunda ilerlediğini anlayacak kadar Corso'yu tanıyordu.

- Sadece bir kez.
- Bu senin tarzın değil.
- Sobieski hakkında mı yoksa benim hakkımda mı soruşturma yapıyorsun?

Corso bir kez daha soruyu geçiştirdi:
- Son konuştuğumuzda, bana asla bir sanatçıya poz vermediğini söylemiştin.
- Özel hayatım artık seni ilgilendirmez. Eğer bu sorgulamanın sebebini bana söylemezsen, telefonu kapatıyorum.

- ouuesKi, soruşturmalarımdan birinde şüpheli konumunda. Eski Mısır kraliçesi olarak poz verdiğin defterlerinden birini bulduk. Seninle yaptığım bu konuşma sadece işle alakalı. Bunu kullanabileceğimi düşünme...

- Yöntemlerin hep aynı.

- O halde seni tanık sıfatıyla acilen yurda çağırabileceğimi de biliyorsundur.

Kadın, Corso blöf mü yapıyordu, bilmiyordu (aslında onu Fransa'ya döndürme yetkisi yoktu, özellikle de şüpheli olduğu bile belirsiz bir ressam hakkında üç soru sormak için), ama daha sakın bir sesle konuştu:

- Ne bilmek istiyorsun?

- Hangi koşullarda ona poz verdin?

- Onunla 2014'te tanıştım. Hemen kendisi için modellik yapmamı istedi. Onun dünyasıyla bütünleşen bir fiziğe sahip olduğu mu söylüyordu. (Kıkır kıkır güldü.) Tablolarına bakınca, bu bir kompliman mıydı bilmiyorum...

Ya Sobieski yalan söylemişti ya da Emiliya yalan söylüyordu. Eski mahkûmun dünyası için o çok ama çok güzel ve çok hoştu. Fazla önemi yoktu. En azından bu, eskiz defterinin Sobieski'ye ait olduğunu doğruluyordu.

- Çalışmaları nerede yapıyordunuz? Atölyesinde mi?

- Atölyesinde, evet. Saint-Ouen'de.

- Daha uzak bir yerde sanıyordum.

Yeniden güldü; bardakta bir çatlak.

- Kıskandın mı?

- Soruma cevap ver.

- Aramızda hiçbir şey geçmedi. Onun tarzı değildim.

- Yine de o yoldan çıkmış biri, bir sapık.

- Benim... tercihlerimle hiç ilgisi yoktu.

15 yaşında kadın tecavüzcüsü, 18 yaşında erkek fahişe; ikisi mükemmel bir çift olabilirdi.

- Şiddet yanlısı biri mi, ne düşünüyorsun?

- Bir kuzu kadar sakın. Onu hiç öfkeli, hatta sinirli bile görmedim. Şiddet içeren eylemlerde bulunmuş olsa bile, bu otuz sene önceydi. Toplumla olan borcunu ödedi ve bugün toplumla tamamen bütünleşmiş biri.

Özünde doğru olan bu söylem Emiliya'nın ağzına yakışmıyordu. Onun dünya görüşü çok daha karmaşık ve çarpıktı.

- Dinle, diyerek içini çekti, sanki bu konuşmadan yorulmuştu, en kolayı, onun hakkında bizzat senin bir karar ver-

men. Ondan şüphe etmene sebep olan şey her neyse, git onu sorgula.

- Tavsiyen için teşekkürler.
- Birkaç dakika içinde, onun gerçek mizacım anlayacaksın.
- Neymiş?

Yeniden içini çekti. Emiliya eşine az rastlanan bir oyuncuydu. Bu yapmacıklık da cinsel hayatlarının tuzu biberi olmuştu.

- O bir çocuk.
- Efendim?

- Sobieski çocukluğunu yaşamamış, yani herkesin anladığı manada bir çocukluğu olmamış. Ardından, on yedi yıl hapse mahkûm edilmiş. Çıkınca, akıma getirme cesareti bile gösteremeyeceği bir şekilde toplum onu kabul etti. Ondan beklenen rolü oynuyor. Ama bu rolü neşeyle, coşkuyla oynuyor. Bir Noel akşamı, Jack Sparrow kıyafeti giymiş... bir çocuk.

Corso, Emiliya'nın bugüne kadar böylesine şefkatli bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı.

Dosyayı masaya açtı ve Sobieski'nin son yıllara ait fotoğraflarını buldu. Herif vaktiyle, yakışıklı biriyken -antropometrik fotoğrafları bunu doğruluyordu- hapishane yılları onu yıpratmıştı. Zayıflamış, kurumuş, bir deri bir kemik kalmıştı. Derisi kemiklerine yapışmış ve saçları dökülmüştü. Kaşları beyazlamış -ya da dökülmüş- ve kaş kemerleri çıkıklaşmış, keskinleşmişti. Kesinlikle bir Noel çamının altındaki melek yüzü değildi...

- Bir pislik hep bir pislik olarak kalır.
- Elinde ona karşı bir şey mi var?

-Hayır.

- O halde canımı sıkmayı bırak. Thaddee uyandı ve kahvaltının tam ortasmdayız.

Corso, Emiliya'nın lafını ağzına tıkamaktan kendini alamadı:

- Sobieski striptizciler cinayetinde bizim baş şüphelimiz.
- Başka cinayetler de mi var?

- İkinci bir cinayet, evet. Bu hafta sonu. Katil iç çamaşırlarını kullanmak kurbanını boğmuş. Yüzünü rahatça parçalamak için de kafasını mengineye sıkıştırmış. Ölen kadın da Sobieski'ye poz vermiş.

Emiliya duyduğu haberdan etkilenmiş gibiydi.

Bir süre sessiz kaldı, sonra toparlandı.

- Çok üzücü, dedi duygusuz bir sesle, ama gençliğinde yapmış olduğu bir hatayı bahane ederek Sobieski'yi hırpalamak gerekmez.

- Gençlik hatasının adı Christine Woog'du. 23 yaşında öldü, senin "dâhin" tarafından yüzü parçalandı ve iç çamaşırlarıyla boğuldu.

Emiliya cevap vermeden önce bir kez daha sustu:

- Seni tanıyorum, Corso. Ona çullanacaksın çünkü başka bir şey bulamadın. Sen gerçeği aramıyorsun, sadece sonuç istiyorsun.

Corso hâlâ Sobieski'nin fotoğraflarını karıştırıyordu. Gövdesinin çıplak olduğu bir fotoğrafta durdu. Anlaşılan, herifçioğlunun pezevenk kıyafetlerinin altına giydiği başka bir kostüm daha vardı: cildi (kollar, omuzlar, gövde, karın ve sırt) mavimsi bir kılıf gibi dövmelerle kaplıydı.

Mahkûm sembolleri, Maori süslemeleri, Doğu ejderhaları, fantastik kahramanlar, hepsi iç içeydi; yeşilden siyaha, toprak renginden gülkurusuna geçiyordu. Boyunda ve bileklerde aniden kesilen pullu bir gömleği andırıyordu.

Corso taşı gediğine koymak istese de elinde kanıt namına bir şey yoktu. Emiliya'yı çok erken aramıştı. İşte hatası buydu.

- Unut onu, diye yineledi Emiliya. Ve benim ona poz verdiğimi de unut.

- Ne demek istiyorsun?

- Hiçbir şey, ama bu aynntı senin takıntına çözüm olmaz.

- Eğer düşündüğün şey...

- Hiçbir şey düşünmüyorum. Sadece bir cinayet soruşturmasının ortasında yoluma çıkmanı tuhaf buluyorum.

- Ben de! Rollerini değiştiriyorsun. On yedi yıl hapis yatmış bir katile çırılçıplak poz veren ben değilim ve...

- Hep aynı bayağılık.

Corso soğukkanlılığını korumak için içinden beşe kadar saydı.

- Onu en son ne zaman gördün? diye sakın bir şekilde sordu.

- Sana daha önce de söyledim, o benim arkadaşım değil. Sadece bir tanışıklık. Onunla bir sergide karşılaşmış olmam lazım.

- Hangi sergi?

- Hatırlamıyorum.

- Nasıl görünüyordu?

- Her zamanki gibi, hoş, eğlenceli, olağanüstü zeki.

- Özellikle sıkıntılı ya da tersine coşkulu muydu?

- Telefonu kapatıyorum, Thaddee beni çağırıyor.

Corso'yla konuşması için oğullarını telefona çağırılmayı bile teklif etmedi. Corso'nun tercihi de buydu. Oğlu uzaktaydı, birkaç haftadan önce onu görme şansı yoktu, onunla telefonda konuş-

mak her an kanamaya hazır, kapanmamış bir yarayı yemden açmak gibiydi...

- Bu olayı hafife almakla hata yapıyorsun, dedi ciddi bir sesle. Sobieski, öldürülen striptizcilerin de eskizim yapmıştı. Sen de onun listesinde olabilirsin.

Emiliya hafifçe güldü.

- İsteklerini gerçek sanma.

İki saat sonra Barbie, Corso'nun ofisine paldır küldür daldı.

- Evet? diye sordu Corso.

- Korkunç bir şey değil.

-Yani?

- Aradığım kişilerin hepsi bana aynı şeyi söyledi: Sobieski, büyük ressam, toplumun yeniden dirilttiği kişi, vb.

- Stock?

- Hâlâ eşelemeye devam ediyor, ancak özel bir şey yok. Son haftalarında, her zamanki gibi kendini en gözde iki etkinliğe vakfetmiş: resim ve sevişme.

- Metresleri ya da sevgilileri?

- Epey fazla... İsimleri ve adresleri bekliyoruz.

- Onunla Sophie ve Hélène arasında bir bağlantı bulamadınız mı?

- Hayır. Bunun basit bir açıklaması var: Sobieski'nin cep telefonu yok.

- Ne demek istiyorsun?

- Herhangi bir aboneüğü, telefonu, hiçbir şeyi yok.

Kuşkusuz bu bir sanatçı tavrıydı ya da izi bulunmasın diye başvurduğu bir yöntem, tıpkı teröristler gibi.

- Ludo?

- Hâlâ Fleury'de. Şimdilik haber yok.

Sessizlik. Dün geceki yüklenmeden sonra, gerçeğe dönüş insanın ağızında akşamdan kalmalığın tadını bırakmıştı. Barbie yine de Corso'nun masasının üstüne usulca bir liste bıraktı. Elde ettiği sonuçları en sona bırakmak onun ufak tefek kusurlarından biriydi.

- Bir hediye, dedi dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyeyle.

Corso bu yeni belgeyi okuma gereği duymadı. Barbie diğerlerinin anlayamadığı rakamlardan ve hiyerogliflerden oluşan bir dünyada yaşıyordu.

- Bu nedir?

- Geçen cumartesi sabahı, saat 07.40'ta havalanan Iberia Hava-yollarına ait Madrid uçağının yolcu üstesi.

Corso, ondan Sobieski bu son günlerde Madrid'e uçmuş mu, kontrol etmesini istemişti.

Polis, aradığı ismin üstünün san Stabilo kalemle çizilmiş olduğunu gördü. Ressam onun uçağından bir önceki uçakla gitmiş-ti, yani gece boyunca Hélène Desmora'yı işkence ederek öldür-mek için yeterü zamanı vardı. Yüzünde güller açarak, pazar günü Paris'e dönmüştü.

Corso üe Barbie birbirlerine baktılar ve anlaştılar.

Polis masasının çekmecesini açtı ve Sig Sauer'ini aldı.

- Benim arabayı alalım.

Yol boyunca tek kelime etmediler. Karşılıklı oynayacakları sahnede sessizce rollerini tekrarlayan iki oyuncu gibiydiler. Özel-likle de Corso bunun vaktinden önce yapılmış bir ziyaret olabile-ceğini düşünüyordu. Acaba sepetleri yeterince dolu muydu? Yeni ipuçlarını beklemeleri gerekir miydi?

- Bu ne?

Saint-Ouen Kapısı, çevre yolu boyunca, hırpani kılıklı kir pas-çinde ailelerin topladığı bir dizi yuvarlak Quechua tipi çadır sı-ralanmıştı. Dünyanın sonu gelmiş gibi bir görüntü. Asfaltın üs-tünde çıplak, yalınayak çocuklar, yine yolun üstünde yemek pişi-ren türbanlı kadınlar, asık suratlı, eşofmanlı erkekler. Plastik tor-balar, bidonlar, etrafa dağılmış her türden çöp. Bu insanlar düpe-düz bir çöplükte yaşıyordu.

- Suriyeli sığınmacılar.

İki yaldan beri, Beşar Esad'ın diktatörlüğünden ve IŞİD'in bas-kısından kaçan bu insanlar, Fransız hükümetinden gelecek yar-dımın yanı sıra gerekli evrakları beklerken burada, Paris kapıla-rında yaşıyorlardı. Semtin trafik ışıklan civannda, kırmızı yandı-ğında sürüler halinde dilencilik yapan Suriyeleri toplayıp götür-mek için meslektaşlarının özellikle operasyonlar düzenlediğini işitmişti; hepsinin Rumen ya da Çingene olduğu ortaya çıkmıştı. Ne şoke olmuştu ne de öfkelenmişti; Nietzsche'nin söylediği gi-bi "dünyanın bedeni" üstünde ezelden beri var olan ve artıp çoğa-lan insanoğlunun sefaletini görmek için birkaç yüz kilometrenin yeterli olduğunu öğrenecek kadar yolculuk yapmıştı. Tuhaflik, bu

sefaletin buraya kadar, Parislilerin pazar sabahı avarelik etmekten, pazarlık yapmaktan, kendine fakir süsü vermekten hoşlandığı Saint-Ouen Bitpazan'nın birkaç metre yakınma kadar ulaşmış olmasıydı.

- Gitmeye niyetin yok galiba? diye sabırsızlandı Barbie.

Michelet Caddesi'ne dikey inen, saklanma gereği bile duymayan kapüşonlu torbacılarla dolu sokaklarda biraz bocaladıktan sonra Sobieski'nin atölye haline getirdiği eski kazan imalathanesini buldular. Ressam, XIX. yüzyıla ait, tuğladan inşa edilmiş bu devasa yapıyı beş yıl önce satın almıştı.

Bu kırmızı kütleli birkaç saniye hayranlıkla seyrettiler: çatısında ışığın hem yatay hem de dikey girebildiği camdan bir tür küçük kulübeyi andıran çatı penceresiyle süslenmiş ve tepeden tırnağa yenilenmiş binlerce metrekarelik bina.

- Doğal ışıkla tepeden aydınlatma, diye yorumda bulundu Corso ironik bir sesle. Kreasyonları için çok önemli.

-Ne?

- Boş ver.

İçerinin görünebildiği, siyah metal bir pervaza yerleştirilmiş kocaman bir camdan oluşan giriş kapısına doğru ilerlediler, Sobieski'nin sürekli sergileniyormuş izlenimi veren dev tabloları göze çarpıyordu.

Corso enterfonun ziline bastı ve çok kısa bir biçimde kendini tanıttı:

- Polis.

Üzeri boya lekeleriyle kaplı gri bir gömlek giymiş, kısa boylu, yaşlı bir adamı karşılarında görünceye dek bir dakikadan fazla beklediler. Daha yakından bakınca, gömleğinin XIX. yüzyıl sanatçılarının giydiği türden bir gömlek olduğu anlaşılıyordu.

Camın diğer tarafından Sobieski onlara el salladı -neşeli bir hali vardı- kapısının ağır kilitlerini açmaya koyuldu.

Corso onu daha net gördü; gömleğinin altında çıplaktı, bağırsız pabuçlarını çıplak ayağına giymişti ve başında kenarları kıvrılmış siyah bir bere vardı.

Hapishane yılları sanki onu bütün yağlarından arındırmıştı; çok zayıftı. Sağ eliyle kapı kolunu çeviriyor, diğer eliyle de üstü kaim bir macun katmanıyla kaplı ressam malası tutuyordu. Tam anlamıyla bir karikatür.

- Girin girin, dedi Sobieski, genizden gelen bir sesle. Sizi bekliyordum! Ortak arkadaşımız bana haber verdi...

Barbie yüzünü buruşturdu, Corso öfkesini bastırabilmek için

gölümsedi. Gerçekten de Emiliya epey canını sıkımişti. Ama asıl kendine kızması gerekiyordu, onu soruşturmasına asla dahil etmemeliydi.

- Beni izleyin, atölyeme geçelim.

Sobieski'nin sesiyle uyumlu çok farklı bir konuşma tarzı vardı. Özenli telaffuzuna hapishane yıllarının bir zamk gibi yapıştığı yarı Parisli yan taşralı bir tür alaycılık. Kelimeleri yutuyor, sözcükleri tükürür gibi telaffuz ediyordu.

İki metreden yüksek tabloların sergilendiği geniş salonlardan geçtiler. Gerçekten çok etkileyiciydi: Bu çıplak adamlar (kuşkusuz pomo oyuncular) ve bu kash ya da yağlı, yan çıplak kadınlar (striptizciler, orospular, pomo aktrisleri...) kabartılan beyaz yansımalarla ve mavimsi silik bölgelerle daha da belirginleştirilmiş boyayla kaplı bedenlerini sergiliyorlardı.

Sobieski sıra dışı bir sanatçıydı. Hem gerçekçi, hem müstehcen, hem de avamdı; halkalar halinde dilimlenmiş inek resimleri yapmakla ya da balondan hayvan şekilleri oluşturmakla yetinen değerli sanatçıların olduğu bir ortamda görülmedik bir güce sahipti. Onun sayesinde insanlar resmin gücünü, her fırça darbesinde ise gerçeğin allak bullak eden yüceliğini keşfediyorlardı.

Mekân bile farklı bir asaletle sahipti. Aynı şekilde beyaza boyanmış duvarlarıyla salonlar, yerden onlarca metre yüksekte bir tavan, her salonda neredeyse göz kamaştıncı bir ışık kuyusu oluşturan bir çatı pencereleri. Paris'teki en güzel çağdaş sanat galerilerine yaraşır bir yer.

Atölyeye gelince, burada tam anlamıyla bir düzensizlik ve yılgılma söz konusuydu. Hiç kullanılmamış tuvaller duvarlara dayanmıştı, diğerleri önceden işlem görmüştü -devasa monokromlar gibi yüzeyleri tekdüze renklerle kaplıydı- başka tuvaller ise kaim kumaşlarla sarmalanmıştı. Ayrıca üzerinde çalışılan bir tablo da vardı, eski püskü bir kadife koltuğa kendini bırakmış şişman bir kadın resmi. New York'ta Christie's tarafından yaklaşık 34 milyon avroya satılmış, Lucian Freud'un **Benefits Supervisor Sleeping** tablosunun akla gelmemesi imkânsızdı.

Sobieski, eserlerinin en mükemmelini göstermek ister gibi kollarım karmakarışık mekâna doğru açtı; yerde, oraya buraya atılmış çerçeveler, içinde fırçalar bulunan kovalar, bez parçaları, yırtık tuvaller, koltuklar, ne olduğu anlaşılmayan bir sürü ıvır zıvır vardı.

Buradaki en şaşırtıcı şey, sol duvar boyunca uzanan tezgâhtı: üzeri boydan boya boya tüpleriyle, bidonlarla, şişelerle, paletlerle, fırçalarla ve ressam malalarıyla kaplı bir marangoz tezgâhı...

- Şampanya? diye sordu Sobieski.

Üzerindeki ışıltılı inci damlalarıyla, paletlerin ve fırçaların arasında bir buz kovası duruyordu. Polisler teklifi reddetti -henüz sabahın 11'iydi- ama birbirlerine bakmaktan da geri kalmadılar; her ikisi de şişenin yanında duran ve tezgâha sıkıca tutturulmuş mengenyeyi fark etmişti. Tabloların çerçevelerini monte etmekte kullanılan sıradan bir aletti, ancak Nina Vice'in ya da Miss Velvet'nin kafasını sabitlemekte de kullanılabilirdi.

"Çok kolay denebilir" diye düşündü Corso ve der demez sanki alüminyumn folyo parçasını ısırmış gibi ağzında metalik bir tat hissetti. Bu duyguyu biliyordu; başlamakta olan Tann'nın belası bir işin, her seferinde doğrulanmış önsezisi...

- Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz?

Elinde şampanya kadehiyle Sobieski kafasını evet anlamında salladı, tezgâhına dayanmış, bacaklarım çaprazlamıştı. Gülümsemesi, ilk fırsatta öcümü alacağım, der gibiydi.

- O halde size, 2016 16 Haziran Perşembe'yi 17 Haziran Cuma'ya bağlayan gece ile 1 Temmuz Perşembe'yi 2 Temmuz Cuma'ya bağlayan gece ne yaptığınızı soracağım.

- Daha önceden ajandama baktım; kadınlarla birlikteydim.

- Bunu hep ajandanıza not eder misiniz?

Şampanyasından bir yudum aldı, sonra sahte bir pişmanlıkla kaşlarını kaldırdı.

- O kadar çok var ki! Başarının bedeli. Hapisten çıktığımdan beri bu böyle!

Gerçekten de mahkeme duvarı gibi bir suratu vardı. Giysisiyle, kenarlan kıvınlmış siyah bir kadın çorabını andıran beresiyle ve açık galoşlarıyla Sobieski, Moliere'in bir farsında, kendisinin de inanmadığı bir kaba güldürüde oynayan biri gibiydi.

- İsimlerini ve telefon numaralarını bize verebilir misiniz?

- İsimlerini verebilirim, ama telefon numaralarını veremem.

- Neden?

- Onlan tanımiyorum. Hatta benim cep telefonum bile yok.

- İnsanlarla nasıl temas kuruyorsunuz?

- Onlarla temas kurmuyorum, onlar bana geliyorlar.

Corso bu yeni palavraya karşılık vermedi. Taslakların arasında, tezgâhın üstündeki duvara yapıştırılmış fotoğrafları ve gravürleri görmüştü, Üç **Pintura roja**'nm bir röprodüksiyonuydu.

Gerçekten çok kolay.

Şampanyasını yudumlarken, Sobieski Corso'nun bakışlarını yakaladı.

- Goya'yı beğenir misiniz? **El pintor diablo!**⁴⁹ Oldukça iyi ama ben ondan daha iyiyim. Teknik açıdan, demek istiyorum.

Böyle bir kendini beğenmişlik epey gülünç kaçsa da üstündeki ressam gömleğiyle ve sabahın bu erken saatinde içtiği şampanyayla uyumluymuştu.

- Nina Vice, Miss Velvet, onları tanır mıydınız? Gerçek isimleri Sophie Sereys ve Hélène Desmora.

- Beni aptal yerine koymayın, lütfen.

- Onları tanır mıydınız, evet ya da hayır?

Sobieski kadehini bıraktı, kafasını kaşdı ve galoşlarını beton zeminin üstünde takırdatarak tezgâh boyunca yürümeye başladı. Fotoğraflardaki adamın yaşma göre etkileyici kas yapısı Corso'yu aldatmıştı, ama ressam resimdeki künçültölmüş bir modeliydi. 1,70 metrelik kısa boyuyla, silueti sıkıştırılmış gibiydi ve gömleğin açık yakasından görünen kasları gerilmiş iplere benziyordu. Corso'nun akıma, panayır alanlardaki küçük gri maymunlar geldi.

- Hélène Desmora'yı tanırdım, çünkü bana ot satıyordu. Onun yüzünü, vücudunu seviyordum. Birçok kez onun resmini yaptım.

- Onu Le Squonk'ta da izlemiş miydiniz?

- Zaman zaman, evet. Striptiz, çalışmalarım da severek kullandığım bir konudur.

Corso mahzende bulduğu eskiz defterini düşünüyordu. **Daha sonra.**

- Nina Vice'le de o zaman mı tanıştınız?

- Doğru.

- Birinin ya da diğerrinin sevgilisi oldunuz mu?

Sobieski şampanyasından bir yudum aldı ve bir kez daha kadehini kaldırdı.

- Ve bir ekleme yapacağım; aynı anda her ikisiyle de.

- Aynı anda mı?

- Üçümüz buluşurduk, böyle bir alışkanlığımız vardı.

- Onlara ödeme yapıyor muydunuz?

- Bu duruma göre değışirdi. Ama çoğunlukla para almadan giderlerdi. Uyuşturucu kullanırdık. Küçük seks oyunları oynardık. Sonra onlann resimlerini yapardım... Bebekler gibi üçümüz bir arada uyurduk. İsterseniz size taslakları gösterebilirim. Onları özenle saklıyorum. Dudaklarına hafifçe şaşkınlıkla karışık alaycı bir gülümseme yayıldı. Bugünkü ünümle, her biri dünya kadar para eder!

Arkadaşlıklarım herkesten titizlikle gizlemiş ve normal bir cinsel hayat yaşayamamış olan manevi kız kardeşler, sahipsiz kızlar Sophie ile Hélène'in hayatları demek ki bu kadidi çıkmış domuzun yatağında sonlanmıştı.

- Saygısızlık olmazsa, ne tür seks oyunları oynadığınızı sorabilir miyim?

- Elbette! Zaten bunun için burada değil misiniz?

Corso sessiz kaldı, cevabını bekliyordu.

- Genellikle SM zırvalan, ama çoğu zaman "pegging"le sonlanırdı.

- Onun ne olduğunu bilmiyorum.

- O halde öğrenin.

Alçak sesle, Corso'ya bakmadan Barbie fısıldadı:

- Sana açıklanm.

Corso, kafasını bir asker gibi kesik kesik salladı ve bir kazık gibi kaskatı kesildiğini fark etti. Bu herife kızıyor muydu yoksa bu denli refah içinde yaşamasını kıskanıyor muydu, bilemiyordu.

- Onlan en son ne zaman gördünüz?

- Sanırım... yaklaşık üç hafta önce.

- Bunu ajandanıza not etmediniz mi?

Sobieski gülümsedi.

- Tam olarak yirmi iki gün önce. En kolay ajandamı size vermek, böylece neler yaptığımı ve kimlerle görüştüğümü öğrenirsiniz.

Bu tür bir açık yüreklilik epey şaşırtıcıydı, ama bir kez daha, Corso ormanın görülmesini engelleyen ağaca güvenmiyordu.

- Nina'nın internette SM oyunlarına katıldığını biliyor muydunuz?

- Elbette. Sanki tepeden turnağa titremişti. Vajinasına soktuğu tüm o zimbirtular, aklıma geldikçe hâlâ ürperiyorum...

- Hélène kavrularla yattığını size itiraf etmiş miydi?

- Ne onun ne de Sophie'nin benden gizlisi saklısı yoktu.

- Bu davranışlar sizi hiç şaşırtmamış gibi.

- Hapisteyken bana yüzlerce kez tecavüz ettiler. Aklınıza bile gelmeyecek şeyleri kıcıma saktular. Katillerinin aletini emerken gırtlaklarını kesen herifler gördüm. Beni rahatsız eden, hapishanelerde tüm bunların rızası olmayan insanlara yapılmasına göz yumulması... Buna karşılık, yetişkin, reşit ve şerbetli bir kaltağın Web'de ya da morgda yaptıkları, sadece onu ilgilendirir.

- Biraz saygı, ölmüş kişilerden bahsediyorsunuz.

- Benim dilimde, "kaltak" kelimesi bir küfür değildir.

Bir baş işaretiyle Corso bayrağı Barbie'ye devretti; bu soytarı şimdiden onu yormuştu.

- Arkadaşlarınızın... ölümünden pek etkilenmemiş gibisiniz.
- Etkilenmem de sizi ilgilendirmez, etkilenmemem de.

Corso adamın dişlerinin eksik olduğunu fark etti. Bu Gollum'un⁵⁰ yatağında Sophie ve Hélène ne buluyorlardı? Kuşkusuz daha fazla sapıldık...

- Kurbanlarla aranızda ne tür bir ilişki vardı?
- Bunu az önce size söyledim.
- Söz konusu olan sadece cinsel ilişki miydi?
- Benim en iyi bildiğim şey bu. Hâlâ şampanya istemiyor musunuz? diye üsteledi Sobieski, şakacı bir sesle. Sizi gevşetir...
- İki kurbanın da arkadaşınız olması sizi rahatsız etmiyor mu? diye araya girdi Corso.

- Onları tanıyan bir tek ben değilim.
- Ama cinayetten on yedi yıl hapis yatmış tek kişi sizsiniz.

Sobieski bir kahkaha patlattı.

- Kapıdan içeri adım attığınızdan beri bunu söylemenizi bekliyordum. Geçmişim hep benimle, öyle mi? Küçük polis kafanızda, bu cinayetten dolayı ömür boyu suçlu mu oluyorum? Doğru yolu bulma şansım hiç yok öyle mi?

Corso cevap verme gereği duymadı.

- 1987 yılında işlediğiniz cinayet Sophie Sereys ve Hélène Desmora cinayetlerine benziyor.

- Yanlış bilgilendirilmişsiniz, Sayın Amir. Anladığım kadarıyla, bugünkü katil, ritüeli çok sarih olan bir kaçık. Benim olayımla alakası yok. O zavallı kızı öldürdüğümde, uyuşturucudan dolayı kafam bir dünyaydı. Beni iş üstünde ansızın yakaladı, panikle dim. Üstüne çullandım...

- Onu iç çamaşırlarıyla bağlamışsınız.
- Üstündekilerle değil.
- Nasıl yani?

- Elime ne geçtiyse onu kullandım! Kızın odasındaydım. Bir çekmeceyi açtım ve işte.

- Onu bağladığınızda giyinik miydi?

- Elbette. Sadece onu zapt etmek istedim. Susturmak için ona vurdum. Biraz kuvvetli vurdum, tamam... Ama bir kez daha belirteyim, kafam çok iyiydi.

Corso, harekete geçmeden önce Besançon'dan gelecek dos-

yayı beklemek durumundaydı. Tutunabileceği bir ipucu olarak, tezgâhın üstünde duran mengeneyi işaret etti.

- Bu alet ne işe yarıyor?

Sobieski tezgâha doğru döndü.

- Hangi alet? Gösterin lütfen, dostum... (Corso işaretparmağını uzattı.) Bir mengene. Tuvalleri çerçevelerine tutturmakta kullanıyorum.

- Bu işi bizzat siz mi yapıyorsunuz?

- Her şeyi kendim yaparım. Hapisteyken bana yardımcı olacak bir asistanım yoktu.

Stéphane alete doğru yaklaştı ve daha iyi görmek için eğildi.

- Atölyenizde incelemeler yapmamıza izin verir misiniz?

- Sorun değil. Saklayacak bir şeyim yok.

Corso tezgâh boyunca ilerledi, sonra Goya röprodüksiyonları önünde durdu.

- Orijinallerinin nerede sergilendiğini biliyor musunuz?

- Chapi Vakfı'nda, Madrid'de. Bütün Goya hayranları bunu bilir. Onları hayranlıkla seyretmek için oraya birçok kez gittim.

Polis birden Sobieski'ye doğru döndü.

- Geçen cumartesi de gittiniz mi?

- Cumartesi mi? Hayır, neden?

Arkasında Barbie'nin sesi yankılandı:

- O gün, Iberia'nın 7.40 Madrid uçağına bindiniz.

Sobieski sıçradı, eli kalbinin üstündeydi, soru onu şaşırtmış gibiydi.

- Beni korkuttunuz! Sırttı. İnanın, iki ateş arasında kaldım.

- Soruya cevap verin, diye bastırdı Corso. Önceki gün o tabloları görmeye gittiniz mi?

- Hayır. İspanyol galericimle randevum vardı. Kontrol edebilirsiniz. Adı Jésus Garcia Perez. Anlamıyorum; beni takip mi ettiriyorsunuz?

- Chapi Vakfı'na uğramadınız mı?

- Hayır, size söyledim. Bu soruların sebebi ne?

Cevap vermeyen Corso, Barbie'ye yeniden işaret etti: **çizimler**.

Kadın polis çantasını karıştırdı ve Corso'nun mahzende bulduğu defterdeki çizimlerin fotokopilerini çıkardı.

- Bu eskizleri tanıyor musunuz?

- Elbette, benim çizimlerim.

- Le Squonk'un soyunma odalarının hemen bitişiğindeki bir mahzende bulduğumuz defterden kopyalandılar.

- Şahane haber. Birkaç hafta önce kaybetmiştim.

- Tam olarak ne zaman?
- Hatırlamıyorum. Bunun gibi onlarca defterim var.
- Daha açıklayıcı olmak için, diye devam etti Corso, bu defteri, bir röntgencinin Le Squonk'un dansçıları daha iyi gözetlemek için delik açtığı bir zulada bulduğumuzu söyleyebilirim.

Sobieski bir kahkaha patlattı.

- Sizin adam, tam anlamıyla bir sapık! Her gece sahnede soyunan kızları yeniden giyinirken dikizlemek ne alaka?

- Şaka yapmayın, bu defterde kurbanlara ait bir sürü eskiz var.

- Onları çizdiğimi söyledim.

- Röntgenci gizlendiği yerden onları dikizleyerek bu çizimleri yapmış.

- Aptalca konuşmayın. Bu kızları, sahne için hazırlanırken çizdim. Onların soyunma odalanındaydım. Oraya istediğim zaman girebilirim. Kaminski'yi iyi tanırım.

Corso eski mahkûm ile karateci pezevengin aralarından su sızmadığını tahmin etmekte güçlük çekmiyordu. Ama bu defterin mahzende ne işi vardı? Gerçekten de yerinde seyredebilecekken neden dikizlemek için tuğla yerinden çıkarılmıştı?

Bu görüşme tam bir başansızlıktı, ama zaten Corso da bir mucize beklemiyordu. Bu sadece ük raunttu.

- Ajandanızı alabilir miyiz? diye sordu Corso konuşmanın sonunda.

Ressam tezgâhın çekmecesini açtı ve deri kapaklı bir defter çıkardı. Corso defteri eline alınca bunun Hermès marka bir ajanda olduğunu fark etti.

- Size kapıya kadar eşlik edeyim, dedi Sobieski, atölyeden çıkarırken.

Giriş kapışma gelince ressam ziyaretçilerine doğru döndü.

- Tek şüpheli ben miyim?

Yalan söylemenin faydası yok.

- Şimdilik evet.

- Buna sebep yirmi yıl önce cinayet işlemiş olmam mı? Haydi ama çocuklar, biraz kafa yorun. Hayal gücünüz fazla geniş değil.

- Asıl katillerin hayal gücü yok. Hapisten çıkar çıkmaz işe koyuluyorlar, aynı yöntem, aynı hatalar. İstemeden Corso "sen" diye hitap etmeye başlamıştı. Sana bunu açıklayacak değilim.

- Haklısın, diye cevap verdi ressam, karşısındakinin hitap tarzıyla.

Artık kendileri olmuşlardı; polis ve röntgenci, dünyanın en eski çifti.

- İŖte bu nedenle, eski mahkûmlar bizim hep ilk Ŗüphelilerimiz ve çoğunlukla da son, yani kesin Ŗüphelilerimiz olurlar.

Sobieski'nin yûzûne hayranlık dolu bir gülûmseme yayıldı, sonra destek bulmak ister gibi Barbie'ye dõndû:

- Gûzel konuŖuyor, değil mi?

Corso, Barbie'nin de ona gülûmsediğini gõrûnce ŖaŖırdı. O anda puanlan toplayan Sobieski'ydi.

Arabaya binerken Stêphane sordu:

- Ŗu "pegging" de neyin nesi?

- Buna "kamalama" deniyor, dedi Barbie kapısını kapatırken.

Kibar sözcûklerle açıklamak zor.

Corso kontağı çevirdi.

- O halde kibarlığı unut.

- Bir erkeğin penis kemeri takmıŖ bir kadına kendini arkadan becertmesi.

Corso ile Barbie ressamın iki “şahidi”ni bulmak için hemen harekete geçmişlerdi: Junon Fonteray ve Diane Vastel. İlki Creteil’de oturuyor ama Belleville Tepesi’nde, Cascades Sokağı’nda bulunan Marilyn Kusnetsz adlı bir kadın heykeltıraşın atölyesinde çalışıyordu, diğeri ise XVI. Bölge’de ikamet ediyordu.

Önce Cascades Sokağı.

Corso arabayı sürerken, Barbie ajandayı karıştırıyordu. Birden sordu:

- Sobieski bir “ortak arkadaş”tan bahsetti. Kim o?
- Boş ver.

Barbie üstelemedi ve yeniden ressamın defterine gömüldü. Hayranlık içeren bir ıslık çalarak kafasını kaldırdı.

- Şu işe bak, adam çetele tutuyor.
- Ne?

- Her gece, erkek veya kadın farklı bir partneri var.

- Erkekler için, bilmiyorum, ama gerçekten, kadınlar onda ne buluyor anlamıyorum.

Bir cevap geleceğini umut ederek, Corso göz ucuyla ona baktı, ama Barbie tek kelime etmeden defteri kapattı. Güneş yeniden kendini gösteriyor ve çevre yolunu puslu bir aydınlığa boğuyordu; her şey milyarlarca beyaz taneciğe ayrıışmış gibiydi.

- Çok erken geldik, dedi Barbie.
- Beni şaşırtıyorsun.

Barbie camını indirdi ve keyifle kirli havadan derin bir soluk aldı. Solgun cildi beyaz bir kumaş gibi sanki ışığı lanp yansıtıyordu. Bronzlaşma düşüncesi ona zeytinyağına bulanmak kadar saçma geliyordu. Cilt moleküllerindeki sıradan bir ayrıışma.

- Her şey çok açık, dedi, kuru cılız sesiyle. Mengene, Goya’nın

resimleri, eskiz defteri; çok fazla ipucu ipucunu yok eder. Ve ayrıca, herif kendinden o denli emin ki bizi pekâlâ kışkırtmak isteyebilirdi. Ya da bu kadar fazla suçlayıcı delilin bir arada olamayacağı gerçeğine bel bağlıyor. Her neyse, eğer tanıklar dirençli çıkarsa kaybederiz. Geri kalanların tamamı dolaylı kanıt, insan ressam olabilir, kurbanlarla cinsel ilişkiye girebilir, Goya'yı beğenebilir ve beyaz takımlar giyebilir, bunların hiçbiri onun bir seri katil olduğunu göstermez.

Barbie durumu mükemmel bir şekilde özetlemişti.

Pyrénées Sokağı'nı çıkarlarken Corso bir eklemede bulundu:

- 1987'de işlediği cinayeti dikkate almazsak, herifin bizim olayla alakası yokmuş gibi görünüyor. Jura adamı beni kandırdı...

Sonra daha gerçekçi bir değerlendirmede bulundu:

- En azından, eğer Sobieski bizim suçlumuzsa, tetikte olacaktır. Artık izlendiğini biliyor.

- İzleniyor mu?

- Peşine iki kişi tak. Güvenilir adamlar olsun.

- Bu pek yasal değil.

- Avukatlığa mı başladın?

Cascades Sokağı'na park ettiler, bambu bir çitle çevrelenmiş bambu avlunun kapattığı çıkmaz bir yol gördüler. Bambuların arkasında, çelik pervazlarla güçlendirilmiş pencereleri geniş camlı bir boşluğa dönüştürülmüş bir ev görünüyordu. Yaprakların arasında, yeşilimsi bronzdan uzun boylu kadın heykelleri nöbet tutuyordu.

Aradıkları adres burasıydı. Barbie zili çaldı. Corso bir sigara yaktı ve mesajlarım kontrol etti. Bombart'dan bir SMS gelmişti: **"Basın toplantısı OK."** Demek ki her şey yolunda gitmişti. Sabahın ilk güzel haberi ya da kötü haberi. Bompert şüphelilere karşı bir güç elde etmişti muhtemelen. Eğer Corso başarısız olursa, bütün Fransa'nın alay konusu olacaklardı.

Enterfondan bir kız çocuğu sesi duyuldu:

- Geliyorum.

Edindikleri ilk bilgilere göre, Junon Fonteray Paris Güzel Sanatlar Akademisi'nde üçüncü yılını tamamlamıştı. Boş zamanlarında Sobieski ve diğer sanatçılar için asistanlık yapıyordu.

Avlunun taşları üstünde ağır ağır dans eden yaprak gölgele-ri arasında sabırla beklediler. Sonunda, kirli beyaz önlüğüyle bir genç kız bambuların arasında belirdi. Elleri ceplerinde, sigarası ağzındaydı, kafasında, pancar rengi saçlarının üstüne geçirdiği tuhaf, 20'lerin modası çan biçimli bir şapka vardı.

- Ne içindi? diye sordu, parmaklıkların ardından; hiçbir şeyi umursamaz bir hali vardı.

Corso kimliğini gösterdi ve kendini tanıttı.

- Junon Fonteray'e bakmıştık.

- Benim, dedi kapının kilidini açarken. Ne istiyordunuz?

- Sadece birkaç soru sormak.

- Benimle gelin. İşime devam etmem gerekiyor.

Hışırdayan bitkilerin arasında sanatçı çırağını takip ettiler ve heykel parçalarıyla dolu arka avluya ulaşmak için evin etrafım dolandılar.

İki polise aldırış etmeden, bahçedeki diğer heykellerin küçük kız kardeşiymiş gibi görünen bronz bir heykelin önündeki sandalyeye oturdu; heykel, sığa denilen dört ayaklı iki destek üstünde oturtulmuş bir tahtanın üzerine yatırılmıştı.

- Junon, sizin gerçek adınız mı? diye sordu Corso, konuya girizgâh oluşturmak amacıyla.

- Ailemin fikri. Biraz terelelliler. Yunan mitolojisinde, evliliklerin koruyucusu tanrıça demek. Manzara ortada.

Ne şaşkındı ne de düşmanca bir tutum sergiliyordu, sadece kayıtsızdı. 20'li yaşlarda olmalıydı. Güzel değildi (bir tukanın gagasını andıran kemerli bir burun yüzünün bütün hatlarını çirkinleştiriyordu), ama yine de kızda çekici bir yan vardı. Çok açık renk gözleri, narin görünüşü (olsa olsa kırk kilo), çok genç olması, tüm bunlar ona titrek bir aura veriyor, boyundaki küçük bir ısırık gibi ona cazibe kazandırıyor.

- Bunu akşamdan önce bitirmem gerekiyor... dedi; yüzündeki kayak maskesini düzeltti ve eline bir zımpara aldı.

- Ne yapıyorsunuz? Pası mı temizleyeceksiniz?

- Bu paslanmaz, bronz. Ama uzun vadede oksitlenme düzensiz bir hal alıyor. Heykelin gövdesinin yan tarafında, kollar ile bacaklardaki siyahımtırak izleri gösterdi. Bunlara yaşlılık lekeleri deniyor.

Zımparayı heykelin kollanndan birine var gücüyle sürtmeye başladı.

Corso onun kulağına doğru eğildi ve yüksek sesle sordu:

- 16 Haziran'ı 17 Haziran'a bağlayan gece ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?

- Evet. Güzel Sanatlar'da ders bitimi eğlencesi vardı. Yaklaşık 22'ye kadar kaldım, orkestrada çalışıyorum. Sonra sevgilimin yanına gittim.

- Adı ne?

Junon zımparalamayı bıraktı ve sırtıttı.

- Philippe Sobieski. Sanki bilmiyorsunuz.

Az önce görüp konuştuğundan satiri adlandırmak için kullandığı “sevgili” kelimesinde müstehcen bir şeyler vardı. **Geçelim.**

- Onunla nerede buluştunuz?
- Atölyesinde, Saint-Ouen’de.
- Tam olarak saati hatırlıyor musunuz?
- 23 civan. Uber’le gittim. Kontrol edebilirsiniz.

Corso ya sağlam bir tanıklık ya da bir yalan bekliyordu. Taksi konusu önceden tasarlanmış olabilirdi, ama bu da gerçek bir suç ortaklığı demekti; Corso buna ihtimal vermiyordu. Bu kız Sobieski’ye âşık olabilirdi; Sophie ile Helene’in başına gelen korkunç olayın suç ortağı ise olamazdı.

- Bütün gece Sobieski’yle birlikte miydiniz?

- Evet.

- Onun yanında kaç saat uyanık kaldınız?

- En az sabah 4’e kadar. Onunla birlikteyken her zaman ateşli saatler yaşanır. Sıklıkla şöyle der: “Ben bir pırasa gibiyim; sakalım beyaz ama aletim hâlâ yeşil.”

Corso bu şakaya cevap verme gereği duymadı; Sobieski’nin bayağılıklarına alışmaya başlıyordu. Kurbandaki yaralar en az birkaç saatte oluşturulabilecek yaralardı, bu durumda katilin 16 Haziran’ı 17 Haziran’a bağlayan gecenin uzunca bir kısmını kurbanına ayırmış olması gerekirdi. **Sobieski saf dışı.**

- Matmazel, diye devam etti Corso, soruşturmamız korkunç bir vahşetle işlenmiş cinayetlerle alakalı. Sizin tanıklığınız büyük önem taşıyor. Eğer en ufak bir şüpheniz varsa...

- Hiçbir şüphem yok. O gece aklımda çok net.

- Yalancı şahitliğin minimum beş yıl hapis cezası var.

Junon cevap verme lütfunda bulunmadı; dumanı andıran çok ince, yeşil bir toz bulutu yayarak, sakın bir şekilde yeniden zımparalamaya koyuldu.

Buradan eli boş aynılmak olmazdı, Corso dolaylı birkaç soru sormaya karar verdi:

- Sobieski’yle düzenli bir ilişkiniz olduğunu mu söylüyorsunuz?

- Daha çok kopuk kopuk bir ilişki.

-Yani?

- Görüşüyoruz, çok şahane. Görüşmüyoruz, o da çok şahane.

- Bu ilişki ne kadar süreden beri devam ediyor?

- İki yıl.

- Onunla nerede ve nasıl tanıştınız?

- Güzel Sanatlar Akademisi'nde. Bize hikâyesini anlatmaya gelmişti.

Corso, pişman olmuş eski mahkûmu, ona hayran öğrenciler karşısında sanata olan yeteneğini anlatırken hayal ediyordu. O pislige karşı duyduğu antipatinin giderek derinleştiğini hissediyordu; ama gerçekten katil miydi?

- Bugün ünlü bir ressam olması mı sizi cezbetti?
- Hayır. Bir akıl hocasına ihtiyacım vardı.
- O kişinin de eski bir suçlu olması mı gerekiyordu?
- Evet.

Corso irkildi. Junon heykelin gövdesi üstünde zımparasıyla gidip gelirken Corso'ya hafifçe gülümsedi.

- Sizin de işitmek istediğiniz bu değil miydi?
- Üflemek için durdu ve kayak gözlüğünü yukarı kaldırdı.
- Bu eski boklukları depoya kaldıracağım.
 - Bu heykelleri sevmiyor musunuz?
 - Siz, siz seviyor musunuz?
 - Peki, sizin kişisel çalışmanız ne üzerine?

Junon birkaç metre ötedeki bir taburenin üzerinde duran şeyi işaret etti, üstü kirli bir bez parçasıyla örtülmüştü.

- Minyatürler yapıyorum.
- Neyle ilgili minyatürler?
- Size gösteremem. Kuruyorlar...

Corso arkasında duran Barbie'nin gülümsediğini hissediyordu; bu laubali asi kızın patronundan etkilenmemiş olması kadm polisi eğlendirmişti.

- Size göre, Sobieski artık şiddet içeren hiçbir davranışta bulunmuyor mu?

- Nasıl bilebilirim ki? diye cevapladı kız, önlük cebinden sigara paketi çıkarırken. Benimleyken, ne olursa olsun bir melek kadar uysal.

Corso, Sobieski'nin bu Camille Claudel özentsiyle ne tür bir uysallık sergilediğini düşünüyordu. Yaşlı Pan'ı cinsel doyuma ulaştırmak için o da "penis kemeri" takıyor muydu?

- Cinsel ilişkileriniz... normal mi?
- "Normal" derken neyi kast ediyorsunuz?

Corso kıza yenilmek için gerçekten de kendi ayağına çelme takıyordu.

- OK, dedi, çıkmaza giren bu konuşmayı kısa keserek. Tanıklığının kayda geçirilmesi için yarın 36'ya, Quai des Orfèvres'e geliyorsunuz.

- Başka çarem var mı?
- Hayır.
- Sanki bir televizyon filmindeyiz.

Gitmeye hazırlanıyorlardı ki Corso fikir değiştirdi ve bir bezin altına gizlenmiş eseri gösterdi.

- Yine de bir göz atabiliriz, değil mi?

Junon tiyatro sahnesindeymiş gibi bıkkınlığını abartılı bir biçimde göstererek derin bir iç çekti, sonra örtüyü kaldırmak için ayağa kalktı.

Bu, sarmaş dolaş olmuş çok zayıf genç bir kadın ile kadidi çıkmış bir iblisi betimleyen kilden yapılmış bir heykeldi. Pozisyonları çok özeldi: Bir 69 pozisyonuydu, ama tuhaf bir şekilde ayakta tasvir edilmişti; iblis tırnakları zemine geçirilmiş vaziyette baş aşağı duruyordu, suratı aletini büyük zevkle emen genç kızın cinsel organına gömülmüştü.

Aslında bu iğrenç heykel bir otoportreydi.

- Duvara tosladık, dedi Barbie.

Çevre yolu üstünde kapılar güneydoğu yönünde birbirini izliyordu, 16. Bölge'ye gitmek için kenar mahallelerden uzaklaşıyorlardı. Sanki güneş eğrisine teğet geçerek ve yavaş yavaş paranın, yeşilliğin ve La Murette ile Passy kapılarının yüksek binalarının ışığına ulaşarak güneşin dönüş yönünde yol alıyorlardı.

- Eğer Diane Vastel de aynı tarzda bir şahit çıkarsa, diye devam etti Barbie, elimizde hiç şüpheli kalmaz, başka bir şüpheli aramak zorunda kalırız.

Corso sessizliğini koruyordu. Gitgide ikna olmaya başlıyordu: Sobieski katilin psikolojik profiliyle, kurbanlarını acıyla ve ölümlerle "kurtardığım" düşünen bir cellatla uyuşmuyordu. Sobieski tam tersine, sanatta başkaldırı ve asosyal kinizmi sahte bir tavırla, şen şakrak bir bayağılıkla bağdaştıran, iyi ve kötü her türlü kavrama yabancı, son derece ahlaksız, zevkine düşkün biriydi.

- Beni dinliyor musun?

Corso irkildi. Gökyüzünde bulutlar tektonik levhalar gibi birbirine yanaşarak, sağır edici çatırtılarla yeniden ortaya çıkıyordu.

- Önce şahitleriyle konuşalım, diye kestirip attı. Sonrasını düşünürüz.

Henri-Martin Caddesi ile caddenin görkemli dört sıra ağaçlarına gelmişlerdi ki sağanak bastırdı. Çınarların ve kestane ağaçlarının yaprakları pınlıtlar saçıyor, yağmur asfaltı gümüşü fırça darbeleriyle parlatıyordu.

Diane Vastel için, yeniden şibari üstadı Mathieu Veranne'm semtine geri dönmüşlerdi. Sadece Henri-Martin Caddesi'ndeki binaların Docteur-Blanche Sokağı'nın modern binalarıyla uzaktan

yakından ilgisi yoktu. Buradaki yapılar daha hantal, daha klasikti. XIX. yüzyıl sonuna ait Haussmann bloklarında gemi pruvalarındaki gibi karyatitler ve atlantlar vardı.

Polisler arabayı park ettiler ve arabadan çıkıp kafalarını omuzlarının arasına gömerek koştular. Yağmur asfaltı kıyasıya dövüyordu. Vasteller, yüzyıllık ağaçların yeşil dalları altına gizlenmiş bir konakta oturuyordu. Demir parmaklıklar. Enterfon. Kamera. Corso, bazen bir teslimatçı olduğunu hissediyordu. Enterfondaki sese -güçlü Asya aksanlı genizden gelen bir ses- kendilerini tanıttılar.

Çelik ana kapı hafif bir tıslamayla açıldı. Bahçeye girdiler. Yabancı asmanın altında villa, köşeleri yapay süslemelerle yuvarlatılmaya çalışılmış sağlam bir çelik kasayı andırıyordu. Zaten para da oradaydı, servet de; kalın duvarların, ferforje balkonların, çift camlı pencerelerin ardındaydı. Güçlü, huzurlu, güven verici. Corso böyle bir yerde, sefaletten ve dünyanın şiddetinden uzakta, Thaddée'yle birlikte yaşamaktan keyif alacağını düşündü.

Filipinli bir kadın sekinin üstündeki sundurmanın altında onları bekliyordu; işine uygun, ürkek, göçmen bir görünüşü vardı. Kapalı kapılardan oluşan bir labirent boyunca kadını takip ederek bir İngiliz sarayının odası gibi döşenmiş salona ulaştılar: deri koltuklar, çiçekli perdeler, parlak ahşaptan duvar kaplamaları. Diane Vastel onları ayakta karşıladı, ellerini göğsünde kavuşturmuş, bir kalçasını Victoria tarzı masif akaju çalışma masasına dayamıştı.

Polisler kendilerini tanıttı. Diane onlara yaklaşmadan, gülümsemeden, elini uzatmadan başıyla selam verdi. Ellili yaşlardaydı, boyu 1,75 metreydi, etkileyici bir fiziği, kare kesilmiş kızıl saçları kahverengi saçları, kaim kaşlarla ve kırışıklarla dikkat çekici ve şaşkın bir ifadeye sahip çok güzel bir yüzü vardı. Burjuvaların hafta sonları giyindiği gibi giyinmişti: çok küçük ilmekleri olan bir gömlek, yıkanmış bir jean pantolon, Repetto babetler... Diğer kadınların hayran olduğu bir kadın tipi idi, çünkü hem bir modeldi hem de gerçek bir tehlike arz etmeyen soyut bir kavramdı.

Salonda polisler için bir sürpriz vardı: Siyah takım elbiseli, ufak tefek bir adam, dizlerinin üstünde bilgisayarla oturuyordu. Sanki bir zabıt kâtabi ya da aristokrat ailelerle düşüp kalkan, evin hanımının yemeklerine bayılan, evin beyinin içkilerini zevkle içen eski zamanın o rahiplerinden biriydi.

- Xavier Nathal, avukatım, dedi burjuva kadın. Ondan burada olmasını istedim.

Corso gülümsemeye çalıştı.

- Madam, ne gözaltına alındınız ne de sorgudasınız, avukata gerek yok.

- Avukat Nathal söyleyeceğim her şeyi yazacak, sonra onun yazdıklarını birlikte okuyacağız ve siz gitmeden önce o belgeyi imzalayacaksınız.

Dünya tersine dönmüştü; tanık tutanağını hazırlatan ev sahibeleriydi.

- Bu belgenin yasal hiçbir değeri yok, diye sabırla belirtti Corso. Ne olursa olsun ifadenizi imzalamak için 36'ya bizzat gelmek zorundasınız.

- O zaman buna iyi başlangıç diyelim. Kendimi korumam lazım.

- Kime karşı?

- Sizin polis önyargularınıza karşı. Dahası, beni sorgulamadan önce kurguladığınız gerçeği, zorlayarak da olsa, bulma eğiliminize karşı.

Corso ile Barbie birbirlerine baktılar: İyi başlamışlardı.

- Çok güzel, diye boyun eğdi Corso. Başlayalım. Neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz?

- Az çok fikrim var, evet.

Polisler deri koltuklara oturdular. Diane Vastel, çalışma masasına dayanarak ayakta kaldı. Sanki Gainsborough tarzı bir portre için poz veriyordu.

- Soruşturmamız öldürülen iki artistle ilgili...

- Haberim var. Hangi tarihle ilgileniyorsunuz, söyleyin. Fazla vaktim yok.

- 1 Temmuz Cuma'yı 2 Temmuz Cumartesi'ye bağlayan gece. Ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?

- Geceyi Sobieski'yle geçirdim. Montaigne Caddesi'ndeki Relais Plaza'ya saat 21'de yemeğe gittik, ardından saat 23 civarında buraya döndük.

- Sonra?

- Size illa bir plan mı gerekiyor?

- Saat kaçta Sobieski buradan ayrıldı?

- Sabah 9'a doğru.

Barbie araya girdi:

- Kocanız evde değil miydi?

- Kocam hiç evde olmaz.

Aslında, Diane Vastel, insanlar nasıl sürekle avına çıkıyorsa o da kocasını öyle aldatıyordu. Hizmetkârlarının gözü önünde.

- Sobieski'yi uzun süreden beri mi tanıyorsunuz?

- Bir buçuk yıldır. Onunla 2015 yılında tanıştım.

- Hangi vesileyle?

Başı önde, ellerini kavuşturmuş, sanki bir piyesin metnini içinden tekrarlıyormuş gibi odanın içinde birkaç adım attı. Bu gösterişçi tavır onun tarzı olmasa da gerçekte, her şeyi hakkı olarak görüyordu. Nezaket kurallarına uymuyordu, kurallar ona yetişmeye çalışıyordu...

- Üç yıl önce, birkaç arkadaşla birlikte bir kültür kulübü kurduk. Yazarlarla, sanatçılarla tanıştık. Ocak 2015'te Sobieski'den ricada bulunduk. Bizi Saint-Ouen'deki atölyesine davet etti.

- Yıldırım aşkı mı? diyerek işi alaya aldı Corso.

- Bir kadın yaşlanabilir, ama duygulanımların saflığı korur.

- Ben sizinle değil, Sobieski'yle alay ediyordum. Onun dayanılmaz donjuan... özelliklerini anlamakta zorluk çekiyorum.

- Diyelim ki genç kadın takıntısı yok, bu bile benim yaşımdaki bir kadın için teselli. Öte yandan, sanırım siz de onunla tanıştınız, hem bayağılığın hem baştan çıkarıcılığın hem kırılmanın, hem de masumiyetin tuhaf bir kanşımı... Erkeklerin çoğunun cümlelerini tamamlayabiliyorken, bu iyi bir sürpriz.

Corso'nun kabullenmesi gerekiyordu: Yaşlı adamdaki çelişkiler akıl karıştırıcıydı.

- Doğrusu, yatakta olağanüstü bir âşık.

Corso bu tür övgüleri hiç anlamıyordu. Sanki cinsel ilişki, sufla yapmak gibi ya da sıyrılmakla atlamak gibi tek kişilik bir faaliyetti. Tam tersine ona, bir gerçekliği dile getirme tehlikesini göze almak gibi geliyordu, bu iki kişi arasında geçen bir şeydi ve çiftlerden birinin şampiyonluğu diğerini de şampiyon yapmıyordu. ***It takes two to tango...***⁵¹

- Soruşturmamız bize Sobieski'nin bu konuda farklı zevkleri olduğunu gösterdi.

- Ben farklı bir şey görmedim.

Onun, dar kalıplara hapsedildiğini düşündüğü küçük polis memuru zevklerine gönderme yapan yeni bir provokasyon. Corso daha fazla ayrıntıya girmek istemedi.

- Bir şeyi anlamamız gerekiyor, diye devam etti burjuva kadın. Philippe'le yatıyorum, ama bu ilişkimizin en mükemmel yanı değil, hatta mükemmellikten bile uzak. Yine de bir kez daha söylüyorum, o konuda performansı çok iyi.

- İlişkinizde mükemmel olan ne?

51. Tango yapmak için iki kişi gerekir, (ç.n.)

Soru Barbie'den gelmişti.

Diane, yağmur nedeniyle su içinde kalmış iki pencerenin arasında asılı duran tuvali işaret etti, arkasında kaldığı için Corso fark etmemişti.

- Sanatı, kuşkusuz.

Yine çıplak ve zayıf, kasları çok belirgin bir striptizcinin ya da pomo oyuncusunun resmiydi. Aşiboyası renginin hâkim olduğu küçük boyutlardaki tablo bir ateş gayzerini andırıyordu.

Diane geniş, deri bir koltuğa oturmak için Victoria tarzı çalışma masasının arkasına geçti. Avukat dizüstü bilgisayarında hiç durmaksızın yazıyordu, yaradılış olarak bir sekreterdi. Ondan geri kalmamak için Barbie de bir bloknot ile bir keçeü kalem çıkarmıştı.

- Tüm bunlarla ilgili kocanız ne düşünüyor? diye sordu Corso.

- Philippe'e hayran.

- Onu tanıyor mu?

- Sobieski birçok kez eve akşam yemeğine geldi. Ve kocam onu, nasıl desem, çok eğlenceli buldu. Tüm yaşamı boyunca özgün iki fikri bile olmamış bir bankacıdır. Oysa, Sobieski...

Polis bu modası geçmiş, bayatlamış soruyu sorduğuna pişman oldu.

- Kocanız durumu biliyor... Her neyse...

- Bir çift için, dışarıda olanların içeride olanlar kadar önemli olmadığı bir an gelir. Demek istediğim şu: Görece huzur içinde yaşamak için bakışımı başka yöne çevirmek daha iyidir. Zaman zaman üzölmek pahasına olsa bile. Kocam beni hiç kıskanmıyor, bana inanın.

- Çok güzel, dedi Corso, ayağa kalkarken, bu tanıklıkla Sobieski'yi çok ciddi suçlamalardan akladığınızın farkında mısınız?

- Ben onu aklamıyorum, gerçeği söylüyorum.

Junon Fonteray'ın kesin tanıklığından sonra, avukatı tarafından en ince ayrıntısına kadar not edilen Diane Vastel'in tanıklığı da davanın sonlandığı ilan ediyordu.

Corso polislere özgü bazı kalıplaşmış sözler geveledi -Diane Vastel en kısa süre içinde bizzat ifade vermeye 36'ya gelmeliydi- ardından da çıkış kapısına yöneldi, Barbie de peşindeydi.

Bu kez ev sahibesi onlara eşlik etti; bu bir ayrıcalıktı.

Konağın kapısında, yağmur cam sundurmanın üstünde hâlâ trampet çalarken kadın öğüt vermekte salanca görmedi:

- Yanlış yoldasınız, Başkomiser.

Corso bıkkınlıkla derin bir iç çekecekken güçlükle kendine

hâkim oldu; sevgili sanatçısı lehine yeni bir övgü konuşması bekliyordu ki Diane Vastel başka bir konuya yöneldi:

- Sobieski hiç kuşkusuz bir katil. Yani özünde demek istiyorum. Ama sizin kızlan o öldürmedi. Bu onun üslubu değil.

- “Üslubu” derken ne kastediyorsunuz?

- Bir öfke krizinde, yine çizgiyi aşabilir, mesela sevgilisini boğabilir ya da ona modellik eden birini öldüresiye dövebilir. Ama gazetelerde okuduğuma göre, sizin katilin bir ritüeli var. Sobieski’de bu derinlik... ezoterizm yok. Her şeyi önceden planlayabilecek, iz bırakmayacak, çarpıtılmış sembollerle kendini ifade edebilecek kapasitede biri değil. Tüm bunlan resmiyle yapıyor ve bu da ona fazlasıyla yetiyor.

Corso bile daha iyi şekilde ifade edemezdi.

Yenildiklerini kabullenmek söz konusu değildi. 36'ya döner dönmez, Barbie rakamlara gömüldü. Sobieski'nin cep telefonu yoktu, ama banka hesapları vardı. Stock ressamın tanıdıklarını eşelemeye devam ediyor -ajandayı ona vermişlerdi- ve ressamın boş zamanlarında ne yaptığını yakından inceliyordu. Ludo'ya gelince, o hâlâ Fleury'den dönmemişti.

Odasına girince, Corso 1987'deki Christine Woog cinayetiyle ilgili soruşturma dosyasında yer alan tüm belgelerin taranmış bir şekilde WeTransfer olarak iletildiğini gördü. Öğleden sonrasının son saatlerini bu belgeleri inceleyerek geçirdi. Saat 19'da, önceden düşündüğü şeyin doğrulandığından nihayet emin olmuştu: Christine cinayetinin Sophie ve Hélène'in cinayetleriyle hiç ilgisi yoktu. Jacquemart takıntılarının esiri olmuş ve o da sıradan bir mavi gibi, üzerinde hiç kafa yormadan bu tuzağa düşmüştü.

Olay: 22 Mart 1987'de, kuyumculuk yapan Michel ve Anne Woog, her hafta sonu olduğu gibi, Neuchâtel Gölü kıyısındaki evlerine giderler. Böylece İsviçre sınırında, Hôpital-Neufs'deki evleri iki gün boyunca boş kalır. En azından, alarmları devreden çıkardığında Sobieski böyle düşünmektedir. Aslında, kızları Christine, huzurlu birkaç gün geçirmek için ailesinin evine dönmüştür (Besançon Üniversitesi yakınlarında bir stüdyo dairesi var).

Genç kadın hırsız suçüstü yakalayınca, Sobieski kızın kafasını vurarak onu bayıltır, sonra odasına kadar yerde sürükler. Bir komodinde bulduğu iç çamaşırlarıyla kızı bağlar ve ağzına tıkaç sokar. Kısa süre sonra Christine kendine gelir ve ağzındaki tıkaçtan kurtulur. Bağırma başlar, hırsız iyice panikler. Kızı susturmak için dövmeye başlar ve istemeden kızın ölümüne neden olur. Sobieski tutuklanır ve "kasıtsız adam öldürmeyle sonuçlanan ka-

sıtlı hırsızlıktan ve şiddet uygulamaktan” yargılanır. Corso bu vakada bir şeytan ararken, ona amfetaminlerin etkisi altında ne yaptığını bilmeyen bir hayvan vermişlerdi.

Ayağa kalktı, hayal kmkhgmı sindirmek için bürosunda bir aşığı bir yukan yürüdü, sonra telefonunu çıkardı ve hâlâ Paris’te olan Jacquemart’i aradı. Öfkesini birinden çıkarması gerekiyordu.

- Siz tuhaf bir insansınız, diye cevap verdi Jura adamı, iyice bir paylandıktan sonra. Dosyanın ayrıntıları bende yoktu!

- Ama Sobieski’nin bizim adam olduğunu düşünecek kadar bilgi sahibiydiniz.

- Düşümlerin şekli bana olayı hatırlattı...

Corso, o döneme ait fotoğraflardaki düşümlerin yakın plan çekimlerine baktı.

- Bugünkü cinayetlerle hiç ilgisi yok.

- Bu neyi ispatlar ki? Size daha önce de söyledim; kendini geliştirmiş olabilir. Sobieski bir katil ve asla durmayacaktır. O bir psikopat.

Üstelemenin gereği yoktu, hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

- Beni dinleyin, diye devam etti Jura adamı, ikna edici olmaya çalışan bir ses tonuyla. Hazırlık soruşturmasından sonra Sobieski’yi hapishanede görmeye gittim.

- Neden?

- Öylesine. Görüştük. Sobieski ile diğer mahkûmlar arasında en ufak bir empati yoktu, hiçbir ahlaki değeri tanımıyordu. Neden öldürmemesi gerektiğini anlamıyordu, iyi ile kötü arasındaki fark hakkında en ufak fikri yoktu.

- Size karşı korkunç bir kin duymuş olmalı.

- Hayır. Bana “dostum” diye hitap ediyordu ve ikimizin çok önemli bir anı paylaştığını söylüyordu, ki bu da gerçektir. Aslında, bize, polislere karşı hep bir tür acıma hissi duyuyormuş gibi davranıyordu. Sobieski daima yasaların üstünde olduğunu düşünüyordu. Kendine has bir mantığı var ve bizim dünyamız ona önemsiz ve zavallı bir yer olarak görünüyor.

- Ziyaretlerinizde, size nelerden bahsediyordu?

- Gönlünü fethettiği kadınlardan.

- Hangi kadınlar?

Jacquemart hüzünlü bir kahkaha attı.

- Hapishaneye gelir gelmez torbalar dolusu hayran mektubu almaya başlamıştı. Mektupları ona vermeden önce ben okuyordum. İçlerinde onun masum olduğuna inanan ve sonuna kadar onu desteklediğini yazanlar vardı. Bazı mektuplarda ise onun

suçlu olduğunu ve... bundan daha fazla tahrik olduklarını yazmışlardı. Sizi bilmem, ama ben, epey önce kadınları anlamaya çalışmaktan vazgeçtim...

Corso bu tespite karşılık vermemeyi yeğledi.

- Sobieski'nin her cinayet için bir tanığı var.

Jacquemart alaylı alaylı güldü.

- Size söyledim, o kurnaz bir adam!

Stéphane kafasını salladı: Terazinin bir kefesinde Sobieski'nin tanıkları ve masum bir ressam olarak yarattığı ünü; diğer kefesinde emekli olmuş yaşlı bir polisin, birkaç anının etrafında dönüp duran kaba bir adamın ortaya attığı iddia vardı.

- Aldanmayın, diye üsteledi Jacquemart, uyarıcı bir sesle. Büyük bir ressam olduysa neden büyük bir katil olmasın?

Corso telefonu kapattı ve en başından beri tüm dosyayı yeniden ele almaya karar verdi; Bomek'in soruşturması, kendilerinin ki ve Jacquemart'ın soruşturması... Bu muhteşem sentezden ne çıkacağına bakacaktı.

O sırada, Ludo kapısına vurdu; nihayet Fleury-Mérogis Hapishanesi'nden dönmüştü.

- Tüm gününü orada mı geçirdin yoksa?

- Doğru, dedi, nefes nefeseydi. Anlaşılan basamakları dörder dörder çıkmıştı. Epeyce gardiyan ve tutuklu sorguladım.

- Sonuç?

- Bundan daha iyisini hayal etmek imkânsız.

-Yani?

- Öncelikle, herkesin hemfikir olduğu bir şey var, herif şiddet yanlısı biri ve eşsiz bir zekâya sahip.

- Bu, onu seri katil yapmaz.

- Evet, yapmaz. Ama hırsızlık yaparken paniğe kapılmış uyuşturucu müptelası bir hödük de değil. Bu, onu en beterinden korumak için avukatının ileri sürdüğü tez.

Bu, tamamen başarısız olmuş bir savunmaydı, çünkü Sobieski yirmi yıl (maksimum) hapse mahkûm edilmişti.

- Aslında, diye devam etti Ludo, herif kodeste kendi kanunlarını uygulamış gerçek bir cani.

- Güçlü kuvvetli birini aramıyoruz.

- Kesinlikle, öyle biri hiç olmamış. Sen adamı gördün değil mi? Fasulye sığı gibi bir herif. Oysa kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyormuş. Gardiyanların yorumuyla, diğer mahkûmlar için tehlikeli bir tipmiş. Fleury'de -ve Besançon'da- birçok adamı öldürdüğünden bile şüphe ediliyor.

- Söylenti. Hapishane saçmalıkları.

Ludo tutanakları çıkardı ve Corso'nun masasının üstüne yaydı.

- Cinayetler gerçekten olmuş ve soruşturma her seferinde Sobieski'nin üstünde yoğunlaşmış.

Stéphane ressamın yüzlerce kez tecavüze uğradığını söylediğini hatırlıyordu; ya tüm bunlar, hapishaneye korku salmadan önceydi ya da yalan söylemişti.

- Bu cinayetlerden dolayı hiç mahkûm olmamış, dedi Corso, tutanaklara göz atarken.

- Kanıt ve tanık olmadığı için. Klasik omerta. İnan bana, mahkûmların ciğerini bilirim ben. Sobieski korkusundan hepsi donuna yapmıştır.

Tüm bunlar Le Squonk olayına bir fayda sağlamıyordu. Ludo, amirinin kuşkusunu hissetmiş gibiydi.

- Hepsi bu değil, diye devam etti Ludo, masanın üstüne başka belgeler bırakırken. Sobieski tutuklandığında ne okuması ne de yazması varmış. Sonuçta, bakaloryasını vermiş ve hukuk diploması almış. Diğer mahkûmlar üstünde bilgisi ve zekâsıyla hâkimiyet kurmuş. Dahası, bir yargıç olarak ünlenmiş.

Corso bir kaşım kaldırdı.

- Yargıç mı?

- Fleury'de ona bu şekilde hitap ediyorlarmış. Bölümler arasında bir anlaşmazlık çıktığında herkesi uzlaştırmış. Ve eğer bir mahkûm verdiği sözü tutmazsa veya yanlış bir şey yaparsa, onu cezalandırmış.

Oldukça ilginç... Corso'ya sezgileri, katilin Sophie'yi ve Hélène'i sapkınlıkları nedeniyle cezalandırdığını söylüyordu; Sophie'nin SM eğilimleri vardı, Hélène ise nekrofilidi...

- Ama senin için en iyisini sona sakladım.

- Nedir? diye sordu Corso kafasını kaldırarak.

- Hapisteyken, Sobieski şibariyle ilgileniyormuş.

Japonca hecelerin Corso'nun beynine yerleşmesi saniyenin dörtte biri kadar bir süre aldı.

- Bondaj mı... demek istiyorsun?

- Kesinlikle. Diğer hükümlülere de iple bağlamayı öğretmiş ve onları bağlayarak cinsel doyuma ulaştırıyormuş, cezaevinde tek eksik buymuş gibi.

Corso, Toulouse'nun getirdiği tüm belgeleri bir araya topladı ve dosyalarının içine yerleştirdi.

- Muhteşem bir iş çıkardın, Ludo. Teşekkürler. Bunların hepsini inceleyeceğim.

- Peki siz, siz ne buldunuz?
- Gidip Barbie'yi bul, sana anlatır.

Polis odadan çıkınca Corso dosyayı açıp yeniden belgelere bakmadı. Aklına başka bir fikir gelmişti. Saate baktıktan sonra -20'yi geçiyordu- Sobieski'yi izlemekle görevli iki adli polisten birini aradı; bu görevi meslekte yeni olan polisler vermişti, (eski hükümlü, tecrübeli polisleri hak etmiyordu) riskli olsa da bu maverin önemli bir kozu vardı: Bir tek onlar, on kilometre öteden polis polis kokmuyordu.

- Neredesiniz?
- Silencio'da, Montmartre Sokağı.

Orayı biliyordu: David Lynch'in dekore ettiği, Le Squonk'tan sadece birkaç blok uzakta, revaçta bir bardı.

- Orada ne halt ediyor?
- France-Culture için bir radyo yayını kaydediyor. Düzenli program yapan sunuculardan biriymiş.
- Ne kadar süreceği belli mi?
- En az iki saat.

Corso, çoktan tabancasını kılıfına yerleştirmiş ve deri ceketini giymişti. Sonuçta haklı olan Jacquemart'dı: Böyle bir alçak taraftan aldatılmaya, alaya alınmaya izin vermemeliydi.

Ve amaca ulaşmak için her yol mubahtı.

Kazan imalathanesi gecenin karanlığında çok net görünüyordu. Bu saatte, Sobieski'nin atölyesi, farklı bir yoğunlukta idi sanki, ölü bir yıldız kütlelerini andırıyordu. Taş döşeli büyük bir bahçeyle çevrili bina, arkasındaki diğer yapılardan uzaktaydı. Sonuçta Paris banliyösünün tam göbeğinde pek rastlanmayan bu ıssızlık, bu gecelik hırsızlığı seçen bir polis için hoş bir karşılamaydı.

İlk kilit ona herhangi bir sorun çıkarmadı, ama bir alarm sisteminin olmasından korkuyordu. Şimdilik, en ufak bir alarm belirtisi yoktu. Kapının girişinde durdu, el fenerim çıkardı ve bir sensor, bir ışık ya da bir kamera var mı yok mu anlamak için mekânı taradı. Görünürde bir şey yoktu ve içeri girmeye karar verdi.

Kapıyı arkasından kapatırken, Sobieski'nin yaşadığı yerde sıkı güvenlik önlemleri alacak türden biri olmadığını düşündü. Tabloları çok pahalıydı, kuşkusuz; ev soygunculuğunun diğer meslekler gibi bir meslek olduğunun da farkındaydı, ancak bir hırsız ve bir katil olduğu halde benzerlerine, suç dünyasına karşı, ait olduğu ve kabullendiği dünyaya karşı güvensizlikten çok dayanışma duygusu içindeydi.

Corso acele etmeden salonları birer birer geçti. Duvarlar, zemin, tavan başka bir şey yoktu. Metal gibi parlak, çıplak ve düz yüzeyler. Sobieski'nin resimlerindeki portreler alacakaranlıkta onu gözleriyle takip ediyordu: travestiler, cankiler, striptizciler... Sanki bu yan karanlıkta, doğal yaşam ortamlarında -ve ahlak dışılık- evrim geçiriyorlardı. Aynı zamanda, yaralı ve ürkmüş bir av hayvanını da çağıştıyorlardı. Berbat bir haldeydiler, ama kısa süren can çekişmelerinde sendeleyerek de olsa hâlâ dirayetle yürüyorlardı.

Yanlarından geçerken onları bakışlarını yakalıyor, boyalı yüz

hatlarını, ağır ve kabuksu makyajlarıyla yan açık gözkapaklarını görüyordu. Kraft kâğıdından tenlerin altında, mavimsi damarlar da uyuşturucu, sefahat ve yıkım dolaşıyordu: Sobieski tarafından bütün günahları bağışlanmış bir lanetliler lejyonu.

Corso ne aradığını bilmiyordu, ama şu ya da bu şekilde, eski hükümlünün gizli yüzünü ortaya çıkarmalıydı. Böyle bir hayatın, şampanya içmekten ve kötü espriler yapmaktan ibaret bir soyтары yaratması imkânsızdı. Sobieski travmalarla, uyuşturucuyla ve sapık dürtülerle yoğurulmuştu; böyle bir yol, ancak karmaşık ve tehlikeli bir insan yaratabilirdi. Savaşmayı ve gizlenmeyi bilen bir caniyi...

Sonunda atölyeye ulaştı. Düşüncesi, bir ipucu arayarak yapılmakta olan en küçük resmin, en önemsiz eskizin izini sürmekti - onu oraya Sobieski'nin bırakmış olmasının ya da kanıtları bulandırmak için bırakılmış olmasının (bu Corso'nun göz ardı etmediği bir varsayımı) pek önemi yoktu. Katilin ruh halinin çizimle ve resimle ifade edilmiş olması önemliydi. Katil bu yolla kendini ele verecekti, Stéphane bundan emindi.

Fenerinin ışığı yardımıyla, sanatçının yapmakta olduğu eserleri gözden geçirmeye başladı; tabloların örtülerini kaldırdı, taslak defterlerini kanıtladı, taşbaskıların saklandığı çizim kartonlarını açtı...

Sonunda, bir köşede, grimsi bir kumaşla özenle örtülmüş 1 metre 70 santimetre boyunda bir tuval gördü. Kumaş hafifçe kaldırdı, fenerinin ışığını henüz kurumuş tablonun üstünde ağır ağır gezdirdi. Şaşkınlıktan donakaldı.

Bu korkunçtu.

Maraziydi.

Muhteşemdi.

Corso elinde olmadan yanm yamalak gülümsedi. Sobieski'nin Sophie Sereys'in katili olduğunu ispatlayan kesin kanıt gözlerinin önündeydi.

Resmi en ince ayrıntısına kadar hayranlıkla seyrederken, Sobieski'nin hayatında gizli bir mantık olduğunu düşündü; resim yoluyla iblislerinden kurtulmuş, yine resim yoluyla yemden yakalanmıştı ve mahkûm olacaktı.

Birden güçlü bir ışık atölyeyi aydınlattı.

- Bunu yapmayacaktın, orospu çocuğu.

Corso arkasına döndü ve şık giysileri içindeki Sobieski'yi gör-

dü: **su misura**⁵² beyaz keten bir takım, ipek cep mendili, İtalyan yaka tek renkli gömlek, pütürlü süet mokasenler...

- Yasadışı izleme, kilit kırarak haneye tecavüz, özel yaşama müdahale. Bundan böyle Étoile Meydanı'nda trafik polisliği yapacaksın, budala herif.

Corso gülümsemeye devam ediyordu, saatine baktı.

- Onun için burada değiliz, Sobieski. Saat 23.45. Bu dakikadan itibaren, Sophie Sereys cinayeti sebebiyle gözaltına alındın.

52."Özel dikim" anlamında İtalyanca sözcük. (ç.n.)

Yarım saat sonra üniformalı bir polis grubu Philippe Sobieski'yi almak ve ifade için 36'ya götürmek üzere taş döşeli bahçeye girdi. Ressam en ufak bir mukavemet göstermedi, tek kelime etmedi ve avukatım çağırmadı. Anlaşılan, tek başma savaşımaya hazırды.

Bu arada, Corso iyi ve kötü haberi -ikisi bir aradaydı- vermek için hemen Catherine Bompert'a telefon etmişti. Öncelikle Le Squonk katilini tutuklamıştı, ama yasadışı koşullar altında. Her ikisi de sorgu yargıcı tarafından kabul edilebilecek istisnalar ve aykırılıklar olduğunu biliyordu, Bompert bu izin belgesini almanın yolunu bulacak ve saatleri değiştirecekti.

Stéphane ayrıca atölyeyi iyice incelemeleri için Olay Yeri İnceleme'yi de aramıştı; şu ya da bu şekilde iki kurbanı ait DNA örnekleri bulmak gerekiyordu. Öte yandan, Corso, Sobieski'nin kurbanlarını öldürdüğü gizli bir yeri olduğundan emindi; ekibinin yapacak çok işi vardı. Mademki ressamın özel hayatının en küçük ayrıntısına kadar girmişlerdi, mutlaka bir iz bulacaklardı.

Şimdilik, Corso elindeki en önemli kanıtı hayranlıkla seyretmekle yetiniyordu. Sobieski'nin suçluluğunu belgeleyen şaşırtıcı kanıtı. Sophie Sereys'i, Poterne des Peupliers Atık Toplama Merkezi'nin yakınlarında bulunduğu haliyle tasvir eden, yeni tamamlanmış bir resimdi. Her şey resimdeydi: kesilmiş ağız kenarları, iç çamaşırlarındaki düğümler, kan çanağına dönmüş gözler; gırtlığın içindeki taşa kadar... Polisler ve katil dışında kimsenin bilemeyeceği o kadar çok şey vardı ki.

Kriminal Büro, resmin yapıldığı zamanı tam olarak tespit edebilecek imkânlarla sahipti. Muhtemelen, sanatçı en az on gün önce, yani Sophie'nin ölümünden birkaç gün sonra resmi yapmaya başlamıştı...

Sobieski'yi odanın bir köşesinde kelepçeledikten sonra, bu marazi eserin hazırlık çalışmalarını, taslaklarını bulmak için aramaya devam etmişti. Ama bununla ilgili bir şey bulamamıştı.

Daha iyisini bulmuştu.

Issız bir arazinin ortasında, korkunç bir şekilde arkaya doğru kavislenmiş bir cesedi tasvir eden bir tablo. Gerçek bir natürmort... Eser henüz tamamlanmamıştı, ama Héléne Desmora kolayca tanınıyordu. Bir kez daha, bol miktarda aynntı vardı; sadece katilin bilebileceği ayrıntılar.

Aslında Sobieski konuyla ilgili bir tablo serisi hazırlıyordu. Le Squonk'un striptizcileri, onlar Sobieski'nin ***Nympha'lanydi***.

Arama yaparken iki farklı düşünce Corso'nun aklını kurcalıyordu. Öncelikle, ressamın hemen hemen hiç önlem almamış olmasını tuhaf buluyordu. İlk cinayetinin tablosunu Olay Yeri İnceleme'nin geleceğini bilmesine rağmen -aynı sabah, Corso ile Barbie ona çok sayıda polisin ertesi gün atölyesine geleceğini söylemişti- kuruması için atölyenin ortasında bırakmıştı ve ikinci resim üzerinde çalışmaya başlamıştı. Diğer düşüncesi, onun psikolojik durumuyla ilgiliydi. Tablolarına dikkatle baktıkça ve onlara hayran oldukça katil ressamın amacının dünyanın en basit şeyi olduğunu düşünüyordu: Bu kızları, resimlerini yapmak için öldürmüştü. Onlara işkence etmesi ve onları öldürmesi yaratım sürecinin bir parçasıydı; suç mahalli gerçek bir dekor olarak kabul edilebilirdi. Sobieski, resme aktarabilmek için tablosunu gerçeklikte sahnelemişti. Bu, performans ile resim arasında kalmış bir eserd.

Şu an için, basit bir tahlil yapıyordu. Jacquemart ona, Sobieski'nin bir psikopat, acıma duygusu ve empatisi olmayan bir katil olduğunu yineleyip durmuştu. Hapiste geçirdiği on yedi yıl kuşkusuz onun bu durumunu daha da ağırlaştırmıştı. Atölyesinin "duvarları dışında" olup bitenlere aldırılmıyordu. Önemli olan tek şey eserleriydi. Ve eski hükümlü, iyi bir konu yakalamak ve kafasının içindekilerle, tuvale yansıtmak istedikleriyle dünyayı uyumlu hale getirmek için her şeye hazır.

Yıllar boyunca, resim, kafasında bir tür cinayet silahına dönüşmüştü. Ya da en azından öldürme esinine. Cinayet ve resim onun hasta ruhunda iç içeydi. Seçilen kurban bir sonraki eserinin taslağından başka bir şey değildi.

Corso, mavileri beklerken Sobieski'yle konuşmaya çalışmamıştı; sorgusunu iyi değerlendirmek istiyordu. Öte yandan ressamın ona cevap vermeyeceğini de tahmin ediyordu.

36'da itiraf edecek miydi?

Böyle bir olasılık yoktu.

Corso bir şeyden emindi: Sobieski sıra dışı bir suçluydu. Yasaları, yargı çarkını ve en kötüsü, medya dünyasını biliyordu. Masum olduğunu söylemek ve yıpratıldığını, taciz edildiğini haykırarak için doyasıya eğlenecekti. Bir sürü destekçisini ayaklandıracığından kuşkusu yoktu: sanatçılar, enteller, politikacılar, onu hapisten çıkartan ve bugün yeniden oraya dönmemesi için mücadele edecek olan herkes.

Polis sirenleri taş avluda yankılandığında, Philippe Sobieski'nin dudaklarında, eski zamanların Japon kadınlannınki gibi siyahlaşmış dişlerini sergileyen sessiz ve kin dolu bir gülümseme belirdi.

Suratının hiçbir derinliği yoktu, âdeta bir maske gibiydi.

- Hayatının en beter aptallığını yapıyorsun.

- Durumu iyi anladın mı? diye ona sordu Corso, yarım saat sonra 36'daki odasında.

Şüpheli sandalyesine çökmüş olan Sobieski dört duvara baktı, gözü önce üstündeki kırma tavana, sonra da parmaklıklı çatı penceresine -Richard Dum'ün intiharından sonra, parmaklıklı pencereler Cinayet Büro'da standart hale gelmişti- takıldı.

- Gerçekten de dalıp gittim herhalde.

- Hayatının diğer yansını delikte geçirmeye gidiyorsun.

Ressam omuzlarını silkti. 36'ya gelişi tantanalı olacağı için üstünü değiştirmek istemişti. Kenarlarında altın renkli şeritler bulunan bir eşofman takımı giymişti, kuşkusuz meşhur bir markaydı ama tam da ona uygun bir hava, kodesin yolunu tutmuş bir pezevenk havası veriyordu. Eşofman üstünün önü çıplak göğsüne kadar açıktı ve altın zincirleri, bir rap şarkıcısının değersiz metalleri gibi gün ışığında parlıyordu. Kaplan desenli şeridi olan gri borsalinosu yüzünün yansını gizliyordu.

İşaretparmağının ucuyla, abartarak şapkasının kenarını yukan doğru itti ve konuştu:

- Sen ve ben, aynı dünyanın insanıyız, Corso, öyleyse gözümü korkutmaya kalkma ya da her ne halt yapıyorsan yapma. Aslında parti yeni başlıyor.

Corso cevap vermeden bilgisayarını açtı.

- Ad, soyadı, adres, doğum tarihi, dedi, ifade tutanağı için yeni bir belge açarken.

Sobieski donuk bir sesle soruların yanıtladı. Stéphane cinayetlerin işlendiği gecelerde nerede olduğunu sorunca ilk verdiği yanıtı tekrarladı: 16 Haziran'ı 17 Haziran'a bağlayan geceyi Junon Fonteray'le geçirmişti, 1 Temmuz'u 2 Temmuz'a bağlayan gece ise Diane Vastel'le birlikteydi.

Corso ellerini masanın üstüne koydu ve onunla inatçı bir çocuğu ikna eder gibi yavaş yavaş konuştu:

- Sobieski, mantıklı olman lazım. Atölyede bulduklarımız ile senin taraklarının söyledikleri birbirini tutmuyor.

- Yine de gerçek bu.

- Junon, bu olayda neyle karşı karşıya olduğunu anlayınca ifadesini geri alacaktır.

- Onu korkutmaya çalışabilirsiniz, ama bu işe yaramayacaktır. O ufaklık akıllı ve yürekli bir kızdır.

Corso'nun aklında özellikle kendinden çok emin üniversiteli bir kız kalmıştı. Sobieski'nin tablosunu burnuna dayayınca, bir balon gibi sönecekti.

- O halde başka şeylerden bahsedelim. Eğer 16 Haziran'ı 17 Haziran'a bağlayan geceyi Junon'la geçirdiyse, Poteme des Peupliers Atık Toplama Merkezi'nin yakınında bulunan cesedi, tam bulunduğu pozisyonda tasvir eden kurbanın resmini ölümünden sonra nasıl yaptın? Onu bağlayan düğümleri ve gırtlığındaki taş bile resmetmişsin. Bu ayrıntılar duyurulmadı, olay yerinin fotoğrafları hiçbir yerde yayınlanmadı. Sadece katil bu ayrıntıları biliyordu. Buna ne cevap vereceksin?

- İlham gücüm.

- Daha inandırıcı bir şeyler bul.

- Gazetelerde çıkan yazılan okudum, Web üstünden bilgi topladım. Geri kalanı ise sadece benim çıkarımlarımdır.

- Yeteneğini boşa harcamışsın, polis olmalıydın.

- Gazeteciler kızın iç çamaşırlarıyla bağlandığını yazmıştı. Ellerinin arkadan bağlandığım tahmin etmek çok zor olmasa gerek.

- Birbiriyle bağlantılı bu bağların boyna bağlı olduğunu ve en ufak bir harekette boğulmaya yol açacağını yazan olmadı.

- Eğer SM konusunda biraz bilgin olsaydı, bunun klasik bir bağlama şekli olduğunu bilirdin.

- Katilin SM konusunda bilgili olduğu söylenmedi.

- Sen aptal mısın, yahu? Herif striptizcileri seçiyor, kızları bağlamak için onların iç çamaşırlarını kullanıyor, yüzlerini hacamat ediyor. Vasat sapkınlığın kitabında vardır...

- Çizdiğin düğümler katilin düğümlerinin tıpatıp aynısı.

Sobieski'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

- Resmim o kadar belirgin değil. Ben düğümleri çizmedim. Objektif bir kanıt elde etmek için bir fırça darbesi bile atamazsın.

Corso herife sille tokat girişmek istediye de bunun yerine bilgisayarın klavyesine sımsıkı yapıştı.

- Ya yüzdeki yaralar? Katilin açtığı yaraların aynısını çizmiş olmanı nasıl açıklayacaksın?

- Bu komediye bir son ver, Corso. Resmimde, surat profilden ve tam olarak nasıl görünüyor? Kocaman açılmış bir ağız.

- Sophie Sereys'in yarası.

- Ben sadece Edward Munch'un **Çılgılık** tablosunu düşündüm. Ve bana göre, senin katil de aynısını düşünmüş.

- Neden Goya değil?

- Art niyetini anlıyorum... Doğru ya, **Pintura roja**'lar atölyemde duvara asılı.

- Doğru, evet. Ama sadece bu değil, Sobieski. Senin sorunun, birçok şeyin seni katil olarak göstermesi: kurbanlarla yatıyordun, Le Squonk'un kulislerinde fink atıyordun, ayrıca şibariye meraklısın...

- Bütün bunlar suçlu olduğumu göstermez.

- Belki, tabii hepsini ayrı ayrı göz önünde bulundurursan. Ama hepsi bir arada olunca iş ciddileşiyor, öyle değil mi? Özellikle on yedi yılını hapiste geçirmiş bir adam için.

- Bedelini ödedim ve ıslah oldum.

- Senin o dönemde işlediğin cinayet bugünkülerle benzerlik gösteriyor ve...

- Hayır. Bunu daha önce konuştuk. O cinayetin Sophie ve Hélène'in katledilmeleriyle hiçbir ilgisi yok. Kahrolası, bu yolda duvara toslayacaksın. Amirlerinle başının derde girmesi dışında eline bir şey geçmeyecek.

Polis gülümsedi.

- Seni taciz etmekten bana dava mı açacaksın?

- Ben değil, Corso. Dostlarım, destekçilerim, hapisten çıkmam için mücadele etmiş herkes.

- Çok korktum.

Sobieski öne doğru eğildi. Çok ince, kıpır kıpır kaşları vardı. Karşı çıktığında hayır, onayladığında evet dercesine onlan eğip büküyordu. Bompert bu tür kaşları "hela çatısı biçimli kaşlar" olarak adlandırır.

- Dalga geçme Corso, mayın tarlasında ilerlediğini benim gibi sen de biliyorsun. Kanıtlarının hiçbir değeri yok, tutuklanmam tamamen yasadışı, tüm bunlar elinde patlayacak.

- O halde neden avukatını aramıyorsun?

Sobieski kendinden emin muhabbet tellak pozisyonunu aldı. Bacaklar ayrık, bir dirsek masanın üstünde, saçma sapan sözlerinin önemli olduğu hissini uyandırmak için gövde hafifçe öne eğik.

- Zamanım var. Ne olursa olsun, en başından beri yöntemin yasadışı. Daha önce gerçek bir suçluyla karşılaştın mı hiç, kendine bir sor.

Corso'nun kafasında bir ışık yandı.

- Ne demek istiyorsun?

- Neden saat 23'te eve döndüm, bir fikrin var mı?

- Çünkü radyo yayının sona ermişti.

- Yayınım gece yansı bitiyor, tatlım. Eve döndüm, çünkü alarm sistemim harekete geçti.

- Ne sistemi?

- Atölyeme yerleştirdiğim; o kadar gizli bir yerdeki sen bile fark edemedin.

Corso'nun boğazı kurumaya başlamıştı; bir analiz hatası daha. Hapishane sadece paranoyaklar yaratıyordu.

- Benim alarm sistemim çalmaz, ışığı yanmaz, sadece beni arar. (Corso'ya göz kırptı.) Eğer bir pislik içeri girmeye kalkışırsa, sorunu bizzat ben hallederim.

- Nereye varmaya çalışıyorsun? Seninkine karşı her zaman benim sözüm geçerli.

- Hiç de öyle değil, Corso, çünkü alarm sisteminde kameralar davar.

Corso'nun bu kez midesine kramp girdi. Bompard olsun olmasın, bu gece gezintisinin kaydını yasal zemine oturtmak güç olacaktı.

- Avukatım zaman göstergeli kayıtlara doğrudan ulaşabiliyor. Bu sabah onun için iyi bir vurgun olacak. Sonuçta her gün eli dönunun içinde otuzbir çeken bir polis ele geçmiyor.

Corso ses tonunu değiştirdi:

- Kokuşmuş enayi dümbeleği, bana karşı üstünlüğü ele geçirmek için olmadık bahaneler bulmaya çalış çalışabildiğin kadar. Yine de resimlerin geçerli kanıtlar olarak kalacak. Yargıcın davayla birleştirmekten zevk alacağı kanıtlar.

- Dosyaya konulması gereken başka öğeler de var, Corso, tıpkı kurbanı olduğum şu yasadışı arama gibi. Bir kez daha söylüyorum, çok daha ihtiyatlı olman gerekirdi. Sobieski, işini bilen biridir. Ben, yaşamında bir kez pislige bulaşan ve bağışlanmak isteyen herkes için bir sembol, bir umut elçisiyim. Kamuoyu benden yana ve inan bana, bu senin zıvalıklanndan çok daha önemli.

Corso'nun hafızasında bazı isimler canlandı: Omar Raddad, Cesare Battisti... Sivillerin müdahil olduğu davalardan daha kötü bir şey yoktu. Genel karmaşayı daha da artırmaktan başka bir

işe yaramazdı. Fransa'da hâlâ Jacques Mesrine'i savunan ve onun ölümü için polisi suçlayan sesler vardı.

- Bu durumda, diye karşılık verdi Corso, tanıklan biraz sarsıp silkelememiz gerekecek.

Sobieski'nin suratı kasıldı. Dudaklan titredi; onlar da kıpır kıpırdı, iyi niyetli bir gülümseme şimşek hızıyla son derece tehlikeli, acımasız bir ifadeye dönüştürüyordu.

- Junon'a da, Diane'a da ilişme, orospu çocuğu. Yoksa...

- Yoksa ne? Ne tür bir tehlikeyi göze aldıkların anlamalan gerekiyor. Aksi takdirde, sen batarken onlar da batacak, hepsi bu. İşte, **bad** âoy'larla yatmanın neticesi.

Sob la Tob yeniden gülümseyiverdi. Hep aynı değişkenlik. Çukur gözlerinin derinliklerinde deliliğin ışıltısı görülüyordu.

- Kaygılanmakla hata ediyorum, diye mırıldandı. Hapiste, senin gibi saygısız, kötü niyetli insanlarla karşılaştım, düzinelercesini alt ettim.

- Kulağıma çalındı, evet. "Yargıç"... Bu da, senin aleyhine kullanılacaktır.

- Sen neden bahsediyorsun?

- Boş ver. Ne olursa olsun, kastinge uygun bir suratın var, inan bana. Gün içinde yargıcın karşısına çıkacaksın ve tutuklanacaksın.

- Sana bir iyilik yapacağım, diye fısıldadı ressam, bar tezgâhındaki bir sarhoş gibi masanın üstüne dirseğini koyarak. İnsanları harekete geçirmeden önce, resmime iyi bak. Çözüm orada.

- Ne çözümü?

- Sen iyi bir polissin, diye alaycı bir tonda konuştu. Sana güveniyorum. Sonunda gerçeği göreceksin. Tam anlamıyla masumken bu resmi nasıl yapabildiğimi anlayacaksın.

Corso şaşırıldı; bu laflarının gerisinde başka bir şey olduğunu seziyordu.

Şüpheli ayağa kalktı. Lağımlar prensi yeniden kibirli tavırlarını takınmıştı.

- Ama acele et, dedi Corso'ya son bir kez göz kırparken. Unutma: Sobieski, işini bilir.

- Durum iyi mi, kötü mü?

Bompart çoktan, gün içinde yeni bir basın toplantısı düzenlemeyi planlamıştı. Ağzlarının paylarını verip gazetecileri susturmak ve halkı yatıştırmak için resmi bir açıklamaya bel bağlıyordu. Çalışma masasının önünde ayakta idi, Corso da onu sakinleştirmeye ve biraz daha zaman kazanmaya çalışıyordu.

- Durum iyi, dedi Corso, ama...

- İtiraf etti mi?

- Hayır... ve bazı sorunlar var.

- Ne sorunu?

Birkaç kelimeyle, Corso ona alarm sisteminden ve kameralardan bahsetti.

- Lanet olsun, dedi dişlerinin arasından, ıslığı andıran bir sesle.

Cinayet Büro müdürü, Corso'nun gece aramasıyla ilgili izni çoktan almıştı. Ama burada, tamamen başka bir şey söz konusuydu; bir şüphelinin evine zorla girme.

- Hemen öfkelenme, dedi Corso, onu yumuşatmaya çalışarak, pazarlık yapabiliriz.

- Ya öyle mi? Tam olarak kiminle?

- Sobieski ve avukatıyla. O kaçık, tanıklarını, Junon Fonteray ile Diane Vastel'i sıkıştırmamızdan korkuyor. Kadınlar takasta işimize yarayabilir.

- Nerede olduğunu sanıyorsun? Bir rehine kurtarma pazarlığında mı?

- Ne demek istediğimi anlıyorsun.

Bir sessizlik oldu.

- Bu durumda basın açıklaması yapamam, dedi; hayal kırıklığına uğramıştı.

- Bugünü bana ver. Başka bir şey bulacağım. Ekibim herifin atölyesini, banka hesaplarını, sevgililerini didik didik inceliyor. Sobieski bize daha sonra da dava açabilir, ama suçlama güçlü olursa önemi kalmaz.

Bompart cevap vermedi, kuşkulu görünüyordu.

- Sana bu gece dikkate değer bir şeyler bulacağımızı söylüyorum.

- Tanrı ne muradın varsa versin.

Corso, Krishna'nın odasına gitti. Tek eleştiri bile yapılamayacak bir tutanağın nasıl yazılacağını bilen Krishna, idari dil konusunda uzman olmakla yetinmemişti, hukuk diploması vardı ve prosedür konusunda da eline kimse su dökemezdi.

Kısaca onu bilgilendirdikten sonra, Corso özellikle belirtti:

- Aman dikkat, bu sadece bir müsvedde.

- Ne demek istiyorsun?

- Hiçbir şey yollamıyorsun, tutanağı kimseye göstermiyorsun.

Bu vakada nereye gidiyoruz bilmiyorum.

Krishna gözlüklerinin ardında, bir geometri defterine benziyordu: çember ve kare, kel kafa ve kemik çerçeve. Bildiği yoldan ayrılmayı sevmiyordu.

- Anlamıyorum. Bir şeyleri göze mi alıyoruz?

Corso eliyle yüzünü sıvazladı.

Barbie kâtibin ofisine hızla daldı.

- Burada ne halt ediyorsun? diye sordu Corso; sinirlenmişti.

Sobieski'nin atölyesinde olman gerekmiyor mu?

- Oradan geliyorum. Bitirdik sayılır.

- Bu kadar çabuk mu?

- Evet, bu kadar çabuk.

Barbie'nin suratı asıktı, gözleri kaygılı, yanakları kıpkırmızıydı.

Kısa bir süre Krishna'ya baktı, sonra Stephane'a döndü.

- Bir saniye gelir misin?

Koridorda, ufak tefek kadın polis gerçeği itiraf etti.

- Hiçbir şey yok, dedi alçak sesle; sanki zorlukla nefes alıyordu. Kriminal polis de Sobieski'nin evinde onu suçlayabileceğimiz bir parmak izi bulamadı. Eğer Sophie ve Helene'le yatıyorsa, bunu kendi evinde yapmıyordu.

- Hiç kan izi yok mu?

- Maalesef.

- Ya mengene?

- Söküldü ve incelenmek üzere götürüldü. Ama daha oradayken mengene ultraviyole ışıkla tarandı ve hiçbir sonuç alınamadı.

- Başka bir atölyesi daha olmalı, bu kesin. Banka hesaplarım inceledin mi?

- Başladım, ancak arama gecenin sonundan sabaha dek sürdü.

- Yeniden hesaplara dön. Bir mekân kiralamış ya da bir yer satın almış olmalı.

- Sırası gelmişken söyleyeyim, Mathieu Veranne'la da temasa geçtim, Sobieski'yi tanımıyor.

Marquis de Sade'in pisibalığını andıran suratu Corso'nun gözünün önüne geldi. Eğer bu herif Sobieski'nin adını bile duymadıysa, eski hükümlü ile Paris'in bondaj çevreleri arasında bir bağlantı yok demektir. Anlaşılan, Sobieski tek başına -ve kendi kurallarına göre- hareket ediyordu.

- Atölyesinde SM malzemeleri buldunuz mu?

- En ufak bir ip parçası bile yok.

Normalde hep atak davranan Barbie kararsız görünüyordu; zafer çılgınlıklarım çok çabuk atmışlardı. Hatta belki de, Sobieski'yi tutuklayarak çok ciddi bir hata yapmışlardı...

- Stock?

- Adamın yakınlarını, dostlarını sorgulamaya devam ediyor, ama seks hayatı dışında, herif kusursuz görünüyor.

- Ludo?

- Hâlâ arama işinin başında, toplanan şeylerin kanıt torbalarına konulmasına nezaret ediyor...

- Sobieski'nin avukatından haber var mı?

-Hayır.

Neden bu pislik herif köpeğini hâlâ üzerlerine salmamıştı? Mistlemede bulunmak için neden bekliyordu? Avukatın elinde, Corso'nun yasadışı arama yaparken kaydedilmiş görüntüleri vardı, müvekkilini serbest bırakırmak için çoktan 36'ya gelmiş olması gerekirdi.

Avukat harekete geçmediyse, aldığı talimat bu yöndeydi. Sobieski bir şey bekliyordu; ama ne?

- Sen hesaplarınla ilgilen, bana bir ipucu bul. Tablolar nerede?

- Tablolar mı?

- Sophie ile Hélène'in resimleri.

- Kriminal Büro'da, sanırım.

Corso laboratuvara yöneldi. Avluyu geçti, yeni bir merdiven çıktı ve Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Bürosu'nun, eski yıllara ait bir tür suç müzesini andıran koridoruna girdi.

Sobieski'nin cümlesi kafasının içinde dönüp duruyordu: **“Resmime iyi bak... Çözüm orada.”** Bu salak resmine bir mesaj giz-

lemiş olabilirdi; ya masumiyetini kanıtlayacak ya da tam tersine, durumunu daha da ağırlaştırarak bir şey.

Corso, Jardin des Plantes'ın köhne laboratuvarlarından birini andıran Kriminal Büro'nun ana salonuna girdi. Laboratuvar tezgâhları, Bunsen bekleri, modern bir görünüm katmak için birkaç santrifüj cihazı: **CSI** tarzı fütüristik bir yer olmaktan hayli uzaktı.

Bilgisayarlarıyla ve mikroskoplarıyla uğraşan teknisyenleri çabucak selamladı. Kriminal polisi hiç anlayamamıştı, buraya geldiğinde baş ağrısından başka bir şey hissetmiyordu.

Beyaz önlüklü bir adam onu karşıladı; Playmobil bebeklerinin gibi san saçlar, ürkek geniş bir surat, blok flüte benzeyen beden, sahada çalışmaya kesinlikle uygun olmayan bir tip.

- Ben Komiser Philippe Marquet. Nasıl yardımcı olabilirim?

Corso kendini tanıttı ve Sobieski'nin tablolarını görmek istediğini söyledi.

- İncelemeleri devam ediyor. Beni takip edin.

Başka bir odaya geçtiler. Ayakları, çökmüş parke latalarına takılıyordu. Ortam, 1970'lerin sonlarındaki fizik-kimya laboratuvarlarını andırıyordu.

Sophie'nin resmi metal bir şövalenin üstüne sabitlenmişti. Resmin çevresinde dolanıp duran iki teknisyenden biri, uzun zamandan beri tanıdığı Nicolas Laporte'tu, sık sık çalıştığı, zeki, işini bilen, ama sendika üyesi ve son derece huysuz bir koordinatördü; kesinlikle Corso'nun tarzı değildi.

- Ne öğrendik? diye sordu.

- Özel bir şey yok. Yaptığımız yağlıboya ve vernik analizlerine göre, Sobieski resmi muhtemelen bir hafta önce tamamlamış.

Demek ki Sobieski çok iyi bildiği cinayeti resmetmişti, tamamlaması da belki iki ya da üç gününü almıştı. Ardından, Hélène Desmora'mın cinayetini hazırlamış -eserin eskizi- sonra eyleme geçmişti. Tüm bunlar tutarlıydı, ama şüphelinin sözleri hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu: **"Çözüm orada..."**

- Bana tüm söyleyebileceklerin bu kadar mı? diye sordu, dikkatle resmi incelerken.

Laporte, Corso'nun dinlemediği bir dizi teknik açıklama yaptı. Polis "natürmort"un üzerine eğilmiş, en ufak ayrıntıyı yakalamaya konsantre olmuştu.

Sobieski hiperrealist bir resim yapmıştı; bedeninin kavislenmiş ürkütücü görüntüsü, öldürücü bağlara dönüşmüş iç çamaşırlarının bükümü, kocaman bir yarayı çağrıştıran ağız, betonun üstü-

ne dağılmış saçlar... Ressam hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı; sivri köşeleri görünen, gırtlaktaki taş, kaburgaların her an eti delecekmiş hissi uyandıran çıkıntısı...

- Bu ne, şu sağdaki şey? diye sordu.
- Hangi şey?
- Siyah bölge, şuradaki.

Corso, tablonun sağ alt kısmında, dikey olarak yerleştirilmiş tuhaf şekli işaret ediyordu, ne toprağa ne de betona benzeyen ve resmin bütünüyle çelişen bir unsurdu.

Laporte gözlüklerini taktı ve çok daha yakından baktı.

- Kahretsin, dedi doğrulurken.
- Ne?

Gözlüklerini çıkardı ve birkaç saniye boyunca Corso'ya baktı. O anda, polis de anladı.

- Biz bittik, dedi Nicolas Laporte, lafi fazla uzatmadan.

Corso, Barbie'yi odasına çağırdı.

- Kurt meyvenin içinde.

- Anlamadım, dedi kadın polis.

- Sobieski cinayet sahnelerini **in situ** resmetmemiş, Olay Yeri İnceleme'nin fotoğraflarından hareketle tasvir etmiş. Onun modelleri OYİ'nin çektiği fotoğraflar olmuş. Hatta suç mahallinde bulunan OYİ teknisyenlerine ait polipropilen bir çantayı da belli bir açıyla resmetmeye özen göstermiş.

- Demek istediğin...

- Biri bu resimleri ona verdi ya da sattı.

- Kendini aklamak için bu ayrıntıyı pekâlâ tasvir etmiş olabilir.

- Hayır. Laporte'la birlikte Sobieski'nin kopyaladığı klişeyi bulduk. Şüpheye yer yok.

Sorguya alınacak ilk adam, geçen 17 Haziran'da Poterne des Peupliers Atık Toplama Merkezi ile Saint-Denis'deki boş arazide görev yapmış OYİ fotoğrafçısı Benjamin Nguyen'di, 29 yaşındaydı ve dört yıldan beri OYİ'de polis memuruydu. Nicolas Laporte ona kefil oluyordu, ama yine de sıkı bir sorgudan geçirilecekti.

Diğer tarafta, Barbie dijital dosyaları araştırıyordu; dokümanlarda yapılan her inceleme belleğe kaydediliyordu. Kimin ne zaman, hangi gün ve saat kaçta söz konusu klişelere baktığı öğrenilebilirdi. Ama Corso daha ziyade, emniyet bünyesindeki bir pisliğin kâğıda basılı kopyaları gizlice satmış olabileceğini düşünüyordu. Basıldıktan sonra, fotoğrafların izini sürmek imkânsızdı.

Büyük lokma, Bomek'in adamlarını sorgulamak olacaktı. Öncelikle Sophie Sereys'in fotoğrafı satıldığında soruşturmayı yürüten onlardı. O halde pisliğin aralarından biri olma ihtimali güçlüydü.

Oysa diğer klişe, yani Hélène Desmora'nın resmi daha sonra sa-

umuşn. **BU** durumda, bütün OYİ bürosundan, Bomek'in adamlarından ve neden olmasın, Corso'nun ekibinden de şüpheli edilebilirdi...

- Onları tanıyor musun?
- Bazılarım.
- Temizler mi?
- Bundan asla emin olamazsın.

Corso kadercisi bir tavırla kafasını salladı. Soruşturmanın başından itibaren, polislerden biri bir numaralı şüpheli haline gelmiş kişiyle temastaydı. Bu da, büyük olasılıkla Sobieski'nin katil olmadığını bir göstergesiydi. Corso şimdilik bunu düşünmek istemiyordu.

- Paranın kaynağına ulaşmamız lazım.
- Ne demek istiyorsun?
- Sobieski bu fotoğrafları satmış aldı. Onlar için para ödedi. Paranın bir yerlerde iz bırakması lazım.

- Sen ne sanıyorsun? Kamu hâzinesine virman yaptığını mı?

Barbie haklıydı. Tüm bunlar gizlice ve nakit olarak yapılmıştı.

- Yine de herifin banka hesaplarını kontrol et. Bizimle alakalı tarihlerde yüksek meblağlarda para çekmiş olabilir.

Kadın polis kuşkuluydu; Corso da. Her şeyden önce bu skandal emniyetin duvarları içinde kalmalıydı. Corso boğayı boynuzlarından yakalamaya karar verdi, yani Sobieski'yi taşaklarından yakalamalıydı.

- Birazdan dönerim, dedi fazla bir açıklama yapma gereği duymadan.

Merdivenleri bir çırpıda indi ve kendini bir kez daha Adli Polis binasının avlusunda buldu. Sobieski, Adalet Sarayı'nın bodrumundaki nezarethanedeydi. Gözaltı süresinin bitiminde, ona suçlamada bulunacak yargıç tarafından dinlenecekti. Sadece o zaman "transfer" edilebilirdi (polisler biraz özel bir dille konuşuyordu), yani doğrudan tutukevine yollanabilirdi.

Corso X-Ray cihazlarından geçti, kapılar aştı, mimarisi demir parmaklıklardan oluşan yeraltı zindanların ardında bıraktı. Pencere, kapılar, dehlizler, şüpheliler hücrelerine kısa bir yolculuk yaparken ufak da olsa bir soruna yol açmaları ihtimaline karşı her şey son derece korunaklıydı.

Hücresinde, kenarlarında altın rengi şeritler bulunan beyaz eşofmanı hâlâ Sobieski'nin üzerindeydi, ama şapkası artık yoktu. Sanki kafası yan yana küçülmüş gibiydi. Kaşlarını çatıyordu -hâlâ hela çatısı gibiydi- duyduğu öfke ve hayal kırıklığı yüzünden ahundaki kınşıklıklar iyice derinleşmişti.

- O fotografian nereden buldun?

- Neden söz ediyorsun?

Sol şakağı morarmış, sağ yanağı şişmişti. Eşofman ceketinin yakası kan lekeleriyle kaphıydı. Aynasızlarla yeniden buluşması epey çetin geçmişti.

- Aptala yatma, diye emretti Corso yanma otururken. Sophie Sereys'in Poterne des Peupliers'deki fotoğrafı ile Hélène Desmora'nın ıssız arazideki fotoğrafını bir yerlerden edindin. İlkinde orada görev yapan OYI'nin çantasına kadar her şeyi kopyalamakla yetindin.

Sobieski, zorlukla araladığı ağızındaki dişlerini ve kanlı dişlerini sergileyerek kocaman gülümsedi.

- O benim sağlık sigortam.

- O resimleri nasıl elde ettin? Sana adalete engel olmaktan ve memura rüşvet vermekten dava açabilirim.

- Korkudan ödüm patladı. Beni iki cinayet sebebiyle buraya tıktın. Yarın sabah beni serbest bırakmak ve polis memurlarının ay sonunu getirmek için ne tür yollara başvurduklarını herkese açıklamak zorunda kalacaksın. Corso, beni üzüyorsun. Şimdi senin için acil olan tek bir şey var, o da kendi kıcını kurtarmak.

Neon ışıklarının altında, Sobieski'nin yüzündeki gölgelenmeler siyah sarkıtları andırıyordu. Kapının camından, Corso onları dikkatle izleyen gardıyanı görebiliyordu. Anlaşılan Sobieski yeterince huysuzluk etmişti.

- Onları kaçta satın aldın?

- Neden? Bana teklif edeceğin başka fotoğraflar mı var?

- Cevap ver.

- Hepsinin bir fiyatı var, Corso. Günümüz piyasasında, bir polisin dürüstlüğü satm alınmayacak kadar pahalı değil.

- Onları sana kim sattı, lanet olası?

- Ben bir muhbir değilim.

- Bir polisi mi koruyorsun?

Sobieski öne doğru eğildi. Yakından cildi bir meşin gibi parlaktı. Dış dünyanın saldırılarına maruz kalmamak için uzun yıllar önce kendini yeniden kapatmış bir beden.

- Fleury'de benimle ilgili araştırma yaptığını biliyorum. Orada bana "Yargıç" diyorlardı. Sebebini sana söylediler mi?

- Çünkü aptalca kurallarına saygı göstermelerini istiyordun.

- Benim koyduğum kurallar.

- Bu kurallar polisler için de geçerli miydi?

-Benimle uzlaşan polisler için, evet. Onlar benim korumam altındaydı.

Corso, herifi duvara yapıştırmamak için kendini tuttu.

- Eğer suçsuzluğunu kanıtlamak istiyorsan, bize isim vermek zorundasın.

Sobieski içten bir kahkaha patlattı.

- Suçsuzluğumu kanıtlamak mı? Tek suçlu, bana o resimleri satan kişidir. O kişiyi bulacağından kaygı duymuyorum, ama ben onu sana ispiyonlamayacağım.

Corso ne cevap vereceğini bilemedi.

- Senin tek gerçek sorunun var, diye devam etti Sobieski, uysal bir ses tonuyla, o kadınları ben öldürmedim. Kazık gibi dikilip durma Corso, Paris'in alay konusu olmadan beni serbest bırak-san senin için iyi olur.

Corso, pisliğin gırtlığına sarılmamak için insanüstü bir çaba sarf etti.

- Senin bu olayla hiç ilgin olmadığını farz edelim, öyleyse neden bu fotoğrafları satın aldın? Neden onların resimlerini yaptın?

- Bu tarz şeyler bana ilham veriyor. Onlar benim dünyam.

Corso ayağa kalktı ve sesini kontrol etmeye çalıştı:

- Sana şu kadarını söyleyeyim, Sobieski. Tanıkların, şahitlerin, 36'daki polislerle olan bağlantıların, hayranların, hiçbiri seni kurtaramaz. O kızları senin öldürdüğünü biliyorum ve bu cinayetlerin bedelini ödeyeceksin, sana bu konuda söz veriyorum.

36'ya dönünce Barbie'yle karşılaştı; daha doğrusu Barbie yolu- nu kesti. Kadın polis, neredeyse zorla onu son katın çatısına sürükledi ve özenle kapıyı arkalarından kapattı. Peşlerinden gelen var mı, anlamak için birkaç saniye kapının ardında bekledi.

Eğilimli çinko çatının üzerinde ayakta duran Corso bir sigara çıkardı, bu aşın tedbir karşısında şaşırmişti.

Barbie ona doğru yürüdü; boyu ancak Corso'nun göğsüne geliyordu ama çatının eğimi bu farkı daha da artırmıştı.

- Sobieski'nin banka hesaplarım inceledim. Hiçbir şey çıkmadı, ama anlaşılan çok zengin. Ne kredi kartı ne de çek kullanıyor. Sadece yanında önemli miktarda nakit taşıyor. Yani bu ipucunu unutabiliriz. Fotoğrafların parasını ne zaman ve nasıl ödediğini öğrenmek imkânsız.

- İşte bir iyi haber daha.

- Sobieski'nin cep telefonu olmadığı hatırlıyorsun değil mi?

- Bir an bile inanmadım.

- Yanılıyorsun. Stock'a göre, iletişim kurmak için eski usul

yöntemler kullanıyor. Mesela, 11. Bölge'de Saint-Maur Sokağı yakınlarında küçük bir kafe var, adı Denizatı, ona ulaşabilmek için oraya mesaj bırakabiliyorsun.

- Bunu nasıl öğrendin?

- Yine Stock. Kısacası, oraya gittim ve on beş gün önce polise benzeyen biri, Sobieski'ye mesaj bırakmış mı, öğrenmek için mekân sahibini biraz sıkıştırdım. Patronun hafızası biraz bulanıktı, ama iki kez bir adamın geldiğini hatırladı, ilk kez iki hafta önce uğramış ve ardından da birkaç gün önce gelmiş...

- Eşkâlim verebildi mi?

- Kızıl san kıvrıcık saçları olan sınık gibi uzun biriymiş. Güneyli aksam varmış ve ragbiden başka bir şey konuşmuyormuş. Bu sana birini hatırlattı mı?

- Tam bir kâbus.

Notre-Dame'm hemen dibinde, Saint-Michel Köprüsü ile Petit-Pont-Cardinal-Lustiger arasında, zaten Cité Adası'yla iki kola ayrılmış olan Seine Nehri biraz daha inceliyordu. Geniş ve güçlü nehrin yerini, küçük bir ırmak alıyordu; kıyıların çevreleyen toprak tabyalara bağlanmış, bu dar ve mahrem nehir koluna kanal havası veren mavnaların tesadüfen hep de birkaç tane olduğu küçük bir ırmak.

Corso, Bompert'ı "kriz toplantısı" için çağırılmış, amiri de onu ilginç bir konuşma olacağını düşünerek hemen dışarıya, Quai des Orfèvres'e götürmüştü. Polis durumu özetlemiş ve Bompert da yürüyerek konuşmaya karar vermişti. Turistlerin, paten sevdalılarının ve antiterör askerlerinin arasından geçerek Notre-Dame'in ön avlusunu arkalarında bırakmışlar, ardından da Petit-Pont'un üstünde durmuşlardı; buranın günah çıkarma kabinini andıran ve duruma da oldukça uygun düşen bir havası vardı.

- Tam bir kâbus, diye yineledi sigarasını yakarken.

- Hayır, bir planım var.

- Böyle böyle yeterince aptallık yaptın.

- Beni dinle. Yarın Sobieski'yi serbest bırakıyoruz. Ama önce, onunla bir anlaşma yapacağım.

Bompert şaşkınlıkla ona baktı.

- Pazarlık yapacak durumda olduğundan emin misin?

Corso onu duymazdan geldi:

- Şu fotoğraf olayı en önemli kanıtımızı boşa çıkardı, ancak bu cezayı da gerektiren bir konu.

- Özellikle de Ludo için.

- Sobieski için de aynı şey geçerli. Memura rüşvet verme, ka-

nıtları çalma ve daha bir sürü şey. Benimle anlaşma yoluna gitmezse hapse geri dönecek.

- Sanki başımızda yeterince dert yok. Sol Yaka'nın tüm entellerini ve Sağ Yaka'nın gazeteci bozuntularını öfkeli hale getireceksin, lütfen.

Corso onun kolunu sıktı.

- Onu hücredeyken gördüm. Güçlüymüş gibi davranıyor, ama hapse geri dönme düşüncesi onu çok korkutuyor. Ona dosyayı kapatmayı teklif edeceğiz. Biz de hem onu rahat bırakacağız hem de Ludo'nun kışım kurtaracağız.

Bompert ona göz ucuyla baktı; gemisinin pruvasında duran bir kaptan gibi iki eliyle korkuluklara tutunmuştu.

- İşe yarayacak mı?

- Evet, kesinlikle. Fotoğrafları, tabloları, her şeyi unutuyoruz ve sıfırdan başlıyoruz.

- Ya tutanaklar?

- Onlar hâlâ Krishna'da.

- Peki savcı?

- Ona çok hızlı gittiğimizi ve Sobieski'yi yargıcın karşısına çıkarmak için elimizdeki delillerin yetersiz olduğunu söyleyeceğiz.

Bompert, Saint-Michel Köprüsü yönüne, Seine Nehri'ne baktı. Akşam oluyordu, koşullar farklı olsa manzara çok hoş görünebilirdi. Corso da vaftiz annesine bakıyordu: Polislerin kraliçesi bir zamanlar güzel bir kadındı, ama üzerinden çok zaman geçmişti. Zaman ve cinayetler. Geçen yılların verdiği zarara cinayetler, tecavüzler, uyuşturucu kaçakçılığı da eklenmişti... İnsanoğlunun kötülükleriyle uğraşa uğraşa Bompert hem içinin hem de dışının güzelliğini yitirmişti. Hayal kırıklıkları sabrını taşımış, umutsuzluk onu yiyip bitirmiş, Le Pen'e oy veren ve ölüm cezasının geri gelmesini isteyen acılarıyla dolu birine dönüşmüştü. Yaşın yaptığı tahribat, ruhunu yaşadığı çöküntü...

Onu göz ucuyla izlerken, Corso, ilk birlikte oldukları zamanı hatırlamaya çalışıyordu. Maubert Mutualité tarafında berbat bir otelde buluşmuşlardı. İkisinin de yanlarında beylik silahları vardı ve kılıflarıyla bile çıkarmamışlardı. Bugün sadece düşünceleri gülünç durumu ve bu korkunç hata yüzünden o sırada duyduğu rahatsızlığı hatırlıyordu.

- Peki Ludo?

- Onu az önce hallettim.

- Ne söyledi?

- Çaresizlik, umutsuzluk, kadın hikâyeleri, hep aynı aptalca mazeretler.

- **JLiu ilk miymiş?**

- İlk kez böyle bir şey yaptığına yemin ediyor, ama yalan söylüyor.

- O pisliği bana havale et.

- Hemen değil. Önce olayın yatışmasını ve bize pişmanlığım ispatlamasını bekleyelim.

Bompart kabul etti. Corso'nun bağışlayıcılığında onunla uzlaşsa da kararlan bizzat almayı tercih ederdi.

- Sobieski hakkında bir şey biliyor mu?

- Hayır. Bir gece kulübünde tanışmışlar. Ressam ona belli türde fotoğrafların alıcısı olduğunu söylemiş: kadavra, ölüm, vahşet fotoğrafları... Fiyatının fazla bir önemi yokmuş.

- Ludo ne kadar kazanmış?

- Fotoğraf başına 10.000. Borç batağındaymış.

Cinayet Büro amiri Corso'ya bir bakış attı.

- Bu konuda sen ne düşünüyorsun?

- Suflenin sönmesini beklemek lazım.

Bompart kesik kesik pufladı.

- Savcıya telefon edeceğim, dedi sonunda, yorgun bir sesle. Suçu üstüme alacağım ve çok hızlı davrandığımızı söyleyeceğim. Bu akşam gözaltı kararım kaldıracaktır.

Corso yeniden yürümeye başlayacaktı ki, Bompart onu kolundan tuttu.

- Sanırım durumu anlamadın. Bu konuyu halletsek bile, sıkıntımız devam edecek. Katili bulmak zorundasın.

- Katil Sobieski.

- Öyleyse harekete geç ve onu yakala.

Corso dönüşte doğrudan nezarethaneye gitti. Üniformalı polislerden Sobieski'yi kelepçeli olarak üst arama odasına getirmelemini istedi; bir spor salonunun soyunma odasını andıran, karo zeminli bu odada gözlerden ve kulaklardan uzak sakin bir konuşma yapabilirlerdi.

Sobieski onu görünce gerildi.

- Serbest bırakılmadım mı? diye sordu.

Corso, polislere gitmelerini işaret etti. Kapanan kapıdan çıkan metalik ses, tutukluyu biraz daha gerdi.

- Otur, diye emretti Corso, ortadaki çiftli bankı işaret ederek.

Sobieski kıınıldı. Bileğindeki kelepçelerle, yüzündeki tıklarle, Sob la Tob tüm kibrini kaybetmişti.

- Her şeyi yargıca anlatacağım, kahrolası herif. Serbest kalınca da basın organlarına yaşadıklarımla ilgili açıklamalarda bulunacağım. Lanet olsun, ben...

Corso onu omzundan yakaladı ve oturması için zorladı.

- Sana otur dedim! Kendisi de yanma oturdu. Savcıyla konuş-
tum ve ona her şeyi anlattım.

- Bazı ayrıntıları atlamışsındır, diye sırttı Sobieski.

- Hayır, ona Kimlik Tespit Büro'nun web sitesini nasıl
hack'lediğini ve bizim cinayet vakalarına ait fotoğrafları oradan
nasıl aldığını açıkladım.

- Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?

Corso uysal bir ses tonuyla devam etti:

- Onu senin masum olduğuna ikna ettim. Kötü bir düşüncen
yoktu. Sen bir sanatçısın. Sadece ilham alacak konular arıyordun...

- Saçma sapan konuşuyorsun, benim cep telefonum bile yok.

- Evet, yok, ama bilgisayarın var. Kimlik Tespit Büro'nun ge-
ek'lerinden oluşan bir ekibi evine yolladım, seni tutuklamak için
kendi web sitelerini hack'lemekten büyük zevk aldılar.

- Tann'nın belaları!

- Sakin ol. Her şey yoluna girebilir.

Sobieski banlan ucunda büzülüp kaldı, boş gözlerle bakıyordu.
İyice yaşlanmış, kuruyup kalmış gibi görünse de köşeye sıkışmış
bir hayvan gibi hâlâ üzerine atlayabilirdi.

- Tablolardan kimsenin haberi yok.

Gözlerinde camısı, titrek bir ışık yandı.

- Savcıya biraz aceleci davrandığımızı söyleyeceğiz. Ona
Sophie'yle ve H el ene'le olan ilişkinden, eskiz defterinden, Go-
ya'dan bahsedeceğiz. Ama senin de bildiğın gibi, tüm bunlar dolay-
lı kanıtlar. Eğer şansın biraz yaver giderse bu akşam çıkarsın.

- Bana sadece maval okuyorsun, diye öfkelendi ressam. Asıl
ben hepinizi içeri tıktıracağım. Sizin, yani polislerin bana sattı-
ğı bütün fotoğrafları sakladım. Elimde evime zorla girdiğine dair
görüntüler var. Pislikler, hepiniz artık  l s n z.

Corso sakinliğini kaybetmeden, başıyla onu onayladı; d şma-
nını alt etmek için elindeki tek strateji buydu.

- Elinde bir şeyler var, doğru, ama bizde de var. Ludo'yla ko-
nuştum, ihtiyar. Sana sattığı bütün fotoğrafların listesini bana
verdi. Geek'lerim o fotoğrafları Mac'inin hafızasından temizle-
mekle meşgul. Sana hiçbir şey satılmadı, hepsini sen bizden al-
dın. Bu kadar basit.

- Bunu bana yapmanıza müsaade etmeyeceğim. Bilgisayarın
belleğinde yaptığınız bu değişiklik uzmanlar tarafından anlaşıla-
caktır ve...

- Dolap evirmenin dayanılmaz bir cazibesi var, o da Mac'ini
incelemek üzere bizim geek'lerin ağnlacak olması.

- Alçaklar, diye mırıldandı. Elimde başka kanıtlar var, ben...
- Ludo'nun sana makbuz verdiğini sanmıyorum. Senin sözüne karşı bizim sözümüz. Senin bu geçmişinle zaten fotoğraf motoğraf olmayacak.

- Birbirinizi koruyorsunuz, alçaklar güruhu.
Corso elini dostça Sobieski'nin omzuna koydu.
- Aynı zamanda, seni de koruyoruz. Bu olayı unutmak hepimizin yararına olacak.

- Beni bilgisayar korsanlığından içeri tıkmayacağınız ne malum?

- Konumuz bu değil, Sobieski. Seni tutuklayacağım, ama Sophie Sereys ve Hélène Desmora cinayetlerinden. Ve bu da çok sürmeyecek, inan bana. Sadece biraz zaman kazandın.

Sobieski kararmış bütün dişlerini sergileyerek sırttı. Karşılaşmada bir sonuca ulaşılmadığım ve yeni bir maçın başladığım çoktan anlamıştı. Tuhaf bir şekilde, sanki bu düşünce hoşuna bile gitmişti.

- Sana bol şans diliyorum, dostum, diye fısıldadı.

Nezarethanededen ayrıldıktan sonra, Corso günlük işlerini halletti. Elbette blöf yapmıştı: Bir Kimlik Tespit Bürosu polisi asla, başka bir polisin paçasını kurtarmak için bile asla bir şüphelinin bilgisayarına müdahalede bulunmayı kabul etmezdi. Ama Sob la Tob ifade verirken çenesini kapalı tutacak ve yargıcın ne yapılan yasadışı aramadan ne de Ludo'nun resimleri sattığından haberi olacaktı.

Bürosuna dönünce Corso, her şeyin yolunda olduğunu söylemek için Bompert'i aradı -kadın tek kelime etmeden telefonu kapattı-, sonra Krishna'yla birlikte tabloların adının geçmediği yeni bir ifade tutanağı hazırladı. Ardından tabloları almak ve tapmak bekçilerini, özellikle de Playmobil saçlı Philippe Marquet'yi "tabloların soruşturma için gerekli olduğuna" ikna etmek için Kimlik Tespit Bürosu'na gitti.

Son olarak Barbie'yle elde ettikleri sonuçlarla ilgili kısa bir fikir alışverişinde bulundu ve kadın polisten Ludo için yeni bir görev tanımlamasını istedi; ekibi kurtarmak için onun kıçım kurtarmışlardı. Bu soruşturma bittikten sonra kimse onun adım bile duymak istemiyordu.

Ayrıca yardımcısından akşam olmadan önce toplanan delillerin üstünden son bir kez daha geçmesini istemişti: gönüllü tanıkların ifadeleri, stajyerlerin yaptığı çalışmalar, başlattıkları araştırmalardan elde edilen farklı geri dönüşler. Sonra herkes evine yat-

maya gidebilirdi. Ertesi gün her şeye... sıfırdan başlamaları gerekecekti.

Corso, 36'dan ayrılmıştı ki başının döndüğünü hissetti. Artık elinde bir suçlu yoktu, delil yoktu, ne yapacağına dair bir fikri de yoktu. Bir şekilde kendini rahatlamış, en kötüsünden kurtuldukları için sarhoş olmuş gibi hissediyordu, ama bu umutsuzluğun sarhoşluğuuydu.

Evine döndü ve elbiseleriyle kanepesinin üstünde uyuyakaidı. Yemek yemeden ve rüya görmeden.

- Benim, Adrien.

Corso arayan kişinin, dün saat 20 sularında gözaltı emri kaldırılır kaldırılmaz Sobieski'nin peşine taktığı yeni polis olduğunu anlayıncaya kadar birkaç saniye geçti.

Polis onu uyandırmıştı. Saat 9'a geliyordu; trafik kazası yüzünden komaya girmiş biri gibi uyumuştı.

- Ne oldu?

- Kuzey Gan'ndayım.

- Hangi sebeple?

- Sobieski bütün gece evinden çıkmadı, ama biraz önce bir taksiye bindi. Onu buraya kadar takip ettim.

- Nereye gidiyor?

- Hiçbir fikrim yok.

Corso şaşırmıştı; ona tebliğ edilen şehirden ayrılmama talimatına rağmen, salak herif kaçıyordu.

Corso çoktan merdivenleri inmeye başlamıştı bile.

- Peşinden ayrılma, yanma geliyorum.

Polosuna biner binmez sirenlerini sonuna kadar açmış ve tepe lambasını yakmıştı ki, polis onu yeniden aradı:

- Eurostar'a⁵³ binecek!

Corso, Seine Nehri'ni henüz geçmişti ve Sébastopol Bulvarı'nda ilerliyordu. Ayağını gaz pedalından kaldırmıyor ve hiçbir trafik ışığında durmuyordu. Sobieski İngiltere'de ne halt edecek-ti? Onun gibi yalancı bir kahraman bile polis tarafından izlendiğini ve dikkat çekmemesi gerektiğini bilirdi.

- Kimliğini göster ve onun hangi trene bindiğini öğrenmek için her şeyi yap.

53. Paris ile Londra arasında (alışan hızlı tren, (ç.n.)

- Sonra... sonra ne yapayım?

- Bana bir bilet al.

Corso hiç düşünmeden cevap vermişti. Bir süre ortadan yok olacaktı, ama iyi bir nedenle; Manş'ın diğer yakasma geçeceğine göre Sobieski'nin gizli sebebi vardı. Belki bu sebep, neden olmasın, işlediği suçlarla ilgiliydi.

Kuzey Gan. Semt, fuhuş mekânları, gürültü ve pislik konusunda bütün rekorları kırıyordu. Burada duvarları genişletmekten, ek binalar yapmaktan, yeraltına dehlizler kazmaktan hiç vazgeçmiyorlardı. Sonuçta, tüm çevre sürekli kaos içindeydi. Buradaki trafik akışını anlamak imkânsızdı: tampon tampona giden arabalar, çok dar yollar, hiçbir anlamı olmayan kavşaklar... Kuzey Gan, güçlü deniz akıntılılarıyla korunan bir ada gibiydi; ona doğru yaklaşacağımızı sandığımız an sizden uzaklaşıveriyordu, bir kez daha uzaklaştığını görmek için yemden manevra yapıyordunuz...

- Nerede?

- Gişelerden geçti, dedi Adrien, nefes nefese. Güvenlikten geçmek için bekliyor.

- Biletim sende mi?

- Almak üzereyim.

Corso arabasını rastgele bir yere bıraktı. Gecikmeler yüzünden ona yetişebilirdi: Sobieski güvenlikten geçmek için kuyruğa girecekti, o ise rozeti sayesinde bütün engelleri aşacaktı.

- Az önce check-in'den geçti. Onu perona kadar izleyeyim mi?

- Hayır. Geliyorum.

Corso, yolcuların bağırışları arasında, ana salonda ters istikamette koşuyordu. Eurostar'a giden yürüyen merdiven basamaklarını uzun adımlarla tırmandı ve sonunda Adrien'i gördü. Ona hemen arabasının anahtarlarını verdi, biletini aldı.

- Hey... Bilet parası ne olacak?

Cevap olarak Corso ona arabasının ruhsatını verdi ve gişelere doğru yöneldi. Üç renkli polis kimliği Fransız tarafında, her yerden hızla geçmesini sağlıyordu. İngiliz tarafı daha karmaşık olacaktı, ama her şeye rağmen 2016'da, Birleşik Krallık hâlâ Avrupa'nın bir parçasıydı.

Perona ulaştığında, güvenlik görevlileri son yolcuların üstlerini anyordu. Ona seyahat nedenini sordular. Soruyu geçiştirdi; şüphelisinin trende olduğunu ifşa etmek söz konusu olamazdı.

Peron gözle görülür bir şekilde boşalıyordu. Hareket etmeden önceki son birkaç dakika... İnsanda zavallı statik dünyadan uzaklaşma isteği uyandıran, san mavi gövdeli teknoloji mucizesinin,

yan yatmış çelikten devasa obeliskin yanma ulaşabildi. Önünde iki olasılık vardı, ya kendi vagonuna doğru koşacak ve Sobieski tarafından görölme riskini göze alacaktı ya da ilk vagona binecek ve daha sonra yerini arayacaktı; bu durumda da içeride fark edilme tehlikesi vardı.

Sonunda bir karar verdi: Trenin baş tarafında oturacak ve hiç kıvıldamayacaktı. Londra St. Pancras Gan'nda Sobieski'yi bulacak zamanı olacaktı.

Nefes nefese ve terden sıvıslıkla, boş bir koltuğa yerleşti ve gözlerini kapadı. Sobieski de binmişti, bu trende bir yerlerdeydi; bu çelikten canavar ikisini birbirine bağlıyordu, yolculukta insanı canlandıran bir şeyler vardı. Londra'da şenlik yeniden başlayacaktı. Artık burada yapacağı tek şey, ekibini bilgilendirmek ve yazın bu aşın sıcağında soruşturma ekibi şefinin gün boyu ortadan kaybolmasının nedenini açıklamaktı.

Tren hareket eder etmez, Corso Barbie'yi aradı ve ona durumu özetledi.

- Sana bir şey söyleyebilir miyim? diye sordu kadın polis karşılık olarak.

- Hayır. Seni soruşturmanın yeniden başlatılmasını organize etmekle görevlendirdim.

- Sen bunu yeni bir başlangıç olarak mı adlandırıyorsun?

Ona ne istediğini açıkladı: Sobieski'nin tutkularının, alışkanlıklarının yanı sıra Bomek'in soruşturması da dahil en ince ayrıntısına kadar dosyanın incelenmesine devam edilecekti.

- Çakılıp kaldık. Gerçekten de doğru yolun bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Corso cevap vermedi. Ressamın sağlam tanıkları olsa bile, atölyesinde hiçbir şey bulamamış olsalar bile, hatta cinayet fotoğraflarını satın almış olsa bile -gerçek katil, mantık yürütüldüğünde, böyle bir şey yapma gereği duymazdı- içgüdüleri Corso'ya Sobieski'nin peşini bırakmamasını fısıldıyordu.

- Ya geri kalan işler?

- Hangi işler?

- Başlattığımız diğer araştırmalar...

Bompart'm onlara tahsis ettiği polislerle ve katta görev yapan sürüsüne bereket stajyerle, Le Squonk olayında küçük bir şirketteki kadar personel çalışıyordu.

- Başının çaresine bak. Çalışmaları yeniden planla, işi organize et. Benim yokluğumda dükkânı ayakta tutabilecek tek kişi şensin, bunu çok iyi biliyorsun.

Kuşkusuz bu kompliman Barbie'nin hoşuna gitmişti, ama belli etmedi.

- Ya Ludo?
- Her zaman olduğu gibi ondan yararlan. Soruşturmaya hiç aşılmadığı kadar asılacaktır.
- Diğerlerine ne söyleyeyim?
- Yaptığım yasadışı arama nedeniyle Sobieski'yi serbest bırakmak zorunda kaldığımızı söyle. Mesajın devamı da şöyle: Gerçekten herifin peşini bnakmak zorundayız. Sobieski sıra dışı bir düşman.
- Okey. Sana bir şey söyleyebilir miyim?
- Hayır, ben sana bir şey sölemek istiyorum: Onun gizli yerini bulmakla bizzat seni görevlendiriyorum. Banka hesaplarım, faturalarını, kredi kartlarım yeniden incele. Her şey yolunda giderse akşama dönmüş olurum.

Telefonu kapattı ve doğru yolda ilerlediğim bir kez daha yineledi. Sobieski'yle aynı trende yolculuk ediyordu ve önündeki iki saat boyunca hiçbir şey olamazdı.

Gevşedi ve koltuğuna gömüldü. Ama pislik herif akimdan bir türlü çıkmıyordu. Neden Büyük Britanya'ya gidiyordu? Aklında binlerce başka soru vardı. İki sevgilisini onun için yalan söylemeye nasıl ikna etmişti, kara kaşına kara gözüne mi vurulmuşlardı; kaldı ki çok çirkindi? Sophie ile Helene'i nasıl kaçırmıştı? Onlara randevu mu vermişti? Onlarla temasa geçmek için hangi yöntemi kullanmıştı? Onları nerede öldürmüştü?

Düşünceleri bir siren sesiyle aniden kesintiye uğradı. Trenin Manş'm altında yol aldığını ve alarmın çalıştırıldığını anladı. **Sobieski.**

Tren hemen yavaşladı. Siren, bir parçacık hızlandırıcısının içindeymiş gibi tüneli içinde yankılanarak ötmeye devam ediyordu, birkaç saniye içinde vagonlar durdu. Birden, tünel aydınlandı; rayların kenarındaki tretuvarda hepsi fosforlu san tulumlar giymiş görevliler, itfaiyeciler belirdi. Yolcular ayaklandı, hareketlendi, birbirleriyle tartışmaya başladı. Teknik bir anzadan, yangından, saldından bahsediyorlardı.

Vagonun kapılan tıslayarak açıldı. Güvenlik görevlileri yolculardan çanta ve valiz almadan aşağı inmelerini istedi. Kaygılanmaya gerek yoktu; güvenlik galerisine geçilecek ve herkes tehlikeden uzaklaştınlacaktı. Corso'nun aklına Manş Tüneli'nin aslında üç galeriden olduğu geldi: İngiltere'ye bağlanan güney galerisi, Fransa'ya bağlanan kuzey galerisi ve bakım çalışmaları ile herhangi bir sorun olduğunda yolcuların tahliyesinde kullanılan galeri. **Burada tamamen güvendedyiz, arkadaşlar!**

Corso kalabalığı takip ederken acaba bu şamata Sobieski'nin

marifeti mi sorusu aklını kurcalıyordu. Diğerleriyle birlikte tren boyunca tek sıra halinde ilerlerken bilgi almak için güvenlik görevlilerinden birine seslendi (san tulumları ve alın lambalı kasklarıyla roman uyarlaması filmlerdeki tünel kazıcılarına benziyorlardı). Adam Corso'ya cevap vermedi. Sıralarda söylentiler, uğultular yükseliyordu, herkes bir yangının başladığını düşünüyordu.

Oysa tünelde şüpheli bir koku yoktu. Tam tersine içeride temiz, son derece hoş bir hava sirkülasyonu vardı. Sanki tüm bunlar bir simülasyon tatbikatıymış gibi kalabalık sükûnetle ve tuhaf bir sessizlik içinde ilerlemeye başladı.

Corso şapkalı adamı görebilmek için arada bir ayak uçlarında yükseliyordu. Görünürde kimse yoktu.

Manzara oldukça etkileyiciydi. Bir tarafta, raylar üstünde duran Eurostar, tünelin çimento sıvası altında çok daha büyük görünüyordu. Diğer tarafta, galerinin içbükey cidarı içeriye devasa bir boru havası katıyordu. En şaşırtıcı olan da aynı hizada, aynı yüzeyde değişmez bir şekilde yinelenerek sıralanan prefabrik öğelerden, kemertaşlardan oluşan beton armatürün hipnotize edici bir görüntüyle sürekli olarak kendini tekrarlamasıydı.

Corso çevresindeki insanların kaygılarının gitgide arttığını hissediyordu. İlk şaşkınlığın etkisi geçmişti, herkes nerede bulduklarının farkına varmış gibiydi; deniz seviyesinin yaklaşık yüz metre altında, bilmedikleri jeolojik katmanların ortasındaydılar, başlarının üstünde dört bin kilometreküpten daha fazla bir su kütlesi vardı.

Panik çıktı çıkacakken tünelde aniden şiddetli bir rüzgâr esti. Yolcular arasında düşmek üzere olanlar, yere çömelener, yanlarındaki kişiye sıkı sıkı sanlanlar oldu. Güvenlik koridoruna bağlanan sızdırmaz kapıyı açmışlardı. Bu kapının, bir yangın durumunda alevleri ve dumanı geri püskürtmek için aşırı basınç yüklü olduğu aklına geldi.

Eğilerek, çömelerek, iki büklüm olarak bağlantı koluna doğru ilerlediler, san renkli bir yangın kapısı bir sürü boruyla çevriliydi. Corso borsalino şapkalı Sobieski'yi bulabilmek için sıranın önüne geçmeye karar verdi. Cani herif, bu karmaşadan yararlanarak kaçabilirdi. Ama nereye?

Tam öne geçmek için hamlede bulunmuştu ki bir güvenlik görevlisi tarafından engellendi. İşte o anda onu gördü: Sobieski iki galeriyi ayıran eşiği geçmek üzereydi. Bir eliyle şapkasını tutuyordu, sırtında siyah bir çanta, çantanın üzerinde de tuhaf bir şekilde rulo yapılmış bir mat vardı; trekkinge giden yaşlı bir seyyaha benziyordu.

cjorso yeni bir kargaşanın eli kulağında olduğunu hissediyordu. Sıradan çıkmak için yeniden hamle yaptı ve karşıdan esen rüzgâra karşı adımlarım hızlandırdı; rüzgâr gitgide dondurucu bir hal alıyordu.

Bu kez bir itfaiyeci onu omzundan yakaladı.

- Hey, sakın olun! diye bağırdı adam Fransızca olarak. Aceleye gerek yok. Burada bekleyeceğiz.

- Neyi bekleyeceğiz? diye sordu Corso, polis kimliğini göstererek.

Adam onunla işbirliğine pek girmese de cevap verdi:

- Hem tehlikenin geçtiğinin hem de kuzey hattında başka bir tren olmadığının teyidini.

- Tam olarak ne tür bir tehlike?

İtfaiyeci cevap vermeden onu diğerlerinin yanına doğru itekledi, sonra sıranın başka yerlerinde düzeni sağlamak için uzaklaştı. Eşiği geçtiler; Corso, Sobieski cm güvenlik galerisine girdiğini teyit etmek için bir kez daha ayaklarının ucunda yükseldi.

Ama pislik orada değildi. Bu kez tereddüde yer yoktu; bir adım geri gitti ve kemertaşları boyunca ilerledi. Bu tarafta daha güçlü olan rüzgârla mücadele ederek sıra boyunca ilerledi, bacakları bükülüyor, bir eliyle yuvarlak duvara dayanarak bir hırsız gibi iki büküm yol alıyordu.

Sobieski'yi gördüğü yere ulaştığında onun ortalarda olmadığını fark etti. Kuyruğun devamını görebilmek için yana doğru bir adım daha attı. Şapkalı ressam görünürde yoktu. Nereye kaybolmuş olabilirdi? Ve özellikle de neden ortadan yok olmuştu? Deniz altında kalmak ne işine yarayacaktı?

Corso, sıranın başına kadar rüzgâra karşı yürüdü, orada güvenlik görevlileri ile itfaiyeciler Fransızca ve İngilizce tartışıyorlardı. Duvardaki bir kapı dikkatini çekti, açmaya çalıştı. Tabii ki kilitliydi. Tünelin içindeki her kilide Kıta Avrupası'ndan, yani buradan yüz kilometre kadar uzakta yer alan bir kontrol merkezinden kumanda edildiğini hatırlıyordu.

Bir güvenlik görevlisi, bir süpermarket hırsızını yakalar gibi onu enseledi:

- ***What the fuck are you doing here?***⁵⁴

Corso cevap veremedi.

Kafası anlamakta zorlandığı bir gerçeğe takılıp kalmıştı: Philippe Sobieski, Manş'ın altında ortadan kaybolmuştu.

54. Burada ne halt karıştırıyorsun? (ç.n.)

İngiliz estetiği ona her zaman Noel süslerini hatırlatırdı: Altın yaldızlı harflerle süslü vitrinleriyle, kırmızı telefon kulübeleriyle, otobüsleriyle, bakır rengi kapı tokmaklarıyla ve komik şapkalı polisleriyle Londra pahalı bir parfüm, bir arya ve çam ağacının dibine bırakılmış hediye paketleri gibiydi.

St. Pancras Garı'ndan çıkarken hissettikleri tam da buydu. Londra, üçüncü bin yılda cam ve çelikten blokları, dâhi mimarlar tarafından tasarlanmış göz alıcı binalarıyla öne çıkmayı hedeflemiş olsa da gözünün önünde uzanan meydan, ona daha ziyade gümüş rengi motifleri olan altın yaldızlı kâğıtlara sarılmış çikolatalarla dolu bir çikolata kutusunu hatırlatıyordu.

Yanlış alarımın ardından, herkes tekrar trene binmiş ve Eurostar Londra'ya sadece kırk beş dakikalık bir gecikmeyle varmıştı. Bu, içinde bulunduğu durumun saçmalığını ortadan kaldırmıyordu. Şüphelisini kaybetmiş, günün büyük bir bölümünü heba etmiş ve üstüne üstlük bir de tünelin hava sirkülasyonunda üşütüp hasta olmuştu. Hâlâ olup biteni anlayamıyordu. Çan kulesindeki dev bir çan gibi şakaklarını zonklatan tek gerçek, cinayet soruşturmasının tam ortasındaiken, Manş'm diğer kıyısında, Büyük Britanya'nın başkentinde, alışılmadık derecede güneşli bir günde neşeli turistlerin arasında oluşuydu.

Dönüş trenini beklerken hamburger yemeye gitmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Salonun bir ucuna oturmuş, mekanik bir şekilde çizburgerini çiğnerken zihni bir çıkış yolu bulamıyordu. Cep telefonunu kontrol etti. Yolculuk esnasında (avinin ziyaret ettiği adresleri öğrenmek için Barbie'yi aradığını, Londra sokaklarında Sobieski'nin peşine düştüğünü hayal ederken) bataryası bitmesin diye telefonunu uçak moduna aldığım hatırladı.

Yola çıkmadan önce Barbie ona beşten fazla mesaj bırakmıştı. Umutlanıverdi; acaba yeniden Paris'e mi dönmüştü? Corso, dirsekleri üstünde sürünerek bir vahaya ulaşan, gözleri çakmak çakmak, sesi boğuk, zihninde üçüncü derecede yanık oluşmuş bir adam gibi Barbie'yi aradı.

- Sobieski Liverpool ya da Manchester yolunda, diye atıldı Barbie, onun başından geçenleri anlatmasına fırsat vermeden.

- Bunu nereden biliyorsun?

- Küçük çantasını hatırlıyor musun?

Tutuklandığında bile Sobieski, taşra görgüsüzleri gibi, Louis Vuitton logolu çantasını beraberinde götürmek istemişti. Aramayı yapan polislerin raporuna göre çantada sadece nakit para, kimlik belgeleri, prezervatifler, cinsel uyarıcılar ve kayganlaştırıcılar vardı. Bunu duyar duymaz akıma geliverdi; iki tünelin arasındaki yangın kapısının girişinde sanatçının yanındaydı, sırtına çapraz olarak astığı çanta, aynı çantaydı.

- Nereye varmak istiyorsun?

- O gözaltı hücrelerindeyken çantasını karıştırdım.

Barbie, üniformalıların yaptığı aramaya güvenmeyecek kadar kuruntulu biriydi.

- Ona bir hatıra bırakmaya karar verdim, diye devam etti.

- Nedir?

- Bir uydu takip cihazı. İç Güvenlik Müdürlüğü'ndeki çocuklardan aldım. Yeni bir şey, çok küçük ve tespit edilmesi imkânsız. Az önce sana söylemek istedim, ama tek kelime etmeme fırsat vermedin.

Corso Barbie'yi daima sağlam bir destek olarak görmüştü, ama yanıliyordu. O her zaman çok öndeydi...

- Sen... sen aleti devreye soktun mu?

- Sana yer tespit uygulaması göndereceğim, tek yapacağım ekrandaki imleci takip etmek. St. Paneras Gan'ndan 15.30'da ayrıldı ve akabinde kuzeye giden M40 otoyoluna çıktı. Şu anda M6'da Liverpool ve Manchester yönünde ilerliyor, ama kim bilir? Daha önce bir yere sapıp otoyoldan ayrılabilir de...

Demek ki Sobieski trende kalmıştı. İmdat kolunu çeken o muydu? Gerçekten de kemertaşları boyunca gözden kaybolmuş muydu? Corso adamı gözden kaçırdığını düşünüyordu.

- Şimdi nerede?

- Birmingham taraflarında. Arabayı kimin kullandığını bilmiyoruz, ama sakın seyrediyor. Bu hızla Liverpool yakınlarına saat

19'a doğru varacaktır. Fakat hâlâ tam olarak nereye gittiğini bilmiyoruz...

Corso saatine baktı. Bir araba kiralayıp aynı yönde peşinden gitmek için hâlâ zamanı vardı. Yer tespit uygulamasıyla ressamı uzaktan takip edebilir ve ne dümenler çevirdiğini öğrenebilirdi.

- Sobieski'nin İngiltere bağlantıları araştırıldı mı?

- Elde var sıfır. Bir galerisi olduğunu düşünüyorum, ama Londra'da.

- Seni tebrik ederim. Gerçekten mükemmelsin.

- Yağ çekmeyi bırak, diye kıkırdedi Barbie. Peşine düşmek için acele et. Fazla zamanın yok.

- Ne demek istiyorsun?

- Takip cihazını kutudaki ilk prezervatifin içine gizledim. Biriyile yattığı an, izini kaybedeceksin. Boynuzlanmadan önce sevgilini bul!

Corso avının peşine düşmekte çok geç kalmıştı.

Direksiyonu sağda, otomatik vites bir Audi A3 kiralamış ve doğrudan kuzeye yönelmişti. Ancak Londra çıkışında, yanlış yöne saparak kaybolmuş ve bir yarım saat daha kaybetmişti.

Sobieski yavaş seyretmesine rağmen, görünüşe göre aralarındaki mesafe iki yüz kilometreyi bulmuştu; mavi renkli küçük imleç Manchester yönüne dönmüştü... Artık hiç şüphe kalmamıştı, gezintiye çıkan ressam Liverpool kavşağını es geçmiş ve Lancashire'a doğru M56 üzerinde yoluna devam ediyordu.

İçinde bulunduğu stresli duruma ve yaşadığı gerginliğe rağmen Corso manzaranın keyfini çıkarmaktan geri kalmıyordu. Şehrin hareketli sokaklarından çıkmış yavaş yavaş küçük kır evlerinin, yeşermiş tepelerin, beyaz çitlerin dünyasına adım atmıştı. Güneşe rağmen, bu kırsal alan suya doymuştu ve ne olursa olsun İngiliz yaşamıyla özdeşleşmiş bir sağanak ve melankoli DNA'sma sahipti.

Saat 19'u gösterdiğinde, Sobieski şehre girdi ve Northern Quarter'da, adı Houldsworth Street olan bir sokakta durdu. Corso'nun bölgeye ulaşmasına daha 100 kilometre vardı; bu nedenle öfkeden kuduruyor, ancak aşın hızdan yakalanmak da istemiyordu. Araba kullanırken bir yandan da Google Maps'ten semtin fotoğraflarına bakıyordu; kısmen yıkık dökük bir bölge, bir tür tuğla evler ve **Street art**^{ss} kraliyetiydi. Sokak terk edilmiş gibiydi, ancak internette yaptığı araştırmalar neticesinde "Northpad" adlı bir galeriye ulaştı. Yeni bir "tıkla" ekranda, başta Sobieski olmak üzere galerinin temsil ettiği sanatçıların listesi belirdi, ayrıca bir ay içinde gerçekleştirilecek bir sergi haberi verilmiş ⁵⁵

55. Sokak sanatı, (ç.n.)

ve tamamen Sobieski'ye ayrılmış bir web sitesinden de bahsedilmişti.

Sob la Tob bunun için mi Corso'nun emrini hiçe saymıştı? Corso şaşırmamıştı; ressam, sırf kıskırtabilmek için programından vazgeçmemişti. Ancak bu varsayım da geçerli olmayabilir, Sobieski ne kaçmış ne de İngiltere'ye gizli bir nedenle gelmiş olabilir.

Hava çoktan dönmüştü. Gökyüzünde artık Sanayi Devrimi'nin siyahlığı, maden ocaklarının ve buharlı lokomotiflerin is kokusu vardı.

Nihayet Manchester'ın banliyösü görüldü. Birleşik Krallık'm bir başka yüzü: tuğla evlerin hüznü, kızıl bir bitkinlik ve otları arasında uzayıp giden çıplak toprak.

Bu mesafeden yüksek bina blokları ile alçak ev öbekleri, Mondrian'm ya da Rothko'nun tuvalerini çağrıştıran iç karartıcı tekdüze renkler, gri üzerine Siena kahverengisi ya da yeşü üzerine beyaz, parlak renkler soyut bir karakterdeydi. Sonra yaklaştıkça görüntü daha da belirginleşiyordu: hazır olda duran müstakil evler, bulutların kurşunu tabanları altında ezilen beton siteler, uzaktan kasap çengelleriymiş gibi görünen yalnız sokak lambaları...

Sobieski yaklaşık otuz dakika önce yeniden yola koyulmuştu. Bir bonusla; dönüş yolu yerine M61 üzerinden kuzeybatı yönünde, denize doğru devam etmişti. Corso iki seçenekten birini tercih edecekti, ya Manchester'da duracak Houldsworth Sreet'teki galeri sahibini sorgulayacak ya da Lancashire kıyısı boyunca avının peşinden gidecekti.

Cep telefonunu çıkardı ve Barbie'yi aradı; telefonunun ekranını takip ederken tek gözle araba kullanmak canına tak etmişti. Birkaç kelimeyle içinde bulunduğu ikilemi açıkladı.

- Telefonumdaki haritaya göre Preston'a veya Blackpool'a ya da daha yukarı, Morecambe veya Lancaster'a gidebilir. Sen ne düşünüyorsun?

- Blackpool'a gidiyor.

- Nereden büyüyor?

- Orası Liverpool'lu ve Manchester'lı işçi ailelerinin eğlenmeye gittiği bir sahü kenti. Biracılar ve fish&chips tutkunları için muhteşem bir şenlik yeri.

- İyi de, böyle bir delikte onun ne işi olabilir ki?

- Aynı zamanda yetişkinler için de birçok eğlence var.

-Yani?

- Bir sürü striptiz kulübü var.

Corso kollanna ve bacaklarına bir sıcaklık dalgası yayıldığını

hissetti. Gaza bastı, Manchester sapağını geride bıraktı ve doğrudan kuzeye yöneldi. Daha şimdiden bu zevk şehrinin dehlizlerinde suçüstü yapacağı cinayeti kafasında kurmaya başlamıştı. Gece güzel geçecek gibiydi.

Tuğla yapıların çoğunlukta olduğu şehir, karanlık denizin karşısında neonlar, ışıklı tabelalar, pırıltılı pullarla çizgi çizgi aydınlatılmış kırmızı renkli bir kale gibi yükseliyordu. Şehrin üstünde küçültülmüş bir Eiffel Kulesi ve binaların onlarca metre üstünde yer alan iç içe geçmiş demirlerden oluşan bir **roller coaster**⁵⁶ görünüyordu. Casinolar, dönme dolaplar ve patates kızartması satan büfelerle dolu olan mendirekler karanlık dalgaların arasında uzayıp gidiyordu. Alacakaranlıkta bu sahil şehri gökyüzünün kızılığına karışırken sıcaklığın ve dalgaların su serpintilerinin oluşturduğu sis, batan günün son saatlerini puslandırıyordu.

Sobieski yaklaşık bir saattir yetişkinlere özgü bu panayırın sokaklarında dolanıp duruyordu. Ne arıyordu? Bir striptiz kulübü mü? Koca memeli bir kevaşe mi? Bir fahişe mi? Bir kurban mı? Fransa'ya döndüğünde doğrudan kodese gideceğinin farkında mıydı? Yoksa cani kimliğine döndüğü ve yeni avına saldırma-ya hazırlandığı şu an sorunlanm ne olduğunu da mı unutmuştu? Corso da böyle olmasını umuyordu; katil harekete geçmeden önce müdahale edecek, bir elinde ip, diğerinde maket bıçağıyla onu suçüstü yakalayacaktı.

Deniz kenarındaki otoparkta arabayı durdurdu ve motoru kapattı. Bir süre, çamurla ve ateşle mücadele ederek geçen günlerin ve gecelerin ardından cangılın derinliklerinde aradığı taşı bulan bir zümrüt avcısının büyülenmiş gözleriyle şehir planının üstünde beliren işarete baktı.

Elinde telefonu, arabasını kilitledi ve yürümeye başladı. Şehrin denize bakan cephesi tombala salonları, barlar ve fastfood

56. Lunaparklarda "hız treni", (ç.n.)

dükkânlarıyla doluydu. Binaların cepheleri canlı renklerle boyanmıştı: nar kırmızısı, fuşya pembesi, buz mavisi... ve tabelalar, rengârenk bir enfeksiyon gibi gün batımında iyice belirginleşiyordu. Deniz kıyısında, altın ve bakır renkli tuhaf filament lambalar dalgaların yüzeyinde her an kısa devre yapacakmış gibiydi.

Sağır edici bir gürültü vardı. Dükkânlardan rock, rap, salsa, sirk müzikleri ve laternayla çalınan melodiler adeta fişkırcasına yayılıyordu. Kumar makinelerinden oluk oluk bozuk para akıyordu. Hoparlörlerden yüksek volümlü sesler ve anlaşılması imkânsız bir aksanla zevzeklikler duyuluyordu. Ama özellikle başların üstünde yer alan ve gökyüzünü yaran metal rayların yaydığı sürtünme, gümbürdeme, gıcırdama sesleri insanda dişleri arasında dev bir dişçi matkabı varmış hissi uyandırıyor. Bırrrrrr...

Corso gecenin korları üstüne plajdan esen rüzgâr tarafından itilmiş gibi şehre girdi. Etrafa hâkim olan sahte zevk ve eğlence atmosferine rağmen her şey buradaki mutsuzluğu ve aşırı sefaleti açığa vuruyordu. Sağa sola bakınarak dolaşan aileler, bütün zamanlarını barlarda içkilerini yudumlayarak geçiren ya da eroinle kendinden geçen kırmızı suratlar ve dövmeli kollar, devlet ödeneğiyle geçinen bir kuşağın temsilcileri. Bira kupaları ile roller coaster arasında yalpalayan, perişan halde, sarhoş ve kayıp bir toplum...

Corso hâlâ sinyali takip ediyordu. Beriki ise gidiyor, geliyordu, ne yaptığını bilmez serseri bir canı. Henüz onu görmemişti. Tam tersine, burun buruna gelmemek için onu uzaktan takiple yetiniyordu.

Gecenin çökmesiyle baskı da artıyordu. Kadınlar ve çocuklar ellerinde pamukşekerleriyle yuvalarına dönüyorlardı. İyice sarhoş olmuş adamlar saldırganlaşıyor; gülüşmeler çığlıklara, naralar küfürlere dönüşüyordu. Neyse ki terör tehditlerinin yaşandığı bu günlerde askerler devriye geziyor, tüm bu seçkin insanları hizaya sokuyorlardı.

Sobieski az önce, en önemli eğlence parklarından biri olan Pleasure Beach'e girmişti. Corso da ardından parka girdi, roller coaster'm vagonlan devasa buz patenleri gibi gökyüzünde çizgiler oluşturuyordu. Neon ışıklarının altında suratlar pembeliğini kaybediyor, tenler soluk bir renk alıyor, etrafından yükselip alçalan kakhahalar iştiliyordu. Her şey insanların iyice sarhoş olup kendilerini kaybedeceği yeni bir geceye hazırdı.

Birden, Sobieski'nin rayları her yöne kıvrılıp bükülen de-

vasa bir roller coaster'a doğru tek başına yürüdüğünü gördü. Sobieski'nin tüm bu seyahati roller coaster'da bir tur atmak için yaptığına Corso'nun inanması mümkün değildi. Sokaklarda dolaşıp duran Sobieski fırsatını bulmuş üstünü değiştirmişti: 1930'ların kesimini hatırlatan çok bol gri flanel bir pantolon ile üstüne düşürdüğü kısa kollu Hawaii desenli ipek bir gömlek giymişti. Her zamanki gibi sırt çantası yanındaydı, ama borsalino şapkasının yerini geçen yüzyılda trenden trenе geçerek yolculuk yapan Amerikalı hobolann taktığı gerçek bir stetson şapka atmıştı.

Corso adımlarını hızlandırdı. Tam o sırada, Sobieski roller coaster'a binmek için bilet alınan ışıklandırılmış gişeye gitmek yerine bariyerin altından geçerek kendini tehlikeye atma pahasına aletin çelik konstrüksiyonlarının arasına daldı. Stéphane karanlıkta onu seçebiliyordu, şapkasının kenarlan geceyi dairesel bir testere gibi kesiyordu.

Peşinden gitti, ama aniden fuşya rengi elbiseler giymiş ve mavi peruk takmış, "Bingo! Bingo!" diye bağırarak ellerindeki biletleri sallayan, fitil gibi sarhoş bir grup yaşlı İngiliz önünü kesti. Corso onlan iterek bariyerin altından geçti. Otlann arasında koşarken roller coaster'ın zincirleri başının üstünde ağır ağır tıkrdamaya başladı, rollerim yükselme zamanıydı...

Demir vagonlar hızla birbirini izlerken, Corso kendini denizkızı figürleriyle süslenmiş sokak lambalarının aydınlattığı ıssız bir sokakta buldu; Sobieski bir kez daha sırra kadem basmıştı.

Corso koşar adım yolu geçti ve kendini parlak ışıklarla aydınlatılmış bir bölgede buldu; striptiz kulüpleri ile kucak dansı yapılan yerlerin bulunduğu semt. En müstehcen pozisyonlarda poz vermiş çıplak kadın fotoğraflarıyla süslenmiş anlamlı isimler -Afrodit, Cennetten Kovulmuş, Cennet, Kızıl, Masum, Günahkâr...- taşıyan neonlar, tabelalar, ekranlar. Her yerde bangır bangır, bir-biriyle çelişen, uyumsuz, kakofonik müzikler çalıyordu.

Ana caddede, tamamen erkeklerden oluşan kalabalığın arasında koşmaya başladı. Henüz elli metre gitmemiştir ki hedefini yeniden buldu; palmiye desenli gömleği, başında ABD şapkasıyla kısa adımlarla yürüyen bir silüet. Corso yavaşladı ve onun adımlarına ayak uydurdu. Ona yaklaştıkça tehlikenin artacağını seziyordu. Bir suçüstü olayında hata yapma lüksü yoktu.

Birden Sobieski sağa, tek tük insanların olduğu, daha karanlık bir sokağa saptı. Kapüann altından sızan kırmızı, ölgün ışıklar bir fırındaki korlaşmış ateşi çağırıyordu.

Corso biraz daha yaklaşmak için sokağın yan karanlık kısmından ilerlemeyi tercih etti. Avı, aradığım nerede bulacağını, darbeyi nerede indireceğini sanki biliyormuş gibi kararlı adımlarla yürüyordu. Daha da karanlık yeni bir sokak; Corso buranın da kulüplerle dolu başka bir bölge olduğunu anladı; dolaşan tipler daha sakin ve daha sessizdi, camlı çerçeveler içindeki fotoğraflar daha küçük ve daha özeldi, hepsi sadece çıplak erkek resimleriydi.

Sobieski kuşkusuz bu akşam hapisane melankolisine boyun eğiyor ve bu semtte değişik hizmetler sunan erkek anyordu. Corso ise tam tersine huzursuz ve rahatsızdı. İşveli göz kırpmalar, ısrarlı bakışlar, kötü anıların hatırlatan bir cinsel arzu çemberiyle kuşatıldığını hissediyordu. Kulüplerin kapısında ya da sundurma-

lann karanlığında erkek fahişeler şehvetli pozlar veriyordu; gözleri geceyi, yakıcı topluigne başları gibi deliyordu. Bu kulüplerden birine girmek zorunda kalacağı düşüncesi bile gözünü korkutuyor, cesaretini kınıyordu, ama Sobieski'nin peşini bırakması söz konusu olamazdı.

Farkına bile varmadan kendini dar bir sokakta buldu, ne gece kulübü ne de müzik vardı, hatta sokak lambası bile yoktu. Köşelerde gizlenen karaltılar yoluna çıkıyor, onu kolundan tutuyor, ona öpücükler yolluyor, anlaşılmaz sözcükler fısıldıyordu.

Corso hiç yavaşlamadan, dosdoğru yoluna devam etmek istiyor ancak duran, pazarlık yapan, konuşan, kimi kez okşamak ya da öpüşmek için ortadan kaybolan, sonra da şen şakrak bir şekilde yürümeye devam eden Sobieski yüzünden yapamıyordu.

Stéphane da tüm baştan çıkarma oyunlarına göğüs gererek onun peşinden gitmeye mecbur kaldı. Aniden, bir el karanlığın içinden çıktı ve onu beton bir nişin duvarına yapıştırdı. Onu yakalamak için yaklaşan adamın suratını görecektir zamanı olmadı. Corso adamın kamına bir direk çıkardı, ama hemen pişman oldu. Adam geri çekildi, nefesi kesilmişti.

Corso elini dostça adamın omzuna koydu.

- ***Fm soory. Are you OK?***⁵⁷

Beriki dizlerinin üstüne çöktü, pantolonun fermuarını açmaya çalıştı. Bir kez daha sapkın bir oyuna davet edildiğini anlayan Corso adamı başından savdı, sokağın ortasına, tamamen açık bir alana ulaşmak için nişten çıktı. Bir inşaat iskelesinin altında uzun saçlı bir adamla öpüşen hedefini fark etti. Liseden beri bu denli tutkulu bir öpüşme görmemişti.

İki adam birbirlerinden ayrıldılar ve el ele yürümeye başladılar. Müdahale etmeli miydi? ***Henüz çok erken.*** Sobieski'yi elinde bıçakla yakalayarak suçüstü yapmak istiyordu. Artık ne tartışabilecek ne de reddedilebilecek bir şey.

Yeniden yürümeye başlamıştı ki bir gürültü patırtı onu caydırdı, bu çok iyi bildiği bir gürültü patırtıydı: demir ökçeli ayak-kabıların, sokak saldırılarının, kargaşanın gürültüsü... Ellerinde demir çubuklar, muştalar bulunan dazlaklar dar sokaktan koşarak geliyorlardı; usulüne uygun bir ***queer-bashing***.⁵⁸ Kaderin Sobieski'nin yüzüne güldüğünü düşünerek elini silahına attı.

Henüz namluya mermi sürmemişti ki can havliyle kaçan erkek

57. Özur dilerim, iyi misiniz? (ç.n.)

58. Eşcinsel avı. (ç.n.)

ıanışeier taralından itilip kakıldı, bazı fahişeler ise kaçmıyor, ellerine aldıkları kurşun borularla ve çöp bidonlarının kapaklarıyla kendilerini korumaya çalışıyorlardı.

Corso arkasına bir bakış attı: Sobieski ortalarda yoktu. Yeniden önüne döner dönmez ulur gibi bağırın bir dazlağın darbesine maruz kaldı. Yere düştü, silahım doğrultmaya ve namluya mermi sürmeye çalışırken asfaltın sertliğini hissetti. Tam demir bir çubuk bileğini kırmıştı ki demir burunlu bir Doc Martens suratında patlayıverdi. Mucize eseri tabancasını bırakmadı (parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu kare desenli kabzayı hissediyordu) ama hiçbir şey görmüyordu.

Büzüldü ve yağmur gibi yağın darbeleri karşıladı, kanaması vardı ve şakaklarında şimşekler çakıyordu. Silahını hâlâ bacaklarının arasında tutuyordu ama kolundaki müthiş acıdan başka bir şey hissetmiyordu. Yüzü kan içindeydi, beyni pelte gibiydi, tüm bedeni acıdan uyuşmuştu, ama yine de iki sopa darbesi arasında, kınlan kolunu alttan destekleyerek ve küfürler savurarak, bir dizi yerde doğrulmayı başardı.

Parlak deri ceketli ve yamuk kafalı, kısa boylu bir saldırgan tam tepesinde durmuş iki eliyle bir kaldırım taşım havaya kaldırıyordu. Corso ölüm kadar saçma bir şey olmadığı ve gerçek polis baskımları sırasında lehine kullandığı tüm şanslarının bedelini burada ödediğini düşündü. Gözlerini kapattı ve öldürücü darbeyi bekleyerek başım omuzlarının araşma gömdü.

Hiçbir şey olmadı. Son bir gayretle, yemden gözlerim açtı, dazlak tabanlan yağlamış, dar sokak boşalıvermişti. Bulunduğu yere yüz metre mesafede, otomatik silahlı askerler tarafından desteklenen bir polis birliği saldırı adımlarıyla ilerliyordu. Şartlı refleksle, silahım bıraktı ve ellerini havaya kaldırmaya çalıştı. Boşuna.

Fenerlerin ışıkları sokağı aydınlatıyordu. Güvenlik güçlerinin bağışlan sinir bozucuydu. Aynı çamurdan kanlanmış izlenimi uyandıran duvarlara bulaşın kan ile tuğlanın renginin uyumlu olduğunu düşünürken saçmaladığının farkındaydı.

Goya'nın küçük kırmızı tuvalerim düşünerek kendini yere bıraktı.

Inspector⁵⁹ Tim Waterston'ın masasının üstünde duran polis kimliği, diğer kimlik kartları ve beylik tabancası onun kim olduğunu ispatlayan kanıtlardı.

Çatışmadan sonra onu diğer **queer-bashing** kurbanlarıyla birlikte Blackpool Victoria Hastanesi'ne götürmüşlerdi. Onu önce acı sersemletmiş, sonra bayrağı ağrı kesiciler devralmıştı. Kendini daha iyi hissetse de sıkmaktan çenesi uyuştuğu için tek kelime bile edememişti. Oysa bağırarak, polisleri uyarmak, belki de o anda, bir adamı öldürmekle meşgul Sobieski'yi bulmaları için onları harekete geçirmek isterdi, ama içinde tek bir yatak bulunan penceresiz küçük bir odada, dizlerini kamına doğru çekerek uyu-yakalmıştı.

Uyandıığında saatin kaç olduğunu (saatini almışlardı) ve burada ne aradığını bilmiyordu. Sağ önkolunun bir omuz ateline alındığını fark etmişti. Kuşkusuz röntgen çekmişler ve kırığı görmüşlerdi; hiçbir şey hatırlamıyordu. Karanlıkta ayağa kalkmış ve bir koridor bulmuştu. Aldığı darbelerden ve yuttuğu ilaçlardan hâlâ groge durumundaydı ve İngiltere'nin insanı ters köşeye yatan cilvelerini tatma fırsatı bulmuştu.

Sağ tarafta bir elektrik düğmesi aramıştı, düğme soldaydı; kapıyı itmek istemişti, kapı çekilerek açılıyordu; bir koridor bulmayı beklerken önce yukarı çıkan hemen ardından aşağı inen bir dizini basarak karşılaşmıştı. Sendeledikten, el yordamıyla yönünü bulduktan, küfrettikten sonra nihayet hastanenin girişindeki salona ulaşmıştı. Orada iki şey dikkatini çekmişti: Hava aydınlanıyordu -ama İngiliz usulü bir aydınlanmaydı bu, bir bunkerin çatı-

sı gibi gri ve kapalı- ve iki polis danışma bankosunun yakınında onu bekliyordu.

Eşyalarını toplamış ve uysal bir şekilde yağmurun altında hizmet aracına (eski püskülük ve pis koku açısından Fransa'daki polis arabalarıyla eşdeğer) kadar iki cehennem zebanisini izlemişti. Onu tutuklayacaklar mıydı (bu gezinin yasadışı olduğu aşikârdı), yoksa toparlanmasına yardımcı olacaklar, ona sabıkalı dazlakların fotoğraflarını gösterecekler, dün gece Blackpool'da yeni bir cinayet işlendiğini mi söyleyeceklerdi, belki de ilk trenle onu geri postalayacaklardı, bilmiyordu. Başına hepsi birden gelebilirdi de.

Sonuçta polis merkezine gitmediler, Pleasure Beach'in ortasına kondurulmuş bir tür "kriz" barakasına gittiler; saldırıyla ilgili soruşturma en civcivli safhasındaydı ve polisler ipucu bulmak için eğlence merkezindeki aletlerin (ışıklan sönmüş ve yağmurla ıslanmış) arasında dolaşıyorlardı. Operasyonun ciddiyetle yürütüldüğü açık olsa da "homolann kafasını kırmak isteyen" salakların bulmak için büyücü olmaya da gerek yoktu.

Plastik bir masanın karşısında oturan Corso, gözlerini belgelerine ve silahına dikmiş, susuyordu. Onun önünde ayakta duran Tim Waterston'un üstünde fosforlu şeritleri olan san bir yağmurluk vardı; elindeki telsizle şantiye şefine benziyordu. Karikatürü çağnştınyordu, Wolverine'a yaraşır **mutton chops**⁶⁰ sakallan vardı, kızıl san saçlı ve iriyandı.

- Birkaç telefon görüşmesi yaptık... Paris'te oldukça tanınıyor-sun.

- Bu her zaman bir avantaj değil.

İngiliz polis hoyratça güldü.

- Öyle ya da böyle, bunun burada bir önemi yok.

Corso mükemmel bir İngilizceyle hikâyesini anlatmaya hazır-
dı. Bompert'm bir başka iyiliği: Polis okulu sınavlarından sonra onu ABD'ye üniversiteye yollamıştı. Ama şu an için, Waterston sadece dün geceki kavgayla ilgileniyordu.

- Sana saldıran herifler Blood&Honour'a⁶¹ özlem duyan tipler.

- Tanımıyorum.

- Hiçbir kaybın yok, hâlâ Nazi saçmalıklarına inanan kaçıklar. Normalde Blackpool'da yasaklandılar, ama bunlar ağm gözleri-nin arasından kaçmışlar. Onları bulacağız, sorun yok.

60. Çene ve bıyık bölgesiyle birleştirilmeden çene hizasına kadar uzatılmış favori sakal biçimi, (ç.n.)

61. 1992 yılında İngiltere'de kurulan Neonazi suç örgütü; Kan ve Şeref, (ç.n.)

Corso'nun umurunda değildi.

- Sana teşhis etmen için fotoğraflar göstereceğiz, diye devam etti İngiliz. Doktorlar sana ne söyledi?

Stéphane ateline baktı; tıbbi dosyasını almıştı.

- Önemli bir şey değil. Radius kemiğinde basit bir çatlak.

- Sana bunu yapan herif senin hayatım kurtardı.

- Pardon?

- **My God**, bürosundan bin kilometre uzakta, hedef gözetmeden topluluk üzerine ateş açan bir Fransız polisi. Hem de İngiltere'nin kuzeyinde. Eğer birini yaralaysaydım veya öldürseydin, seni oracıkta direğe asarlardı!

Corso düşüncesini belirtmedi ve pencereden dışarı baktı. Yağmur roller coaster'ın saclarını dövüyor, bir elmas gibi camları çiziyordu. Tuhaf bir şekilde, bu barakanın içinde kendini iyi hissediyordu. Sağanaklan, soğuk algımları ve sıcak çaylarıyla İngiltere bazen bir zevke dönüşebilirdi. Titredi ve aniden hastane yağına, yün örtünün altına dönme isteği duydu.

Waterston dirseklerini masaya dayadı ve bedeninin bütün ağırlığıyla abandı.

- Önemsiz suçları boş ver. Beni ilgilendiren, senin burada, bir çarşamba akşamı, elinde silahla homolann mahallesinde ne aradığın. Telefonda bana, senin tüm Paris'i öfkeliendiren bir cinayet soruşturmasını yönettiğini söylediler. Öyleyse bizim sevimli bölgemizde dolanmanın sebebi ne?

Corso kupasını aldı ve ılınmış sıvıdan bir yudum içti; ona üzerine çok fazla su eklenmiş öyle bir kahve vermişlerdi ki diğer taraf görülebiliyordu. Sonra tüm dikkatini toplamak için birkaç saniye bekledi ve tüm hikâyeyi anlattı. Sobieski'nin serbest bırakılmasına yol açan sebepleri biraz değiştirdi, ancak suçluluğu konusunda hiç şüpheye mahal olmadığını da belirtti. Sobieski'nin İngiltere'ye kaçışını, GPS'le yaptığı takibi, Manchester'da durduğunu ve sonra da Blackpool'a geldiğini anlattı. Sabaha karşı 2'de uydu takip cihazının devreden çıktığını (kontrol etmişti) belirterek hikâyesini sonlandırdı. Bu da Sobieski'nin prezervatifi kullandığına ya da bulduğuna işaret etti. Ne olursa olsun, bu Corso'nun düşüncesini değiştirmiyordu: Sob la Tob dün gece öldürmüştü...

Bir sessizlik oldu. Waterston'un kızıl koca kafası hâlâ san yağmurluğunun içindeydi.

- Ve bazen benimsenmiş konsensüslerin dışına çıkmak beni korkutur... diye homurdandı İngiliz, yarı alaycı, yarı hayran bir şekilde.

Corso istemeyerek de olsa öfkelerini açığa vurdu:

- Mesele bu değil.

- Ya öyle mi? Bak dostum, bu gezini yasal kılacak tek bir unsur bile yok.

Stéphane sıkılı dışlarının arasından cevap verdi:

- Başka çarem yoktu. Onun trene bindiğini anlayınca, ben de peşinden gittim. Onun yeniden öldürmesine izin veremezdim.

- Öldüreceğini sana kim söyledi?

- Benimle oynamayı kesin! Bir ceset bulundu mu, bulunmadı mı?

Tim Waterston bir bebek gibi dudak büktü; bu mimik, uysal boğa kafasıyla açıkçası hiç uyuşmuyordu. Sanki ıslanmış gibi saçları şakaklarına yapışmıştı.

- Hayır.

Bu yanıt Corso'yu rahatlattı, ama daha saat sabahın 9'uydu; So-bieski bir erkek fahişeyi odasında öldürebilir ve orada bırakabilirdi. Ya da cesedi başka bir yere taşıyabilirdi. Yeter ki dün geceki kavga öldürme arzusunu yok etmiş olmasın. Ama en kuvvetli ihtimal en basit olandır: Corso her bakımdan bir kez daha yanılmıştı.

- Lütfen, senin hikâyen mantıklı mı? diye sordu Waterston.

Stéphane sinirli sinirli puflamakla yetindi.

- Yurtdışına çıkış yasağımı delen bir şüpheli var, diye devam etti İngiliz polis. Ne için? Manchester'daki galericisini görmek için. Ardından bir erkek fahişeyi öldürmek için Blackpool'a gidiyor. Ne kadar da ikna edici. Biz bir ceset bulmayı beklerken o şu saatlerde Fransa'ya dönmüştür, öyle değil mi? Ah, unuttuyordum, tüm bu hikâye televizyonda çok fazla dizi seyretmiş, ortalama zekâyâ sahip bir Fransız polisinin başının altından çıkıyor...

- Aptal oynamaktan vazgeçin, diyerek sözünü kesti Corso. Benim yerimde olsanız, siz de aynı şeyi yapardınız.

- Sanmıyorum, hayır. Çünkü benim sizinki kadar geniş bir hayal gücüm yok. (Dışarıdaki yağmurla uyumlu **klik-klik** sesi çıkararak tükenmez kalemin düğmesine basıp duruyordu.) Tüm bunları raporda belirteceğiz.

Corso saatine baktı; bakar bakmaz da akıma ekibi, Bompard ve soruşturma geldi. Tanrı aşkına, burada ne arıyordu? Dünden beri hiç mesaj almamıştı, bu da kötüye işaretti; herkes gayret gösterdiği halde soruşturma yerinde sayıyordu.

Masanın üstündeki telefon çaldı. Waterston cevapladı, dinledi, yan gözle Stéphane'a baktı, sonra bir bloknota bir kelime ile rakamlar yazdı. İngiliz'in gözleri yeşildi; gözbebeklerinin, mendi-

rek kenarlarındaki yosun bağlamış ebrulu yassı çakıllarla tuhaf bir benzerliği vardı. Bu su berraklığı, kızıl san ve nemli saçlarıyla uyumluuydu.

- Senin Sobieski 8.20 Eurostar'ına binmiş, dedi telefonu kapatırken. Şu anda Manş'm altında.

Corso ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir kez daha aldatılmaktan cam sıkılmıştı o kadar.

- Gülümse, dedi Waterston bilgisayarını açarken, Paris'te her şey elinin altında olacak. Ama önce, ifade. Ardından, kent sigorta kurumu kolunla ilgili olarak seni görmek istiyor.

- Saçmalamayın.

Waterston en güzel gülümsemesiyle ona baktı.

- Elbette saçmalıyorum. Hızla ifadeni yazacağız ve seni arabana götüreceğiz. Kullanabilecek misin?

Corso ateline baktı. Bu zimbirtiyi ne kadar süre takması gerekecekti? Bir doktorun gördüğünü bile hatırlamıyordu.

- Sanırım, evet.

- Seni tanımaktan çok mutluyum, dedi Waterston, parmaklarını klavyesi üzerinde gezdirmeye başlarken. On beş dakika içinde bu işi hallederiz.

O sırada, kapı vuruldu ve bir başka çam yarması barakaya girdi, dalgaya tutulmuş bir tekne gibi öne arkaya yalpalıyordu. Üniformalı ve yağmurluklu adam Waterston'un kulağına eğildi. Bu kez kızıl saçlı beyninden vurulmuşsa döndü. Yüz ifadesi dondu, yüzündeki o nemlilikten, sanki şiddetli rüzgâr altında kurumuş gibi eser kalmadı.

- Beni burada bekle, dedi, dışandaki meslektaşının peşine takılmak üzere ayağa kalkarken.

Corso'nun altyazıya ihtiyacı yoktu: Bir ceset bulmuşlardı. Olacakları önceden görmüş, ama bir kez daha üstesinden gelememişti. Âdeta burnunun dibinde işlenmiş yeni bir cinayete engel olmayı başaramamıştı.

Ama eğer Blackpool'da bulunan bu yeni ceset Paris'teki cesetlerle aynı şekilde sergilenmişse, işte bu Corso'nun aradığı kesin ipucuydu. Yapacağı tek şey kalmıştı: Sobieski'yi Paris'te enselemek. Cinayet yerindeki varlığı bile Fransa'da suçlanması için yeterli olurdu. Bu cinayetten yargılanamasa da Sophie ve Hélène cinayetlerinden yargılanacaktı.

Waterston ofise döndü, kaygılı görünüyordu. Şaşkın gözlerle Corso'ya baktı, sanki bir heykelin o ana kadar göremediği yeni köşelerini, yeni kabartılarını keşfediyordu.

- yutucu un uurum soz Konusu, diye homurdandı yerine oturmadan.

- Bir ceset mi buldunuz?

- Olabilir. Bu sabah, bir balıkçı tuhaf bir sahneye şahit olmuş: Zodyaklı bir adam, bir şamandıranın dibine, çıplak bir cesede çok benzeyen bir şey atmış...

- Bu şamandıra nerede?

- Kıyıdan iki kilometre uzakta.

- Gidip kontrol etmek lazım.

- Tavsiyen için teşekkürler.

Demek ki **queer-bashing'e** rağmen, Sobieski bir kez daha öldürmüştü. Ama kurbanını denize atmakla neden oyalanmıştı?

- Üzgünüm ama burada beni beklemek zorundasın. Orada bir şey bulursak seni yeniden sorgulamaya mecburum...

- Beni de götürün, dedi Corso.

- Söz konusu bile değil.

- Bu benim soruşturmam. Katili tanıyorum. Size yardım edebilirim.

Waterston çenesiyle Corso'nun atelini işaret etti.

- Bu haldeyken mi?

Corso bir hamlede ateli çıkardı.

- Sorun halloldu.

İki saat sonra, dalgaların ve bulutların karanlığına karışan bir Zodyak'ta İrlanda Denizi'nin kasvetli sularında yol alıyorlardı. Corso'nun tekneler hakkında hiç bilgisi yoktu, ama bu teknenin motor gücü 300 beygirin üstündeydi muhtemelen. Dalgaların kabartısı bile hissedilmiyordu, sanki köpüklerin üstünde uçuyorlardı. Yine de Corso öne doğru eğildiğinde, kemiklerini donduran ve ona Victor Hugo'nun **Sefiller**'indeki "dipsiz derinliği" hatırlatan dalga çukurlarına dikkatle bakabiliyordu.

Waterston polislerinden ikisini yanma almıştı. Yolculukta üç adam daha vardı: Zodyak'm pilotu ile "Black Lady" olarak adlandırılan -iyi bir adlandırma- şamandıranın dibinde, ısısı 12 derece olan bir suda arama yapacak olan iki dalgıç.

Birden pilot gaz kesti ve Zodyak çakılıp kaldı. Aslında, bir balınayı kusturacak bir dizi çalkantıya, dalgaya yol açtı. İliklerine kadar ıslanan Corso, bir kolu hâlâ acıdığından tek eliyle oturduğu yere sıkı sıkı tutunuyordu. Gökyüzü bir yıldırım savaşının ritmiyle gri yağmur bombardımanına devam ederken onları çevreleyen deniz sükûnetini koruyordu. İşaret şamandırası, üzerinde bir işaret feneri bulunan, füze biçimli yeşil polietilenden bir yapıydı. Kenarlarında küçük kanatlar bulunan, yuvarlak bir yüzer şamandıranın üzerinde duruyordu. Bu çirkin şey, doğrusu anlamdan yoksundu; şiirsel adıyla kesinlikle bir alakası yoktu.

Pilot "dinamik konumlandırma" pozisyonuna geçti, dalgıçlar hazırlandı, polisler Black Lady'nin çevresini kontrol etti; Corso da, yağmuru ve deniz serpintilerim soluyarak buz kesmiş bir halde oturdu. Motorun gürültüsü onu sağır etmiş, yağmuru ile denizi tek ve aynı dokunun birleştirdiği bu gri atmosfer sanki onu his-

sizleştirmişti. Bu manzara -durgun deniz ve paramparça gökyüzü- genel anestezi etkisi yaratıyordu.

- Seni asla dinlememeliydim, diye homurdandı Waterston; açık deniz cesaretini kırmıştı.

- Cesedi bunun altına atmış olmalı. Dalmak gerekiyor...

Üzerinde yağmurluğuyla Zodyak'ın pruvasında ayakta duran İngiliz polis keyifsizce onu onayladı.

- Şamandıranın altında ne var? diye sordu Corso.

Waterston aynı soruyu dalgıçlardan birine bakışlarıyla sordu.

- Zincir, diye cevapladı adam.

- Bu zincir kayaya mı bağlı? Ya da bir çıpaya mı?

- Bu duruma göre değişir. Bana sorarsanız, burada büyük bir beton bloka bağlı.

Corso ayağa kalkmaya karar verdi ve ürkek adımlarla dalgıçların yanına gitti. Az önce ona cevap veren adamın -oksijen tüplerinin ve kurşun ağırlık kemerinin üstüne eğilmiş, son güvenlik kontrollerini yapıyordu- önünde dizlerinin üstüne düşer gibi oldu.

- Sizinle aşağı inmek istiyorum.

- Olmaz, değil mi? dedi Waterston boğuk bir sesle; o da dalgıçların yanına gelmişti.

Yağmurdan yüzü parlamıştı, zülüfleri keçi sakalı gibi sarkıyordu, yağmurla ıslanmış kirpiklerinin altında gözleri grileşmişti.

- Seni buraya neden getirdim hâlâ bilmiyorum.

- Waterston, Paris'te bu soruşturmayı yürüten benim. Sobieski'nin modus operandisini biliyorum. Eğer dün gece öldüren oysa ve cesedi buraya kadar o getirdiyse, suç mahallini *in situ* görmem gerekiyor. Suyun altında bile olsa, her ayrıntının önemi var.

Polis sövüp sayacakken fikir değiştirdi. Yağmurluğunun cebinden bir sigara paketi çıkardı, dudaklarıyla içinden bir sigara çekti ve paketi tutan eliyle hemen sigarasının üstünü kapattı. Diğer elinde, rüzgârdan ve yağmurdan koruyarak yaktığı bir çakmak belirdi. Olan biteni parmaklarının gerisinde gizleyen sihirbaz jestlerine sahipti. Aslında, yağmurla yaşamaya alışkın İngilizlere özgü jestler.

- Söylentiyi yalanlamıyorsun.

- Ne söylentisi?

- Fransızların dünya üzerindeki en gıcık, en uyuz insanlar olduğuna dair söylenti.

Corso bunun tersini iddia edebilirdi, ama etmedi. Çevrelerinde hiç yatışmadan sürüp giden gelgitler içindeki deniz, karanlık

düşüncelerin kafasında dönüp durmasına yol açıyordu. Sonunda Waterston gidip Zodyak'ın kenarına oturdu, Corso da yerine döndü; planı ciddi bir uzlaşma gerektiriyordu.

- Öyleyse, sana göre, herif kendine bir kış ısmarlamak istedi, sonra korkunç öldürme dürtüsüne boyun eğdi ve fahişesini öldürdü, ki bu fahişe bir erkek veya bir kadın olabilir.

- Kesinlikle.

- Ama bu ona yetmedi. Gecenin bir vakti bir tekne buldu -adamlarımı bu konuyu araştırmakla görevlendirdim- ve kurbanım şamandıranın altına atmak için buraya kadar geldi.

- Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum...

- Delice? Akıl dışı? Tuhaf? Sanırım böyle söylenebilir, evet.

- Ama bir tanığın var.

- Çok muğlak. Benim gibi sen de ifadesini okudun.

Balıkçı sadece, kimliği belirsiz bir tekneden bir silüetin suya solgun ve "kıvrılmış" bir karaltı attığını görmüştü. Tanıklar döndüğünü yakından görmeye karar verdiğinde tekne gözden kaybolmuştu ve şamandıradaki şüphe çeken bir şey yoktu; tıpkı şimdi olduğu gibi.

- Daha şimdiden bu bir mucize, diye devam etti **inspector**, çünkü adamlarımdan taşaklarım dondurmaları için, sıcaklığı yaklaşık 10 derece olan bir suya dalmalarını istiyorum.

- Bir şeyler bulacağımızdan eminim. Benim de onlarla birlikte dalmam lazım!

- Peki, senin aşağı inmene neden izin vereyim ki?

- Dalıyor muyuz?

Dalgıç artık ayaktaydı, neopren başlığını takmış, tüplerini sırtına bağlamıştı. Tartışan iki adama attığı bakışlarda sabırsızlık vardı.

Açık denizde blöf yapma pahasına karar vermesini sağlamanın tam sırasıydı.

- Ben yetişkin ve sorumluluğunun bilincinde olan biriyim, ben polisim ve dalgıçlıkta ciddi bir deneyim sahibiyim.

- Bak sen.

Bir yalan daha Emiliya'yla mutlu olduğu dönemlerde, Antiller'in sıcak sularına yaptığı birkaç dalış onu uzman yapmazdı.

Waterston görünmez sigarasından fırtlar çekerken düşünüyor gibiydi. Tüm sahne -boğaya benzeyen yüzünün kızılığı, sihirbaz jestleri, fosforlu yağmurluğunun kıvrımları- yağmurla biraz daha belirginleşmişti. Güneş bir yerlerde doğuyordu muhtemelen, çünkü her ayrıntı artık yanardöner yansımalarla ıslak bir sedef gibi parlıyordu.

- Ya kolun?

- Size daha önce de söyledim, sorun yok.

İngiliz polis izmaritini bordanın üstünden denize fırlattı, sanki Corso'yu bekleyen dalgıç elbisesini, başıyla dalgıçlara işaret etti.

- Sağ salim dönsen iyi olur. Elin boş yukarı çıktığında suratım görmek istiyorum.

Önce, soğuk. İnsanın her yerini kuşatıveren ve saniyenin onda biri kadar bir zamanda kemiklere kadar işleyen buz gibi bir örtü. Sonra uyuşma; uyuşmaya eşlik eden felç. Ölüm orada, kelimenin tam anlamıyla kapıda bekliyordu; monitörlerde en ufak bir hareket yoktu.

Sonra, yavaş yavaş, bir şeyler belirdi, biçimlendi, belirginleşti; ısı. Yeni bir dinginlik etkisini gösteriyor, ipek yumuşaklığında bir zırh gibi insanı sarmalıyordu. İnsan, kanının sıcaklığı denli içten bir avuntuyu hiç hissetmediğini anlıyordu. Aslında tam olarak olan şeydu: Neopren dalgıç giysisi, deri ile arasında bir su katmanı oluşturuyor, bu ince katman da kan dolaşımıyla ısınıyor ve insanı baştan aşağı sarıyordu.

Tüm bu düşünceler, vücudunun ısısı buz gibi deniz suyuna alışmaya kadar, suda oyalanırken birkaç saniyede aklıdan geçmişti. Ama ilgilenmesi gereken çok daha ciddi şeyler vardı; iki dalış arkadaşı, ona açıklayıcı bir işaret yaptıktan sonra beraberce derinliklere doğru gözden kaybolmuşlardı.

Corso, maskesinin gerisinden, gökyüzünün suyun yüzeyine yansıyan ışığını, gözlüğünün camına çarparak köpüklenen, inen çıkan dalgalan görüyordu. Bompert'in polis mesleğiyle ilgili, tekrarlamaktan hoşlandığı cümleyi düşünüyordu: "Katiller yukarıda, ölümler aşağıda ve biz tam ortadayız." **Haydi.** Tortop oldu -ilk avantaj; termik şok, önkolunda sanki anestezi etkisi yapmıştı-kafasını suya soktu ve daldı.

Soğuktan sonra karanlık. Bir hidrokarbon çamuru kütlesini, tüm renklerin, tüm yaşamın zaman tarafından emildiği eski bir balçığı çağnştıran son derece kalın, son derece yoğun bir karanlık. Artık, içinde yüzülebilen, ama insanda yok oluş duygusu

uyandıran berbat bir çamurdan, deniz dibinde yaşanmış kıyamet-ten başka bir şey yoktu. Hiçbir şey kıvıldamıyordu. Ne bir balık kuyruğu ne de bir hareket. Sınırlan ve çevresi olmayan sonsuz bir ölüm.

Yaklaşık beş metre aşağıda diğer iki dalgıcın ışıklarının gördü. Onun da kaskının üzerinde bir lamba vardı ama yüzeydeyken yakmayı unutmuştu ve şimdi... bir buçuk kolla turbanın içinde yüzmekle meşguldü. Denizin derinliklerine doğru ondan uzaklaşan ışıklara yoğunlaştı. Onlan yakalamak için palet vurdu, kulak zarları bir hoparlörün göbeği gibi çıtırdıyordu.

Hiç düşünmeden, sürekli olarak basınç azaltma manevrası yapıyordu; burnunu başparmağı ile işaretparmağının arasında kısırdıktan sonra nefes veriyor, hava kulak zarlarından dışarı çıkıyordu. Kurslardan hatırlıyordu; buna Valsalva manevrası deniyordu. Ama şu an sanki parmaklarına sümürüyormuş duygusuna kapılıyordu.

Dalgıçlar onu aşağıda bekliyordu. Onların ışığı altında parlayan düşey çizgiyi, şamandıranın zincirini gördü. Corso, bedenini apayrı bir beden, uzaktan görebildiği sıvılaştırmış bir gölge gibi algıliyordu.

Ekip arkadaşlarına doğru yöneldi ve ellerim zincirden kaydırarak daha hızlı bir iniş yaptıklarım anladı. Onlan taklit etti ve zincirin halkalarına bir güven duygusuyla sınıksız tutundu: Artık bu yoğun ve camsı kozmosta yalnız değildi.

O esnada sessizliğin farkına vardı.

Artık ne sudaki dalgalanmaların sesini ne de kendi soluğunu duyuyordu. Sağdı, kördü ve dilsizdi. Bir kez daha, iki dalgıcın ışıklar olmasa ne yapacağını düşündü, öldüğü duygusuna kapılabilirdi; sonunun bilincinde, sınırsız bir mekân-zamanda aklı başında bir ölü...

Dalış bilgisayarına göz attı. Derinliğe bağlı basınç hakkında hatırladığı şeyler vardı; yüzeydeyken, vücudun bir santimetrekaresi bir kilo, yani bir bar basınca maruz kalırdı. Suyun altına on metre inildiğinde, bir kilo daha eklenirdi, yani basmç iki ban geçirdi. Şimdi en az yirmi beş metreye inmişti, bu ne kadar basınca eşitti? Hiçbir fikri yoktu. Sadece aşağı indikçe basıncın arttığını hatırlıyordu. Otuz metre derinliği geçtikten sonra basmç sadece yüzde 20 ila 40 arasında bir artış gösterirdi. Yüze çıkmaya başlayacakları zamanı düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Basmç dengeleme kurallarına uymak gerekecekti. Bu da dipte solunan azotun vücuttan atılması için uzun dakikalar boyunca hareketsiz kalmak demektir.

Dalgıçlar hâlâ iniyorlardı. Sonuna kadar gitmeye değer miydi? Sobieski'nin kurbanını dibe batırma zahmetine katlandığını düşünmek saçma değil miydi? Balıkçı iplerden, bir cisimden, taşlardan bahsetmişti. Corso, katil ressamın kurbanına safra bağladığını ve zincir boyunca aşağı bıraktığını düşünüyordu.

En az otuz metre. Dalgıçların ışık huzmeleri, akıntıda salman ışıklı uzun otlar gibi önünde kesişiyordu. Corso hızlanmaya ve onlara yaklaştırmaya çalıştı; hiç engelle karşılaşmayışı başını döndürmeye başlamıştı, sadece vücudunu saran ılık ince katmam hissediyor, dışarı verdiği soluğun oluşturduğu kristalleşmiş buğu gibi saydam, belirgin, yoğun hava kabarcıklarını seçebiliyordu. Yerçekimsiz ortamdaymış, artık yaşamıyormuş hissine kapılıyordu.

Suda süzülürken maskesine nüfuz ederek ağzının içinde dağılan şiddetli bir acı duydu. Zinciri bıraktı; aniden kasıldı. Hemen elleriyle detantörü yakaladı. Ama hiçbir şey yapamazdı; hava gelişini kesmek intihar demektir. O sırada dalgıçlardan biri elini tuttu, ikinci dalgıç çoktan üstündeydi ve detantörünü söküyordu. Onlara vurmaya çalıştı; acı, panik. Onu boğmak istiyorlardı! Ağzının içine zehir enjekte eden ya da tüpüne zehirli gaz dolduran onlardı!

Ağzına tuzlu su dolduğunu hissetti, ama nefes almıyordu. Acı olsun olmasın, su yutmak, bu İngiliz denizinde boğulmak istemiyordu. Dalgıçlardan biri onun kafasını tutarken -Corso onlara vurmaya, kurtulmaya çalışıyordu- ikinci dalgıç su dolmuş ağız kontrol ediyordu. Onu ısırmaya çalıştı, ama adam onun çenesini bir timsah avcısı gibi açıyordu.

Sonunda, saldırgan, ağız tırtıklı bir bıçağı damağına sapladı. Corso gözlerini kapattı. Ölmeyi, nefessiz kalmış gırtlığının kanla ve suyla dolmasını bekliyordu, ama birden bir rahatlama, ardından da oksijen yemden onu beslerken kuruyan ağız hissetti. Yaşam yeniden gırtlığının içine akıyordu, korku ve acının olmadığı, tatlı ve güzel bir yaşam... Detantörünü dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra iki dalgıç onu bıraktı.

İşte o anda, az kalsın onu öldürecek olan saydam filamentlerin önünden geçtiğini gördü. Zehirli otlar gibi ona dolanan, bir denizanasının dalayıcı dokunaçları. Detantörünün altından içeri süzölmüş bu zehirli dokunaçlar büyük bir cesaretle keserek onun hayatını kurtarmışlardı. Birkaç saniye içinde onu zehirleyebilecek zararlı yansaydam bir yaratık...

Rahatlamanın keyfiyle, bir astronot gibi kendi etrafında dönerek peşlerine takıldı. El yordamıyla zinciri buldu ve inmeyi sürdürmek için zinciri yakaladı.

Ama o esnada, ¼rk¼t¼c¼ manzarayı g¼rd¼.

Birkaç metre aşağıda, iki dalgıç, bir iple zincire bağlanmış bir cesedin etrafında dolanıyordu. Fenerlerinin ışığı korkunç sahnenin ayrıntılarını g¼r¼n¼r kılıyordu; kadavranın pozisyonu, Sophie ve Helene'in pozisyonlarıyla aynıydı. Boyun hareketsiz kılınmıştı, arkada sımsıkı bağlanan kollar, ellerin altında birleştirilen ayak bileklerine de bağlanmıştı; ama bu kez ip kullanılmıştı, ç¼nk¼ kurban hiç ř¼phesiz bir erkekti ve slip k¼lotu alışıldık y¼ntem için uygun değildi.

Soğukkanlılığına yeniden kavuşan Corso dalgıçların yanına gitti. Kurbanın belini bir kemer gibi saran ipler onu taş bloklara bağlıyordu, sanki yerçekimsiz ortamdaymış gibiydi. Oysa cesedi bu derinlikte tutan ağırlıklardı.

Corso biraz daha palet vurdu; emin olmak istiyordu. Y¼z hizasına geldiğinde işlemin eksiksiz yapıldığını g¼rd¼. Genç adamın y¼z¼ -otuzlu yaşlardaydı, kuşkusuz g¼zel bir y¼z¼ vardı- acı dolu bir çığlık atarmışçasına bir kulaktan diğerine açılmıştı; çenesi akıntının etkisiyle hafif hafif salınacak kadar gevşemişti, bu da sanki kurban suyun altında nefes alıyormuş yanılısamasına yol açıyordu.

Goya'yla b¼yle, yaklaşık kırk metre derinlikte yeniden buluşmak hem ¼rk¼t¼c¼ hem de baş d¼nd¼r¼c¼yd¼. Corso bu s¼rpriiz karşısında pes etmek istemiyordu. İki dalgıç sıradan bir suç mahallindeymiş gibi resim çekerken o sahnelemenin ayrıntılarını g¼rmeye çalışıyordu. Corso, cesedin yavaş yavaş eridiğini, evrelelendikleri metrek¼plerce suyun deri tozlarıyla, koptuktan sonra detant¼rlerinden çıkan hava kabarcıkları arasında d¼n¼p duran k¼¼k et parçalarıyla dolduğunu d¼ř¼nmeden edemiyordu.

Y¼zeye asla ulaşamayacağı, bu davadan asla çıkamayacağı -¼zellikle de gerçeği hiç ¼ęrenemeyeceęi- duygusuna kapılıverdi. Sobieski neden bu kez kurbanını kırk metreden fazla bir derinliğe atmaya karar vermişti? Cesedin bulunmasını istemiyor muydu? Kurbanım rasgele mi seçmişti, yoksa onca yolu ¼zellikle bu genç adamı ¼ld¼rmek için mi gelmişti?

- Kimlik tespitini beklemeyecek misin?
- Hayır, diye cevap verdi Corso. Bu iş günler alabilir ve benim Paris'te Sobieski'yi yakalamam lazım.
- Hey, adamım, elimizde tek kanıt bile yok.
- Burada yok. Ama Paris'te yeterince var. Sobieski şehirdeyse ve o şehirde yeni bir cinayet işlendiyse bir sonuca varmaya bu yeterlidir. Yargıç ona suçlamada bulunacaktır...

Blackpool'dan yaklaşık on beş kilometre uzaklıktaki Fleetwood Limanı'nda karaya çıkmışlardı. Cesedin yüzeye çıkarılması iki saatten fazla sürmüştü. Bölgeye en az üç hücumbot ile yirmi dalgıç daha gelmişti. Corso ile meslektaşları da basınç dengeleme kurallarına uyararak yaklaşık on beş dakikada yüzeye çıkmışlardı.

Ceset helikopterle Blackpool Hastanesi'ne nakledilmişti, orada bir adli tabip cesedi beklemişti. Nasıl olduğu bilinmiyordu, ama basın bulunan cesetten anında haberdar olmuş, limana geldiklerinde gazeteci kalabalığından uzak durma gereği hissetmişlerdi. Her zamanki kargaşa çoktan başlamıştı ve Corso tüm bunlardan kurtulacağı için mutluydu. Paris'e (görece) serinkanlılıkla hesabı kapatmaya gidiyordu.

Waterston ise tam tersine, daha şimdiden yorgun düşmüş gibiydi. Blackpool'da bir cinayet, imajı zaten yerlerde sürünen şehrin ayaktakımı için pek de iyi haber sayılmazdı; bu torbacıların da, infazcılann da rahatını kaçıracaktı. Ayrıca polis soruşturması da çok seri yapılabilirdi, her şeyden önce suçluyu biliyorlardı.

Şimdi geriye bir tek, cinayetin işlendiği odayı bulmak, oradan parmak izi ve organik kalıntılar almak kalıyordu. Bir de katilin

Kullandığı teknenin kimliğini saptamak lazımdı. Zihninde olayların üstünden geçtiği her sefer, yöntem Corso'nun kanını donduruyordu. Niçin bu kadar karmaşıktı?

İş konusunda, Waterston'm bir jokeri vardı: güvenlik kameraları. Britanyalılar bu tekniği çok seviyordu ve Blackpool'un her yeri mükemmel çalışan kameralarla donatılmıştı (Fransızlardan farklı olarak).

İngiliz polis ellerini çırpıtı.

- Haydi, seni hastaneye götürüyorum.

- Neden? Ama her şey yolunda...

Waterston cevap verme gereği bile duymadı. Cesetle birlikte aynı yere gidiyorlardı; Blackpool Hastanesi'ne ulaştılar, orada Corso'nun önkoluna yeni bir atel taktılar.

- Evrak işleri için acele edebilir miyiz? diye sordu alter egosu.

- Elimden gelenin azamisini yapacağım, ama sana tavsiyem Manchester'dan uçağa binmen. Gün sonunda bir uçuş var.

İki saat sonra, olayların eli ayağı düzgün bir versiyonu, bir Fransız polisinin "resmi olmayan" bir ziyaret için Britanya top-raklarına geldiği, bir **queer-bashing**'in işleri karıştırdığı ve denizde yapılan bir aramanın semeresinin alındığı belirtilerek çalaka-lem yazıldıktan sonra Corso kiralık arabasını alabildi.

Dosdoğru havalimanına gitti ve nihayet ekibini aramaya karar verdi; meşgul etmek pahasına bu yeni ve beklenmedik olayı onlara anlatmak istiyordu. Ardından Sobieski'nin tutuklanması için gerekli talimatları verdi. Ressam yeterince onlarla alay etmişti. Bu kez müdahale birimi ve çevrede gazetecilerle abartılı bir operasyon istiyordu.

Ekibine gelince, tahmin ettiği gibi bir milim bile ilerleme kaydedememişlerdi. Her şeye sıfırdan başlamışlar... ve öylece kalmışlardı. Corso, Barbie'ye neşe içinde, tüm bunların bir önemi olmadığını söyledi: Bu gece Sobieski kodeste olacaktı.

İki saat sonra, tam Paris uçağına binecekken kadın polis aradı:

- Sonunda bir bilgi buldum.

- Ne demek istiyorsun?

- Sobieski'yle ilgili bir anonim şirket. Adım hiç duymadığımız bir şey.

Ensesinin karıncalandığını hissetti. Çok hızlı gitme. Boşuna heyecanlanma. Corso bir soruşturmada bu tür coşkulara alıştı. Boşa kürek çekerek günler, hatta haftalar geçer ve birden bir çatlaktan kesin sonuca götürecek bir sürü ipucuna ulaşılırdı.

-Anlat.

- Sobieski hakkında topladığımız verileri yeniden gözden geçirirken, erotik bir eser için bir dizi illüstrasyonu "Themis" takma adıyla imzaladığımı fark ettim.

-Yani?

- Themis, Yunan mitolojisinde, adalet, yasa ve dürüstlük tanrısındır.

- Bir kadın mı?

- Kadın olmasının Sobieski için bir önemi yok. Önemli olan, seçtiği bu ismin bir kez daha onun adalet, ceza takıntısını açığa vurması...

Yolcular uçağa binmişti. Corso sabırsızlanıyordu.

- Tamam, nereye varmak istiyorsun?

- Bu adı taşıyan bir şirket olabileceğini düşündüm. Küçük sırlarım saklamak için Sobieski tarafından kurulmuş bir şirket.

Bu, Corso'nun akıma pek yatmıyordu, ama Barbie'nin içgüdüleri hep doğru çıkardı.

- Buldun mu?

- Sadece ile-de-France'ta bu adda yirmi kadar şirket var, ama içlerinden biri boyarmadde imal etmek için kimyasal ürünler ithal ediyor.

Corso, Barbie'nin doğru bir tespitte bulunduğunu tüm benliğiyle hissediyordu. Mengene -bunu söylemenin tam sırasıydı- kasap ressamı, bu kez sıkıştırıyordu.

- Tüm bilgilere ulaştın mı?

- Hayır. Şirket kimliklerinin yer aldığı web sitelerinde bilgiler çok kısıtlı. İşle ilgili rakamlar, bilanço, ücretler yazmıyor. Tüm bunlar paravan bir şirket olduğunu gösteriyor. Beni harekete geçiren şey, şirket merkezinin adresi oldu.

- Sobieski'nin adresi mi?

- Kesinlikle. Beni şaşırtan, bu aptallığı yapmış olması, ama benim bu hayalet şirkete kadar uzanacağımızı düşünememiş.

Vücutundaki karıncalanma bir tür kaşıntıya, insanı bağırta dayanılmaz bir kaşınma isteğine dönüştü. Ama bunun yerine Barbie ve o sustular. Her ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: Eğer bu şirket bir yerlerde bir mekân kiraladıysa, orası cinayetlerin işlendiği yer olabilirdi.

En başından beri aradıkları kahrolası gizli yer.

Gözünün önüne stetson hobo şapkası ve Hawaii gömleğiyle Sobieski'nin silüeti geldi. Bu, kodese tıklması gereken bir kati-

ının imgesi olmakla kalmayıp cisimleşmiş özgüvenin, cinayet işleme kibrinin de imgesiydi.

Polislerin yüzüne karşı atılan bir kahkahanın.

- Saat 20.30 da Roissy'ye iniyorum.
- Seni bekleyeceğim.

Corso nihayet saat 21'de, başkente baskın yapmaktan mutlu turist kalabalığının arasında Roissy'ye indi. Barbie oradaydı, ayağında eski püskü Stan Smith'leriyle, tırnaklarını kemirerek elektrikli cop yutmuş gibi bekliyordu.

Kadm polis, dudağında şiş ve yüzünde pansumanlar bulunan Corso'nun ateli hakkında hiç yorumda bulunmadı. Anlaşılan, Birleşik Krallık'a yaptığı yolculuk oldukça hareketli geçmişti.

Konuşma faslına gelince, Barbie'nin söyleyecek çok daha iyi şeyleri vardı: Corso Airbus'ta horul horul uyurken, gergin peri kızı bulunduğu damarı kazmayı sürdürmüştü. Themis şirketi, Saint-Ouen'de, Kuzey Garı'ndan gelen demiryolu yakınındaki Adrien-Lesesne Sokağı'nda bir depo kiralamıştı. Kâğıt üstünde yani resmi olarak, Themis burayı güya kimyasal ürünleri depolamakta kullanıyordu...

Barbie ona üzerinde evin konumunun yer aldığı cep telefonunu uzattı: Sobieski atölyesinden oraya yürüyerek gidebiliyordu.

- Tercih yapacağız, dedi kadın polis, coşkusunu gizlemekte zorlanarak. Ya Sobieski'nin evine gidip onu tutukluyoruz, sonra da depoda arama yapıyoruz. Ya da Adrien-Lesesne Sokağı'na bir ekip yolluyoruz ve biz onu kelepçelerken onlar işe koyuluyorlar...

- Tam tersini yapıyoruz. Sobieski'yi tutuklamaya Stock ile Ludo'yu yolla; biz de depoyla ilgilenelim.

- Emin misin?

Pislik herifin inine aniden baskın yapma düşüncesi bile Corso'yu tahrik ediyordu. Onunkinin yanında Barbie'nin coşkusunu devede kulak kalırdı. **Lanet olsun, bu işi bir an önce halletmeliydiler.**

- Ona garsoniyerini bulduğumuzu söylediğimizde yüzünü görmek istiyorum. Yargıçtan arama izni aldın mı?

- Gerekli her şey tamam. Ludo konusuna gelince, bunun iyi fikir olduğundan emin misin?

- **Hem de nasıl.** Sobieski'nin emniyette hiç müttetikinin olmadığı, Ludo'nun her şeye rağmen hâlâ ekibimizdeki polislerden biri olduğunu anlaması gerekiyor.

Barbie "tamam" anlamında kafasını salladı ve cep telefonunu çıkardı. Birkaç kelimeyle, Stock'u yeni talimatlar konusunda bilgilendirdi: Stock ile Ludo, önceden kararlaştırıldığı gibi komuta onlarda olmak üzere, etki uyandırmak için yanlarına silahlı polisleri de alacaklardı. Ama dikkat edilmesi gereken bir şey vardı: Sobieski'ye neden tutuklandığı konusunda tam olarak bilgi verilmeyecekti. Merak içinde bir süre beklemesi gerekiyordu.

- Onu 36'ya götürüyorsunuz, diyerek sözlerini tamamladı Barbie. Ve bizi bekliyorsunuz.

- Hayır, diye sufle etti Corso. Oraya vardıklarında bizi arıyorlar. Onlardan sadece birkaç metre uzakta olacağız. Depoyu aradıktan ve kanıtları topladıktan sonra, Sobieski'ye bir merhaba demekten mutlu olacağız.

Roissy Saint-Ouen'e fazla uzak değildi. Al'de yol aldılar, Stade de France'ı geçtiler, demiryolu ağının üstünden geçene kadar D20'yi takip ettiler ve dar sokaklar boyunca aşağı indiler.

Corso eski dönemlerden kalma bir bölgeyle karşılaşmayı bekliyordu: kullanılmayan sanayi tesisleri, boş araziler, evsizler tarafından işgal edilmiş konutlar... Hiç de öyle değildi. Sobieski kazan imalathanesini nasıl şatafatlı bir galeriye dönüştürmüştü, aynı şekilde Adrien-Lesesne Sokağı da gözle görülür bir şekilde iyileşmişti. Bir bobo⁶² ordusu burada gücü ele geçirmiş, biraz özenle, biraz krediyle, biraz güzeli yapma isteğiyle, fazla kafa patlatmadan parlaklığını yitirmiş bu bölgeyi, hor görüleniyle, zenginiyle ve fakiriyle birlikte güler yüzlü bir semte dönüştürmeyi başarmıştı.

Toplu konutlardan gelen, çirkinliğin ile sefaletin kötülüklerini çok iyi bilen Corso, bu tür iyileştirmelere olumsuz bakıyordu. Bütün bunlarda burjuva çapsızlığı, bankalarda ufak tefek hesaplanan saçma sapan fikirlere sahip bu ailelerin sanata olan sözüm ona tutkulanı algıyordu. Bu yeni gelenler, evlerden ve sınai atölyelerinden oluşan bu semti gösterişli kılmak isterken, Jacques Brel'in meşhur şarkısındaki "havalıymış gibi görünmek isterken zerre havası olmayan" insanlar gibiydi...

Sobieski'nin adresi de bunun güzel bir örneği idi. Ama onun

62. Fransızca *bohème-bourgeois'nm* (bohem-burjuva) kısaltması: özellikle Fransa'da üst orta sınıftan gelen, ama eski usul bir bohem kültürle paralellik içinde yaşayan sınıfa verilen ad. (ç.n.)

durumunda, bu sadece düşmanı aldatmak içindi. Kestane ve meşe ağaçlarının yapraklı dallarından başka bir şeyin görülmediği, çift kanatlı, yeşile boyalı, demir bahçe kapısının ardında neler olup bittiğini kimse tasavvur edemezdi. Corso bile, bu büyükanne evi manzarası karşısında şüpheye kapıldı.

- Burası olduğuna emin misin?

- Eminim, dedi Barbie, bir kez daha cep telefonunu kontrol ederken.

Görevlendirilmiş çilingir onları kapıda bekliyordu.

- Evrakı ona imzalat ve içeri girelim, dedi Corso arabadan inerken.

- Mavileri beklemiyor muyuz?

- Hayır.

- Ya aramaya tanıklık edecek kişiler?

Corso ona cevap yerine geçen bir bakış attı.

Bu işbirliğinden pek hoşlanmayan çilingir yemin ederken kendisine para ödenmesini sağlayacak belgeyi cebine atarken homurdandı. Corso bahçe kapısına, ağaçların tepelerine ve elli metre uzakta, bahçenin dip tarafında yer alan evin kırmızı çatısına bakıyordu. Elleri titriyordu.

Çilingir biraz zoraki işe koyuldu. Beş dakika boyunca bayağı bir gürültü çıkardıktan sonra (basbayağı elektrikli bir testere kullanmıştı), bahçe kapısı korkunç bir gıcırtyla ve akkor haline gelmiş metalden yayılan kokular arasında açıldı.

Corso ve Barbie bahçeye girdi, peşlerinden de miskin çilingir ile alet kutusu. Çakıllı bir yol fazla büyük olmayan eve doğru uzanıyordu. Çakıllarla ve deniz kabuklarıyla kaplanmış değirmentaşından duvarlar, beyazımtırak tül perdeli pencereler, polivinil camdan ferforje kapı sundurması, her şey ama her şey moralinizi bozacak, gidip kendinizi en yakındaki ağaca asmanıza sebep olacak nitelikteydi.

Bununla birlikte, kuşlar yapraklı dalların arasında ötüyor ve alacakaranlığın ışığı manzaraya turuncu renkli yumuşak bir aydınlık veriyordu. Son derece gergin bir arama için uygun bir manzara sayılmazdı.

Çilingir kapının önündeki korunaklı sete çıkan birkaç basamağı tırmandı ve yeni kilit üstünde çalışmaya koyuldu.

- Çelik bile değil, dedi küçümseyerek.

Corso da basamakları çıktı. Ters giden bir şeyler vardı; eğer Sobieski burada gizli işler çevirmiş ve başma dert açacak parmak izleri bırakmış olsa, mutlaka sağlam bir alarm sistemi yerleştirir-

ui. corso atölyenin gizli kameralanna nasıl yakalandığını unutmamıştı. Katil ressam, bu “küçük burjuva” semtinin kamuflajıyla yetinmeyip, daha dayanıklı bir düzenek tercih edebilirdi.

Açılan kapıdan dışarı, herkesi birkaç adım geriletecek kadar berbat bir küf kokusu yayıldı.

- İçerisi pis kokuyor! diye bağırdı çilingir, elini burnunun önünde sallayarak. Uzun zamandan beri buraya kimse gelmemiş, size söyleyeyim.

İki polis bakiştılar. Sonuçta ellerinde, merkezi Sobieski'nin evi olan Themis şirketince kiralanmış bu evden başka bir şey yoktu. Yine mi şapa oturmuşlardı?

Corso hayal kırıklığıyla pes etme noktasına gelmişti ki gözü neredeyse ev büyüklüğündeki -en az yüz elli metrekare- ortak garaja takıldı.

- Burayı da açm, diye emretti, garajı işaret ederek.

Çilingir basamakları indi ve garaj kapısına doğru hamle yaptı. Anında hayranlık dolu bir ıslık çaldı.

- Ne oldu? diye sordu Corso, ona doğru yaklaşırken.

- Peh, vay kurnazım, apayrı bir iş bu. Çok sık rastlanmayan bir alarm sistemi yerleştirmişler. Corso farkında olmadan Barbie'nin elini tuttu. Bulmuşlardı. Seri katilin bulunamazmış gibi görünen lanet olası inini bulmuşlardı. İki polis soğukkanlılıklarını korumayı tercih ederek ağaçların altına doğru yürüdüler. Bir parktaymış gibi bir banka oturdular ve sızlanmadan sabırla beklediler. Çilingir onları “en az yanm saat” diye uyarıyordu.

Telefonla ikinci ekibi takip ediyorlardı, şimdi Sobieski'nin atölyesinin çevresinde konum almışlardı. Ressam evdeydi. Stock, büyük camlardan birinin ardından görebildiği kadarıyla, Sobieski'nin her şeyden habersiz, tuvallerini hazırlamakla meşgul olduğunu teyit etti. Blackpool'un homo mahallesinde dolaşırkenki hali Corso'nun gözünde bir kez daha canlandı, sonra da çılglık atıyormuş gibi görünen ceset; pislik herifin soğukkanlılığı hayranlık uyandırıcıydı.

Corso adamlarına biraz daha beklemelerini söyledi; eğer bu yeni mekânda gerçekten işe yarar, çarpıcı kanıtlar bulurlarsa, işte o zaman tutuklama mükemmel olurdu.

Nihayet, saat 22'ye doğru, hava iyice karardığında çilingir -yardımcısını da çağırmişti- işini bitirdi. Corso onlara geri çekilmelerini söyledi ve Barbie'yle birlikte içeri girdi. Elinde sadece fener vardı -ateli varken hem feneri hem de silahını tutamıyordu- yardımcı ise destek olarak silahını doğrultmuştu.

Corso pek bir şey göremiyordu, ama fenerinin ışık huzmesi içinde şekiller, nesnelere, karaltılar onun en kötü şeyi -ya da duruma bağlı olarak en iyi şeyi- düşünmesine neden oluyordu.

- Gidip arabadan galoş, başlık ve eldiven getir, dedi Barbie'ye sıkıntılı bir sesle.

Corso kapının ağzında elektrik verilmiş bir çit gibi gergin dururken genç kadın arabaya doğru koştu. Corso el feneriyle ağır ağır içeriye taradı. Pencere yoktu. Sol duvar boyunca bir tezgâh vardı. Odanın tam ortasında ahşap bir iş masası duruyordu; Corso'nun akıma adli tabibin "bir kasap tahtası" varsayımı ve H  l  ne Desmora'nın bedenine batmış kıymıklar geldi. Yerde, asit kokuları yayan kimyasal   r  n kapları vardı. Biraz daha ilerde, kocaman bir nesne g  rd  , bu i  ine bir insanın sığabileceği genişlikte, bir lombozu olan metalden bir t  r sandıktı...

Barbie, Corso'nun istediği malzemelerle geri d  nd  . Hi   konuşmadan giyindiler, sonra Corso içeri girdi ve elektrik d  ğmesini buldu. Yanan ışığın aydınlığıyla her şey belirginleştirdi ve iki polis bulduklarını anladılar.

İ  erde   l  m, k  t  l  k ve korku h  kimdi. Tahta kıymıklarıyla ve kan izleriyle kaplı iş masası, bir sanat  cının tezg  hından   ok kasap k  t  ğ  n   andırıyordu. Masaya   zerinde bir sıkma kolu bulunan pres sabitlenmiştirdi; b  y  k bir hayal g  c  ne gerek duymadan yan yatırılarak kafası mengeneyle kısıtılmış bir kurbanı g  z  nde canlandırabilirdi insan.

Soldaki tezg  hta, bir ressamın tuvallerini monte etmekte kullanabileceği bir yığın alet vardı, ama bu aletler,   ok daha   l  mc  l işlerde kullanılmıştı,   oğunun   st  nde kahverengi lekeler vardı. Kan mı?

Tezg  ha doğru yaklaşırken polisin ayağı yerdeki karton kutuya takıldı. Başını eğip baktı; i  i taş doluydu. Kesinlikle Sophie ile H  l  ne'in girtlağına yerleştirilenlerle aynı yassı   akıllardı. Corso'nun titremeleri sanki 220 volt   zerinde y  r  yormuş gibi kısa aralıkla tekrarlanırken s  reklileşmişti. Bir şey s  ylemeyi ya da en azından nefes almayı istese de artık iyice g   t  .

Barbie ise duvara sabitlenmiş tezg  hı g  zden ge  iriyor ve her aleti en ince ayrıntısına kadar inceliyordu. Bir m  zede farklı eserlerle ilgilenen ancak ortak bir heyecanın tutsağı olmuş iki ziyaret  i.

Her ikisi de hi   konuşmadan anlaşmış gibi dip taraftaki sandığa doğru ilerledi. Bu,   n y  z  nde komplike bir kumanda sistemi bulunan inokstan bir t  r odaydı.

- Bir firma benziyor... diye mırıldandı Barbie, Corso'nun ne düşündüğünü hemen anlamış gibi.

- OYİ'yi ara, diye emretti Corso bozuk bir ses tonuyla. Bir saatte daha kısa bir süre içinde bütün süvarileri buraya istiyorum.

Barbie emri yerine getirdi. Stéphane dolaşmaya devam etti. Sobieski'nin buradaki varlığıyla ilgili tartışmaya mahal veremeyecek bir işaret arıyordu. Her şeye rağmen, buranın ressamın işkence odası olduğunu gösteren somut bir şey yoktu.

O anda, sol taraftaki tezgâhın en uç kısmına asılmış, boya lekeleriyle kaplı bir sürü röprodüksiyon gördü, hepsi İspanyol resminin büyük ustalarının eserleriydi: Velasquez, El Greco, Zurbarán... Onların arasında Goya'mn **Pintura** nya'lannı görmek sürpriz olmadı.

Eksik ayrıntı da tamamlanmıştı.

Cep telefonunu çıkardı ve Stock'u aradı:

- Beş dakika içinde oradayız. Herifi birlikte alıyoruz.
- Yeni bir haber var mı?
- Canavarın inini bulduk.

- Rahat mısın? İyice yerleştin mi?

Başında şapkası olmayan Sobieski cevap vermedi. Barbie ile Ludo'nun ofisinde oturuyordu, işlerin gerçekten kötüye gittiğini anlamış gibiydi. Ludo'yla olan yakınlığının artık bir halta yaramayacağını muhtemelen biliyordu. **Tam tersine.**

Son derece solgun olan yüzü bir alçı kalıbına benziyordu, bembeyaz ve ifadesizdi. Corso bu maskeyi biliyordu. Bu ne suçluluk ne de kaygı maskesiydi. Sobieski'nin yüzünde büyük bir korku ifadesi vardı: Nüksetmiş bir fobinin dışavurumu; adım adım kodese yaklaşıyordu ve bunun şakası yoktu.

Corso elinde ince bir dosyayla, Barbie'nin masasına oturdu. Kadın polis odanın bir köşesinde ayakta duruyordu, eli silahının üstündeydi. Stock ile Ludo da odadaydı; sessizce, duygularım belli etmeden, katı propergol kadar dirençli bekliyorlardı. Havada dayanılmaz bir gerginlik vardı. Kahkahalarla gülererek sonlanacak bir gerginlik. Bu olayda bir gün gülünebilirse tabii.

Corso meslektaşlarına dışarı çıkmalarını işaret etti; biraz samimiyet hiç de fena olmazdı.

- İngiltere'ye yaptığımız gezi benim çok hoşuma gitti.

Sobieski boğazını temizledi.

- Neden bahsettiğini anlamıyorum.

Corso güldü.

- Yalan söylemekten vazgeç, nefesini çok daha ikna edici olabileceğin konulara sakla. Biletin, gümrük, güvenlik kameraları... her şey senin İngiltere'de olduğunu kanıtıyor. Enerjini boşa harcam.

Ressam sessizliğini koruyordu.

- Neden oraya gittin? diye yeniden sordu Corso.

- ti una nakkım yok muydu'
- Hayır ve sen bunu biliyorsun.
- İzin alma yaşımı çoktan geçtim, diye homurdandı. Yirmi yıl boyunca yeterince kış yaladım ve parmak kaldırdım. Bunların hepsi, geride kaldı.

- Bu kadar emin olma. İngiltere'ye ne yapmaya gittin?
- Manchester'daki galericimi görmem gerekiyordu. Bir sergi hazırlıyorum.

- Biliyoruz.
- Cevaplan biliyorsan soru sorma, böylece zaman kazanım.

Sesi, tonlaması, ifadesi, her şeyiyle aynı Sobieski'ydi, ama iyice küçülmüş, gücünü yitirmiş bir Sobieski.

- Yani bir sergi uğruna hapishaneye dönme riskini göze aldın? Bu yolculuk bekleyemez miydi?

- Hayır. Sergi bir ay içinde açılacak.
- Resim konusundaki titizliğin senin için onur kaynağı... Ama diğerleri gibi bir sanatçı olmadığım söylemem de sana bir şey ifade etmez.

Gururla güldü, kapkara dişlerini sergileyen yamuk bir smtma.

- Bana güç veren de bu.
- Ve zayıflığının sebebi de. Bir dizi cinayetin şüphelisisin. Herhangi biri gibi ülke dışına çıkamazsın. Sadece bu sebeple, yargıç birkaç haftalığına seni hapse yollayabilir ve serginin de inan bana, görmek için bile orada olamazsın.

Beriki hemen cevap vermedi. Tüm bedeni sanki büzülmüş, katılaştı. Dayak yediği, tecavüze uğradığı, bir yargıç gibi kararlar verdiği maden çağma, hapishane dönemine dönüyordu. Ne zaman ne de mekân kavramı olan bir varlık. Saf iradeden meydana gelmiş duygusuz bir insan.

- Artık hakkımda kimse karar veremeyecek, dedi kibirle. O dönemler geride kaldı.

Onun karşısında Corso, ateline, önündeki upuzun geceye rağmen kendini iyi hissediyordu. Avıyla oynuyordu; biraz sadistçe onun acı çekişini seyrediyordu.

- Eurostar'da alarmı sen çalıştırdın, değil mi?

Sobieski ne şaşırılmış gibi görünmeye çalıştı ne de trende olduğunu inkâr etmeye.

- Neden bunu yapayım ki?
- Onu sen bana söyleyeceksin.

Eliyle bıkkınlığını belirten bir hareket yaptı: "Böyle konuşmaya devam edersen sen ve ben bir yere varamayız" der gibiydi.

Corso sormaya devam etti:

- Ya Blackpool?
- Blackpool, ne?
- Fransa'ya dönmeden önce biraz çılgınlık mı yapmak istiyordun?

Sobieski sandalyesinde ıkınıp sıkındı.

- Beni aynı şeyleri tekrar etmeye zorlama, Corso. Hapisten çıktığımdan beri istediğim şeyi, istediğim zaman yapıyorum. Her ne olursa olsun, senin gibi pislik polisler bana engel olamaz.

- Soruma cevap vermedin: Neden Blackpool?
- Gevşemek için.

Corso sudan çıkarılmış cesedin bazı fotoğraflarım bastırtmıştı. Sertçe masanın üstüne koydu.

- Buna "gevşemek" mi diyorsun?
- Bu korkunç fotoğraflar da neyin nesi?
- Geçen gece Blackpool'da öldürülen genç bir adam.

Sobieski açıkçası hiç şaşırması gibi görünmüyordu.

- Sen neden bahsediyorsun?

Corso ona doğru eğildi; soğukkanlılığını koruyordu.

- Çok özel bir modus operandiyle Sophie Sereys ile Hélène Desmora'yı öldürmekten şüpheli olduğundan bahsediyorum. Blackpool'a tüyüyorsun ve orada tamamen aynı şekilde bir adam öldürülüyor. Biraz şaşırtıcı bir rastlantı, öyle değil mi?

Sobieski büyük bir üzüntüyle kafasını salladı. Sonunda, bu ikinci kez gözaltına alınmasının sebebini anlamış gibiydi.

- Geceyi Jim adında bir oğlanla geçirdim. Birinci sınıf bir emici.
- Jim, ne?
- Ona sormadım. Ağzı doluydu.

Corso aptalı oynadı:

- Erkeklerden de hoşlanıyor musun?
- Enstrümanın pek bir önemi yok, yeter ki müzik çalsın.
- Şu senin Jim, diye ekledi Corso, onu nerede bulabiliriz?
- Hiçbir fikrim yok. Homoların semtinde, sanırım. Orada, gelip geçene asılıyor. (Sobieski, Corso'ya göz kırptı.) Orayı biliyorsun, değil mi?

Demek ki takip edildiğini biliyordu. Peşinde bir polis varken neden cinayet işleme riskini göze almıştı?

Stéphane dosyadan kurbanın antropometrik fotoğraflarını çıkardı.

- Onu tanıyor musun?
- Hayır.

- Aui marco uuarmen. 33 yaşında İtalyan asıllı. Blackpool'da küçük çaplı işler yapan bir torbacı, herkes onu "Narco" diye çağırıyor.

- Hiç duymadım.

Waterston bu bilgileri Corso'ya gece yollamıştı. İngiliz polisler kurbanın kimliğini belirlemede hiç güçlük çekmemişti. Biraz torbacılıkla, biraz dolandırıcılıkla yolunu bulunuyordu, ama onun faşilik yaptığından emin değillerdi. Belki homoseksüel bile değildi.

Corso bu bilgiler karşısında şaşırılmıştı. Corso'nun varsayımı, Sobieski'nin o gece öldürme içgüdülerine boyun eğdiği ve rasgele birini öldürdüğüydü. Ama bir gece rastlantısı için bile Guarnieri profile uygun değildi. Akla yatmayan diğer varsayım, Sobieski'nin bu adanu daha önceden tanıdığı, Sophie ve Hélène'e yaptığı gibi ona da "Tunus gülümsemesi işkencesi" uygulamak için bu adamı seçtiği idi. Ama bu küçük çaplı torbacıyla nerede tanışmıştı? Ve bu zavallı adam "Yargıç" tarafından cezalandırılmayı gerektirecek ne yapmıştı?

- Tekne kullanmayı biliyor musun?

- Hayır. Neden?

Corso cevap verme gereği duymadı.

- Çantanda ip var mı?

Sobieski gülümsemeyi tercih etti.

- Bu boktan soruların sebebi ne?

- Neden cesedi Blackpool açıklarında denize attın?

Sobieski birden ayağa fırladı. Corso kelepçe takmamıştı, çünkü ona nasıl muamele yapacağım bilememişti: tanık, gözaltı, suçlu?

- Mavallarından bıktım usandım. Ben...

Cümlesini tamamlayamadı. Corso masanın üstünden ona şiddetli bir tokat aşk etmişti. Sol eliyle vurmuydu. Vururken avucunun içinde şiddeti bir yanma hissetse de beraberinde büyük bir rahatlama duygusu da yaşamıştı. Günlerdir ona bu tokadı atmaya can atıyordu.

Sobieski ulur gibi bağırarak yere serildi -tam bir komedi- bu tokattan çok daha fazlasına katlanabilirdi. Corso masanın çevresini dolandı ve kaburgalarına bir tekme indirdi. Sobieski doğrulmaya çalıştığında Stéphane onu cepheden karşıladı; bir kafa darbesi, kınlan burun, fişkırان kan.

Şenlik -en başından beri beklediği- başlıyordu. Sobieski'nin kafası zemine çarpıp zıpladı. Ressam yeniden ayağa kalkmaya çalıştı, ama Corso onun çenesine bir dirsek darbesi indirdi. Gayriihtiyari sağ kolunu kullanmıştı. Ateli yerinden çıktı; acı, elektroşok gibi tüm bedenini sardı.

Vurmak için sol yumruğunu hazırlamıştı ki Stock ile Ludo odaya daldılar ve iterek Corso'yu Sobieski'den uzaklaştırdılar. Onu duvara yapıştırıp hareketsizleştirdiler. Corso soluklandı; rakibinin nakavt olması için ona kadar sayılmasını bekleyen bok-sör gibiydi. Ama Sobieski çoktan ayağa kalkmış, gardım almıştı. Rakibin dengesini bozan bir "ters gard" pozisyonu; solak bok-sör duruşu.

- Lanet olası götoş, dedi, ağzında kanlı tükürükler saçarak. İki fahişenden kurtul ve karşıma çık.

Corso tepki vermedi, yeniden eski soğukkanlı Corso'ydu. Barbie de odaya girdi ve Sobieski'yi sandalyesine doğru itti. Bir kâğıt mendil kutusu aldı ve ona doğru fırlattı.

Odada bir rahatlama oldu. Sobieski yaralarını temizledi. Yanaklarından biri daha çok çökmüş gibiydi; belki de kavga esnasında bir dişini kaybetmişti; açıkçası, onun açısından bu çok da önemli değildi. Corso da gidip yerine oturdu, adamlarına "her şey yolunda" anlamında bir işaret yaptı. Ama ekibi her olasılığı düşünerek odada kalmayı tercih etti.

Corso daha kesin kanıtlara geçti:

- Adrien-Lesesne Sokağı'ndaki gizli mekânını bulduk.

Beriki burnunu çekti, sonra yere kanlı balgam tükürdü.

- Gizli mekân değil, bir atölye.

- Mengenesiyle, fırınıyla, işkence aletleriyle tuhaf bir atölye.

Sobieski'nin hâlâ sırtacak gücü vardı.

- Bu konuda bir şey bilmiyorsun. Mengene çerçeveleri sabitlemek için. Aletler tuvaleri germek için. Fırın ise resmi kurutmak için.

- Aletlerin kanla kaplı.

- Onlar boya, dedi yeniden sırtarak.

- Hayır, Sobieski. Çoktan analizler yapıldı. "Atölye"nde en az on farklı DNA tespit edildi. Öldürdüğün altı kadının kam.

Bu kez Sob la Tob etkilendiğini belli etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gözbebekleri bir kurutma kâğıdının üstündeki iki mürekkep lekesi gibi büyüdü.

- Blöf yapıyorsun.

Corso elindeki belgeleri salladı.

- Kriminal incelemenin ilk bulgular. Sophie ile Helene'in parmak izlerinin yanı sıra senin de her yerde parmak izin var. Onların kanlarını çoktan saptadık ve son yıllarda ortadan kaybolmuş kadınlarla ilgili araştırmalara başlandı. Senin yerinde olsam avukatımı arardım.

Sobieski dikkatle masanın üzerindeki tutanaklara bakıyordu. Durumu kavramış gibi görünmüyordu.

- Sana ne düşündüğümü söyleyeyim, diye devam etti Corso. İnsanın kişiliği o kadar kolay değişmiyor; hapisten çıktığın günden beri kadınları öldürüyorsun. Onları atölyende doğruyorsun ve finnmnda yakıyorsun, Landru⁶³ gibi. Elimizde kanlan var, Sobieski ve mutlaka kimliklerini saptayacağız.

Hâlâ tepki yoktu. Ressamın yüz ifadesi son derece soğukkanlıydı. Bedeni, sanki yaralannı daha hızlı pıhtılaştınyormuş gibi gözle görülür bir şekilde kasılıyordu. Corso'nun aklına kum ve güneşle kaplı Irak Çölü'nde bulunmuş iblis heykelleri geldi. Kötü ruhun madeni versiyonu.

- Şimdi, kim bilir neden, modus operandini değiştirdin. Herkesin eserlerine hayranlık duymasını istedin. O iki zavallı kızı öldürdün ve onları Goya'mın tablolarına dönüştürdün. Bizi kıskırttın, bizimle eğlendin ve nihayetinde, sanıyorum seni en fazla heyecanlandıran da buydu. Ama iyi bir oyuncu olmak gerekiyor, çünkü sen kaybettin.

Sobieski başını öre eğdi ve omuzlan, bir mahzenin dibinde büzülüp kalmış bir iskelet gibi sanki başmm üstüne kapandı.

- Bu pisliği hücreye koyun, dedi Corso adamlarına. (Sanki gözle görülür bir şekilde ufalmış olan suçluya döndü.) Yarın, önce yargıç ve hemen ardından da Fleury. Senin için yolun sonu, Sobieski, bir daha asla ışığı göremeyeceksin.

O anda, Stephane'm beklediği en son şey oldu: Sobieski sandalyesinin üstünde arkaya doğru kasıldı ve akla hayale sığmayacak yürek paralayan bir çığlık attı. Korkunun ve yıkımın derinliklerinden gelen bir çığlık.

Corso'nun aklına, bu onu şaşırıtsa da annesinden koparılan bir çocuğun çığlığı geldi.

63. Henri Désiré Landru. 1869-1922 yılları arasında yaşamış ve on kadını öldürmüş olan Fransız seri katil. (ç.n.)

Ertesi gün, 8 Temmuz Cuma günü, ressam, Yargıç Michel Thu-reige tarafından dinlendi ve Sophie Sereys ile H el ene Desmora'yı tasarlayarak kasten öldürmekle suçlandı. İngilizler tarafından so-ruşturulan Marco Guamieri cinayeti ayrı bir dava konusuydu. Ama bu üç olayı birleştirmek de torbacmın öldürülmesini Sobieski'nin aleyhinde kullanmak da savcılığın sorumluluğundaydı.

Dosyanın yazımının tamamlanması, ifadelerin yeniden okun-ması, tanık sıfatıyla olaya müdahil olmuş kişilerin dökümünün yapılması vb. tüm bunlar Corso ve ekibini temmuz ayının sonuna kadar meşgul etti. Ressamın diğ er kurbanlarının kimliklerini sap-tamayı başaramadılar ve Sobieski'nin aleyhinde kullanılacak baş-ka herhangi bir kanıt bulamadılar, ama ellerindeki yeterliydi: Sob-la Tob, Sophie ve H el ene cinayetlerinin bedelini ödeyecekti.

Aym 10'unda Bompert, konuşmalarının arasına Corso ve eki-bini "başarılı soruşturmaları" nedeniyle kutlayan bir mesaj da sıkıştırarak, görkemli bir basın toplantısı düzenledi. Kuşkusuz Bomek'in cam sıklıdı, ama bir gün onun da sırası gelecekti. Daha şimdiden Corso'nun iyi bir terfi alacağı konuşulur olmuştu: emni-yet amiri, bir büronun müdürü, hatta emniyet müdürü...

Corso asla bu tür terfilerin hayalini kurmamıştı, ama Thadd e için dolgun bir maaşa da, daha durağan bir işe de hayır demezdi.

Buna karşılık, Ludo öngörüldüğü gibi "kişisel sebeplerden" do-layı istifasını vermişti. Tek kelime söylemeden ve veda etmeden ortadan kayboldu. "Ardında parlak bir gelecek bırakan biri daha" yorumunda bulunmuştu Bompert.

Temmuz ayının ortalarından itibaren, Corso onu kaygılandı-ran gerçek konuya geri dönmüştü; oğlunun vesayeti. Sobieski'nin tutuklanması -"Le Squonk celladı"nm sonu- durumunu yeniden düzeltmişti ve onun çok daha saygıdeğer bir iş bulmasını sağlaya-caktı. Bunlar güzel haberlerdi, avukatı da bunu onaylamıştı.

Buna karşılık, Corso dostluk kurmaktan çok katilleri yakala-makta yetenekliydi. Onun "iyi bir baba" olduğuna tanıklık ede-cek hepi topu beş kişi (bürodaki meslektaşları, evinin altındaki

naenin patronu...) bulabilmişti. Dosyayı zenginleştirmek için de Thaddee'yle birlikte yaptıkları faaliyetleri gösteren (park gezileri, panayırlar, piyano çalışmaları, Disneyland...) fotoğrafları bastır-
mış, banka dekontlarını ve oğlunun eğitimi için yaptığı harcamaların belgelerini dosyaya eklemişti. Bu şekilde yaklaşık otuz kadar belgeden (ayrıca Le Squonk olayıyla ilgili basında çıkan övgü dolu yazılan da eklemişti; avukatının ona söylediği gibi: "Bir kahraman hiçbir şekilde reddedilemezdi) oluşan bir dosya hazırlamayı başarmıştı.

Aslında tüm bu kâğıt kalabalığı onu tiksindiriyordu. İyi bir baba olduğunu ispata çalışmak, ona meslek hayatı boyunca karşılaştığı, hiçbir şey yapmadıklarını ispatlamak için var güçleriyle mücadele etmek zorunda kalan masum insanları hatırlatıyordu.

Yine de temmuz ayının sonunda dosyasını eksiksiz bir şekilde avukatı Janaud'ya teslim etti ve tatile çıkmak için oğlunu (nihayet) yanına aldı. Atelini çıkarmışlardı ve yüzündeki yaralar kabuk bağlamıştı, artık cephede yaralanmış bir polis suratına sahip değildi. Sicilya'ya, çocuklara yönelik bir yığın aktivitesi olan, ailelere mahsus bir tatil köyüne, Club Med'e gittiler.

İlk kez böyle bir kalabalığa girdiğinden en beterini bekliyordu. Elbette tatil köyünün kibar müşterileriyle yemek yemekten hoşlanmadı, arkadaş da edinmedi, ama bronzlaşmış ve mutlu tatilcilerle aynı sıralarda mayosuyla otururken ve tabule yerken kendini normal biriymiş gibi hissetti. Özellikle de sabahtan akşama kadar meşgul olan Thaddee birkaç günün sonunda o denli mutluydu ki, Corso, onları tatile getirenin sanki kendisi değil de oğlu olduğu hissine kapıldı.

Ama Sobieski o kadar kolay unutulmuyordu.

Gün içinde havuzdan plaja, plajdan bara gidiyor, ama ne yaparsa yapsın, aynı görüntüler, aynı saplantılı düşünceler aklına geliyordu: Sob'un kurbanlarının sessiz çığlıkları, Akhtar'm iğrençlikleri, Sophie'nin sapkınca oyunları, Helene'in morg geceleri, suyun dibindeki Marco'nun balıklarca didiklenmiş gri vücudu... Söylenenin tam tersine, polisler asla unutmazdı, hatta hatıraları onların çalışmalarının ana malzemesi olurdu; bir polis her zaman zihninde geçmiş ile bugün arasında bir sentez oluşturur, sürekli olarak yeni bir vakanın verilerini geçmiş vakaların verileriyle karşılaştırırdı...

Dosyasındaki küçük ancak can sıkıcı bir ayrıntı iki de bir aklına geliyordu. "Narco" lakaplı Marco Guamieri'nin geçmişini artık biliyordu. Adam diğer iki kurbanın profiline (hem de hiç) uyumu-

yordu. Öncelikle, hiç kuşkusuz bir erkekti. Sonra ne erkek strip-tizci ne erkek fahişeydi (**queer-bashing'den** önce Sobieski'yi sokakta öpen o değildi). Narco, uyuşturucudan kafası kıyak bir şekilde casinoların ve striptiz kulüplerinin çıkışında mal satarak geçinen Blackpool'lu önemsiz bir torbacıydı.

Hikâyesinde dikkat çekici bir şey yoktu; sicil kaydı başarısızlıklarla doluydu. 1983 yılında Aosta'da doğmuş, Torino'da büyümüş, sonra annesiyle Büyük Britanya'ya gelmişti. Annesi önce dansçı, sonra garson olmuş, sözleşmeleri uyarınca gittiği her yere oğlunu da beraberinde sürüklemiş ve geç de olsa kendi yolunu bulmuştu: striptizcilik. Guamieri ile Le Squonk kızları arasındaki tek ortak nokta da buydu.

Geri kalanı Liverpool'da küçük bir hırsızlık, çok sayıda sabıkası olan bir suçlu. 33 yaşındayken, on beş yılını hapiste geçirmişti. Altcourse, Liverpool Hapishanesi; Birmingham'da West Midlands Cezaevi; Forest Bank, Manchester Hapishanesi... Kendine göre, Narco da yolculuk yapmıştı.

Sobieski, o gece kendine bir oynaş ararken (ya da daha olası versiyonuyla, öldürecek birini ararken) onunla karşılaşmıştı. Onu evine davet etmesi için ikna etmiş, sonunda cinayet mahalli bulunmuştu: Guamieri'nin birkaç pound'a kiraladığı pislik içinde bir stüdyo daire. Sobieski daha sonra torbacıyı arabasına -Fleetwood Haven'dan bir Boston Whaler çalmıştı- taşımıştı. Tüm bunlar cesedi Black Lady'nin dibine atmak içindi. Ama bu denli karmaşanın sebebi ne olabilirdi?

Corso öldürme dürtüsü varsayımı ile bağlan, kesme biçmeleri, suya atma olayıyla oldukça sofistike olan bir cinayetin hazırlanışı arasında derin bir çelişki hissediyordu. Ama palmyelerin gölgesinde şezlongunda uzanırken, fikir yürütmemeye gayret ediyordu, bu artık yargıcın, hatta bir İngiliz yargıcın işiydi.

Her gün, gözleriyle mini-club grupları arasında Thaddee'yi arayarak, plajda ya da havuz kenarında oynayan çocukları izliyordu. Bir keresinde onu görmüştü, el sallıyordu ve derin bir memnuniyet duygusu içinde gözlerini kapatıyordu. Görev tamamlandı. Hatta kusursuz bir şekilde tatilden dönüşünü bile hayal etmeye başlamıştı: Terfi ediyor, oğlunu yanına alıyor ve üstüne üstlük yeni bir eş buluyordu. Sahada çalışma konusuna gelince, yetkilerini başkasına devrediyor, küçük bir ofise geçiyor ve akşam yemeği için hep aynı saatte eve dönerek başını ferah tutuyordu. İbليسlerle münasebetinin olmadığı, deliksiz uyuduğu, gürültüsüz partısız, rahat bir hayat.

—ijrmiacı ı_»ıı ucguuı. vjruz.ıexnıı dyilgUIUd gUIItiŞ, tfiu-
inin yoğunluğunu azaltmakta kullanılan limonun acı rengini al-
mıştı ve bardağının dibindeki ılınmış Cola, erimiş reçine esrara
benziyordu. Hep tetikte kalmalıydı; hayat ona paspasının üstün-
de hep bir pislik bulacağım öğretilmişti.

Haklıydı: Buz gibi bir duş onu bekliyordu.

Emiliya ağustos ayı boyunca Paris'te kalmıştı; elbette, avukatı da. O ikisi, bir meşguliyet bulmuşlardı. Tatil dönüşünde Avukat Janaud, Corso'nun önüne onun ince "günün kahramanı" savunmasına misilleme olarak hazırlanmış 134 belgeden oluşan bir dosya koydu. Dosyada her şey vardı: Thaddee'yle birlikte büyük bir beceriyle gerçekleştirdiği sayısız etkinlik, düzenli olarak görüştüğü öğretmenleri -okul, piyano, judo...- oğlu için yaptığı tedavi masraflarını gösteren tıbbi belgeler, küçük oğlanın annesinin yanında rahat, varlık içinde ve düzenli bir hayat sürdürdüğüne dair bir sürü kanıt. Baba, "suçlu kabul edilen kişi", kendine çeki düzen verebilse de eğitimin ve anne sevgisinin bütün kategorilerinde şampiyon olmuş bu kadına karşı hiç şansı yoktu. Bu, olgularla da desteklenen gebelik hakkı yasasıydı.

Avukatı dolambaçlı yollara sapmadan dobra dobra konuştu: Le Squonk olayı geçmişte kalmıştı, henüz yeni işi belli değildi ve dosyasındaki belgeler, Emiliya'nın şeref tablosuyla karşılaştırıldığında yetersizdi. Dava altı ay sonra görülecekti, ama Avukat Janaud'ya göre "karar belliydi".

Çok güzel, diye düşündü Corso, mademki pislik polisin tekiydi, öyle de olacaktı.

Corso 5 Eylül Pazartesi sabahı Barbie'yi ofisine çağırdı.

- Soruşturma sırasında bir şey dikkatimi çekti, diye hemen konuya girdi.

- Nedir?

- Akhtar'm filmlerini biliyor musun?

- Duydum.

- Ayrıca bir de şibari üstadı buldun.

- Bize çok yardımcı oldu.

- **oeru niçDir şekilde kınamıyorum.** Sadece **bu konulara hâkim olduğunu fark ettim.**

- Genel kültür.

- Ben daha ziyade, tüm bu pomo, SM, bağlama hikâyelerinin seni tahrik ettiğini düşünüyorum.

Mizacı gereği zaten gergin olan Barbie, dondu kaldı.

- Bu beni ilgilendirir, o kadar. Kıçıma Fuhuşla Mücadele Bürosu'nu mu takacaksın?

Corso gülümseyerek başını salladı. Diyalog, birbirlerine söyle-mediklerinin ironik yankısıydı. Corso bir çekmeceyi açtı ve içinden bir fotoğraf çıkardı, Emiliya'nın üzerinde hiç oynanmamış bir resmiydi.

- Onu tanıyor musun?

- Galiba. Kim?

- Emiliya, eski karım.

Barbie hafifçe gülümsedi.

- Onunla koridorda karşılaştım herhalde.

- Bu imkânsız. Buraya hiç gelmedi. Hayır, onunla başka bir yerde karşılaştığım düşünüyorum.

- Nerede?

- Senin hareketli gecelerinden birinde.

- Bana ne söylemeye çalışıyorsun?

Corso, Emiliya'yla olan sorunlarının muhteiyatından bugüne kadar hiç bahsetmemişti. Herkes boşandığım biliyordu, ama o Bulgar kadının ürkütücü kişiliğini açıklamayı hep reddetmişti. Barbie'ye anlatmanın zamanı gelmişti:

- Eğer "bu ilgin çekiyoorsa" bil ki o acıdan zevk alan ve inleyen kadınların ferîştahıdır.

Kadın polis masanın üstüne eğildi; o güne kadar hiç görülme-miş bir biçimde kuşku doluydu.

- Benden ne yapmamı istiyorsun?

- Oğlumu aldığımında, Emiliya kendini çok kötü dağıtıyor. İnsanların birbirinin üzerine pislediği bütün kulüplere, insanların kendi kıçlarına cop sokturduğu bütün gece eğlencelerine, hepsi-ne gidiyor.

-Yani?

Corso Emiliya'nın fotoğrafım ona doğru itti.

- Bugünden itibaren sen de gideceksin. Oğlumu aldığım tarih-leri sana vereceğim. Emiliya'mn fotoğraflarım çekeceksin, onu filme alacaksın, kanıt toplayacaksın. Bana onu hapse ya da tı-marhaneye tıkacak bir şeyler getireceksin.

- Bunun o kadar basit olduğunu mu sanıyorsun?
- Eğer basit olsaydı, seni çağırılmazdım. Bana bu iyiliği yapabilecek misin?

Barbie birkaç saniye sessiz kaldı.

- Başka bir kadma böyle bir hainlik yapmak, açıkçası fazla istekli değilim.
- Oğlumun velayetini almam için tek çare bu.
- Kesinlikle. Cinsel zevkleri yüzünden oğlunu ondan koparmak doğrusu büyük kahpelik.

Corso bunu beklemiyordu: Hem SM hem de kadın dayanışması.

- Emiliya'yı tanıdığımda, diye haklılığını ispatlamaya çalıştı, vajinasının dudaklarını jiletle kesiyordu ve tırnaklarının altına iğne batırıyordu. Bugün, ondan bir çocuğum var ve acele etmem gerekiyor. Sapık zevkleriyle oğlumu mahvetmesine izin vermem.

- Koşulları göz önüne aldığımı düşünüyorum.

- O kadar emin değilim. O açıkçası gerçekten... kaçık.

- Sapkın zevkler, başka bir şey. Annelik içgüdüğü başka bir şey.

- Tamam, diye iç çekti Corso, dersimi aldım. Ama bana inan, sana gerçek bir patolojiden bahsediyorum. Ve bunun düzelme olasılığı da yok. Thaddee'yi kendi SM oyunlarına dahil etmesinden korkuyorum.

Barbie sabit gözlerle Emiliya'nın fotoğrafına bakıyordu. Hafifçe Doğu izleri taşıyan yüz hatları bakıra titizlikle işlenmiş gibiydi ve aldatıcı bir sakinlik ifadesi vardı.

- O tehlikeli biri, diyerek ısrarını sürdürdü Corso. Bu planımda bana güvenebileceğim düşünüyorum.

- Velayet davası ne zaman?

- Altı ay içinde, ama yargıcın karşısına çıkmak istemiyorum. Onunla uzlaşmak istiyorum, bıçak kemiğe dayanınca benimle resmi olarak onaylanacak bir protokol imzalayacaktır.

Barbie resmi aldı, tek hamlede cebine tıktı. Bir kemirgeni sırtından yakalamış bir yırtıcı.

- Bana tarihleri ver. İstediklerin şeyleri zamanında ve saatinde alacaksın.

Corso meselenin çözüldüğünü, ta içinden hissetti. Zorlamadan daha etkili bir şey yoktu.

Eylül ayının ortalarında Corso, Yargıç Thureige tarafından davet edildi. Sulh ceza yargıçları sıklıkla, soruşturmayı yürüten saha polislerinden aydınlatıcı bilgiler talep ederlerdi, ama Thureige onu bir Paris braserisine davet etmişti.

Bu tür yerler, Corso'nun hoşuna gitmezdi; lahana turşusu kokan, seslerin kapalı pazar yerlerindeki gibi yankılandığı şu eski tarz salonlardan biriydi. Bununla birlikte şöyle bir göz atmaya da değerdi: zeminde mozaik yer karoları, moleskin döşemeli kanepeler, bakırdan ayak dayama çubuğu, lale biçimli lambalar, Mucha⁶⁴ tarzı vitraylar. Her bölme, insanda Orient Express'in bir kompartımanındaymış hissi uyandıran kumlu camdan panolarla birbirinden ayrılmıştı.

Thureige deniz kabuklarından yapılmış bir mandalayla andıran deniz ürünleri tabağı ismarladı. İstiridyeler, yengeçler, kerevitler, deniz salyangozları, kum midyeleri... Bu deniz ürünleri seçkisine mayonez, yabani sarımsak sosu, parmak yıkama kâsesi, çavdar ekmeği ve deniz salyangozunun etini çıkarmakta kullanılan iğneler eklendikçe Corso'nun huzuru kaçtı...

Tetikteydi. Soruşturma dosyasında çok miktarda kuralsızlık vardı ve tüm bunlara yasal bir kılıf uydurmak için Krishna'yla birlikte gösterdikleri gayrete rağmen, yargıcın usulde öyle ya da böyle bir açık bulmuş olmasından korkuyordu. Ofislerinde yaptıkları gizli celselerle ve dilleri anlaşılmayan bilirkişileriyle yargıçlar birer teorisiydi. Ama bunun, Corso gibi polislerin her gün sahada yaptığı çalışmalarla bir ilgisi yoktu.

64. Alfons Mucha (1860-1939) Çek ressam ve desinatör. Art Nouveau'nun en önemli sanatçılarından biridir. (ç.n.)

Oysa Thureige esnek olmamasıyla ve takıntılı titizliğiyle tanınmıştı. Yasa maddeleri ile trombon delisiydi. Dar takımlar giyen, hep tasalı görünen, ufak tefek bir adamdı. Çok esmerdi, kömür karası kaşları ve çökmüş avurtlarıyla Charles Aznavour'a benziyordu.

Yargıcın sadece Corso'dan davayla ilgili görüşünü almak istediği çok kısa sürede belli oldu. Stéphane rahatladı. Mayonezli balık yumurtalarını yerken, tarafsız ve mesafeli bir tavırla soruşturma haftalarını kısaca anlattı. Sobieski vakasının onu nasıl çılgına çevirdiğinden elbette söz etmedi.

- Annesine büyük bir saygı duyduğunu biliyor muydunuz? diyerek Thureige Corso'nun sözünü kesti.

- Hayır.

- Kadın hapishaneye oğlunu görmeye bir kere bile gelmedi, ama Sobieski serbest kalır kalmaz annesini aramaya koyuldu.

- Buldu mu?

- Montargis yakınlarında, bir akıl hastanesinde.

Corso sapan lastiği gibi eğilmiş ağzıyla, deli deli bakan gözleriyle, çılgınca bir sadızmin ele geçirdiği beyniyle ufak tefek kadını gözünde canlandırdı. Acaba 70 yaşındayken neye benziyordu?

- İçler acısı bir durumdaydı, dedi Thureige, soruyu duymuş gibi. Şizofreninin ve zührevi hastalıkların tahribatı kadını yiyip bitirmişti. Sobieski onu, 2013 yılında ölene kadar kaldığı bir özel kliniğe yatırdı. Sobieski'nin her hafta Pantin Mezarlığı'na gidip, mezarının önünde saygısını sunduğu, yakınları tarafından doğrulandı.

Polis, Sobieski'nin insani yanını ortaya koyan tek bir söz bile duymak istemiyordu. Sözlerine, sebebini bilmeden, onun deliliğe varan cinsellik takıntısı üzerinde durarak devam etti; çok sayıda tecavüz ve saldırı gerçekleştirdiği gençlik dönemindeki cinsellik takıntısı; hapisten çıktıktan sonra, metres ve âşık koleksiyonu yapan bir ressam olarak olgunluk dönemindeki cinsellik takıntısı.

Thureige olayın bu yönüyle ilgilenmiş görünmüyordu. Bir istiridyeyi lüpletti, sonra sordu:

- Hapisten çıkar çıkmaz öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?

- Bundan hiç şüphem yok. Gizli yerinde bulunan kanlar...

- Kurbanların kimlikleri tespit edilemedi.

Yeni bir **şşlluuut'nrp** sesi... Hiç kuşkusuz yargıç, bir kadının cinsel organını bıkmadan yalamaya meraklı biri gibi, istiridyelerini (en irilerinden sipariş etmişti) acele etmeden yutmayı seviyordu. Corso'nun midesi bulanıyordu.

- Bunun bir önemi yok, diye sabırsızca kestirip attı Corso. So-

bieski bir katil. Gençliğinde öldürdü. Hapiste öldürdü. Serbest kaldıktan sonra öldürdü. Bu büyük ressam aurası da onun için mükemmel bir kamuflaj oldu. Toplumun üst basamaklarına tırmanarak, hiç şüphe çekmedi.

Thureige bir iğne aldı ve bir deniz salyangozunun içine soktu.

- Onu damgalamak istemiyorum, dedi kabuğun içinden çıkarıldığı gri et parçasını gösterirken.

Corso sesini daha iyi duyurabilmek için ona doğru eğildi. Sesi söylevinin çivilerim çakan bir çekiç kadar sertti:

- Sobieski on yedi yıl hapis yattı. Hiç ceza indirimi almadı. Cezaevi yönetimi onu hep büyük bir tehlike olarak gördü; diğer tutuklular ve daha çok da dışardaki insanlar için. Hapisteyken, bir adalet dağıtıcısı gibi davrandı, birilerini cezalandırıyor ve canını sıkınları öldürüyordu. Bir fok gibi düzüşüyordu ve diğer mahkûmlara ip bağlama sanatının sapık oyunlarını öğretti. Sobieski tam bir cüruf, toksik bir madde, toplumumuz için bir zehirdir, katli vacip bir adamdır.

Thureige gülümsüyordu ve haklıydı; Corso, fanatik görünmek istemezken çuvallamıştı. Cam karpuzlardan yayılan ışığın altında Corso yarattığı izlenimi tahmin ediyordu. **Tanrım**, diye düşündü, **asla gelmemeliydim. Ya da Barbie'yle gelmeliydim.** Barbie, onu dizginleyebilir, olmadık şeyler söylemesine engel olabilirdi.

- Onun resmi bir kurumda rehabilitasyona tabi tutulması hakkındaki düşünceniz ne?

- Sobieski önemli bir ressam, buna şüphe yok. Ayrıca gerçekten çok zeki biri. Hapse girdiğinde neredeyse okuryazarlığı bile yoktu. Cezaevinden cebinde bir sürü diplomayla çıktı. Ama ne zamandan beri katillerin zeki olmaya hakkı yok?

Thureige onu sessizce onayladı. Şimdi çavdar ekmeğini, keskin kokusuyla Corso'nun burun deliklerini yakan, yabancı sarımsak sosuna banıyordu.

- Şu modus operandideki değişikliği nasıl açıklıyorsunuz? Demek istediğim, Sophie ve Helene'den önce başka kızlan da öldürdüyse, neden cesetler hiç bulunmadı?

- Kendisini geliştirdiğini düşünüyorum. Hapisten çıkar çıkmaz, Hôpitaux-Neufs'te bıraktığı şeylere yeniden başladı. Hiç kuşkusuz bir sürü kadını plansız bir şekilde boğdu ve yüzlerini doğradı ve onları fırınında yok etti.

- En ufak bir organik kalıntı bile bulunmadı.

- Bu tür kalıntılan yok etmenin ya da onlardan kurtulmanın binlerce yöntemi vardır.

- Öyle kabul edelim. Ama neden daha sonra kurbanlarını sergiledi?

Corso'nun bu soruyla ilgili bir fikri vardı:

- Öldürme içgüdüğü gelişti ve özellikle resim onun bu hezeyanım etkiledi.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Son kurbanlarında Goya'nın tablolarından esin almıştı. Bunlar hem sungu hem de eserdi.

Thureige bir pense aldı, tavana kadar sıçratarak bir yengeç bacağı kırdı.

- Ya Marco Guamieri? Cesedi neden sakladı?

Bu konu üzerinde, Corso çok kafa patlatmıştı.

- Cesedi saklamadı.

- Anlamadım.

- Serisine değişiklik katmak için cesedi suya attı. Blackpool açıklarında balıkçıya kasten yakalandı. En ufak bir iz bulamadan bu katilin peşinde haftalarca koştuk. Bana inanın, eğer isteseydi, onun Black Lady civarında olduğuna tanık olunamazdı.

Thureige cevap vermedi. Burnu tabağının içindeyken, dudakları da sirkeden parlamışken, bu argümanlarla -özellikle de bir yargıya vardıkça- hemfikirmiş intibasını uyandırıyordu.

Stéphane öfkeye kapıldı, baklayı ağzından çıkarmayanlardan hazzetmiyordu.

- Sayın yargıç, beni buraya neden davet ettiniz? Tatilden yeni döndüm ve yazılı olarak ilettiğim raporumdaki sonuçlar dışında size söyleyecek başka bir şey yok.

- Dayanıklı mısınız emin olmak istedim.

- Hangi manada?

- Dava sırasında size mahkeme celbi göndereceğim.

- Sorun yok, ben...

- Mahkeme çok sert geçecek, bana inanın.

- Elimizdeki dosyayla mı?

Thureige, gelgit esnasında çekilen denizde aç kalmış bir martı gibi tabakta kalmış son kabukluları eşeledi.

- Sobieski avukatım değiştirdi.

- Hayırlı olsun. Savunması ne olursa olsun, onun işi bitti.

- Claudia Muller'i tuttu.

- Hiç duymadım.

- Bu beni şaşırttı. Paris'in en iyi ceza avukatı.

-Yani?

Yargıç, son saldırıdan kurtulmuş bir istiridye buldu. Sedef ka-

buğun üstünde sulu bir balgamı andıran istirdiyeye, sanki bir inci tanesi bulmuş gibi şehvetle baktı.

- Yani mi? diye tekrarladı, metal rengi eti şapırdatarak bir hamlede yutmadan önce. O kaltak bizi çarmıha gelecek.

Üçüncü bölüm

Bir yıl geçti. İki zaferin damga vurduğu bir yıl.

İlki, Emiliya'yla yapılan ateşkes görüşmesiydi. Sağlam bir ganimetle gelmek Barbie'nin sadece üç ayını almıştı. Kulüp L'Evident'da düzenlenen ve temel konusu iğneler ve piercingli dil olan çok özel bir gece; herhangi bir hastanenin acil servisinde değil, Belçika sınırındaki terk edilmiş bir morgun bodrumunda, gruba yeni katılanlar için düzenlenen ritüelde canlı bir insanın bağırsaklarını göstermek için karında açılan bir yara. **Çok iyi.**

Daima profesyonel olan Barbie, dijital kayıtların gerçek olduğunu uzmanlara onaylatmıştı. Ardından adli emanet memuruna teslim etmeden önce USB'lerin üzerine damga vurmuştu. **Zahmetli ve yerinde.**

Böyle bir cephaneyle, Corso'nun elinde artık kare as vardı. Emiliya'yı, onun doğal alanına, lüks bir otelin barına bir kadeh içki içmeye davet etmişti. Orada, bir kadeh şampanya ile bir tutam kavrulmuş badem arasında fotoğrafları çıkarmıştı.

- Sonuç olarak ne yapmanı gerekiyor? diye sordu Emiliya ruhsuz bir sesle.

- Her ne kadar sokaklarda görev yapan berbat bir polis, yontulmamış kaba bir herif olsam da, senin kariyerini bitirmek ve prestijini sıfırlamak için bu resimleri nereye göndereceğimi biliyorum.

O sırada Emiliya, aylar önce katıldığı Yürüyüş Partisi'nde, Emmanuel Macron'un seçim kampanyasında aktif olarak çalışıyordu. Yüksek mevkilere kadar çıkmayı da dildeki piercinglerden ve dışarı çıkarılmış bağırsaklardan çok, ideal damadın (eski kayınvalidesiyle evlenen adam) desteğiyle başarmıştı.

- Şartların nedir?

- Dostça bir boşanma ve Thaddee'nin velayetini birlikte paylaşma.

Artık güçlü bir konumda olan Corso fikir değiştirmişti; gerek duygusal açıdan gerekse eğitim açısından oğullan için en iyisi baba ile anne arasında zamanın eşit paylaşımıydı.

- Eğer onu sapık oyunlarından birine dahil ettiğini ya da ona karşı zerrece kötü muamelede bulunduğunu öğrenirsem dosyamı çıkarırım ve sen de oğlunu ayda bir kez, o da yanm saat görürsün, tabii bir sosyal görevlinin gözetiminde.

- Bunu neden hemen yapmıyorsun?

- Çünkü bir sapkın olsan bile Thaddee'nin sana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Corso resimleri karton dosyasına koydu ve gülümsedi.

- Bu anlaşmanın bozulmayacağından eminim.

- Onunla ilgilenmeyi nasıl becereceksin?

- İş değiştiriyorum.

Nanterre, Trois-Fontanot Sokağı'ndaki Adli Polis Genel Müdürlüğü bünyesinde yer alan UKÖM'e (Uyuşturucu Kaçakçılığını Önleme Merkez Bürosu) çok yakın bir zamanda atamasının çıkmasını bekliyordu.

- Sokak senin hayatının bir parçası.

- Yanılıyorsun. Benim hayatımın anlamı, Thaddee. Ve artık daha sakın bir hayata başlamanın zamanı geldi.

Son olarak Emiliya, Corso'nun beklediği son soruyu da sordu:

- Hayatında biri var mı?

Corso, Miss Beret'yi düşündü. Onu artık eskisi kadar sık görmüyordu, ama tablonun daimi bir parçası olması epeyce anlam taşıyordu.

- Evet, dedi, sırf onu kıskırtmak için.

- Ciddi misiniz?

- Bunu zaman gösterecek.

Emiliya gülümsüyordu artık; tavrı çok küçümserdi. Eski karısı amip gibiydi, atom bombasından sağ kurtulmuştu.

- Bir kadını gözetmeyi asla beceremedin.

- Belki, ama oğlumu gözetmeyi bileceğim.

Ayağa kalkmadan önce, Emiliya Corso'nun kadehini aldı ve içine tükürdü. Bir Bulgar geleneğiydi belki, Corso bundan rahatsız olmadı. Sonuçta geçmişinin kâbusuyla kadeh tokuşturmaya pek niyeti yoktu.

Yürürlüğe giren anlaşmayı kutlamak için birkaç gün sonra

Thaddée, Barbie ve o, küçük prensin favori restoranı, 5. Bölge, Saint-Michel Bulvarı'ndaki McDonald's Luxembourg-Panthéon'a gittiler.

Hiç sözü edilmese de Barbie Thaddée'nin vaftiz annesine dönüştü. Dini anlamından çok polis olarak. Eğer oğlan şu veya bu şekilde tehlikede olursa ikisi de silahlarını çekmeye hazırды.

Mutluluk asla tek başına gelmezdi.

Bir ay sonra, Şubat 2017'de, Corso Adli Polis Genel Müdürlüğündeki işi aldı. Elbette amir olmamıştı (UKÖM'de yaklaşık beş yüz kişi çalışıyordu), ama büyük sorumluluklar üstlenmişti ve büronun ikinci ya da üçüncü adamı olarak kabul edilebilirdi. Corso uyuşturucuyla yeniden bir araya gelmekten pek mutlu olmasa da -bir canki olduğu geçmiş yıllarda, kolunda bir iğneyle uyanmak en korkulu rüyasıydı- çalışma saatleri düzenli, maaşı iyi bir makama atanıyordu. **Aleluya!**

Zaman zaman, özellikle Barbie'den Sobieski davasıyla ilgili haberleri alıyordu. Michel Thureige sekiz ayı aşkın bir süreden beri bu davaya hazırlanıyordu; onlarca sorgulama, bir sürü yüzleştirme, uzman görüşleri, aramalar, el koymalar, hepsi bu... Tüm bunlar Philippe Sobieski adlı şahsa yöneltilen ağır suçlamaları destekleyecek dağ gibi yığılmış bir dosya hazırlamak içindi.

Şehvetperest ressam hiç itirazda bulunmamıştı. Tanıklarının ifadelerine güvenerek her şeyi inkâr ediyordu. Blackpool'a gelince, Sobieski geceyi Jim adında bir İngiliz erkek fahişeyle geçirdiğini iddia ediyordu, ama izini bulan olmamıştı. Adrien Lesesne Sokağı'ndaki ini ve orada bulunan somut kanıtlar hatırlatıldığında, bunun bir "tezgâh" olduğunu söylemekle yetiniyordu, bu da dokunaklı bir saflıktı.

Bu savunma karşısında, özellikle duruşma sırasında kötü bir sürprizle karşılaşmamak için savcı Sobieski'nin düşmanlarını araştırma zorunluluğu hissetmişti. Bu liste, baştan çıkarılmış "**mü e tre**"⁶⁵ adla Don Giovanni'nin "Katalog Aryası"na yaraşır bir listeydi. Yirmi yıla yakın hapis hane yaşamında, Sobieski saygının yanı sıra birçok hükümlünün düşmanlığını da kazanmıştı. Yine de bu hükümlüler arasında suçu eski bir cezaevi düşmanına atmak için bu tür cinayetler işleyebilecek kurnazlıkta ve cesaretle kimse yok gibiydi.

Corso'ya gelince, o Claudia Muller hakkında bilgi toplamıştı. Yargıç yalan söylememişti; avukat kadın tam bir fenomendi. 36

65. Mozart'ın bestelediği, librettosu Lorenzo da Ponte'ye ait olan *Don Giovanni Operası*'nda, Don Giovanni (Don Jüan) Katalog Aryası'nı söylerken sadece İspanya'da 1003 sevgilisi olduğunu belirtir, (ç.n.)

yaşındaydı, mahkemelerde en berbat katilleri beraat ettirmesiyle ya da cezasmı hafifletmesiyle ün kazanmıştı. Savunmasını felsefi bir cılayla süslüyordu. Basma verdiği birçok mülakatta, savunmasının müvekkilleriyle sınırlı olmadığını, bir adalet anlayışım da savunduğunu açıklamıştı; adalet önünde en iyi şekilde savunulmak herkesin hakkıydı. Corso, en rezil pisliklerin piyasaya son sürat dönmesini sağlayan bu affedici söylemi çok iyi biliyordu. Sonra onlar, sokaktaki polisler, peşlerine düşüyor ve bu sabıkalıları yemden yakalıyorlardı.

Otuzlu yaşlardaki bu kadının fiziği en çarpıcı yanıydı: Bir çırpıda dünyaya gelmiş uzun boylu bir esmerdi, son derece zarif yüz hatları gravür kalemıyle oluşturulmuş gibiydi. Resimlerindeki yüz ifadesi, çekiciliğin ve duygusuzluğun ürkütücü bir karışımıydı. “Senin için çok güzel” diye düşündü Corso.

Tek bir gerçek vardı: Thureige, Claudia Muller’den, zührevi bir hastalıklmış gibi sakınıyor ve avukat kadının dava sırasında yararlanabileceği tüm karanlık noktalan aydınlatmaya çabalıyordu; yargıçlar ve savcılar ona “duman körüğü” adını takmışlardı.

Corso, nisanda, Paris Ağır Ceza Mahkemesi binasında tesadüf eseri yargıçla karşılaşmıştı. Ayaküstü laflamışlar ve Thureige bir kez daha kaygılanını dile getirmişti. Avukat henüz savunmasının ayrıntılan hakkında konuşmamıştı ve onun ne tür bir gizli hazırlık içinde olduğunu bilen yoktu. Yargıç son derece kaygılıydı, avukatın onlara karşı davayı saptıracak etkili bir strateji hazırladığına, duruşmadan önce ortalarda görünmeyeceğine inanıyordu.

Philippe Sobieski'nin davası 10 Temmuz 2017'de başladı.

Corso, tüm serseriler gibi, Paris Adalet Sarayı'ndan nefret ediyordu. Taşın ve mermerin soğukluğu. Mimarideki abartı. Tavanların yüksekliği, koridorların uzunluğu, basamakların miktarı... Mesaj açıktı: "Sizden daha güçlü olduğumuzu hissediniz." İnsanı iyice küçülten, ürkütücü, uzlaşamaz, içkin bir güç.

Ağır ceza mahkemesinin salonu bir kilise gibiydi, ama ufukta Tann'nın olmadığı bir kilise. Burada yüksek, evrensel bir dava görüldüğüne inanılmasını istiyorlardı, ama söz konusu olan, bütün gün sözüm ona objektif kararlar alan ve güya hakkaniyetli cezalar veren kılık değiştirmiş insanlardı. Bunlann hepsi palavraydı: Yasaların uygulanması, insanoğlunun zaafı ve hataları yüzünden tepeden tırnağa kokuşmuştu; yargılanan ağır suçların kökeninde de aynı zaafı, aynı hatalar vardı. Bompert, "Armut dibine düşer. İnsanların adaleti de insan pisliğine düşer" diyordu.

Corso nihilist bir düşünceyle daima işini yapmıştı: Suçluları yakalıyor, azami kanıtı yargıca teslim ediyordu, ama sonra... Suçlunun iyi bir avukatı tutacak parası olmasına ya da olmamasına göre yargı karan bütünüyle değişiyordu. Corso, adaletin bir adamın becerisine, birinin kızgınlığına ya da sadece, o gün havanın yağmurlu olmasına bağlı oluşunu kabullenemiyordu.

Ayrıca, hiçbir şey bilmedikleri için özellikle seçilen kişilerin oluşturduğu bir jüri sistemi vardı. Bu biraz, her karar için zar atan ya da "taş-kâğıt-makas" oynayan bir ağır ceza mahkemesi oluşturmak gibiydi. Ama işin tuzu biberi, mahkemenin ya da yargıcın görüşüydü. Günün birinde bir yargıç (hazım zorluğu çektiği ya da hâlâ metresinin yatağını düşündüğü için) tutuklamanın yersiz olduğu kararını verdiğinde, düşülen bu hata hemen yasada

emsal teşkil ediyor, ayru aptallığın davadan davaya, kuşaktan kuşağa tekrarına yol açıyordu...

Corso şüpheliler tutuklandıktan sonra olacaklardan kaygılanmama alışkanlığı edinmişti. Aslında o da Sobieski gibiydi: Yaptığı işin doğruluğundan emin, kendini adalet savaşçısı gibi görüyordu. Ama yargılaması soruşturmasıyla son buluyordu. Artık bu onun sorunu değildi.

Kederli ressamın şerefine, Corso kurallarında bir ayrıcalık yapmaya karar vermişti. Davayı başından sonuna dek takip etmek istiyordu, tüm celselere katılmak için özel geçiş belgesi talep etmişti (adı tanık listesinde yer aldığından normalde bunu ancak tanıklık ettikten sonra yapabilirdi).

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Thaddée temmuz ayını geçirmek için annesiyle Bulgaristan'a gitmişti. Böylece Corso birkaç haftalık bu zaman diliminde, tıpkı eski bir bağımlının gizli gizli eroin zerk etmesi gibi eski iblisleriyle yeniden temas kurabilirdi.

Meraklı kalabalıkla birlikte mahkeme salonuna girdiğinde hasta bir çocuk gibi tir tir titriyordu. Elinde olmadan bir kez daha etkilenmişti. Mahkeme salonunun içindeyken, kiliseyle benzerliği daha da belirginleşiyordu. Ahşap sıralar, dua sandalyeleriydi. Cilalı kapılar rahip evlerinin kapılarıydı. Yargıçların kılıkları rahip cüppeleriydi. Ve çevresindekilerde aynı vecit hali, aynı ayinsel saygı ve fısıltılar...

Gösterinin başlaması bekleniyordu. Dışarıda flaşlar patlıyor, ışıklan lambri duvarlara ve teknetavanlara yansiyordu. Foto muhabirleri birbirlerini itekleyerek yollarım açmaya, kameramanlar kapının ağzından iyi bir açı yakalamaya çalışıyorlardı (celseler sırasında fotoğraf çekmek, kameraya almak yasaktı).

Dinleyici sıralarında bir kıpırtı vardı, insanlar fısıldaşıyor, kâfalarını uzatıyorlardı. Stéphane ahşabın çıtırtılarını, yanında oturanların fısıltılarını, taş zemindeki yankılanmaları, karanlık ve kasvetli bir organizmanın çark sesleriymiş gibi işitiyordu. Adalet, işte buydu: bu karışık düşünceler, bu karmakarışık ürpertiler, korku ve hastalıklı merak arasında bir tür orta yol.

Nihayet kapılar kapandı ve kasting geldi, tam kadro.

Önce, başkanlık koltuğunun iki yanına, ana kürsünün arkasına yerleşen jüri üyeleri. Sonra, sol tarafa iddia mekanu; özel bir bölmede, kamu bakanlığını temsilen savcı ve halk yararına müdahil avukat. Ailesi olmayan iki kurban namına davacı bir tek kişiydi: Pierre Kaminski, **himself**, Le Squonk'un patronu, Sobieski'nin eski arkadaşı ve artık onun en büyük düşmanı. Lejyoner kesimi

saçları ve kaslarının basıncıyla patlayacakmış hissi uyandıran ceketiyse bizzat oradaydı. Faço tıraşlı bu vücutçu herifin burada ne aradığı sorusu herkesin kafasından geçiyordu muhtemelen. Corso ise eski bir sabıkasının iddia makamının yanında yer almasının meşruiyetini sorguluyordu...

Savunma avukatı da geldi. Davanın büyüklüğüne rağmen Claudia Muller tek başınaydı. Çok uzun boyluydu, siyah ipek elbisesinin kıvrımlarını tutarak salondaki izleyicilere bakmadan yerine oturdu. Ve hemen notlarına daldı. Corso onu şahsen ilk kez görüyordu; gerçek bir şok yaşadı. Son derece uzun olan boynunda sanki fazladan birkaç omur vardı, Ingres'in **Büyük Odalık** tablosundaki kadın gibi. Hafif dalgalı ve arkaya doğru taranmış saçları, bir zırh başlığı gibi pürüzsüz alnını daha da mükemmelleştiriyordu. Corso, oturduğu yerden burnunun kusursuzluğunu ve yüz ifadesinin altını bir bıçak gibi çizen simsiyah kaşlarını seçebiliyordu.

Şimdilik, gördükleri bu kadardı ve bu da yeterliydi. Claudia Muller, hemen bitirilmemesi gereken bir likördü. Küçük yudumlar halinde tadına bakılacak bir güzellik. Ve uzaktan, çünkü bir kez daha "Senin için çok güzel" diye düşündü.

Nihayet, yanında iki yardımcı yargıçla -rastlantı eseri iki kadın- birlikte ağır ceza mahkemesinin başkanı Michel Delage teşrif etti; kenarları kakum kürkünden siyah kırmızı bir cüppesi vardı. Corso'nun görevlerini tamamen unuttuğu başka şahsiyetler de vardı. En etkileyici olan, arkasında sıra sıra dizilmiş bez ciltli dosyalardı: Le Squonk cinayetlerinin tüm dava dosyaları.

Oysa, aktörlerin gösterişli kıyafetlerine, Claudia Muller'in kesinlikle göz ardı edilemeyecek güzelliğine karşın, Corso salona en son giren kişiden, Sobieski'den, çok daha fazla etkilendiğini hissetti; zincirleri ve perişan haldeki suratıyla beyaz, pezo kostümleri içindeydi. Yüzünde hapiste geçirdiği bir yılın derin izleri vardı. Sanki aldığı şiddetli bir darbe suratının şakulünü kaydırmış gibi yüz hatları yer değiştirmişti. Avurtları daha da çökmüştü; Corso'nun aklına, yüzlerinin alt kısmında bir gölge oluşturmak için ağız dişlerini çektiren Hollywood starları Marlene Dietrich ile Joan Crawford geldi.

Sonunda pislik herif yargılanacaktı.

Corso buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Ta ki mahkeme başkanı sert bir sesle bunu doğrulayana kadar:

- Sanık, ayağa kalkın.

2012'den beri, davanın başlangıcında iddianame okunmuyordu. Yine de atfedilen vakalar kısaca açıklandı. Zabıt kâtibi, kulak tırmalayıcı bir sesle kurbanların adlarını kötü telaffuzla okumayı ve kronolojide yanılmayı başardı. Corso bile artık olanları hatırlamıyordu. Önemi yoktu, olayları ayrıntılı bir şekilde yeniden ele almak için buradaydılar.

Başkan, sanığı hakları konusunda bilgilendirdi ve yargılamanın sonunda neyle karşı karşıya olduğunu açıkladı: ömür boyu ağır hapis cezası. Sobieski'den hiç tepki gelmedi. Claudia Muller'de de herhangi bir heyecan belirtisi yoktu. Sanık ve vekili beklendiği gibi "suçsuz" olduklarını beyan ettiler. Ama yine de beklendiği gibi salondan mmltilar duyuldu. Tanık ifadeleri ve ardından sunulacak kanıtlar göz önüne alındığında böyle bir tutum intihar demektir.

Başkan, Sobieski'yi sorgulamaya başladı. Uysaldı, saygılıydı, saldırgan bir tavır sergilemeden ama her şeyi reddederek boğuk bir sesle cevapladı. Ağırbaşlıydı, alçakgönüllüydü, sanki doğru yolu bulmuştu. Aslında beyaz palyaço maskesiyle, una bulanmış Pierrot suratıyla, insanları lehine çevirmeye çalışıyordu. O anda, korkudan ziyade acıma duygusu -kesinlikle öfke değil- uyandı- rıyordu.

Atfedilen suçlar sıralandıktan, ardından da bizzat sanık tarafından bu suçlar reddedildikten sonra, mahkeme başkanı, Philippe Sobieski'nin bir portresini oluşturdu. Hayatı. Psikolojisi. Nedenleri. Dürtüleri...

Ortada yeni bir haber yoktu. Corso, katil sanatçının, üç bölümüne ayrılan hayatını ezbere biliyordu. Büyük bir kaos içinde geçen çok zorlu bir çocukluk ve gençlik dönemi. Sonra yargıç rolü üstlendiği, şibari öğrettiği ve resme başladığı on yedi yıllık ceza-

evi yılları. Nihayet, meşhur bir sanatçı olmak için atılım yaptığı, başarılarla dolu özgürlük yılları.

Son on yıl boyunca onunla yakınlık kuran kişiler teker teker tanık kürsüsüne geldi. Onun suçlu olduğunu gösteren sadece ilk dönemdi. Şiddet düşkünü bir çocuk, tehlikeli bir yeniyetme, ırz düşmanı bir yetişkin...

Sorular bir biri ardına geliyor, Sobieski cevaplıyordu. İddia makamı -savcı, müdahil avukat- çok mutluymuştu. En küçük ayrıntıya kadar burada anlatılanlar suçlunun aleyhine şeylerdi. Özellikle de Hôpitalux-Neufs'teki soygundan önceki birkaç yıl. Fransa sınırları içinde dolanan, İsviçre ve İtalya'ya uzanan gezgin, saldırgan ve tecavüzcü Philippe Sobieski, bir seks canavannm, kan ve seks düşkünü bir hayvanın mükemmel bir timsaliydi.

Tüm bunlar epey sıkıcıydı. Müvekkilini ne savunmaya çalışan ne de karşı sorular soran Avukat Muller'in tepkisizliği dışında şaşırtıcı bir şey yoktu. Tehlikeli ve pişmanlık duymayan bu portrenin gözler önüne serilmesine -ve iyice kafalara kazınmasına- izin veriyordu.

- Savunma makamı, sorunuz var mı?
- Sorum yok, Sayın Başkan.

Corso onu izliyordu; büyülenmişti. Yüz hatlarının her miliminde kimi zaman daha az hissedilse de güzelliğin küstahlığı ve çekiciliğinin havası vardı. Avukat cüppesi bu armoniyi çerçeveüyor, tıpkı sonat ölçülerinin ya da altın sayı kurallarının zarif şaheserler yaratışı gibi armoniyi daha da artırıyordu. Claudia avukat cüppesi ve epitoge, siyah ipek ve beyaz yaka için yaratılmıştı, tıpkı kimono için yaratılmış olan bazı Japon kadınlar gibi.

İlk cinayete geçildi; guest-star, Jura döneminden gelmiş Jacquemart'di. Corso artık dinlenüyordu. Daha çok mahkeme görevlilerine detaylı detaylı anlatıyordu. Mahkeme başkanı, biraz zorlayarak da olsa meşe ağacı altındaki Aziz Louis'ye⁶⁶ benzetelebilecek seyrek saçlı, kısa boylu yaşlıca bir adamdı. Tıknazlığıyla, saçlarının bir kısmı dökülmüş kafasıyla, ortalama bir güzelliğe sahip Fransız suratıyla daha ziyade elinde kılıç ve terazi olan vasıfsız bir işçiyi andırıyordu.

Sol tarafta oturan, Légion d'honneur ve Liyakat nişanına sahip, François Rougemont adlı savcının her açıdan zengin bir fiziği vardı: bol saç, bol kaş, geniş çene... Uzun saç örgüleri, yüksek yakalı gömlekler ve bir tür boyunbağının üzerine giyilen

66. Fransa Kralı XI. Louis, hükümdarlığı sırasında meşe ağacının altında adalet dağıttırdı, (ç.n.)

dar yelekler döneminin, XIX. yüzyılın gerçek hatiplerine benziyordu.

Müdahil avukat Sophie Zlitan daha ağırbaşlıydı: kısa boylu, tombul, ellili yaşlardaydı; tabiri caizse, taşaklı bir kadın izlenimi uyandırıyor. Kadın sanki waffle makinesinden çıkmış kısa, saçlarıyla Corso'ya kısa bir dönem ilişki yaşadığı Bompert'ı hatırlatıyordu. Uyarmadan silahına davranıveren türden.

Jura adamının tanıklan birbirini izlerken mahkeme başkanı bitirilmesini istedi. Her şeye rağmen, Sobieski topluma olan borcunu ödemişti, şu andaki mahkemenin dava konusu olan cinayetlerle bağlantısı belirsizdi.

Avukat Muller hâlâ tek kelime etmemiştir.

Cezaevi dönemine geçildi. Şibari yılları. "Yargıç"lık tasladığı, diplomalar aldığı ve resme başladığı zamanlar. Bu yeni başlık, çürümüşlük ve ahlaksızlık seviyesini daha da artıyordu. Jüri üyeleri istediğini almıştı; sanatçı yeteneği dışında sanık kötü bir karikatüre benziyordu. Sanki zekâsı bile -ki herkes zeki olduğunda hemfikirdi- sinsi planları, ahlaksızca ve sapıkça oyunların hizmetindeydi.

Mahkeme başkanından sonra savcı ile müdahil taraf avukatı, cezaevi müdürlerini ya da eski mahkûmları sorgulama gereği bile hissetmemişti, Claudia Muller suskunluğunu sürdürmekte ısrar ediyordu. Neyin peşindeydi? Savunma planı neydi? Bütün bu şüpheleri ortadan kaldıracak kitle imha silahlarına sahipti belki de.

Öğleden sonrası psikiyatlara ayrılmıştı.

İlk psikiyatr konuşmaya ukalaca bir söyleyle başladı. Çember sakallı, rengârenk kazaklı adam, Legolan üst üste koyar gibi basmakalıp fikirleri bir araya getiriyordu. Bir fiske hepsini yıkmaya yeterdi. Corso, Sobieski'nin takımında değildi, ancak en kötü düşmanının bile beyninin böyle didik didik edilmesini istemezdi. Doktor her şeyi açıklıyor, her şeyi yorumluyordu; anlamsız bir çaba. Çocukluğu, hapis yılları, hatta sanatı, her şey ama her şey ustasının, Goya'nın etkisiyle körüklenen bu cinayetleri işlemesine yol açmıştı. **İşte bomba açıklama.**

İkinci psikiyatr, yüksek perdeden konuşan sink gibi bir adamdı, diğer psikiyatrin söylediklerine bir ekleme yaptı. Sobieski'nin varlığı, ölümün yavaş yavaş aşkın yerini aldığı uzun bir şiddet ve yıkım sürecinden başka bir şey değildi. Önemli, bir açıklama daha.

Tuhaf bir şekilde, Corso da tam olarak böyle düşünüyordu, ama bunu kendini beğenmiş doktorlardan duymak argümanın içini boşaltıvermişti. Ayrıca iki doktor da böyle bir cinsel taciz-

cinin neden kurbanlarına tecavüz etmediğini açıklayamamıştı... Aslında, Stéphanie da Aristoteles gibi düşünüyordu, parçalar asla bütüne eşit değildi; Sobieski'nin başlangıç noktalarının, davranışlarının, eserlerinin zamanlamasını incelemek daha iyi olabilirdi, ne kafasının içindekiler ne de gerçekten yapmak istediği şey bilinebilirdi.

Claudia, uzmanları sorgulama gereği duymamıştı. Bu gülünç adamları madara edecek bir yorumda bile bulunmamıştı. Tanrı aşkına, bu kadın neyin peşindeydi?

Corso'nun akıma, kadının bir ironiyle son noktayı koymak istediği dışında bir şey gelmiyordu: Her şey Philippe Sobieski'yi o kadar suçlu gösteriyor ki, suçlu Sobieski olamaz. Özellikle de böyle bir kamuoyu ve çok sert üç yargıç ve "ilk kez" jürilik yapan çok az sayıda üyenin oluşturduğu mahkeme heyetinin önünde, bu şekilde davranmak anlaşılmaz olmaktan ziyade tehlikeli bir paradokstu.

Claudia'nın başka bir planı vardı, orası kesindi.

Thureige onu uyarılmıştı: ***duman köprüğü.***

- Nasıl bir oyun oynuyorsunuz?

Corso, celsenin bitiminde, yargıçların ve avukatların kullandığı, yargıç kürsüsünün gerisindeki “sanatçı çıkışı”ndan kaçmıştı. Onu daha aşağıdaki basamaklarda fark etti: Zorro pelerini içinde süzülen uzun boylu bir kadın (avukat cüppesini çıkarmamıştı).

Claudia Muller döndü ve gülümsemekle yetindi. Güzel. Açık olalım. Flört eden bu kadının görünüşü, 1,80 metrelik boyuyla eğri, Türk kılıçlarını hatırlatan duruşu, tüy gibi hafif, zarif silueti, hepsi ama hepsi Corso’yu suratının tam ortasına yumruk yemekten beter etti.

Kadına seslenir seslenmez Corso hareketsiz ve şaşkın, bir bekçi köpeği gibi kalakaldı. Claudia, sakın sakın çantasından bir Marlboro paketi çıkardı; sanki Corso’ya birkaç dakikasını ayırmak ister gibiydi.

Corso güvensiz adımlarla ona doğru basamakları indi; kabalığını sürdürdü:

- Planınız ne? diye sordu kendini bile tanıtmadan. Ne dümenler çeviriyorsunuz?

Claudia acele etmeden Marlboro’sunu yaktı ve dumanını üflledi. Sonra paketi Corso’ya uzattı. Kısa bir kararsızlığın ardından Corso da paketten bir sigara aldı. Bir asırmış gibi süren bu basit hareket, buzlan eritmek ve karşısındakine güven telkin etmek için başvurulan bir yöntemdi; basmakalıp davranışlara hoş bir geri dönüş.

- Hesap vereceğim son kişi sizsiniz, dedi Corso’nun sigarasını yaktıktan sonra.

En azından kim olduğunu biliyordu.

- Bugün tek bir tanığı sorgulamadınız, diye devam etti Corso,

savcının iddialarına hiç itiraz etmediniz. Yoksa onu bitirmeye mi karar verdiniz?

- Bu hoşunuza giderdi, değil mi?

Corso cevap vermedi. Sanki sakinleşmek veya durumun kontrolü kaybetmediğini göstermek için, dumanı kısa bir süre içinde tuttuktan sonra dışarı üfledi.

- Kuralları unutuyorsunuz, dedi avukat, sigarasından bir nefes çekerek. Sizinle konuşma hakkım yok.

- Soruşturma kapandı. Artık bir dahlim olamaz.

- Gevezelik yapabilirsiniz. Mesela savcıyla.

- Savcıyla konuşan bir polis? Kuralları unutan asıl sizsiniz.

Bir sessizlik oldu. Etraflarında duman ve sıcak hava dolanıyordu. Güneş belki vardı, belki de yoktu; Corso'nun gözü kadından başka bir şey görmüyordu. Kahretsin, ağzından laf almak için tüm dikkatini toplamalı, karşısında bir aptal gibi dikilip durmamalıydı. Ama kadının güzelliği kısa devre yaptırıyor, gözlerini kamaştırarak muhakeme gücünü elinden alıyordu.

- Savcıya müdahale etmedim, çünkü şimdilik tüm bu hamleler Sobieski hakkındaki gerçeği teyit ediyor.

- Suçlu olduğunu mu?

- Hayır, masum olduğunu.

Corso bir kahkaha patlattı.

- Birlikte bir kahve içelim, teklifinde bulundu.

- Yoksa beni tavlamaya mı çalışıyorsunuz?

- Bu benim tarzım değil.

- Sizin tarzınız nedir?

Corso derin bir nefes aldı:

- Sancılı bir boşanma, yan velayetinin bende olduğu küçük bir oğlan, poliste yirmi yıllık saha görevi, merkez ofiste masa başında yeni bir görev. Bir değişimin ortasındayım.

- Tüm bunların içinde yeni bir kadın yok mu?

- Henüz yok.

Tuhaf, serserice bir tavırla sigarasını bir fiske de parmaklığın üzerinden fırlattı.

- Tamam, ama bu semtte değil.

Sorbonne'a kadar gittiler. Corso bu konuda herhangi bir mevzuat hatırlamasa da soruşturmada görevli bir polisin, mahkeme süreci devam ederken savunma avukatıyla kadeh tokuşturmasının kabul edilemez olduğu açıktı.

Claudia, Corso'nun eski Polo'suna binmişti. Şimdi ona Sorbonne'da okuduğu yıllara ait hikâyeler anlatıyordu; adalet duygu-

su, umutlan, “savunulamaz” insanları savunma ve bunu da “son derece güçlü” demokrasi aşkıyla yapma isteği.

Corso bunu bir şaka olarak kabul edebilirdi, ama zarif kıyafetleriyle (payetli bir tişört ve görkemli vücudunu sımsıkı saran bir jean giymişti) Alberto Giacometti'ye atıfta bulunan Claudia Muller, yani ince, uzun sosis, epey ciddiye. Artık var olmayan solun saf bir ürünüydü, yürekliliğin de.

İki kahve sipariş ettiler.

Sobieski davasına dönmeleri gerekiyordu.

- Evet, dedi Corso, bu ihtiyatın sebebi ne?
- Size söyledim. İddia makamı benim işimi yaptı. Çizilen bu psikolojik portre, uzmanlar, hepsi Sobieski'nin bu cinayetlerle ilgisi olmadığını gösteriyor.

- Ben bu kanıda değilim.

- O halde siz sağırsınız. Yalnızlık çeken bir çocuk tasvir ettiler. Şiddetle yoğurulmuş bir psikopat. Dürtülerinin önüne geçemeyen bir seks düşkünü. Ama kurbanlarına tecavüz bile etmeyen Le Squonk katili gibi sofistike bir katil kesinlikle değil.

Corso, Jacquemart'ın argümanına başvurdu:

- Cezaevindeyken evrim geçirmiş olabilir.

- Öyle kabul edelim. Peki, harekete geçmek için on yıl bekledi mi?

- Diğer kadınları unutuyorsunuz, Sobieski'nin atölyesinin her tarafında kanlarına rastlandı.

Muller, sorusunu pekiştirmek ister gibi kollannı iki yana açtı.

- Cesetler nerede? Cevabı beklemeden ekledi: Ne olursa olsun hapisane onu daha hoyrat, daha vahşi yapabilir, ama daha rafine yapamaz. Fleury bir Oxford değil.

- Peki, cezaevinde ona “Yargıç” denmesi? Zaten işkencenin ne olduğunu biliyordu.

Claudia Muller başını salladı. Dikkatlice bakıldığında, yüz hatlarının Almanlar gibi biraz sert olduğu fark ediliyordu. Corso, onun Avusturya asıllı olduğunu okumuştur bir yerlerde.

- Raporunuzu okudum. Cezalandırma takıntısıyla ilgili teorinizi biliyorum.

- Raporunda onun lakabından bahsetmedim.

- Sobieski cezaevi arkadaşlarına halter çalıştırıyordu, sonra da Goya'dan ilham alarak tecavüz etmeden kadınları öldürmeye mi başladı?

- Bir kez daha söyleyeyim, orada değişim gösterecek zamanı vardı.

- Kurbanlarını aylarca izleyen, hayatlarını milim milim incele-

yen bir katilden söz ediyoruz. Görülmemiş bir özenle kurbanlarını öldüren bir katil. Bunların hiçbiri Sobieski'ye uymuyor. O bir hayvan, bir hırsız, bir sapık olabilir, evet. Ama kızları o öldürmedi.

Corso onu kıskırtmayı denedi:

- Ya Marco Guamieri, belki o da tarzı değildi?
- Bu cinayet gündemimizde yok.
- İster istemez gündeme gelecek.

- Umarım. Bu iddia makamı için epey gülünç, önemli bir an olacak. Sobieski'nin ehliyeti bile yok, nasıl bir tekne çalsın? Limandan ayrılmak için teknenin motorunu nasıl çalıştırsın? Mahkeme salonunda bayağı eğleneceğiz.

Avukat en ufak bir saldırganlık göstermeden konuşuyordu. Tahmin edilenden daha sakin ve yumuşaktı. Corso histerik bir savışçıya çatmaktan korkmuştu.

- Bulunan somut kanıtları biraz çabuk unuttunuz. Kurbanların kanı. Parmak izleri. DNA kalıntıları. Adrien-Lesesne Sokağı'ndaki garajda çok kesin kanıtlar bulundu.

Kadın masaya eğildi, Corso parfümünün kokusunu duydu. Utanarak geri çekildi. Bu kokuyu hatırlayamamıştı. Claudia'nın sanki onu kucaklamak ister gibi kollarını, daha doğrusu kanatlarını açtığı o kısacık an başım döndürmüştü. Bu kadın onu büyülüyordu.

- İşte bu, dedi, çürütülemez bir argüman bulmuş küçük bir militan edasıyla. İddia makamının bu savlarını çürüteceğim.

- Savlardan söz etmiyoruz. Bunlar bilimsel kanıtlar.

Claudia konuşmanın seyrini tartıyor gibiydi.

- Gerçekten burada yasadışı bir şey yapıyoruz. Sizinle ayrıntılara girme hakkına sahip değilim.

- Başladığınız şeyi bitirmeniz gerekir. Bu konuda ya çok şey söylediniz ya da yeterince söylemediniz.

Kadın teslim olmuşçasına iç çekti. Birden, onun on beş yıl önceki hali, şu anda oturduktan gibi bir kafede oturmuş sigara tellendiren, ütopyalarla, tutkulu tartışmalarla vakit öldüren üniversite öğrencisi bir kız olduğu zamanlardaki hali Corso'nun gözünde canlanıverdi. Güzelliğinin ve çekiciliğinin ötesinde Claudia Muller'in ona son derece sempatik geleceğim hiç ummazdı.

- Büyük bir komployu ortaya çıkaracağız.

- Komplu mu? diye gülümsedi Corso. Gerçekten mi? Kimin?

- Sobieski'nin düşmanlarını araştırmadınız mı?

- Ben araştırmadım, ama Thureige onu hapse yollamak isteyen kişileri saptadı, ki bunu isteyen yığınla insan var. Ama hiçbiri böyle bir tezgâh kurabilecek kalibrede değil.

- Sadece cezaevi yok.

sanki bu son sözcükleri söylediğine birden pişman oluvermişti. Corso ise, kadının çevresinde bir gölgenin, belli belirsiz bir gözdağının oluştuğunu gördü. **Tanrım.** Hiç kimsenin ulaşamadığı verilere, dava sürecini değiştirecek kesin bilgilere sahipti.

Blöf yapıyordu. Anlamli olgular olsaydı gözden kaçırmazlardı. Avukat elindeki tüm belge ve bilgilerle başka bir teori oluşturmaya, başka bir suçlu yaratmaya hazırlanıyordu. Bu yöntem cinayet kadar eskiydi: şüpheden yararlanarak jüridekilerin kafasını karıştırmak, anlaşmazlık çıkarmak.

Corso daha az kaba olmasını tercih edeceği bir ses tonuyla karşılık verdi:

- Amacınızı tahmin ediyorum, ama elimizdeki kanıtlar jüriyi kandırmanıza engel olacak. Bunlar solcuların hastalıklı yöntemleri, insanları zehirleyerek gerçeği yok etmek.

Claudia'mın yüz ifadesi değişti ve avucuyla masaya vurdu.

- Ben de somut kanıtlar getireceğim. Sizi çırdıçplak bırakabilirim!

Corso ağzını açtı, ama kadın ona cevap verecek zaman bırakmadı.

- Philippe, yani Sobieski, bir kurban. Makbul kapitalizmin sakin gülümsemesinin ardına gizlenen totaliter sistemin kurbanı. **"Bir kez suç işledin mi hayat boyunca işlersin"** zihniyetindeki bir burjuva bilincinin kurbanı. **"Bir gün suçluysan daima suçlusun"** düşüncesindeki sizin gibi polislerin kurbanı.

Corso gülümsedi. Bir an şapkasından, onları sıkıntıya sokacak bir delil çıkartmasından korkmuştu, ama tarafgir düşüncelerini ortaya koyan sözler dışında bir şey söylemiyordu. Katil müvekkilini Dreyfus sanan, ikinci bir şansı ona vermeyen zamanaşımına uğramış bir toplumun kurbanı olarak gören, sıradan bir bobo.

- Bir komplo, ha? Bu komployu görmek için sabırsızlanıyorum.

Claudia Muller masanın üzerine birkaç avro fırlattı.

- Size sadece bu komployu ispatlamayacağım, bunu yapan kişinin adım da vereceğim.

Corso kaşlarını kaldırdı.

- Söylemek istediğiniz...

- Gerçek katil, dedi, çantasını göğsüne bastırılmış ayağa kalkarken. Ama üzülmeyin. O da orada, bizimle mahkemede olacak. Celse bitiminde onu tutuklamaktan başka bir şey yapmayacaksınız.

- Ad, soyadı, meslek?

Corso ertesi gün tanık kürsüsüne çıkacağım biliyordu, ama listenin en başında olmayı beklemiyordu. Sabah saat 9'da mahkeme başkam baloyu başlatmıştı.

Polis istemdişi bir ses tonuyla cevap verdi, "tüm gerçeği" söyleyeceğine yemin etti ve mönüye uygun olarak hikâyesini anlattı. Mümkün olan en tarafsız kelimeleri seçmeye çalışarak ve soruşturmadaki muhtelif yasadışılıkların halının altına süpürerek gece boyunca tekrar yapmıştı.

Stéphane keyifsizdi. Claudia'nın sözleri bir türlü akimdan çıkmıyordu. Önemli bir şey mi biliyordu? Çok temel bir öğeyi mi atlamışlardı? Söz konusu şey ne olabilirdi, bilmiyordu.

Konuşması yanm saat sürdü. Sözünü kesen olmadı, soru soran da; her şeyin burada sonlanması umut ediyordu. Savcının ve müdahil avukatın onu rahat bırakması sürpriz sayılmazdı. Onların gözünde ilave edilecek bir şey yoktu; tanıklığı zaten bir iddianameye benziyordu.

Ama Claudia ayağa kalktı ve "tanığı" sorgulama talebinde bulundu.

- Doğru anladıysam, diye başladı, 3 Temmuz 2016'ya kadar hiç ipucunuz yoktu.

- Az önce açıkladığım gibi, diye cevapladı aksi aksi.

- Aslında, elinizde hiç ipucu yoktu.

- Anlamadım?

- Soruşturmanızı Philippe Sobieski üzerinde yoğunlaştırabilmeniz için, dünkü güzel konuşmasını ve objektifliğini değerlendirebildiğimiz Başkomiser Jacquemart'ın size kendi şüphelerini aktarması gerekti.

- Başkomiser 1987 yılındaki cinayet ile bizim vakalar arasındaki benzerliğe dikkat çekti. Gelip benimle konuşarak polislik görevini yaptı ve biz de bu doğrultuda soruşturmamızı derinleştirerek görevimizi yaptık.

- O halde, soruşturmanızı o yöne kaydırmak için başkomiserin size belli belirsiz bir kanyla gelmesi yeterli oldu.

- Hayır. Philippe Sobieski'nin profili katilin profiline uyuyordu.

- Soruşturmanız sırasında, katil hakkında bir şey bilmiyordunuz. Katil herhangi biri olabilirdi.

- Hayır. Sophie Sereys cinayetinin çok özel bir imzası vardı.

- Ve siz bu imzanın, Hôpitaux-Neufs cinayetini hatırlattığımı keşfettiniz?

Corso sessiz kaldı. Dün, herkes iki cinayetin birbiriyle ilgisi olmadığını anlamıştı.

- Kurbanlar kendi iç çamaşırlarıyla bağlanmıştı, dedi sonunda, bu da bize anlamlı bir benzerlik gibi...

Claudia elindeki kâğıdı Corso'nun burnuna dayadı. Polis elinde olmadan geri çekildi.

- Bunlar 1987'den beri işlenen cinayetler, hepsinde de kurbanları bağlamak için iç çamaşırları kullanılmış.

Bu liste nereden çıkmıştı? Onlar da aynı araştırmayı yapmışlar ve hiçbir şey bulamamışlardı: **fuck!**

- Fransa'da mı?

- Avrupa'da. Araştırmalarınızı Heksagon'un sınırları dışına genişletebilirsiniz, engel yoktu. Katiller de yolculuk yapar.

- Söz konusu olan sadece bağlanma yöntemleri değildi. Şiddetle olan meyli ve dürtüsel davranışlarıyla, Sobieski bizim profiline uyuyordu. Tanrı aşkına, Christine Woog'un yüzünü doğramıştı.

- Gelişigüzel bir davranış. Bugünkü iki kurbanımızın üzerinde uğraşılmış yaralarıyla bağlantısı yok.

Corso cevap vermedi. **Gereksiz.**

- Böylece onu sorgulamak için Philippe Sobieski'yi ziyaret ettiniz, diye devam etti Muller, biraz daha yaklaşarak. Buna rıza gösterdi mi?

- Başka çaresi yoktu.

- Şu işe bakın. Elinizde en ufak bir ipucu olmadan kapışım çalyorsunuz ve onu, uzaktan yakından ilgisi olmadığı iki cinayet hakkında sorguluyorsunuz.

- Sobieski kurbanları iyi tanıyordu.

- Tek tanıyan o değildi.

- Hapishanede bondaj yöntemleri uyguluyordu.
- Katil tarafından atılan düğümlerin bondaj teknikleriyle bir benzerliği yok.

- Onun eskiz defterlerinden birini Le Squonk'un bitişindeki mahzende bulduk.

- Sanık, sık sık bu kulübe gittiğini hiç inkâr etmedi. Pek çok striptizcinin resmini çizdi, hepsi öldürülmedi. Siz polissiniz, bir cinayet ile bir resim arasındaki farkı anlayabilirsiniz.

Corso kürsü bölmesinin parmaklığını kavrayan ellerinin terlediğini hissedebiliyordu; özellikle de Claudia'nın, Sobieski'nin so-nuçsuz kalmış ilk tutuklanmasını anımsatmasından korkuyordu. Ama avukat kadının niyeti ortalığı bulandırmak değildi. Bilgisayara el konmuştu ve iddia edildiği gibi ilk cinayete ait fotoğraflar yasadışı bir biçimde yüklenmiş miydi yoksa yüklenmemiş miydi bilen yoktu. Ayrıca Sobieski'nin cesetlere ve cinayet mahallerine olan marazi ilgisi onun lehine olmazdı.

Corso son bir karşı atak denemesinde bulundu:

- Bütün ressamlar Goya hayranı değildir ve atölyelerinde **Pin-tura** rojalannın reproduksiyonları bulunmaz.

- O gün, onun kapısını çaldığınızda, bunu bilmiyordunuz.

İstemedi Corso yumruğuyla kürsü parmaklığına vurdu.

- Bir dakika! Bir şeyler bulduğumuz için ona sorular sorduk, aykırı bir şey yapmadık.

- Öyle farz edelim, dedi Claudia geri geri giderken. Ama Sobieski'nin bu iki cinayetle ilgili tanıkları vardı, değil mi?

- Evet. Bu tanıklar hemen doğruladık.

- Öyleyse neden bu yönde soruşturmaya devam ettiniz?

İngiltere'ye yasadışı gidişine ince bir ima. Bahçesine atılmış bir taş daha. Ama Claudia ihtiyatlı davranmak zorundaydı: Marco Guameri cinayeti bu mahkemenin konusu olmasa da Sobieski'nin suçlanabileceği bir olaydı.

- Bizim görevimiz kanıtlarla yetinmemektir, diye cevapladı Corso birkaç saniyelik suskunluğun ardından

Claudia Muller, düşünüyormuş gibi birkaç adım attı. Her hareketi, müvekkilini temize çıkartmak için önceden yazdığı bir tiyatro oyununa ait hesaplanmış, özenle planlanmıştı. **Bu kadar basit değil, güzelim.**

- O halde, dedi Corso'nun tam karşısında durarak, elinizde hiçbir şey yokken sanki varmış gibi davrandınız; elinizde bir şey olduğunda da -sanığın tanıklar gibi- elinizde hiçbir şey yokmuş gibi davrandınız.

oorso görünmez bir çemberin içindeymiş gibi huzursuz oldu.

- Nereye varmak istiyorsunuz?

Kadın ona doğru bir adım attı.

- Mahkemeye, bir dedektif olarak, objektif olgulardan çok içgüdülerinizin doğrultusunda davrandığınızı göstermek istiyorum. Hep Sobieski'nin suçlu olduğuna inanarak hareket ettiniz. Amiyane tabirle, buna "rezilane suçlama" denir.

- Yani? dedi; aptalca bir cevap olmuştu. Soruşturma onun suçlu olduğunu gösterdiyse...

- Size yasayı hatırlatmam gerekiyor galiba, Sayın Amir. Philippe Sobieski mahkeme kararını bildirene dek masum olarak kabul edilir. Burada bulunmamızın sebebi suçlu mu, suçsuz mu karar vermek.

Corso ayaklarıyla zemini dövüyordu. Bu lanet parmaklıkların ardında kendini mahkûm gibi hissediyordu.

- Soruşturmamız kusursuzdu, dedi. Somut kanıtlara dayanıyordu, arama sırasında elde edilen kanıtlar çerçevesinde, Philippe Sobieski'yle ilgili suçluluk karinesi ağır bastı.

Bunu, tek bir kelime anlamadan fikir belirten paniklemiş bir öğrenci gibi söyleyivermişti.

Corso yeni bir salvo bekliyordu ama Claudia Muller tek bir cümleyle yetindi:

- Teşekkürler, Sayın Amir.

Corso gözlerini açtı. Farkında olmadan, infaz mangası önüne çıkarılmış bir mahkûm gibi gözlerini kapatmıştı. Ama kimse ateş etmemişti. Gizemli bir aftan yararlanmıştı.

Aslında, olan olmuştu: Herkes, daha kanıtlara ulaşılmadan Corso'nun Sobieski'nin suçlu olduğuna "karar vermiş" olduğunu anlamıştı. Artık, Avukat Müler kılı kırık yarmaktan ve ressamı suçlayan her kanıtı eşelemekten habis bir keyif alacaktı.

Corso, eski karısını ve onun erkek arkadaşım öldürmekle suçlanan Amerikan futbolu oyuncusu O. J. Simpson davasını düşünmekten kendini alamıyordu. Dava sürecinde ortaya konulan suçlayıcı tüm kanıtların önemini kaybetmesi için soruşturmayı yürüten polisin ırkçı olduğunu kanıtlamak yeterli olmuştu. Bereket versin ki, burada ırkçılık söz konusu değildi, ama davayı baltalama yolunda iyi bir adım atılmıştı.

Daha derinden, Stéphane başka bir şey hissediyordu. Claudia Muller, şimdilik, "içgüdüleriyle" hareket eden Amir Corso'nun,

yoluna çıkan kanıtlar dışında yeni kanıtlar bulmaya çalışmadığım ispatlamak istiyordu.

Bir yıldan bu yana Sobieski'nin hücrelerinde kurguladığı meşhur komplo.

Eğer avukat fazla üstelemediyse, bunun sebebi hiç kuşkusuz çok daha güçlü bir iddiasının olmasıydı. **Gerçek katil.**

“Ama üzülme. O da orada, bizimle mahkemede olacak. Celse bitiminde onu tutuklamaktan başka bir şey yapmayacaksınız.”

Öğlene kadar kalan süre kurbanlara ayrılmıştı. Çoğu strip-tizci olan yakınları, kurbanları anlattı. Sophie Sereys ile H l ne Desmora'nın kötü eğilimleri üzerinde durulmadan çabucak geçildi; mahkeme salonunda da tıpkı mezarlıkta olduğu gibi, ölülere saygı yüzünden onların kusurlarını ortaya dökmek yasaktı.

Ögle yemeğinden sonra, iddia makamının çağırdığı tanıklar, ağır toplar sahne aldı: bilirkişiler, kriminal laboratuvarının uzmanları, OYI'nin adamları, sanat tarihçileri. Bu davada, Sobieski'yi suçlayacak işitme tanığı da, görgü tanığı da yoktu. Sadece somut kanıtlar; daima manipüle edilebildiğinden “sadece” bu tip ipuçları...

15.30 sıralarında resmi geçit sona erdi. PowerPoint sunumu, şemalar, kimyasal analiz sonuçları, matematik form leriyle açıklama, resim karşılaştırmaları ve yapma hakları olan çok sıkıcı daha bir çok şey. şibari'den bahsetmek için davet edilen Mathieu Veranne'm açıklamaları, kokain etkisi altındaki uykusuz birini bile uyutabilirdi. Bununla birlikte, Philippe Sobieski'nin Adrien-Lesesne Sokağı'ndaki atolyesinde, Sophie Sereys ile H l ne Desmora'nın yanı sıra kimlikleri tespit edilememiş başka kadınlara ait organik kalıntılar bulunduğunu anlamamak gerçekten derin uykuda olmayı gerektiriyordu.

Böylece temel suç belirlenmişti.

Philippe Sobieski gizli mekânında iki kurbanı öldürmüş ve onları 2016 yazında bulundukları yere taşımiştı, ama onları taşıma yöntemindeki belirsizlikler hâlâ bir sorun teşkil ediyordu, kullanılan araç bulunamamıştı ve Sobieski araba kullanmayı bilmiyordu. **Geçelim.**

İ  çamaşırlarıyla bağladıktan sonra onlara işkence yapmış ve

kafalarını mengeneyle sıkıştırmıştı. Acı içinde kıvrandıklarında bağların onları soluksuz bırakışım seyrederken yüzlerini doğramıştı. Bu son ayrıntılar mahkeme salonunda bulunanların kanını dondurmuydu. Corso jüriyi gözlemliyordu, biraz acımasızlıkla onların yaşadığı dehşetin tadını çıkarıyordu; Sobieski müebbet hapis cezası alacaktı.

Sonra sıra savunma makamının tanıklarına geldi.

Junon Fonteray küçük hikâyesini tekrarladı. Mahkeme başkanı ona yemin ettiğini hatırlattı. Üniversite öğrencisi kız cevap verme gereği duymadı. Başu önünde, gözleri sabit, anlattığı versiyona sıkı sıkıya bağlıydı. Corso, öğrenci kızın jüriyi iknaya çalıştığını hissedebiliyordu. Bir akıl hocasının baştan çıkardığı genç, sıradan bir hayrandan çok samimi ve zeki bir kız izlenimi uyandırmak istiyordu.

Polis onu dikkatle gözlemliyordu. Başında her zamanki gibi 1920'lerin çan şapkası vardı; daha ziyade şaşırtıcı hippie şıklığıyla dikkat çekiyordu. Ama Corso, kızın bazı şeyleri ilk kez söylediğini fark ediyordu; tam olarak olmasa da kendi gerçeğini söylüyordu. Düzeltilmiş bir versiyon söz konusuydu.

Corso onu yeniden sorgulamayı isterdi ama sırasını savmıştı. Müdahil avukat ve savcı riski daha fazla göze almayı istemedi. Ya onun hafif çatlaklığını hissetmemişlerdi ya da -bu daha olasıydı- ısrarlı sorularla bu tilmizi kışkırtmak istemiyorlardı. Sonuç itibarıyla karşılarında, anlattığı versiyona çok daha sıkı sarılacak sinirli bir Junon bulacaklardı. ***Bir kere yeterli, teşekkürler.***

Claudia Muller'e gelince, o da ısrarcı olmadı; küçük fare yeterli etkiyi yapmıştı. O anda, salondaki herkes Sobieski'nin geceyi atölyesinde öğrenci kızla geçirdiğine ikna olmuştu. Somut kanıtlar sağlamdı sağlam olmasına ama bir yüzün, ses tonundaki bir değişikliğin, bir insanın varlığının yerini hiçbir şey tutamazdı.

Sıra Diane Vastel'e geldi.

Başka bir partiyon.

Zengin güzel kadın. Corso onun hep soğuk ve ukala bir kadın olduğunu düşünmüştü. Şık semtlerin göz kamaştırıcı, kesinlikle erişilmez burjuva kadını. Eşsiz güzelliğiyle, sert görünüşüyle, kibirli kayıtsızlığıyla sizi iten bir kadın. Yumuşaklığı, sıcakkanlılığı sözcüklerine ve davranışlarına yansıyan Diane Vastel onlar gibi değildi. Sizinle ilgilendiğinde, zerrece küçümsemeden, araya mesafe koymadan gerçekten ilgi gösteriyordu. Tüm varlığıyla bir tür empati yayıyordu. Fiziğine gelince, ilk karşılaşmalarından çok daha sevimli ve cana yakındı. Saç kesimi, artık tam olarak

kare değildi, ama hafifçe dalgalı ve sanki özellikle dağınık bırakılmış gibiydi. Sanki siyah bir taşla tebeşirle çizilmiş gibi görünen yüzü sert hatlarını yumuşatan, gölgelenmeleri yok eden bir kalıptan geçirilmişti... Duruşu bile, uzun bir hayat dersiydi. Yumuşatarak söylemek gerekirse, kadın büyük mahkeme salonundakileri etkilemiş görünmüyordu. Junon, kürsünün parmaklığına sımsıkı yapışarak yargıçlara kafa tutmuştu, oysa Diane son derece kayıtsızdı.

Kimliğini beyan ettikten sonra, yaşı **-pardon-** ve mesleği **-yok-** “düşmanlık beslemeden ve korkmadan konuşacağına, bütün gerçeği, sadece gerçeği söyleyeceğine” yemin etti, ardından tanık ifadesini vermeye başladı. 1 Temmuz’u 2 Temmuz’a bağlayan Cuma gecesi, saat 21’de Montaigne Caddesi’ndeki Relais Plaza’ya akşam yemeğine gitmişler, sonra “cinsel ilişki”de bulunmak için saat 23 sularında kadının Henri-Martin Caddesi’ndeki malikânesine gelmişlerdi. Ressam, sıkı bir kahvaltı yaptıktan sonra saat 9’a doğru evden ayrılmıştı. **Ah, zenginlerin hayatı!**

Junon Fonteray’in tanıklığı iddia makamını huzursuz etmişti (gerçekten huzursuz). Daniel Vastel’in ki ise tam bir bombaydı: Bir anda iddialar paramparça olmuştu. Eğer bu 16. Bölge kraliçesine güvenilecek olursa, Sobieski’nin Le Squonk kadınlarının katili olduğuna inanmakta direnmek mümkün değildi.

- Tanıklığınızın dosyada yazarlarla tamamen çelişmesini nasıl açıklıyorsunuz? diye sordu Başkan Delage.

- Buraya açıklama yapmaya gelmedim, sadece yaşadıklarımı anlatmaya geldim, hepsi bu.

- Yeminli ifade verdiğinizizi hatırlıyorsunuz, değil nü?

- Evet, az önce yemin ettim. Alzheimer olmak için biraz fazla gencim.

Salonda gülüşmeler oldu.

Başkan kızgın bir ifadeyle devam etti:

- Çok miktarda kesin kanıt, birlikte olduğunuzu iddia ettiğiniz gece, Sobieski’nin Hélène Desmora’yı öldürdüğünü ispatlıyor. Buna ne cevap vereceksiniz?

Daniel Vastel derin bir iç çekti, kızgınlıktan değil bıkkınlıktan.

- Bu bence benden çok sizin sorunuz.

Delage duvar saatine baktı; henüz 16’ydı. Âdet yerini bulsun diye sordu.

- Sanıkla ilişkiniz neydi?

- Oldukça açık olduğumu düşünüyorum.

- Size duygularınızı soruyorum.

Diane Vastel gülümsedi; yumuşaklığı çekiciliğe dönüşüyordu. Bu burjuva kadım, “yüksek tabaka” kadım kimliğim korurken samimi ve baştan çıkancı olmayı da başarıyordu.

- Bir çekim...

Sesi düşünceliydi. İlk kez Sobieski'ye doğru baktı. Ressamın üzerinde bu kez Kili Bili tarzı san bir eşofman vardı. Camlı kabinde iyice ufalmıştı, tamamen ifadesizdi, köpekbalığına ait bir akvaryumdaki **golden fish'e**⁶⁷ benziyordu.

- Bir çekim, diye devam etti, birbirimize karşı güçlü bir çekim hissediyorduk.

- Fiziksel mi yoksa duygusal mı?

- Beden yoluyla, çok özel bir sevgiye ulaşılır. Bunu aşk olarak da adlandırabilirsiniz.

Bunlan, ilişkilerinin belirsizliğini ve derinliğini kavrama yeteneğinden yoksun, daha aşağı bir dünyaya hitap eder gibi küçümseyici bir tavırla söylemişti.

- Bu yakınlık hatıralarınızı etkilemiş, belleğinizde tarih kanşıklığına yol açmış olmasın?

- Hayır, Sayın Başkan.

Başkan birkaç saniye boyunca sustu. Açıksözlülüğünden, büyüünden etkilenmiş gibi göz ucuyla tanım inceliyordu.

- Bayan Vastel, dedi sonunda, siz evli bir kadınsınız, fakat burada geceyi âşığınızla geçirdiğinizi söylemekte bir sakınca görmüyor musunuz?

-Yani?

Diane'in ses tonundaki değişiklik, başkanın sorusunun saçmalığını ortaya koyuyordu.

- Bu tanıklık kocanızın nezdinde sizi sıkıntıya sokmayacak mı?

Kadın kocaman gülümsedi: Bu yargıç gerçekten geri zekâlıydı.

- O sırada iş gezisi için Hong Kong'da olduğunu size söylemiştim, değil mi? Orada başka bir karısı ve iki çocuğu var.

Michel Delage trenini kaçırmış da, garın peronunda kalakalmış bir adama döndü. Diane Vastel'in dünyası ona tamamen uzak bir dünyaydı.

Corso'ya gelince, o, savcının ya da müdahil avukatın onu un ufak etmesini, tarihlerle ilgili yanlışım ortaya çıkarmasını, bir ayırntı yakalamasını ya da onun yalanına bir açıklama, aşk veya şantaj, herhangi bir açıklama getirmesini bekliyordu.

Ama her ikisi de tanığı sorgulama haklarından feragat ettiler.

Junon Fonteray da olduğu gibi, kendinden son derece emin görünen bu kadına ilişmemeyi tercih ediyorlardı. Kadını tedirgin etmek sadece durumu kötüleştirecekti.

Bunu söz alan Claudia Muller yaptı:

- Bayan Vastel, dedi ayağa kalkarak, size sadece tek bir sorum olacak. O gece Sobieski'yle yalnız mıydınız?

- Hayır.

Mahkeme salonunda büyük bir gürültü oldu.

- Bir dakika, diye araya girdi başkan, bize hep geceyi büyük bir samimiyet içinde Sobieski'yle geçirdiğinizi söylediniz.

- Bu sadece ikimizin olduğu anlamına gelmez. Ne kadar kalabalık olunursa...

Yargıç bozulmuş gibiydi.

- Ama siz, sizinle birlikte başka partnerlerin olduğunu söylemediniz!

- Kimse bana bunu sormadı ki.

İzleyiciler arasında gürültü patırtı artmıştı. Başkan heyecan içinde kıpırdanan sıralara uyanda bulunmak zorunda kaldı.

- Yanınızda kim vardı? diye sordu Claudia Muller; sorulann cevaplarını önceden biliyor gibiydi.

- Gerçek adını bilmiyorum. Ona Abel diyorlar. Bir tür uzman.

- Ne uzmanı?

- Zevk, cinsel doyum. Size katılıyor, tavsiyelerde bulunuyor. Yanında seks oyuncakları, uyarıcı ilaçlar getiriyor. Gerçek bir profesyonel.

Salon dikkat kesilmişti; sefahat dünyasına yapılan bu küçük yolculuk mahkeme salonundakilerin ilgisini çekmişti.

- Saat kaçta geldi?

- Gece yansı civarında.

- Kaçta gitti?

- Sabah 3'e doğru.

- Bu üç saatlik süre içinde Philippe Sobieski evden ayrıldı mı?

- Kesinlikle hayır. Hatta son derece aktifti.

Gülüşmeler oldu. Bir kez daha başkan sükûnete davet etti.

- Bu çok güzel bir hikâye, ama bu Abel nerede? diye sordu başkan, öfkeyle kaşık bir içtenlikle. Neden tanık listemizde yok?

Soruyu özellikle Avukat Muller'e sormuştu, kadın gülümseyerek cevap verdi:

- Var, Sayın Başkan. Gerçek adı Patrick Bianchi ve bir sonraki tanışımız o.

Michel Delage, ister istemez iddia makamına baktı, ama savcı çoktan notlarına dalmış, tanığı arıyordu. Müdahil avukat Sophie Zlitan, o da günün “eylem planını” inceliyordu.

Herkes nasıl bunu atlamıştı?

Tanık listesindeki Patrick Bianchi'yi kimse fark etmemişti. Bir metro treninde ya da bir seçim bürosunda olsaydı orada da onu fark eden olmazdı. Orta boylu, spor hocası görünümlü (Adidas bir eşofman takımı giyiyordu) bir adamdı. Otuzlarında, güler yüzlü biriydi; alabros kesimi saçları, kalkık bir burnu, ışık saçan siyah gözleri vardı. “Şampiyonların öğle yemeği” tarzında bir reklam filminde oynayabilirdi.

Teamüllere uygun tanıtım faslından sonra, mahkeme başkanı coşkuya varan bir canlılıkla adama sorularım sıralamaya başladı. Başkanın motivasyonu heyecana dönüşmüştü: Gerçeği öğrenme isteği miydi bu, yoksa kişisel merak mı?

- Mesleğiniz ne?

- Ofis işi, sinema alanında ses mühendisliği yapıyorum.

- Diğer mesleğinizden söz ediyorum. Bugün bizi ilgilendiren mesleğinizden.

Adam kafasını salladı, sonra yargıçları ve jüri üyelerini gözden geçirdi, sanki herkesin dikkatle dinlediğinden emin olmak istiyordu. Aslında burada, kısa süreli şöhretinin tadım çıkarıyordu.

- Ben bir tür bekçiyim. Cinsel doyumun, zevklerin bekçisi.

- Evet, sonrası?

- Müşterilerimin arzularım gerçekleştirirken daha ileriye gitmelerini, tabuları ve toplumumuzun yasaklarını unutmalarını sağlıyorum.

- Çok mu... talep?

- Fena sayılmaz. Yorgun çiftlere, heyecanını kaybetmiş âşıklara, yeni heyecanlar arayan sevgililere yardım ediyorum...

Delage adamın sözünü kesti:

- Sizi nasü buluyorlar? Sizinle nasıl temas kuruyorlar?

- İnternet üstünden.
- Ne kadar süredir bu işi yapıyorsunuz?
- On yıl kadar oldu. Önce eş değiştirme kulüplerinde başladım, orada sadık bir müşteri kitlesi edindim. Ne yazık ki, bu çalışma alanı devlet tarafından kabul görmüyor. İşte bu nedenle çok çalışmak zorundayım, çünkü çalışmazsam işsizlik maaşı alamayacağım.

Salon gülmeye başladı. Sobieski bile gülümsedi. Tanıklar lehine ifadeler verdikçe ressamın yüzüne kan geliyordu.

- O akşam, diye devam etti Delage, sizinle kim temas kurdu?
- Diane Vastel. Öğleden sonra.
- Eve tam olarak kaçta gittiniz?
- Gece yansı.
- Philippe Sobieski orada mıydı?
- Ve çoktan iş üstündeydi, deyim yerindeyse...
- Sizin rolünüz neydi?

Abel, Sobieski'ye kaçamak bir bakış attı: Tanık kürsüsünde her şeyi söyleyebilir miydi? Corso rüya gördüğünü sanıyordu. Bu dava bir çifte cinayetle ilgiliydi ama "zevklerin bekçisi" profesyonel düzüşürücünün kafasını meslek ahlakına ihanet meselesi kurcalıyordu.

Bir göz kırpışıyla Sobieski ona onay verdi.

- Pekâlâ, o Diane'la ilgilenirken ben özellikle Philippe'le ilişkiye girmek için oradaydım. Durumu anladınız mı?

Başkan, istemeden de olsa kafasını salladı. Claudia geriye çekilmiş, zaferinin tadını çıkanyordu. İzleyiciler hem şoke olmuşlardı hem de gülüyorlardı, ama herkes Abel'in hikâyesine inanıyordu.

Coach kılıklı herif başka ayrıntılar da verdi ve büyük ölçüde Diane Vastel'in hikâyesini doğruladı. Yapay penis, kayganlaştırıcı ve sodomi hikâyeleriyle, tanıklığına çok özel bir çeşni katıyordu.

O ana kadar, Sobieski'nin iki metresi samimi görünmüştü, ama her şeye rağmen, aşk veya tamamen başka bir duygu, onları yanlış yola saptırılmış, yalan tanıklık yapmaya yöneltmiş veya sadece tarihleri ve saatleri karıştırmalarına sebep olmuş olabilirdi. Ama Abel'in yarattığı bu etkiyle başka bir düzeye geçiliyordu.

İplere yaslanmış boksörler gibi savcı ile müdahil avukat ısrarcı olmadılar:

- Sorumuz yok, Sayın Başkan.

Claudia Muller'in de sorusu yoktu. Görev tamamlanmıştı.

Corso mahkeme salonunun yüksek pencerelerine baktı; öğle-

aen sonranın anın parınıını işiKiarı ceisenını sona eruıguu işaret ediyordu. Saat 18'e geliyordu ve herkes ağzının payını almıştı.

Başkan celseyi sonlandırmak üzereyken Claudia Muller ayağa kalktı.

- Sayın Başkan, bilgilendirme amaçlı başka bir kişinin daha dinlenmesini talep ediyorum.

- Şimdi mi?

- Bu kişi sadece bunun için geldi ve bu gece dönmeyi arzu ediyor.

- Söz konusu kişi kim?

- Jim Delavey, daha çok "Küçük Yılan" adıyla tanınıyor.

- Hangi amaçla onu tanık kürsüsüne çıkartacaksınız?

- Bu adam, Blackpool'da, 6 Temmuz'u 7 Temmuz'a bağlayan geceyi, Sobieski'yle geçiren kişi.

Bu kez yerinden sıçraması sırası Corso'daydı: Claudia bu herifi nereden bulmuştu? Salondaki uğultu dalga dalga büyüdü.

- Sayın Başkan, diye araya girdi Rougemont, itiraz ediyorum. Blackpool olayı bu mahkemenin konusu değil.

- Bir yanıtınız var mı? diye Delage doğrudan Claudia'ya sordu.

- Sayın Başkan, Blackpool'daki olay bu davanın gündeminde yok, ama bu duruşmanın üstünde bir kara bulut gibi dolanıyor. Üstelik Amir Corso, müvekkilimin aleyhine değerlendirilebilecek bu cinayetin işlendiği gece sanığın Blackpool'da olduğunu gizlemedi.

Mahkeme başkam kabul etti:

- O halde?

- Jürinin kararı üstünde herhangi bir etki oluşturmaması için müvekkilimi bu suçlamadan aklamak istiyorum.

- Verildi.

Şaşkınlıktan donakalan Corso, Jim "Küçük Yılan" Delavey'in, Sobieski tarafından uydurulduğunu düşündüğü hayaletin, İngiliz polisinin bulamadığı aranan tanığın kürsüye geldiğini gördü. Claudia, tüm radarlardan kurtulan bu tanığı nasıl bulup da ortaya çıkarmıştı? Ona para mı teklif etmişti? Yoksa İngiltere'de özel dedektifler mi tutmuştu? Öyle ya da böyle, **saygı**.

Bir başka olasılık daha vardı: Blackpool'da ne olursa olsun anlatmaya hazır bir cankiyle anlaşarak bu tanığı bizzat yaratmıştı. Ama Claudia böyle bir riski göze alacak türden bir kadım değildi. Özellikle de, kürsüye gelen kuşkonmazı görünce Corso adamı tanıdı: Bu, homolann sokağında Sobieski'nin şehvetle dudaklarından öptüğü herifi.

Aklına başka bir senaryo geliverdi. O gece ressam becerecek

bir kış arıyordu ve o kış Küçük Yılan'da bulmuştu. Corso onların birbirlerini görür görmez vurulduklarının canlı şahidiydi. Sonra dazlaklar gelmişti. Kavga. Kaçış. Dağılma. İki âşık bir yerlere gizlenmişler ve orada bayağı eğlenmişlerdi.

Corso soğuk terler dökmeye başlamıştı. Soruşturma boyunca yanılmış olabilir miydi? Sobieski masum muydu? Saçma “komplo” teorisi doğru olabilir miydi? Bu da, Sobieski'nin gizli atölyesine ipuçlarının bizzat katil tarafından yerleştirildiğini, ressamı kodese yollamak için katilin bu dolabı çevirdiğini kabul etmek demekti. Aslında... neden olmasın?

Küçük Yılan'ın, tiksinti uyandıran son derece yapmacık bir İngiliz aksam vardı. Sanki her cümlede sonunda umursamazlığını ve bıkkınlığını tükürüyordu. Fiziki görünüşü de konuşmasıyla uyumluydu; miskin ve pasaklıydı, açıkça kendini tüm maddi değerlerin üstünde (ya da altında) görüyor gibiydi. Yan inik bir stor gibi uzun bir perçem yüzünün yansım kapatıyordu ve sürekli olarak bu perçemi yapmacık bir şekilde eliyle ya da divalara yaraşır şekilde başıyla geriye atıyordu.

Bununla birlikte, sert hatlı yüzüyle ve dövmeleriyle kavgacı, serseri yanı daha ağır basıyordu. Jim, “Priscilla, çöller kraliçesi” kadar yaygaracı. Blackpool’lu tam bir orospu çocuğuydu; bir gece doğu vermiş, sonra birayla yıkanmıştı.

Küçük Yılan tiradım söyledi ve Corso'nun gördüklerim anlattı: **queers** mahallesinde karşılaşma, uzun uzun öpüşme, dazlak baskını, kaçış... Hiç komplekse kapılmadan, uzun yıllardan beri bu mahallede piyasa yaptığını ve Sobieski'nin, her anlamda yağlı bir müşteri olduğunu açıkladı.

Konuşmaların tamamının İngilizce olması tüm bu olan bitenin en iyi yanıydı. Claudia bir çevirmen bulmuş, jüriye kulaklık dağıtmış, davanın gidişatına hâkim olmuştu. Corso allak bullaktı; dünya gibi akıp giden dava sallantıdaydı...

- Tam olarak nerede? diye sordu başkan sabırsızlıkla.

Beriki, müşterisini bir yıllığına kiraladığı bir odaya götürdüğünü söylemişti.

- Adres size bir şey ifade etmeyecektir. Grand National'ın, cehennemi bir gürültü çıkaran, lanet olası bir **roller coaster**'m, yakınında. Bu nedenle hiç kira ödemiyorum.

- Peki, Philippe Sobieski bütün gece sizinle miydi?

- Gün ağarana kadar, **honey**,⁶⁸ **Queer-bashing'den** sonra tat-

68. "Balım, tatlını anlamında İngilizce sözcük, (ç.n.)

lı Fransızım korku ve kaygı içindeydi. (Delavey, Sobieski'ye göz kırptı, o da kaçamak bir öpücük yollayarak karşılık verdi.) Onu avutmak için önümde upuzun bir gece vardı.

Delage gözlüklerini düzeltirken birkaç kelime homurdandı. Ne bu heriften ne tanıklığından ne de anlatım tarzından hoşlanmıştı (yargıçlar ve jüri üyeleri, kulaklıklarıyla daha ziyade La Haye Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin üyelerini hatırlatıyordu). Ama yargıcın asıl hoşuna gitmeyen, davanın seyrinin değişmesiydi. Başlangıçta, celselerin birkaç gün süreceğini ve kesin bir mahkûmiyetle sonuçlanacağını öngörmüştü. Sonuçta, işler tahmininden daha karmaşık hale gelmişti. Yüz ifadesi "Hep aynı bokluk" der gibiydi.

- Neden hemen polise gitmediniz?
- Polis ve ben, aramızda büyük bir aşk yok.
- Olaydan bir yıl sonra, kararınızı nasıl değiştirdiniz?

Bir baş hareketiyle perçemini arkaya attı, köşesinde soğukkanlı bir tavırla oturan Claudia Muller'i işaret etti.

- O, Catherine Zeta-Jones, beni ikna etmeyi başardı.

Corso avukatın gerçekten de o aktrise benzediğini düşündü, onun daha uzun boylu ve daha gizemli versiyonuydu. Yargıçlar birbirlerine baktı: Claudia Muller'in, Paris Ağır Ceza Mahkemesi'ne gelmesi için Jim "Küçük Yılan" Delavey'e para verdiği aşikârdı. Tüm bunlar tamamen yasadışıydı, bunları tartışmanın ne zamanı ne de yeri idi. Sadece karar aşamasında göz önünde bulundurulacaktı.

Başkan iddia makamının soru sormasına izin vermedi. **Bu kadar aptallık yeter.** Kapanış gongunu çalar gibi oturumu sonlandırdı.

Mahkeme salonu boşalırken izleyicilerin yorumlan kesme taşlarda yankılanıyor, gazetecilerin cep telefonlarına böğürmeleri tonozların altında kayboluyordu. Herkes günün skoru konusunda hemfikirdi: Her iki tarafa da birer puan, top yann sabah sant-rada olacaktı.

Corso adımlarını hızlandırdı ve yargıç kürsüsünün arkasındaki çıkışa doğru yöneldi. Adalet Sarayı'nın basamaklarında avukata yetişmek istiyordu.

- Hiç fena değildi, karşı atağınız, diye seslendi Corso, onu iki sütunun arasında görünce.

Claudia Muller bir Marlboro yaktı ve "sen" diyerek konuşmaya başladı:

- Sen daha bir şey görmedin.

Ertesi gün, Corso daha yerine oturamadan Claudia Muller kürsüye Jean-Pierre Audissier adında, yeni bir psikiyatrist çağırılmıştı. Karşı görüşü savunacak bir bilirkişi mi? Hayır, adam sadece tanık olarak gelmişti. 1988'den beri Paris Devlet Hastanelerine bağlı olarak çalışan bir psikiyatristti, Maison-Blanche Halk Sağlığı Kurumu'nda servis şefiydi ve Paris Descartes Tıp Fakültesinde ders veriyordu, Philippe Sobieski'nin "arkadaşıydı".

Yaklaşık on beş yıl boyunca, Fleury'de haftada iki kere, cezaevinin doktorlarıyla istişare ederek, tutuklularla görüştüğünü anlattı. Sobieski'yle burada tanışmıştı.

Dağımkı kırılmış saçlarının altında, sıkıntılarla ve zekâyla derinleşmiş çizgilerle dolu güzel bir yüzü vardı; yüz hatlarından, kadınların hoşlandığı, aktörlere özgü tutku ve sebat okunuyordu.

Duygularını dışa vurmuyordu, stresli bir hali yoktu. Ruhsuz bir sniper gibi sadece söyleyeceklerini söylemeye gelmişti.

- Demek, akıl rahatsızlığı nedeniyle o yıllar boyunca Philippe Sobieski'yi tedavi ettiniz, öyle mi? diye sordu celse başkanı.

- Hayır.

Soğuk ses tonu Michel Delage'ı irkiltti. Dünden sonra, bu ufak tefek adamın kendini beğenmiş havalara tahammül edecek halde değildi.

- Sobieski'yi tıbbi nedenlerle takip etmedim. Başlangıç noktam resim yeteneğiydi.

Başkan, Claudia Muller'e doğru döndü.

- Sayın Avukat, size sanığın iki cinayetten yargılandığını hatırlatırım. Philippe Sobieski'nin sanat yeteneği hakkmda yeni bir tarak gerekli mi?

- Evet, Sayın Başkan.

vaaudia tartışma kabul etmez bir ses tonuyla cevap vermişti. Corso ondaki cesareti hissetti; savunma hakkına dokunuluyordu. Planı neydi?

- Çok iyi, diyerek Delage yelkenleri indirdi. Hangi koşullarda Philippe Sobieski'yle tanıştığınızı anlatın.

- Konsültasyonlarım esnasında, bazı hükümlülerin... yani tehlikeli hükümlülerin ruh hallerini gözlemlene alışkanlığım vardı.

- Sobieski de listenizde miydi?

Audissier onayladı. Kısa boylu ve zayıftı, savlarının doğruluğundan emin bir hatip gibi, kürsü parmaklıklarına tutunmuş ve hafifçe eğilmişti.

- Bozguncu bir kişilik. Her türlü otoriteye isyan, kendi yasalarını zorla kabul ettirme, diğer mahkûmlara korku salma. Son derece zor. Ona her zamanki testlerimi uyguladım ve onun algılama sisteminde bir özellik saptadım.

- Daha anlaşılır lütfen.

- Bazı testlerim renklerle ilgili. Bu alandaki aşım duyarlılık bir alarm işaretidir. Örneğin bir bipolar, bir mani krizinde renklere karşı, normal zamanlarda gösterdiği tepkiden daha fazlasını gösterir.

- Sobieski'de bu tarz belirtiler mi vardı?

- Panldayan görüntüler, titreşen renkler görmekten yakmıyordu. Görsel unsurlara karşı, özellikle de sanatsal resme karşı çok duyarlıydı.

- Yani Stendhal Sendromu gibi mi... demek istiyorsunuz?

Audissier'nin yüzünde alaycı gülümseme belirdi.

- Biliyorsunuz..., dedi alaycı bir ses tonuyla, Stendhal Sendromu, daha ziyade bir uydurmadır. Son yıllarda, bunun müzeleri gezen ziyaretçilerde bazen görülen ve çok yukarı asılmış eserleri görmek için kafalarım geriye doğru atmalarına bağlı olarak ortaya çıkan bir rahatsızlık olduğu anlaşıldı. Kan beyninize hücum ediyor ve baş dönmesi hissediyorsunuz.

Başkan suratını astı: ***Ders için teşekkürler.***

- O halde sizin sözünü ettiğiniz şey ne?

- Önce Sobieski'nin mizacında bir bozukluk olduğunu düşündüm. Aslında, onun duyarlılığında herhangi bir patoloji yoktu, tabii sanat bir hastalık olarak görülmedikçe.

- O sırada mı, Sobieski'mn bir ressam olduğunu anladınız?

- Nasıl söylemeli... Resim onu çağırıyordu ve bedeni de bu çağrıya cevap veriyordu.

Salonda tasvip etmeyen sesler duyuldu. Audissier pek inandırıcı değildi; daha çok ezoterikti.

Yeniden heyecan uyandırması gerektiğini düşündü ve somut olaylara geçti:

- Fleury'de resim atölyeleri kurdum. Sobieski resme orada başladı. Çiziyordu, boyuyordu, kütüphanede bulunan kitaplardaki röprodüksiyonlardan ilham alıyordu. Yeteneği... inanılmazdı. Ve bu faaliyetin tedavi edici bir etkisi de vardı. Ne zaman bir tablo yapsa, sakinleşiyordu. Sanki resmi sahiplenmişti. Âdeta resimle... bütünleşmişti.

- Yani resim onun dengesini bulmasını mı sağladı?

- Hiç kuşkusuz. Sanatsal faaliyeti kendiliğinden iyileşmesini de sağladı.

Michel Delage soru bulma sıkıntısı çekiyor gibiydi ve salon-da bu tanıklığın ne işe yaradığını anlayan kimse yoktu. Sonunda, başkan sözü iddia makamına verdi, onlar da Claudia Muller'e devretti:

- Doktor, anladığımdan emin olmak istiyorum. 1990'lann sonunda, yani tahliye olmasından birkaç yıl önce, Sobieski'nin resimle herhangi bir sorunu yoktu, değil mi?

- Öyle de söylenebilir, evet.

- Onda patolojik... bir tepkiye yol açan bir ressam hatırlıyor musunuz?

- Evet, Francisco Goya. Tabloları onu büyülüyordu, ama aynı zamanda da onu hasta ediyordu. Onun tablolarını kopya etmeye çalışıyordu ama boşuna.

- Örneğin, **Pintura roja**'lardan mı söz ediyorsunuz? diye ekledi Claudia.

- Hayır. O dönemde daha onları keşfetmemişti. Daha ziyade, Prado Müzesi'nde sergilenen **Pintura negra**'lara kafasını takmıştı. Sürekli onları kopya ediyordu, bu şekilde içindeki şeytanı çıkarmaya çalışıyordu.

- Bunu başardı mı?

Audissier, Sobieski'ye sevgi dolu bir bakış attı; psikiyatrinin sanatçının katil olduğuna bir an bile inanmadığı açıktı.

- Saniyorum, evet. Kendi özgün stilini bularak. Striptizciler ile porno oyuncuların tasvir eden önemli tablolarıyla. Kendi yolunu buldu ve takıntılarından kurtuldu.

- Teşekkürler, Doktor.

Psikiyatr salonun anlayışsız bakışları arasında tanık bölmesinden ayrıldı.

- Sayın Avukat, dedi başkan, bu tanık ifadesinin sebebinin pek anlamadım. Kaybedecek zamanımız yok.

Claudia Muller ayağa kalktı ve yargıçların kürsüsüne doğru yürüdü.

- Bu konu dışı sanatsal konuşmaya tahammül gösterdiğiniz için size teşekkür ediyorum, Sayın Başkan. Aslında, davanın sonraki celseleri için çok önemli bir tanıklık.

-Yani?

- Soruşturma, katilin kurbanlarına yaptığı kesikler için Goya'nın üç **Pintura** roja'smdan esinlendiğini ispat etti. Sophie Sereys ile Hélène Desmora'nın yüzünde Goya'nın eserlerinin ruhunu yaratmaya çalıştığı çok açık, özellikle de çılgık atan yaralı bir kürek mahkûmunu tasvir eden **El Grito** adlı tablonun ruhunu.

Başkan kollarım iki yana açtı.

- Doğru, Goya'nın resimlerinin müvekkiliniz için arz ettiği önemi bize bir kez daha hatırlatıyorsunuz. Bana öyle geliyor ki, bu durumu kötüleştiren bir olgu...

- Hayır, Sayın Başkan. Şimdiye dek, Amir Corso ile Yargıç Thu-reige sanığın bu tutkusu ile cinayetlerin modus operandisi arasında bir bağ kurdu. Oysa Chapi Vakfı'nda sergilenen **Kırmızı Resimler'e** duyduğu hayranlığın başka bir sebebi vardı. Bizim dava konumuz olan cinayetlerle hiç ilgisi olmayan bir açıklaması var.

Corso cam kafesin içindeki Sobieski'ye göz attı ve onun toparlanmış olduğunu gördü: Aşağılık herif yeniden muzaffer ressamın alaycı yüz ifadesine bürünmüştü. Gözleri parlıyordu ve polis bakar bakmaz kendi bozgununu görmüştü.

Sanki Corso'nun korkularım doğrular gibi, Avukat Muller camlı bölme doğru yürüdü ve müvekkiline bakarak konuştu:

- Philippe Sobieski, 2000'li yıllarda bulunmuş Goya'nın bu üç tablosuyla neden bu kadar ilgilendiğini bize bizzat söyleyecek.

Sessizlik. Gerilim. Şaşkınlık.

Sanık mikrofonuna doğru eğildi ve doğrudan mahkeme başkanının gözlerinin içine baktı.

- Çok basit, Sayın Başkan, onları yapan benim.

İzleyici sıralarında yaşanan kısa bir çalkantıdan sonra -aslında pek büyük de sayılmazdı, herkes daha ziyade taş kesilmişti- başkan kontrolü yeniden sağladı.

- Sayın Avukat, diye Claudia'ya bakarak güreledi, burada tiyatro oynamıyoruz.

Avukat kürsüye yaklaşmak için izin istedi; artık sırtı izleyicilere dönüktü.

- Sayın Başkan, dedi yüksek sesle, Philippe Sobieski itiraflarda bulunmaya karar verdi, sizin beklediğiniz itiraflar olmasa da suçlandığı cinayetlerden onu kesin olarak aklayacak itiraflar.

- Bunu neden daha önce yapmadı?

- İzin veriniz konuşsun, anlayacaksınız.

Başkan bıkkınlıkla karışık kızgınlığını gösteren bir hareket yaptı.

- Sanık, söz sizin.

Sobieski gücünü yeniden kazanmıştı. Yüksek pencerelerden giren yaz ışığı, sahne projektörleri gibi üstüne vuruyordu. Üzerinde tertemiz bir giysi vardı, çok ince çizgili açık renkli bir gömlek, beyaz ipek bir kravat. Kuşkusuz şapka takmasına izin vermemişlerdi (ya da Claudia şapkayı unutmasını tavsiye etmişti), ama fikir anlaşılıyordu: Philippe Sobieski, Brian De Palma'nın **Dokunulmaz** filminin versiyonundaki Frank Nitti kılığına girmişti.

- Sayın Başkan, diyerek yumuşak tonda konuşmaya başladı, az önce söylediler resmi kitaplarla keşfettim. Desenleri kopya ederek önce kurşunkalemle başladım, sonra renkleri elde etmeyi öğrendim ve tablolar yaptım. Henüz acemiceydi, ama deneyimsizliğim hesaba katılırsa, daha o zaman bile hiç fena sayılmazdı.

- Konumuza gelin, dedi başkan; sinirlenmişti.

Sobieski gülümsedi ve salona göz gezdirdi, kaşları yukarı kalkmıştı. Sansar suratıyla, sahte alçakgönüllülüğüyle, ağzının köşesindeki sırıtışıyla, yeniden Corso'nun karşısındaydı. Hapiste geçirdiği bir yıl onu yıpratmamıştı. Sadece zamanın gelmesini beklemişti.

- Ama Goya, o benim gerçek tutkumdu.
- Profesör Audissier bize bunları zaten anlattı.
- Hayır. Benim hedefim Goya olmaktır.

Delage hiçbir şey ifade etmeyen bu cümlelerin üstünde durmadı ve süreci hızlandırdı:

- Hapisten çıktığınızda da bu ressamı kopya etmeye devam ettiniz mi?

- Zaten çok daha iyisini yapıyordum, yeni Goya'lar resmediyordum. Onun tarzını, dönemini, tekniğini yansıtıyordum. Yaptığım Goya tablolarını kendime saklıyordum, onlar beni kendi eserlerimden daha fazla tatmin ediyordu.

Başkan soğukkanlılığını koruyordu. Kırmızı cüppesinin sert kıvrımları içinde bir karo papazına benziyordu. Sobieski ise her kartın yerine geçebilen kurnaz, sinsî jokerdi.

- Ben dönemimin adamı değilim, diye devam etti it herif. Güncel sanattan, sadece tablolarının değerini artırmaya çalışan ve öte yandan hiçbir şey vermeyen tüm o uydurma sanatçılardan tiksiniyorum. Benim eserlerim, yani altına imzama attığım eserler bile o bok çukurunun içine batmış durumda.

- Çalışmalarınız orijinal değil mi?
- Benim kendime göre inceliğim var, evet. Ama ne inanılmaz ne tarihsel. Çekiciliği olmayan bir akımda küçük bir nüans.
- Yani, Goya tarzında mı resmetmeyi seviyorsunuz?
- **Ben** Goya'yım, dedi, yüzü mikrofona doğru eğilmişti. Zamanın ve dünyanın dışında bir resim.

Etrafında, duvarları oluşturan moloz taşları misli yoğun bir sessizlik vardı. Ortaya çıkan kişilik, baştan beri profilini çıkarmaya çalıştıkları katil profilinden çok daha ilginçti.

Corso da, diğerleri gibi tüm bu olanların onları nereye götüreceğini kestiremiyordu, ancak bu itiraf gerçeklerle uyuyordu ve şimdiden yeni Sobieski'nin bu davadan kolayca sıyrılabileceğini tahmin edebiliyordu.

- Goya'nın tüm eserleri arasında beni en fazla etkileyenler **Pintura negra'lardı**. Sadece üslubuyla değil, yapıma sebepleriyle de beni etkilediler. Goya bu tabloları yaptığında, çoktan yaşlanmıştı, hastaydı ve sağırdı...

- Sadede gelelim, Sobieski.

Pezevenk ikazı duymamış gibi devam etti:

- Goya bu resim dizisini tuvallere değil, evinin duvarlarına yapmış. Zihninde olan ve taşla yansıttığı kâbuslar, hayaller, sayıklamalar. Seçme şanssı yoktu; sessizliğine hapsolmuştu. Kendimi Goya'yla özdeşleştirdim ve korku sahnelerini onun tarzında resmettim. Hücre anılarımın derinliklerinden aklıma gelenler bunlardı. Yıllar boyunca ben de Sağırlar Evi'nde yaşadım.

Delage, sanki bir engelliye hitap eder gibi yüksek sesle sordu:

- Sobieski, tüm bunların Sophie Sereys ve Hélène Desmora cinayetleriyle ilgisi ne?

Sanatçı elini kaldırarak yargıcın sözünü kesti: "Sabır."

- Hapisten çıkınca, elbette bir günde, önemli röportajlar veren ünlü bir ressam olmadım. Tüm mahkûmlar gibi "yeniden uyum" projesine dahil edildim. Bir demek, beni bir eski eser restoratörünün yanında işe soktu. Her şeyi orada öğrendim. Kontrol edebilirsiniz, üç yıl boyunca gece gündüz orada çalıştım.

Başkan saatine baktı, ama sanığın sözünü kesmedi. Sonuçta her gün taklitçiye dönüşen bir katille, tablolarla dönüşen cesetlerle karşılaşılıyordu: Bunlar birkaç günden beri devam eden celselerde yaşanmıştı sadece.

- Kendi **Pintura negra'lanmı** resmedebilmek dört yılımı aldı. Goya'nın tarzını mükemmel bir şekilde taklit etmeyi başardım ve özellikle de teknik sorunları hallettim.

- Hangi teknik sorunlar?

Som, başkanın ağzından kaçırvermişti. Sanki merakı ile davada bir kez daha konu dışı uzun bir konuşmaya maruz kalınacak olunmasının kızgınlığı arasında kararsız kalmıştı.

Sobieski boğazını temizledi. Işıldıyordu. Bir kez daha, en dolambaçlı yollardan birine saparak gösterisinde başarıya ulaşmıştı. Görkemli bir illüzyon numarasını çağrıştıran bir gösteri.

- Bir taklitçinin çalışması düşünüldüğünde, önce akla üslubu taklit etmenin zorluğu gelir. Ama bu sadece sorunlardan biridir, ancak en önemlisi değildir. Gerçek zorluklar fizikseldir: Ünlü bir ressamın yeni bir tablosu bulunduğu, gerçekliğini doğrulamak için bir dizi analize tabi tutulur. Günümüzde bir sahtecinin düşmanı üslup değil, kimyadır.

- Cinayetlerle ilgili bir karar almak için buradayız. Nereye varmak istiyorsunuz?

- Oraya geliyorum. Bir tablonun taklidini yapmak için, temeli eski tuvaler ve karmaşık kimyasal ürünler olan ve beni kesin so-

nuca ulaştıracak bir dizi aşama hazırladım. Sophie Sereys'in öldürüldüğü gece bu eserlerimden birini tamamlıyordum.

- Bunu kanıtlayabilir misiniz?
- Çalışırken yalnız değildim.
- Kiminleydiniz?
- Junon Fonteray.

Salonda yeniden uğultular yükseldi. Corso, bir bambu bahçesinde sıradan heykelleri zımparalayan kızı gözünün önüne getirdi. Yeni Goya'lar oluşturmak için Sobieski'ye yardım etmek, tamamen farklı bir tehlike, tamamen farklı bir heyecandı.

- O gece onunla cinsel ilişkiye girmediniz mi?
- Girdik. (Güldü.) Tuval kururken.
- Bizimle oynamayı bırakın, Sobieski ve açıklayın. Bize önerdiğiniz tanık dışımda elinizde başka bir şey yoksa daha fazla devam etmeye bir sebep göremiyorum.

Sobieski yemden iç çekti. Tiyatroyu ya seversin ya sevmezsin.

- Fırını kontrol etmeniz yeterli.
- Hangi finn?
- Sahte tablonun hazırlanmasında kurutma aşaması çok önemlidir. Tuvali çok hızlı kurutmayı ve resme eski havası vermeyi sağlayan bir teknik geliştirdim. Fırından çıktığında, benim sahte resim bir taş kadar sert oluyor, tıpkı eski bir tuval gibi.

Corso devasa finni gözünün önüne getiriyordu. O sırada, Barbie ve o yeni bir Landru'yla karşı karşıya olduklarından emindi.

- Yani? diye sordu başkan.
- Yanisi, bu pişirme işlemi birkaç aşamada yapılır. Süreyi, gerekli sıcaklığı ayarlayabilen tek kişi benim. Saatlerce resmimi pişiriyorum, kontrol ediyorum, yeniden pişiriyorum, kontrol ediyorum...

- Ve bizim sizin sözlerinize inanmamız mı gerekiyor? O tablo nerede? Neyi tasvir ediyor?

Sobieski camlı bölmede geriye çekildi.

- Bunu size asla söylemeyeceğim.
- Neden?
- Meslek ahlakı. O gece yaptığım eser şimdi bir müzede olabilir ya da belki de onu yakmışımdır.
- Sobieski, özgürlüğünüzle oynuyorsunuz!

Sahtekâr yemden mikrofonta doğru eğildi.

- Finnın belleğini kontrol edin. O tarihte yapılmış bütün işlemleri bellekte bulursunuz. Uzmanlan çağın. Kimse bu programda

hile yapamaz. Bellekte göreceğiniz saatler, cinayet sırasında benim atölyemde olduğumu kanıtlayacaktır.

Başkan kollarım iki yana açtı; erguvan kırmızısı kolların hareketinin yarattığı güzel etki.

- Bunların hepsi boş, diye karşılık verdi başkan içtenlikle. Bize “eserlerinizin” adını vermezseniz sizin gerçek bir taklitçi olduğunuza nasıl inanalım?

- Size Madrid’deki **Pirtura roja’lan** söyledim. Onları analiz ettirin, göreceksiniz.

- Satın almanlar sahteleri miydi?

- Elbette onlardı, ben eserimi tanıyorum. Özenle hazırladığım, döneme ait bir tuvale resmedildiler. XVIII. yüzyılda Goya’ın kullandığı eski boyalarla yaptım...

- O halde, eski bir tablonun gerçek mi yoksa sahte mi olduğu anlaşılabilir mi?

Sobieski gülümsedi. Mikrofona doğru eğilmişti, beyaz giysisi içinde, gerçekten etkili bir görüntüsü vardı. Mahvolmuş bir rock yıldızı, bir sürü engeli aşan ve yüzünde aşınıklannın izlerini taşıyan ipekten bir hayalet.

- Çalışmamda zayıf bir nokta var. İspanyol uzmanların görmediği zayıf bir nokta. Beyaz renk için, dönemin ressamı gibi üstübeç kullandım. Oysa gösterdiğim bu özen yeterli değildi; günümüzde kullanılan üstübeç, XVIII. yüzyılda kullanılan üstübeçe ne aynı izotop bileşenine ne de aynı oligoelement sayısına sahip.

- Bu biraz teknik oldu...

- Özetleyeceğim. Kullandığım üstübeç kurşun içeriyor, ki kurşun da bugün ölçümlenebilecek uranyum içeriyor. Bu atomlar yüzyıllar içinde kaybolur. Benim **Pirtura** roja’larımı bu açıdan incellerseniz hâlâ atom yüklü olduklarını göreceksiniz, bu da benim onları en az on yıl önce yaptığımı ispatlar.

- Bu, sizi temize çıkarmak için yeterli olacak mı?

Sobieski gülümsedi.

- Fırının belleğiyle, Junon’un tanıklığıyla, haklılığımın ağır basacağını düşünüyorum, öyle değil mi? Ben buradayken, **Pirtura**’ların röntgenini çektirin. Altında, köpekler ve tavus kuşlarıyla av sahnelerinin olduğunu göreceksiniz. Satın aldığım eski tuvaler üstündeki motifler. Onları size çizebilirim. Sadece bu tuvalerin üstüne resim yapan taklitçi alttaki konuları bilebilir.

Mahkeme salonundaki herkesin ağız bir karışık kalmıştı.

Başkan düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Savcı ile müdahil avukat koltuklarına yapışıp kalmıştı; inanmaktan çok bu tanıklığa karşı söyleyecek bir şeyleri olmadığı için.

Claudia Muller ise, yüzündeki zafer ifadesini gizlemekte zorlanıyordu.

Söz hakkı veren olmadığı halde Sobieski yeniden konuşmaya başladı:

- Beni iki cinayetle (ya da üç, keyfe göre) suçluyorsunuz, ama doğrudan en ufak bir kanıt bile yok; ne kamera kayıtları ne tanık ne de cesetlerin bulunduğu suç mahallinde herhangi bir ipucu. Sadece, herhangi birinin atölyeme yerleştirebileceği ipuçları. Ben size, Sophie Sereys'in öldürüldüğü gece atölyemde olduğuma dair kanıt sunuyorum.

Corso sövüp sayıyordu. Sobieski paçayı kurtaracaktı. Ve o, bu adli hatayı ömrünün sonuna kadar sineye çekmek zorunda kalacaktı.

- O halde cinayetlerden dolayı değil de taklitçilikten hapis yatmayı mı tercih ediyorsunuz? diye sordu karo papazı. Sizi anlıyorum.

- Söz konusu olan bu değil, Sayın Başkan. Yaptığım şeyden yargılanmak istiyorum, yapmadığım şeyden değil.

- Ama şimdiye dek gerçek faaliyetinizi gizlediniz.

- Ben de herkes gibiyim, diye gülümsedi Sobieski, yırtabileceğimi umut ediyordum.

- En azından, açık yüreklisiniz.

- Ben ressamım. Ben Goya'yım. Beni hapse atm, bana fırçalar ve boyalar verin, hayatım devam edecektir.

Corso, Sobieski'nin gerçek deliliğini keşfediyordu; öldürme deliliği değil, sanat deliliği idi. Resimle alakalı tuhaf -ve büyüleyici- bir şizofreni vakası. Corso jüriye baktı. Bu sersemler ona inanmakla kalmıyorlar, bu lanetli sanatçı, hortlak ve potansiyel suçlu karışımına hayranlık duyuyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, polis adaletin parmaklarının arasından akıp gittiğini görüyordu; parmakların arasından dökülen kumdan ziyade fıskırarak boşalan idrar gibi.

- Oturuma ara verildi, diye bildirdi başkan. Bu öğleden sonra devam edilecek.

- Neden doğruyu söylemediniz?

- Doğruyu söyledim.

- O gece Sobieski'yle sadece cinsel ilişkide bulunduğunuzu beyan ettiniz.

- Çalışmasına da yardım ettiğimi söyledim.

- Hangi çalışma olduğunu belirtmediniz.

- Bana soran olmadı, ben de ayrıntıya girmedim.

- Bu durumda, 16 Haziran 2016'yı 17 Haziran'a bağlayan gece sahte tablo yapımında Philippe Sobieski'ye yardım ettiğinizi kabul ediyor musunuz?

- Evet.

- Bu hangi tabloydu?

- Bilmiyorum.

- Nasıl yani, bilmiyor musunuz?

- Tablonun tamamım görmedim. Sadece ayrıntılar üzerinde çalıştım.

Junon Fonteray kuşkusuz yalan söylüyordu, akıl hocasının sırrına saygı gösteriyordu, o gece hangi tablonun sahtesini yaptıklarımı söylemesi söz konusu olamazdı. Ne korkmuştu ne de pişmandı, daha ziyade sinirliydi. Saçı başı dağınıktı, gözleri pırtlamıştı, yanakları al aldı, sanki tanık kürsüsüne saçlarından sürüklenerek getirilmiş gibiydi.

- Ne zamandan beri Sobieski'ye çalışmalarında yardımcı oluyorsunuz?

- Yaklaşık bir yıldır.

- En baştan anlatın, lütfen.

Delage, bu küstah küçük kızı süngüsü düşmüş görmenin tadını çıkarıyordu. Bu dava boyunca bir sürü insan ona kafa tutmuştu...

- Başlarda onun alışveriş işleriyle ilgileniyordum. Onun için boyalar, çerçeveler, tuvaler satın alıyordum. Ayrıca hesaplarını tutuyordum. Philippe o konuda çok titizdi. Hesap defterinin kuşursuz olmasını istiyordu.

- Size tuhaf gelen bir şey olmadı mı?

- Oldu. Acayip şeyler topluyordu.

- Ne gibi?

- Hiç alakası olmayan eski tuvaler.

- O dönemde nerede çalışıyordunuz?

- Atölyesinin ofisinde, yani ofis işi yapıyordum.

- Sizi ne zaman diğerine, Adrien-Lesesne Sokağı'ndaki atölyeye götürdü?

- Sanırım... altı ay sonra. Bana boyalar ürettiğini, kimsenin bilmemesi gereken araştırmalar yaptığını açıkladı.

- Ona inandınız mı?

- Hem evet hem hayır. Kendi renklerini üretiyor, kimyasal ürün denemeleri yapıyor gibiydi... Bir de o devasa finn vardı.

- Korktunuz mu?

- Hayır. Uzun zamandan beri yatıyorduk.

Delage derin bir iç çekti.

- Size gerçeği ne zaman söyledi?

- Çok daha sonra. Bana içinde iki ressam olduğunu söyledi. Biri tanıdığım ressam... diğeri de bizzat Goya.

- O anda ne düşündünüz?

Junon hafifçe gülümsedi. Heyecanı artık yatışmış, tuhaf yüz hatları yeniden belirginleşmişti. Kemerli burnuyla ve buz gibi bakışıyla üniversiteli kız hem kararlı hem hayalperest, hem suçlu hem masum görünüyordu.

- Onun bir deha olduğunu düşündüm.

Başkan tepkisini -kuşkusuz bir küfür- dizginledikten sonra devam etti:

- Sahte tablolar yaptığım ve onları sattığımı öğrendiniz mi? Ve bu eylemin para hırsıyla yapılan dolandırıcılıktan başka bir şey olmadığını fark ettiniz mi?

- Bana bunu böyle açıklamadı.

- Bu konuda şüphelerim var.

- Goya'nın tarzında resim yapmakla yetinmek istemiyordu, geçmişe ait eserler üretmek istiyordu. Zamanda ve mekânda... (sesi titriyordu)... bir çatlak oluşturduğunu söylüyordu. (Gönlünü kaptırdığı adama baktı.) Bu büyüleyici bir şeydi.

- Ayrıca yasadı.

Junon omzunu silkti ve kristale benzeyen gözlerini yargıcın gözlerine dikti.

- Dört yıldan beri güzel sanatlar öğrencisiyim. Bana çizimi, resmi, heykeli öğrettiler. Ünlü ressamların yanında staj yaptım, onlara yardım ettim. Ama Sobieski'nin yanında birkaç ayda öğrendiklerimi hiçbirinden öğrenmedim. Onunla birlikte, resmin... ruhuna girdim.

Herkes büyük bir dikkatle dinliyordu. Davanın seyri değişirken, cinayet de izleyici kitlesini değiştirmişti; meraklılar ve dedikoducu dikizciler, uysal ve sessiz sadık bendelere dönüşmüştü.

- Bizi ilgilendiren geceye dönelim, dedi Delage, o birkaç saat boyunca Sobieski için ne yaptınız?

- Tablonun pişirilmeyle ilgilendik. Bu teknik sayesinde, Philippe birkaç saat içinde, birkaç yüzyıl öncesine ait kurumuş bir tablo elde etmeyi başardı. Ama sürekli olarak tuvali gözlemek, resmin bozulup bozulmadığını kontrol etmek gerekiyordu... O gece yaptıklarımız bunlardı.

- Bu tanıklığınızın sizi hapse göndereceğini biliyor musunuz?

- Evet.

- Ekleyecek başka bir şeyiniz var mı?

Junon ayağa kalktı: Jeanne d'Arc gibiydi, hem kahraman hem kurban, hem gururlu hem mağlup.

- Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum, dedi abartı bir şekilde haykırarak.

Corso, salondan alkış yükselmesini beklerken başkan yaptığı açıklamayla salona hâkim oldu:

- Yeni verilerin ortaya çıkışı nedeniyle, anlatılan olayların incelenmesi gereği nedeniyle, tanıkların ve dava sanığının söylediklerinin doğrulanması ve bilirkişi incelemesine ihtiyaç duyulması nedeniyle mahkeme ek bir soruşturma talep ediyor ve bu davayı layıkıyla sonuçlandırmak için Kültür Varlıkları Kaçakçılığıyla Mücadele Bürosu'nu (KVKM) görevlendiriyor. Dava, 22 Kasım 2017 tarihine ertelenmiştir.

Oturum başkanının son sözlerinin ardından salonda şiddetli bir uğultu yükseldi. Yargıçlar tek kelime etmeden yerlerinden kalkmışlardı bile, jüri üyeleri boş gözlerle birbirlerine bakıyorlardı, iddia makamının ise sanki kolu kanadı kırılmıştı.

Ama en güzel sağ tarafta cereyan ediyordu: Claudia Muller elini camlı bölmenin üstüne koymuştu, Sobieski'nin eli de iç tarafın onun elini koyduğu yerdeydi. Bu bütün âşıkların görüşme ka-binindeki davranışydı. Böylece ikisi bütünleşiyordu.

(Jorso koridora doğru yönelen kalabalığın arasına karıştı, uazeteciler transa yakın bir coşku içindeydiler. Kameramanlar bir avukatı ya da bir tanığı çekmeye çalışıyorlardı. Radyo muhabirleri önlerine gelene mikrofon uzatıyorlardı. Adliye muhabirleri, karaciğerlerine bir aparkat yemiş gibi iki büklüm, telefonla konuşuyorlardı.

Polis nihayet kalabalıktan sıyrıldı ve Adalet Sarayı'nın arkasına doğru koştu. Savaşı kaybetmiş olsa da başarısızlığını ve yeteneksizliğini kabullenerek, Claudia'yı görmek istiyordu.

- Corso...

Kafasını çevirdi; oradaydı, bir sütunun dibinde, sakın sakın sigara içiyordu. Rüzgârda bir korsan bayrağı gibi dalgalanan siyah beyaz cüppesi hâlâ üzerindeydi.

- Sen iyi bir dedektifsin, Corso, bundan şüphe etme. Ama şu gerçeğı hâlâ anlayamadım Sobieski bir deha ve sen... sen basit bir polissin.

Corso, Dauphine Meydanı yakınlarındaki arabasına tam ulaşacakken, yeniden seslenildiğini işitti. Arkasını döndü, açık renk takımı içindeki Rougemont'u, savcuyu tanıdı.

- Benimle gelin.

Bu bir davet değil, bir emirdi.

On beş dakika sonra, Sorbonne semtinde, Des Écoles Sokak'ında bulunan Baltazar'dan içeri giriyorlardı. Yine bir braseri. Yine bejler içinde bir dekorasyon ve ortak çıkarları olan insanlar. Yine, hangi dönem olduğu bilinmese de geçmişe duyulan özlemi yansıtan atmosfer.

Rougemont onu arka salondaki bir masaya götürdü. Üç fesatçı onları bekliyordu. Yargıç Thureige, yani Bay "Kadın bizi çarmıha gelecek" Corso'ya gülümsedi: **Görev tamamlandı, Miss Muller...** Diğer ikisini, iş kıyafetleri olmadan tanımakta zorlandı. Beyaz yazlık elbisesi içindeki Müdahil Avukat Sophie Zlitan altın rengi şapkasıyla porselen bir çaydanlığa benziyordu. Biraz, Ravel'in **Çocuk ve Büyücüler**'indeki hareket eden eşyaları andırıyordu. Bölmenin dip tarafında, bizzat Altesleri, mahkeme başkanı oturuyordu: Michel Delage. Kısa kollu pembe gömleğiyle, artık taşradaki bir ticari acentenin müdürüne benziyordu.

Onca uğraş bunun için, diye düşündü Corso. Altlarından kürsü, üstlerinden cüppe alınsa geriye şerefleri ve emekli aylığı puanı için ödleri kopan sürü sepet budala kalırdı.

- Lütfen, diye buyurdu Delage, cep telefonlarınızı kapatın ve masanın üstüne koyun.

Corso az kaldı kahkahayı patlatıyordu; bir komplonun tam ortasındaydılar.

- Ne yapıyoruz? diye sordu locanın başkanı.

Cüppesini çıkarır çıkarmaz, kasıtlılığmdan eser kalmamıştı.

- Oturumun sonunda bunu siz söylemişsiniz, dedi Thureige. Ek bilgiler toplamak için yeni bir tahkikat açılması, **Pintura roja**lar için bilirkişi incelemesi gerekiyor...

- Bir taklitçiyi mahkûm etmeyeceğiz, dedi Rougemont.

- Taklitçilik yaptığı ortaya çıkan bir katili mahkûm edeceğiz, diye sözünü kesti yargıç. Ama her şeyden önce bunu teyit etmelisiniz.

Sophie Zlitan sandalyesinde kıpırdandı. Parfüm kokusu, bir ruh gibi masanın çevresinde dolandı.

- İspanya'yla çalışmak gerekecek mi?

Uluslararası prosedürler tüm hukukçular için kâbustu; kilolarca gereksiz evrak, paralel bir evrendeymiş gibi genişleyen zaman, gümrükte günlerce beklemeden bir kâğıt parçasını bile göndere-meyen muhataplar.

- Gerek olmayabilir, diye yanıtladı Thureige. Eğer KVKM, Chapi Vakfı'm tabloları yollamaya ikna ederse, bütün analizleri Fransa'da yapabilirler. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum, ama bana göre bu birkaç aylık bir iş.

- Asla kabul etmeyeceklerdir, diye karşılık verdi Zlitan. Her şeyden önce, bu tablolar paha biçilemeyecek değerde.

- Onlar da tabloları bu denli değerli mi yoksa sahte mi, öğrenmek isteyeceklerdir. Ayrıca Sobieski'nin saçtığı çakıl taşlarının izini de sürmek, lanet olası fırınının belleğini de kontrol etmek zorundasınız. Ama bana sorarsanız, sadece onun söylediklerini teyit edeceksiniz.

Corso onları dinliyordu, şaşkındı; yargıçların, gazetecilerin gözlerinden uzakta, meslek ahlakına ve yasalara aykırı bir şekilde birlikte kahve içmeleri akıl almaz bir şeydi, tek eksikleri Clau-dia Muller'di.

Sözü Zlitan aldı. San saçlan arka salona kadar giren güneş ışığında parlıyordu.

- Eğer durumu kabullenirsek, dedi, mahvoluruz. Diane Vastel'in, seks koçunun ve diğer İngiliz'in tanıklıklarına, şapka-lı küçük kızın kararlılığı ve Sobieski'nin cinayet gecesi gizli atöl-yesinde olduğunun kanıtlanması eklediğinde, jüri onu anında ser-best bırakacaktır.

Bir sessizlik çöktü. Sanki artık yenilmekten korkuyorlardı.

- Fınnın belleğindeki kayıtlar Sobieski'nin fiziken orada olduğunu kanıtlamaz, dedi Rougemont.

- François, rica ederim, diye karşılık verdi Delage. Sahte tablo-

sunun pişirme işlemini güzel sanatlardan yeni mezun bir kız çocuğuna emanet ettiğine kim inanır?

- O halde bu tabloyu bulmamız gerekiyor.

- Boşuna çaba. Sobieski bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemeyecektir. Ve hiçbir şey onu buna zorlayamaz. Fırının belleğinde oynamalar yapılabilir mi, özellikle bunu kontrol etmemiz gerekiyor. Eğer söyledikleri doğruysa, Sophie haklı; dava düştü demektir.

Yargıçlar Sobieski konusunda avuçlarını yalayacak, üstelik aptal ya da en azından yetersiz olarak görüleceklerdi, bunu hazmetmeye çalışıyorlardı.

Ama geriye son bir muamma kalıyordu: Corso burada ne halt ediyordu? Neden onu bu gizli toplantıya çağırılmışlardı?

Bu soruyu sormadı. Bütün gözler ona çevrildi.

- Başka bir suçlu gerekiyor, diye lafa girdi Delage.

-Yani?

- Dosyayı ezbere biliyorsunuz. Dava yeniden görülmeye başlamadan önce başka bir şüpheli bulunabileceğini düşünüyor musunuz?

Rougemont, Zlitan ve Thureige, Corso'nun vereceği cevaba kitlenmiş gibiydi. Boğazı kurumuş, ama sipariş ettiği Perrier'ye dokunmamıştı.

- Bu dosyanın üstünde haftalarca çalıştım. Diğer bütün ipuçlarını derinlemesine araştırdık. Uzaktan bile olsa, bu olayda başka bir şüpheli yok.

- Sobieski bunun hep bir komplo olduğunu haykırdı, diye araya girdi Thureige.

- Siz de işin bu yönünü eşelediniz; hapishanedeki düşmanlarını falan araştırdınız. Böylesi cinayetleri işleyecek ve işi onun üstüne yıkarak paçayı kurtaracak kimse yok.

Thureige istemeden de olsa onu onayladı.

- Sizden bir şeyler bulmanızı istiyoruz, dedi Delage.

- Ben artık Cinayet Büro'da değilim.

- Cinayet Büro'yu değil, KVKM'yi kastettim.

- Ben UKÖM'deyim.

- Sizi KVKM'ye aldırabiliriz. Kabul eder misiniz?

Corso hemen cevap vermedi. Doğrusu, ondan talep edilmemiş olsaydı bile soruşturmayı gizlice yapacaktı. Bir yıldan fazla bir süredir, ruhen ve vicdanen Sobieski'nin suçlu olduğuna inanmıştı. Her şey bir anda heba olmuşken elinde bir şüpheli, bir katil olmadan öylece oturabilir miydi? **İmkânsız.**

- Kesinlikle beni başka bir servise vermeyeceksiniz, ama ben ne olursa olsun derhal harekete geçeceğim. Meşaleyi yemden yakacak arkadaşlarla gizlice çalışmaya başlayacağım.

Bu cevap herkesi tatmin etmiş gibiydi.

Sophie Zlitan bir süreden beri oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu, sonunda onu meraklan öldüren soruyu sordu:

- Siz, siz inanıyor musunuz?

- Neye?

- Bu cinayetlerde Sobieski'nin masum olduğuna?

Corso kartlan masanın üstüne açmaya karar verdi:

- Bir yıldan fazla bir süredir, ben onun suçlu olduğuna inanmıyorum. Bugün, yeni olaylar beni geçmişi düşünmeye mecbur etti, ama bir saatte, inandığım her şeyi unutamam. Sobieski'yi çok iyi tanıyorum ve onun suçlu olduğuna sizi temin edebilirim. Neye dayanarak? Doğru soru bu. Tüm bu kanışıklığın, planındaki en önemli halka olduğuna inanıyorum. Yakalanmayı hep hesaba kattı ve abartılı tezgâhla olay anında başka bir yerde olduğunu kanıtlayabildi.

Herkes onu onayladı, ama oksijen rezervi sınırlı dalgıçlara benziyorlardı. Bu derinliklere inmeyi sevmiyorlardı. Çok kirlilik, çok cehalet, çok ikiyüzlülük vardı. Corso onlar gibi değildi: Her şeyi düşünebilir ve tescilli kötülüğü görebilirdi.

Corso, kemirmeleri için onlara bir kemik bırakma gereği hissetti:

- Elimden gelenin azamisini yapacağım, dedi braseriden çıkmadan önce. Bana güvenin.

Elbette Corso'nun nakli hiç yapılmadı.

Bir gün bir savcı ile bir yargıç polislerin başka bölüme atanmasına karar verebilirler ama ertesini gün unutulurdu. Aylar geçti ve Corso yerinde kaldı, yani Narkotik Şube'deki masasında. Soruşturmayı yürütmek için İtalyan usulü çalışıyordu: Ceketini koltuğunun arkasına koyuyor ve tüm öğleden sonra ortadan kayboluyordu.

Bu gizli çalışma ona avantaj sağlıyordu. Eylül ayında, KVKM Cinayet Büro'ya yeni şüpheliler bulması için çağn yapıyordu, onlar zaten dosyanın "sahtecilik" kısmını araştırmaya başlamışlardı. Bunun yanı sıra, dosyayı miras olarak devralan Barbara Chamette, namı diğer Barbie, geçen ilkbaharda ekip amiri olmuştu.

Barbie'yle birlikte Sobieski'nin hasımlarının uzun listesini yeniden gözden geçirmeye başlamışlardı; "Yargıç"ın Fleury'de aşıladığı, cezalandırdığı, işkence ettiği herkes. Ayrıca cezaevi yönetimlerine ya da polise intikal etmiş olası cinayetler hakkında da bilgi toplamışlardı. Thureige'le aynı sonuca ulaşmışlardı: Bu listedekiler tüm bunları planlayamazdı.

Corso ayrıca Sobieski'nin yeni yaşam alanıyla, çağdaş sanatla da ilgilendi. Meslektaşları, galericiler ya da koleksiyoncular arasında intikam isteği uyandıracak kadar kıskırttığı biri olabilir miydi? Elbette hayır. Sanat piyasası tabii ki koro çocuklarından oluşan bir dünya değildi, ama orada, Uluslararası Çağdaş Sanatlar Fuarı ya da Basel Fuan çevrelerinde ne seri katiller vardı ne de bu dev adımı atabilecek biri.

Sonbahar üzerlerine çökmüştü; bir sonuca ulaşamamış olmasına rağmen, Corso'nun bu yeni tezdenden yararlanmaktan başka çaresi yoktu. Sobieski'yi zavallı kızları öldürmekle ve suçlayıcı delilleri karartmakla itham etmek istemişlerdi. Ressamın atölyesinde-

v,v. ^ulunan uemienn, ister dolaylı ister doğrudan olsun, intikam peşinde koşan bir katil tarafından yerleştirildiği düşünülebilirdi. İç çamaşırlarının kullanılması (Hôpitaux-Neufs cinayetinde olduğu gibi), şibari tekniğini (Sobieski'nin yirmi yıldan beri uyguladığı teknik) hatırlatan düğümler, Goya'yı çağrıştıran modus operandi, ressamın yöntemi ve kurbanlar, şüphelinin metresleri...

Corso bu senaryoya tereddütle -ve antipatiyle-yaklaşıyordu. Bu noktaya takılıp kalmak, bir polis için hapı yutmak demektir. Bazen, çelişik bir unsur olarak Marco Guarnieri cinayetinden medet umuyordu. Ama sonuç olarak, Sobieski'yi takip eden (Corso'nun da yaptığı gibi) ve aynı modus operandiyle sıradan bir torbacıyı öldüren başka bir katil olamaz mıydı?

Bu varsayımın beynindeki nöronları kemirmekten yorulduğunda, Corso taklitçi Sobieski'yi düşünmeye başlıyordu. Bu konuda, çok miktarda kanıt vardı. KVKM'nin adamları Fleury'de eskiz defterleri ve eski ressamı, en başta da ustasını ve örnek aldığı kişiyi, Goya'yı taklit etmeye çalıştığını ispatlayan tablolar da bulmuşlardı.

Ayrıca, İspanyol ustanın en önemli eserleri olan **Gallina ciega** ile **Agustina de Aragon** adlı tabloların mükemmel kopyalarını da bulup ortaya çıkarmışlardı. Polisler Adrien-Lesesne Sokağındaki evinin tavanındaki gizli bölmede çok sayıda taklit eser bulmuşlardı: Goya'nın adı sanı duyulmamış eserlerinin laytmotiflerini bir araya getiren tablolar. Sobieski, "ressam-şeytan"a dönüşerek bir anlamda hayallerini gerçekleştirmişti.

Adli polis ayrıca Sobieski'nin cezaevinden çıktıktan sonraki ilk yıllarını da mercek altına almıştı. Eski hükümlü doğru söylemişti: 7. Bölge'de, Cler Sokağı'ndaki bir restorasyon atölyesinde üç yıl çalışmış, burada eski renklerin restorasyonu ile ilgili kimyasal sorunlarla karşılaşmıştı. Atölyenin sahibine göre, Sobieski ayrıldığında taklit teknikleriyle ilgili zorlukların çoğunu halletmişlerdi.

KVKM ayrıca ressamın hesaplarını da incelemişti. Gelirleri, yaşam standartlarıyla uyumlu değildi. Çok yüksek vergi diliminde olmasına rağmen, harcamaları konusunda açıklama yapamıyordu (Saint-Ouen'deki imalathaneyi nakit parayla satın almıştı). Tüm bu para nereden geliyordu? Sahte tablo satışından elbette...

Bu özel alanda, KVKM bunun altından kalkamamıştı. Örneğin, Chapi Vakfı'nın **Pintura roja**'lan kaç paraya satın aldığı öğrenmenin imkânı yoktu. Bu tür kuruluşlarda gizlilik ön plandaydı, böyle olunca da, İspanyollar, eski bir hükümlü tarafından yapıl-

miş sahte tabloları para verip satın aldıklarının kulaktan kulağa yayılmasını istemiyorlardı.

Sobieski'nin irsaliyeleri de araştırılmış, ama ondan da hiçbir sonuç alınamamıştı. Ressamın sahte tablolarını nasıl ve kaçta sattığını öğrenmek imkânsızdı. Hiç kuşkusuz suç ortakları -galericiler- ve diğer araçlar vardı (genellikle, eserin miras kalan birinden, özel bir koleksiyondan geldiği ya da bir şatonun tavan arasında bulunduğu iddia edilirdi... Ama bu türden dolambaçlı yollardan yeniden ortaya çıkmanın kaynağına ulaşmak çok zordu, hatta imkânsızdı).

Sobieski'nin kaç tane sahte tablo satmayı başardığını kimse bilmiyordu. Kayıtlarında, elbette bu küçük ticaretiyle ilgili tek bir rakam yoktu. Öte yandan, cep telefonu olmayan bir adam, her ne olursa olsun hiç iz bırakmamayı da becerirdi.

Polisler üstünde durmadı. **Pintura roja**'lar büyük bir taklitçi olduğunu ve dolaylı olarak da, Sophie Sereys'in öldürüldüğü geceyi atölyesinde geçirdiğini ispatlamaya yeterliydi (fınnım belleğinin incelenmesi o tarihte fırının çalıştırıldığını doğrulamıştı).

Corso'nun içi içini yiyordu. Tüm bu hikâye onu hasta ediyordu. Geceleri, rüyasında kâbuslarını **Quinta del Sordo**'nun duvarlarına çizen Goya'yı görüyordu. Sonra görüntüler bulanıklaşıyordu ve bu kez, hücresinin duvarlarına kendi **Pintura roja**'larını resmeden Sobieski'ydi. Sonunda, rüya âlemine özgü zincirleme bindirmelerle, o, Corso, Sophie Sereys'in, Hélène Desmora'nın ve Marco Guarnieri'nin bir karışık açık ağızlarıyla çevrili bir halde kendini parmaklıkların ardında görüyordu... Ölümler, intikamlarını almadığı, katillerini bulmadığı, ruhlarını huzura kavuşturmadığı için onu suçluyorlardı. Corso kodesteydi, tırnaklarıyla duvarları tırmalıyor, etrafını çevreleyen hayaletlerin sesini bastırabilmek için avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Midesinde sancılarla ter içinde, sıçrayarak uyanıyordu. O anlarda, Claudia Muller aklına geliyordu. Avukattan hiç haber yoktu. Oysa, bu son aylarda, ondan telefon gelmesini bekleyip durmuştu. O da, binlerce kez ona telefon etmeye yeltenmişti. Ama ona ne söyleyecekti? Kısa görüşmeleri boyunca, sanmıştı ki...

Tam olarak ne sanmıştı?

Öngörüldüğü üzere dava 22 Kasım 2017'de yeniden başladı.

Aynı hamam, aynı tas. Aynı yargıçlar, aynı avukatlar, aynı jüri üyeleri, aynı sanık... Bununla birlikte, artık aynı dava değildi. Mahkeme salonuna, lambrilerin üzerine Sobieski'nin evinde bulunan tuvaller asılmıştı. Öncelikle XVII. ve XVIII. yüzyılların İspanyol ressamlarının tabloları: Juan de Valdés Leal, Francisco Pacheco, Francisco de Zubarân... ve tabii Goya. Boyunlarının çevresinde geniş yakalıklarıyla sakallı adamların büyük portreleri, acılı yüz hatlarına sahip azizler, saray sahneleri...

Bu eserler arasında en dokunaklı olanları, hiç kuşkusuz Sobieski'nin tuval olarak kullandığı basit karalamalar ya da başarıya ulaşmamış tablolardı. Oysa resme yeni ilgi duymaya başlamış biri bu tabloları yapanların yeteneklerine hayranlık duyabilirdi; uzman olmayan birine, mükemmel, yani otantik gelebilirdi.

Cam bölmesi içinde, Sobieski küllerinden yeniden doğuyordu; suçlandığı iğrenç cinayetlerden aklanmış, salonu süsleyen ve kolayca atfedebileceği muhteşem tablolardan suçlu. Elverişli durumdan yararlanarak, tüm salona ışık saçıyormuş izlenimi uyandıran beyaz satenden dikilmiş en gösterişli takımlarından birini giymişti. Ayrıca çok sevdiği borsainolanından -tamamen bir simge- birini de takmasına izin verilmişti. Sanatçı kusursuz görünüyordu: Beyazlara bürünmüştü, demode bir görüntüsü yoktu, tam tersine bir rap klibinden fırlamış gibi gösterişli ve göz alıcıydı. İşte bu şekilde "XXI. yüzyılın Goyası"na benziyordu.

Sabah saatleri uzmanlara ayrılmıştı.

Dekorun göz kamaştıncılığımdan sonra, hayal kırıklığı. Herkes bir gösteri bekliyordu ve işte kimyacılar radyum-226'dan yayılan

ışımadan ve zaman içinde uranyum-238'in ardışık parçalanmasından söz ediyorlardı.

Neden bahsedildiğini anlayan yoktu, ama ölçüm sonuçları keşildi:

- **Pintura roja**lar, bizim analizimizden en az on yıl önce yapılmış sahte tablolar ve yanlışlıkla Goya'ya mal edilmiştir, dedi uzmanların şefi. Bu tablolarda kullanılan üstübecin içeriğindeki kurşunun ışıması, en ufak bir şüpheye mahal vermeyecek şekilde bunu ispatlamıştır.

Teyit etmek için diğer uzmanlar da tanık kürsüsüne geldiler ve Adrien-Lesesne Sokağı'ndaki finnm belleğinde yapılan hassas incelemelerden bahsettiler. Bir kez daha, yargıçlar, jüri ve izleyiciler uzun, anlaşılabilir açıklamalara katlanmak zorunda kaldılar, ama sonuç gayet açıktı:

- 16 Haziran 2017'yi 17 Haziran'a bağlayan gece boyunca fırında yapılan ve belleğe kaydedilen ardışık pişirmeler, üzerine resim yapılmış eski bir tuvale uygulanan hızlandırılmış kurutma işlemini ispatlamaktadır.

Hiç şüphe yoktu, fırının başındaki ince zanaatkar, virtüöz, yalancı deha Philippe Sobieski'ydı. Elbette başka biri olduğu da düşünülebilirdi, o gece fırını ayarlamış ve gizemli işlemi başlatmış olabilirdi, ama buna inanan çıkmazdı. İş üstündeki bir simyacı'nın maskesini düşürmüşlerdi, suçüstü yakalanmış bir katilin değil. Philippe Sobieski, Sophie Sereys cinayetinde masumdu.

Corso, Junon Fonteray'ın bir kez daha kürsüye çağrılmasını bekliyordu; mahkeme başkanı, Alfonso Perez adında yabancı birini çağırıldı.

O anda, izleyiciler arasında hafif bir dalgalanma oldu; kürsüye doğru ilerleyen adam, tıpkı Sobieski gibi giyinmişti, açık renk bir takım ve siyah bantlı krem rengi bir şapka. Sanığın bir tür kopyası gibiydi, ama daha şık ve daha Akdenizli ve çok daha bakımlı.

Alfonso Perez tanık kürsüsünün önünde durdu ve kollarını uzatarak üzerine yaslandı, bir bar tezgâhının arkasında viski siparişi etmeye hazırlanan bir adama benziyordu.

- Bütün gerçeği, sadece gerçeği söyleyeceğinize, garez duymadan ve korkmadan konuşacağımıza yemin ediniz, söyleyiniz: "Yemin ederim."

- Yemin ederim.

Bu birkaç kelime adamın aksanını anlamaya yetti.

- Kimliğinizi, yaşınızı, mesleğinizi söyler misiniz?

- Alfonso Perez, yaş 63, sanayici.

- **Aynı zamanda da koleksiyoncu musunuz?**

Corso, birkaç soru-cevaptan sonra durumu anlamıştı. Bu zamana kadar düşünülenin tersine, üç **Pintura roja** Chapi Vakfı'nın mülkiyetinde değildi. Madridli milyarder, sanat tutkunu olarak nam salmış Alfonso Perez tarafından sergilenmeleri için bir süreliğine vakfa verilmişti. Oydu, sahte Goya tablolarını satın alan oydu.

- XVII. yüzyıldan XVIII. yüzyıla kadar İspanyol ressamlarının tablolarını içeren en önemli özel koleksiyonun sahibiyim, diye açıkladı Perez şişinerek.

- Bu koleksiyon daha ziyade Francisco Goya tablolarıyla alakalı, değil mi?

- Hayır. Goya benim favori ressamım, ama piyasada satın alınacak çok az eseri var.

- Philippe Sobieski'yle nasıl tanıştınız?

- Onunla hiç karşılaşmadım. Aracı olarak Madrid'deki ünlü bir galericiyi tercih etti, Fernando Santa Cruz del Sur.

Başkan kolunu havaya kaldırdı ve salona bir bildirimde bulundu:

- Bu galerici iki yıl önce kalp krizinden öldü. Bu nedenle onu bugün tanık kürsüsünde göremeyeceksiniz.

Perez yeniden sözü aldı ve **Quinta del Sordo** bölgesinde yaşayan ve ressamım bilmeden (tablolar imzalanmamıştı) bu üç tuvali elinde bulunduran bir aileyle ilgili son derece karmaşık -o dönemde ona öyle anlatmışlardı- bir hikâye anlattı.

Perez'in aksam büyüleyiciydi. Perdesiz bir gitarın hırçın akortları, boğazınızı düğümleyen ve gözlerinizi dolduran ürkek bir Flamenko.

Adam hâlâ bir eliyle tanık kürsüsünü tutuyordu ve kılıcım çekmeye hazır bir İspanyol soylusu gibi diğer elini kalçasının üstüne koymuştu. Ona dikkatle baktıkça, Corso iki acımasız gerçeği anlıyordu.

İlki, Chapi Vakfı'nda takip ettiği kişi Perez'di, Sobieski değildi. Çok daha rahatsız edici ikinci gerçek ise İspanyol, ideal bir suçluydu. Mesele şapka takması, beyaz bir takım giymesi değildi, bir sebebi olmasıydı: intikam. Bu, paradan çok -Perez için paranın önemi yoktu- onur meselesiydi; Sobieski'nin kırmızı tabloları yüzünden İspanyol koleksiyoncu inandırıcılığını kaybetmişti.

Alfonso Perez, ona sahte Goya tabloları satma küstahlığı gösteren adamdan öcünü alabilmek için o zavallı kızları öldürmüştü; Sobieski suçlansın ve kalan ömrü boyunca delikte tıklı kal-sın diye. Ressamın metreslerinde karar kılmış, eski hükümlünün

Fleury'de yaptığı gibi onları bağlamış ve kurbanlarının yüzlerini Goya'nın tablolarındaki gibi biçimsizleştirmişti; hepsini, ressam-şeytana hayranlığını asla gizlemeyen Sobieski'nin suçlanması için yapmıştı.

Ama bu entrika iki yönlüydü; bu intikamın sebebini ve kodese neden gireceğini dolandırıcının anlaması için yüzdeki kesikleri yapmaya karar vermişti. Küçük kırmızı tuvallere açık bir gönderme olan kesilmiş yüzler polislerden ve insanlardan çok bizzat Sobieski'ye yönelik bir mesajdı...

O anda, Claudia Muller'in sözleri aklına geldi:"... gerçek katil... O da orada, bizimle mahkemede olacak. Celse bitiminde onu tutuklamaktan başka bir şey yapmayacaksınız."

Corso gayriihtiyari Claudia'ya baktı, avukat da büyük bir iştahla Alfonso Perez'i izliyordu. Hiç kuşkusuz Perez, yargıçların ve jürinin önüne yem olarak atacağı kişiydi. Ertesi gün, onu suçlamak için yeniden tanık kürsüsüne çağıracaktı.

- Hiç, diye sordu Başkan Delage, bu tabloların sahte olabileceğinden şüphe etmediniz mi?

-Asla!

Kürsüye sımsıkı tutunan Perez bunu bağırarcasına söylemişti. Şapkasının altındaki yüz hatlarını, öfke ve aşağılanma biçimsizleştirmişti.

- Tuvallere bilirkişi incelemesi yaptırdınız mı?

- Elbette! O dönemde yapılan bütün incelemeler gerçek olduklarını doğruladı.

Perez bu olayı unutmak istediği için yalan söylüyordu: Goya tablolarım satın aldıktan sonra, şüpheye düşmüş, yeni analizler yaptırmıştı. Bu kez, sahtekârlık ispatlanmıştı. Ve Perez aldatıldığını anlamıştı...

Zevahiri kurtarmak için hiçbir şey söylememişti, ama onu aldatma cesaretini gösteren adamdan intikam almak için planını olgunlaştırmıştı.

Corso varsayımlarında daha fazla ileriye gitmek istemiyordu; yeterince delil yoktu ve fazlasıyla roman kurgusu olmuştu. Öne doğru eğildi ve oturumun sonuna kadar bir tür zihin apnesine tutularak dinlemeye çalıştı.

- Rahatsız ediyor muyum?
- Sürekli.
- Şaka yapmıyorum, sana ihtiyacım var.
- Seni dinliyorum.

Corso durumu, arabayla evine dönerken Barbie'ye özetledi: Yeni bir şüpheli, Sobieski'nin daha şık ve daha zengin tapas sosu tarzında bir tür klonu; iki vitesli intikam varsayımı; kuşkusuz dava sonuçlanmadan önce herkesin gözü önünde patlak verecek büyük çaplı bir dolandırıcılık.

Barbie yorum yapmak yerine kuşku dolu bir ıslık çaldı.

- Bana onunla ilgili bilgi bulabilir misin?
- Denerim.
- Bu acil. Muller onu tanık kürsüsüne çağıracak; sanki şüpheli bu adam. Ondan önce davranıp adamı yakalamalıyım, anlıyor musun?

Barbie duygusuz bir sesle sordu:

- Ya yanılıyorsan?
- Sen bilgi bul. Sana söz veriyorum, bu işten almamız akıyla çıkacağız. Madrid'deki bağlantı memurumuzu da aramayı unutma. Doğru anladıysam, Alfonso Perez ülkesinde ünlü.

Corso çabuk çabuk konuşuyordu. Tatsız tuzsuz geçen aylardan sonra soruşturma bir anda yeni bir ivme kazanmıştı. Birkaç saniyede, 0 kilometreden 100 kilometre hıza ulaşmıştı sanki...

Ama Barbie oyunu yavaşlattı:

- Hikâyeni aklım almıyor. Sana göre Perez, Sobieski'yi cinayet-ten içeri taktırmayı istiyordu. Oysa işler aleyhine döndü: Sobieski cinayetlerden aklanacak, kırmızı tuvaler skandalı ortaya çıkacak, bu da Perez'i aptal durumuna düşürecek.

Corso da bunu düşünmüştü: Perez'in intikam planı büsbütün suya düşmüştü, Sobieski'nin kırım kurtarmak için sahtekârlığını itiraf edeceğim İspanyol hesaplamamıştı. Ama poüs, Perez'in onu dolandıran adamı mahvetme arzusunun zevahiri kurtarma isteğinden -hassasiyetinden- çok daha güçlü olduğuna emindi.

- Şu an için her şeye bir cevabım yok, demekle yetindi. Ama şapkasından bir tavşan daha çıkarırsa, hiç şaşırırmam.

- Bilgi bulduğumda seni ararım.

- En önemli şeyi unutma: Paris'te kaldığı oteli bilmek istiyorum.

- Yine kafanda ne var?

- Yalnızca bu gecedan itibaren peşinden ayrılmamak.

Corso telefonu kapattı ve diğer sorunu halletmeye hazırlandı: Thaddée. Émiliya'ya basit bir telefon açarak, geceyi gizli takiplerde ya da şüphelinin evinin önünde bekleyerek geçirdiği zamanlar sona ermişti. Bundan böyle, "haftalar" boyunca, görevi baby-sitter'dan devralacağı saat 19'a kadar zamanı olacaktı. Fazladan birkaç saat daha kalabilir mi, öğrenmek için baby-sitter'a telefon etti: **No way**. Genç kadının saat 20'de Doğu Dilleri Enstitüsü'nde Çince dersi vardı.

Corso düşündü. Émiliya'yi araması söz konusu bile olamazdı. Çok daha iyisini seçti: Miss Béret. Bu son aylarda Thaddée'yle tanışma fırsatı bulan genç kadın, onunla iyi anlaşmıştı.

Stéphane, kadının hayatına atfetmekten kaçındığı bir önem kazandıracak böyle bir yardımı ondan istemekten çekiniyordu. Elbette Miss Béret kabul etti, Corso da pek önem vermediği halde ona çok değer veren partnerine büyük bir minnettarlık duydu.

Telefonu kapatınca, yaşadığı korkunç ve iğrenç dünya -Sobieski'nin ve Perezlerin, yüzleri kesilmiş kadınların ve Goyalarm dünyası- üe oğlunun ya da Miss Béret'nin dingin hayatı arasındaki bağı gözünde canlandırmaya çalıştı. Birbiriyle en ufak bir ilişkisi olmayan bu iki dünyanın arasındaki tek bağ oydu; durumu düzeltmek için sağlam iki parmağa ihtiyaç duyan her an atmaya hazır bir sigorta.

Elindeki telefonu titreşti: Barbie, ne çabuk.

Hiç kuşku yok Madrid kurdundan haber vardı.

Huchette Sokağı'nın bulunduğu semt kötü bir kolesterol raporu gibiydi. Ayaktakımının dolaşırken zorlandığı damarlar ve arterler yağla tıkalıydı. Yunan lokantalarının ve kebab tezgâhlarının yan yana olduğu dar sokaklar. Bu aşın kalabalık bölge, tarihin iki bin yıldır başaramadığı şeyi başarmıştı: Kızgın yağ ve turistik mönüler sayesinde Yunanlar ile Türkler uzlaşmıştı.

Corso, hepsi Mağribi, sözüm ona Giritli müzisyenlerin çaldığı kuskus çeşnili sirtakilerden yayılan müzikle kulakları hırpalanarak, kalın giysili insanlar arasında zikzaklar çizerek hızlı adımlarla yürüyordu. Terör tehdidi nedeniyle, tepeden turnağa silahlı, köpekli, siyah üniformalı polislerle sürekli olarak karşılaşıyordu, bu da atmosferi zaten boğucu olan semte az da olsa paranoyakça bir hava katıyordu. Ayrıca manzarayı daha da ağırlaştıran Noel süslemeleri vardı: ışıklı çelenkler, neonlu yıldızlar, her tür pınlüar...

Beklenenin tersine, Perez Paris'in lüks otellerinden birine değil, Saint-Michel'de üç yıldızlı orta karar bir otele yerleşmişti: **gizem, gizem...** Bilgiyi alır almaz, Corso Saint-Severin Otelinden fazla uzak olmayan bir yerde, aynı adı taşıyan kilisenin yakınında sotaya yatmak için acele etmişti. Otelin ön cephesini izlerken, yalarım yalayan yırtıcı bir hayvanın inini gözetlediği hissine kapılmıştı. Perez, içinde taşıdığı hâlâ kapanmamış o gurur yarasıyla, kimsenin hafifletemeyeceği -intikamın bile- kanayıp duran aşığılanmayla saklanıyordu.

Saat 21'e doğru, hava iyice soğumuştü; Corso, oteli çok iyi gören küçük bir krepçiyeye girdi. Biraz sonra Barbie'den yeni bilgiler geldi: Alfonso Perez adlı adam hakkında toplayabildiği bilgilerin bir sentezi. Aslında fazla bir şey yoktu, ama Corso'nun önsezilerini teyit etmeye yeterdi.

Milyarderin çok özel bir profili vardı: Gençliğinde darptan ve dolandırıcılıktan hapiste yattıktan sonra atık işleme işinden bir servet yapmayı başarmıştı. Başka bir deyişle, Madridli Frank Nit-ti, hayatının büyük bir bölümünü burnu çöplerin içinde geçirmiş-ti, artık sadece tablo koleksiyonunun yanında nefes alabiliyordu.

Çok karısı, çok çocuğu olmuştu, ama çok sayıdaki evlerinde hep yalnız yaşamıştı. Nerede olduğu, sanat eserlerini nerede sak-ladığı hiç bilinmiyordu. Zaman zaman, **Pirtura roja**'lan Chapi Vakfı'na verdiği gibi bir tabloyu sergilenmesi için müzelerden bi-rine veriyordu, ama koleksiyonunun en önemli parçalarını titiz-likle ve kıskançlıkla muhafaza ediyordu.

Corso, tablolarının tek gurur kaynağı, tek tutkusu olduğunu ve bu alanda isim yapmakla iftihar ettiğini tahmin ediyordu. Du-rum böyleyken sefih ve aşağı tabakadan bir dolandırıcı tek yaşa-ma nedenini yitirmesine yol açmıştı.

Saat 22'de Perez, otelinden çıktı. Gizlilik adına, daha iyisini ya-pabilirdi. Esnek plili, kusursuz açık gri bir takım giymişti ve ba-şındaki şapkası ona Orta Amerikalı bir mafya havası veriyordu.

Perez, Saint-Severin Sokağı'na girdi. Onu takip etmek kolay-dı: Bu mahşeri kalabalıkta açık renkli kıyafet giyen tek kişi oy-du. Şapkası, rehberlerin grubu kaybetmemek için salladığı küçük bayrağa benziyordu.

Corso ne beklediğini bilmiyordu. Perez Paris'e gelmiş bir tu-ristti hepsi o kadar, kendini ele vereceğini ya da yanlış herhangi bir şey yapacağını düşünmek için bir sebep yoktu. Bununla bir-likte, bu gece gezmesi, Madrid'deki kovalamacadan sonra, maçm rövanşına benziyordu.

Perez sağa, Harpe Sokağı'na saptı ve hızlandı. Corso da ikinci vitese geçti, sağa kıvrıldı, ama tıklım tıklım kalabalık bir sokakla karşılaştı, beş metre önünü görmesi bile imkânsızdı. Venedik fe-nerleri, sanki her an yerinden kopacak ve herkesi elektrik çarpma-sından öldürecekmiş gibi, binlerce başm üstünde sallanıyordu.

Corso kalabalığın arasına karıştı. Burada Paris'te, evindeydi, acemi bir turist gibi dağılmayacaktı. Birden, borsalınouy gördü; Perez yeniden sağa sapmak üzereydi, Huchette Sokağı'na. Neden geldiği yere geri dönüyordu?

Polis koşmaya başladı. Bir hamlede kalabalıktan sıyrıldı ve hı-şımlla sağa saptı. Kendini ıssız, dar bir sokakta buldu, Paris'in en dar sokağı değildi (en dar olanı Chat-qui-Peche Sokağı'ydı), bura-dan birkaç metre ileride, onun kadar olmasa bile dar ve karanlık başka bir sokak vardı: Xavier-Privas Sokağı.

oorso, tam karşısında kirli bir duvara yaslanan Alfonso Perez'in açık esmer suratını gördü. Aralarındaki ilk teması, İspanyol'un bir **barrio**⁶⁹ kabadayısı gibi elinde tuttuğu sustalının keskin ağzıydı. Anlaşılan, milyarder sokağın şiddetinden hiç vazgeçmemişti.

Kısa bir süre, Corso onun kibar yüzünü hayranlıkla seyretmekten kendini alamadı: Dikkat çekici kaşlarıyla, kemerli burnuyla ve yay biçimli ağzıyla bir Kastilyalıdan çok Antikçağ savaşçısına, **İlyacLa**'daki bir askere benziyordu.

- Ne istiyorsun? diye homurdandı, güneşin altında çatlayan ve sarsılan susamış toprakların gırtlığında toplanan olanca öfkesiyle.

- Başkomiser Stéphane Corso, diye bağırdı Corso, herhangi bir korku belirtisi göstermeden. Sizi Sophie Sereys ve Hélène Desmora cinayetlerinden tutukluyorum. Şu andan itibaren, siz...

- **¡Hijo de puta!**⁷⁰

Corso, kafasını bıçağın darbesinden son anda kurtarabildi. Perez, kıpırdayamasın diye bir eliyle de boğazını sıkıyordu; cüssesinin ve yaşının ötesinde bir kuvvet. Bıçağı yemden savurmak için kolunu havaya kaldırmıştı ki, Corso ondan kurtulmayı ve yumruğu savuşturan boksör gibi eğilmeyi başardı. Bıçak omzuna saplandı; ensesine fışkıran kanın sıcaklığından başka bir şey hissetmedi. Tepkisel bir hareketle kolunu uzattı ve katilin bileğini yakaladı. Ardından, diğer eliyle saldırganın kamına bir kroşe patlattı. Bir tepki yok. Ya da en azından Corso'nun beklediği tepki yok. Perez hemen karşılık verdi, Corso'nun ensesine çekiç darbesi kadar güçlü bir yumruk indirdi, Corso dizlerinin üstüne çöktü. Bu Herkül kuvveti de nereden çıktı?

Corso kafasını kaldırdı ve üç adım ötelerinde uçuşan çelenkler gibi, eğimli gelen ışığın altında bıçağın yeniden belirdiğini gördü. Ayaklan üstünde doğruldu ve bir koç gibi saldırganın göğsüne kafa attı. Bıçağın yönü değişiverdi, Corso da birkaç saniye kazandı. Ama Perez çoktan toparlanmış, yeni bir hamleye hazırlanıyordu. Corso önkoluyla adamın suratına vurdu, bu onu biraz gerelettiyse de çok uzun sürmedi. İspanyol yeniden üstüne geliyordu, kudurmuş gibiydi...

Polis bir kez daha onun kolunu yakaladı. Sağ eliyle adamın sol kolunu arkaya doğru kıvrırdı, dizinin üzerinde onun kol kemiğini kırımayla ve bağlarını koparmaya hazırlandı.

69. "Mahalle" anlamında İspanyolca sözcük. (ç.n.)

70. İspanyolca "Orosu çocuğu". (ç.n.)

O anda, Perez silkindi ve Corso'dan kurtuldu. Kolu fırlatılmış bir ok gibi boynuna yöneldi. Her şey yıldırım hızıyla oldu, Corso ne olup bittiğini anlayamadı; gevşeyen vücudu kan içinde kaldı.

Taş kesilen Corso, İspanyol'un yere yığıldığını gördü, kesilmiş arterinden oluk gibi kan fışkırıyordu. Dar sokağı kaplayan fışkırmadan uzaklaşması gerektiğini fark etti. Yerde, Perez, kelimenin tam anlamıyla ölüyordu. Gözbebeklerindeki anlamsızlık derinleşiyordu. El yordamıyla, boynuna sapladığı bıçağı arıyordu. Sonunda buldu ve yaradan çekip çıkardı. Böylece kan, çok daha yükseğe, çok daha güçlü ve çok daha kararlı bir şekilde son kez fışkırdı.

Ölüyü koltukaltlarından tuttu ve bir sundurmanın altındaki oluk borusunun dibine, gözlerden uzak bir yere dayadı.

Ceplerini yokladı ve telefonunu buldu. Kurtuluşunu sağlayacak numarayı tuşladı; parmaklarındaki kan ekrana bulaşmıştı.

-Alo?

Barbie'nin tamdik sesi. Yeryüzüne dönüş.

- Neredesin? Çalışıyor musun?

- Sence? diye cevapladı Barbie, her zamanki nobranlığıyla.

Corso onun saat 22'den önce işten çıktığına şahit olmamıştı.

- Gel beni al, dedi Corso hırıltılı bir sesle.

- Neredesin?

- Tam karşıda, Xavier-Privas Sokağı.

Kadın polis kahkahayı patlattı.

- O, öncedendi.

- Neden önce.

- XVII. Bölge'ye taşınmadan önce.

36'daki tüm polis birimlerinin Paris'in diğer ucuna taşındığı, panik yüzünden aklından uçup gitmişti.

- Ne oldu? diye sordu Barbie.

Corso ayaklarının dibindeki cesede baktı.

- Bir ölü. Beni bu pisliğin içinden çıkarman gerekiyor.

- Yirmi dakika içinde oradayım. Görülmemeye çalış.

O gece eve dönüşüyle kesin bir biçimde kanıtlanana kadar Miss Béret, Corso'nun tehlikeli ve ürkütücü bir mesleği olduğunun farkında bile değildi. Polis üzerindeki kurumuş kanla, şaşkın şaşkın eve dönmüş, duşa girmeden önce Miss Béret'yle sadece üç kelime konuşmuştu. Kendine geldikten sonra da ona daha fazla bir şey söylemedi, ama pansuman yapmasına izin verdi; omzundaki yara pek ciddi değildi. Ardından Corso, Miss Béret'ye teşekkür etti ve ona bir taksi çağırdı. Miss Béret vasıtasıyla genel olarak kadın cinsinden mi yoksa özel olarak Émiliya'dan mı intikam aldığı sık sık kafasına takılıyordu?

Saint-Michel olayına gelince, plan basitti; Perez'in ölümü yüzünden mahkemenin bir kez daha ertelenmesi söz konusu bile olamazdı. Barbie ve o, kurbanın kimlik belgelerini yok etmeye karar vermişlerdi. Kimliğinin tespit edilmesi en az birkaç gün sürerdi, jüri de bu arada karar almış olurdu. Ne olursa olsun, Philippe Sobieski aklanacak, bununla birlikte Alfonso Perez'in gıyabında striptizci cinayetleriyle ilgili yeni bir soruşturma açmaya zamanlan olacaktı.

Bu ölü ile Amir Stéphane Corso arasındaki olası bağlantı için, iki polis çok daha sınırlı bir karar almışlardı: Şimdilik hiçbir şey söylemeyecekler, ilk tespitleri bekleyeceklerdi. Eğer Kastilyalı milyarder ile Sobieski olayının bir numaralı dedektifi arasında bir bağ kurulursa, Barbie, Corso'nun ifadesiyle -tamamen meşru müdafaa- eski tarihli bir tutanak hazırlayacaktı.

Corso oğlunu öpmeye gitti. Uykusunun dinginliği üzerinde beklediği etkiyi uyandırmadı. Polis gözyaşlarına boğuldu ve küçük oğlanı uyandırma korkusuyla çabucak odadan çıkmak zorunda kaldı. Artık iyilerin yanında olduğuna ve Thaddée gibi ma-

sumlan korunduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Daha ziyade oğlunun üstünde sürekli bir kâbus gibi dolanarak eve şiddet ve acımasızlıkla dolu dünyasını soktuğunu düşünüyordu.

Kendine bir kahve hazırladı ve yeniden duşa girdi. Elinde kafetiyerle evin içinde turladığını fark etti ve gidip salona oturdu. Durumu analiz etmenin imkânı yoktu. Ama yine de her şey çok açıktı. Sobieski masumdu. Perez suçluydu. Corso suçluyu öldürmüştü. Basit, değil mi?

Beyni, İrlanda Denizi'nin karanlık sularındaki Marco Guarnieri'nin cesedi gibi tiftikleniyordu. Kanepesine yığılmış, onuncu fincan kahvesini içiyordu ki, kapı çalındı. Olumlu haberler duymayı umut ediyordu: Ya Catherine Bompard, iyilik meleği, her şeyin kontrol altında olduğunu söylemeye gelmişti (ama henüz onu aramamıştı) ya da Barbie cesedin Adli Tıp Enstitüsü'ne kaldırıldığını, kimliğinin henüz tespit edilemediğini haber vermeye gelmişti...

Kapmm eşiginde duran Claudia Muller'di.

- Bana bunu ödeyeceksin, orospu çocuğu.

Corso ne cevap vereceğini bilemedi. O anda, Claudia ne güzel ne de çirkindi. Sadece negatif enerji saçan bir kütleydi.

- Siz neden bahsediyorsunuz?

- Alfonso Perez'den.

İçeri girmesi için kenara çekildi. Ardında, Sorbonne'daki kafede Corso'yu büyülemiş olan parfüm kokusunu bıraktı.

- Bir şey içmek ister misiniz? diye sormaya yeltendi Corso.

- O benim şüphelinindi, adi herif! Davada aklanmak için tek çıkış yoluymdu!

Corso, nasıl olduğunu açıklayamıyordu, ama Claudia'nın olaydan haberi vardı. Kanepeye oturdu, daha fazla kurnazlığa gerek yoktu.

- Ya o ölecekti ya da ben, dedi. Gırtladığını kesmeye kalkıştı. Sizin nasıl haberiniz oldu?

Avukat hâlâ ayaktaıdı, pencereye, belirsiz bir noktaya sabit gözlerle bakıyordu. Gösterişli siyah manto, parlak çizmeler, atkuyruğu yapılmış saç, küçük bir el çantası: hayatı savunan ve ölümden korkmayan gerçek bir savaşı.

- Saint-Michel'de randevumuz vardı, dedi; biraz sakinleşmişti. Huchette Sokağı'nı sakinleştirmeye çalışan polisleri görünce hemen anladım. Orada tanıdığım adli polisler vardı, cesede yaklaşıpama izin verdiler.

- Polislere cesedin kim olduğunu söylediniz mi?

Kadın bir kırbaç gibi gülümsedi.

- Ya demek öyle? Adamın kimlik belgelerim sen mi çaldın? Sallak...
- Neden benden şüpheleniyorsunuz?
- Corso "siz" diye hitap etmeyi sürdürüyordu. Düşmanla samimiyet olmazdı.
- Tam suçlanacakken bir katille daracak bir sokakta dövüşebilecek tek polis tanıyorum. Sen adalet için suçlulardan çok daha büyük bir tehlikesin.
- Tehlike, Perez'di.
- Claudia sanki saçları ıslakmış gibi kafasını salladı, ama cevap vermedi.
- Ona, ondan şüphelendiğinizi mi söyleyecektiniz? diye sordu Corso.
- Onu dosyamdaki bilgilerle yüzleştirmek istiyordum. Ona tek şansının, itiraf etmek olduğunu söyleyecektim.
- Bir kafede mi?
- Tanıklarla yüzleşirken öylesi daha güvenli.
- Corso kanıtları görme talebinde bulunmadı, bunu söylemek için çok erkendi.
- Dar bir sokakta boğazı kesilmiş olarak bulunan Perez yerine siz olabilirdiniz, diye devam etti Corso.
- Kendimi savunmayı biliyorum.
- Claudia Muller nihayet oturdu. Sanki tepki gösterircesine bu kez Corso ayağa kalktı ve camın önünde dikildi. Cochin Hastanesinin kör duvan dışında görecektir bir şey yoktu. Bir yıldan beri taşınmaktan söz edip duruyordu...
- Arkasını dönünce, koltuğunda düşüncelere dalmış olan kadını gördü. Artık Corso'da, zavallı bir ödele izlenimi uyandırmıyordu, suç dünyasının kariyeri için verimli bir alan olmaktan öte bir anlamı yoktu. Ne cinayetler ne gerçek suçlu ne de Sobieski umurundaydı; davayı kazanmaktan, isminin gazetelerde yer almasından, yeni müvekkiller edinmekten ve daha fazla para kazanmaktan başka bir şeyi gözü görmüyordu.
- Çok geç değil, dedi yeniden Corso; elleri ceplerindeydi. Ölü olsun olmasın, Alfonso Perez, Sobieski'nin işlediği iddia edilen suçlar için iyi bir alternatif. Ölmesi sizin onu suçlamanıza engel teşkil etmiyor.
- Kadın yeniden kafasını salladı; Corso saçlarının ıslak olduğuna iyice kanaat getirmişti. Dışarıda yağmur yağıyor olabilirdi, gece yaşadığı şiddet yüzünden Corso, bir süredir dış dünyadan kopuktu.

- Aptal oğlu aptal, dedi, dişlerinin arasından, insan senin hiç hukuk okumadığını düşünür. Bir ölünün suçlanamayacağını bilmiyor musun? Kalp atışlarıyla birlikte kovuşturmalar da durur.

- Sizin amacınız, Sobieski'yi aklamak değil mi?

- Sobieski'nin şüpheden sanık yararlanır ilkesiyle aklanmasını istemiyorum. Onun bütün şüphelerden arınmasını istiyorum. Gerçeğin gün yüzüne çıkmasını istiyorum.

Belki de Claudia'nın çok derin bir görev aşkı vardı. Belki de her davası onun için gerçekten bir haçlı seferi gibiydi. Ya da -en başından beri Corso'nun düşündüğü buydu- arkadan becerilmeyi seven dişsiz bir ressamın davasını alacak kadar meteliksizdi.

- Tanıklık yapacağım, dedi Corso, ona doğru yaklaşarak. Her şeyi anlatacağım. Saldırganlığı onun suçluluğunun kanıtıdır.

- Kesinlikle hiçbir şey anlamıyorsun. Ölüler suçlamalara yanıt veremezler ve bu nedenle, asla tam anlamıyla suçlu sayılamazlar. Bu dava çözüme hiç kavuşamayacak.

Bu idealist kadında sonuç itibariyle tecrübe eksikliği vardı: Corso çözümlenmemiş kaç dosya görmüştü? Bu adaletin dokusuydu. Deliklerle, uzlaşmalarla ve üstünkörü soruşturmalarla doluydu.

Öfkeyle ayağa kalktı ve çantasını kaptı.

- Yann sabah tutuklanmanı talep edeceğim. Kasıtlı cinayetten ve suç mahallinden kaçmaktan. DNA'n Xavier-Privas Sokağı'nın her yerinde olmalı.

- Bunu yapmayın, dedi Corso, kadının yolunu keserek. Sorumluluklarımdan kaçmayacağım, ama serbest kalmam lazım. Bir öğlum var. Biliyorsunuz. Onunla ilgilenmem gerekiyor, ben...

- Gerçekten acınacak birisin. Adalet dünyası senin gibi bir pisliğe hiçbir şey yapamaz.

Avukat, Corso'nun yanından geçti ve kapıya doğru yürüdü.

- Bu şekilde kurtulacağını sanma. Sen alçak ve zavallı bir polissin. Vasatlığın yüzünden, Sobieski'yi neredeyse ömür boyu hapse yolluyordun.

- Dosyadaki her şey onu suçlu gösteriyordu, bunu sen de benim kadar biliyorsun.

Corso da hiç düşünmeden "sen" demeye başlamıştı; tartışma gitgide sertleşiyordu. Özenli davranmanın gereği yoktu.

- Dosyayı, Sobieski'ye nefretinle körleşmiş olan sen hazırladın. Penisinden ve silahından daha ötesini göremedin. Sobieski ve Perez'in yerine seni sanık sandalyesine oturtacağım. Ve bu kez, Bompert kışım kurtaramayacak.

Bir de bu gorgonla bir aşk hikâyesi yaşamayı hayal etmişti... Bu konuda hiç şansının olmaması bir yana, Claudia Müller sadece kin ve öfkeyle hayata tutunan bir kadındı. Ya da Sob la Tob'a adadığı gibi çarpık ve ahlaksız bir aşkla.

- Biyografini okumadığımı mı sanıyorsun? Bompard'ın senin bir olayım örtbas ettiğini...

Avukat cümlesini bitiremedi: Corso, kümesteki bir tavuğu yakalar gibi onu boğazından yakaladı.

- Beni iyi dinle, kıçımın burjuvası, diye fısıldadı onu kapının pervazına yapıştırdı, geçmişimi mi araştırmak istiyorsun? Bunun için zahmete girme.

- Ben...

Corso onu boğmak üzere olduğunu fark etti ve hemen kadını bıraktı.

Avukat boynunu ovuşturdu, ama yerinden kıılmadı. Devamını bekliyordu.

- 13-14 yaşındayken, diye devam etti Corso, Nanterre'deki Pablo-Picasso toplu konutlarında, bir koruyucu ailenin yanındaydım. Bu senin tarzın değil, elbette.

- Orayı biliyorum.

- 20 haberlerinden mi? Pis işlere bulaşmıştım, uyuşturucu kullanıyordum, torbacılarla takılıyordum. Aralarında, karizmatik bir tip vardı. Adı Mama olan, tam bir pislik. Bana karşı sempatisi vardı ve bana bedava uyuşturucu veriyordu. Aslında beni, çarçabuk seks kölesine çevirmişti. Önce kendisi için, sonra arkadaşları için. Planı benim kıçımdan para kazanmaktı.

Claudia yeniden eve girmişti. Holün karanlığında, yüzü ışıltılı bir solgunlukta idi.

Corso kolunu uzattı, kadın geri çekildi, polis kapıyı kapatmak dışında bir şey yapmadı. Komşulardan itiraflarını duyan yoktu.

- Beni elden ele dolaştırmaya başlayınca, kaçmaya çalıştım. O zaman beni bir bodruma kilitledi, bana uyuşturucunun zerresini vermedi. Günler sonra, dersimi almış mıyım, görmek için yanıma geldi, bir tornavidayla gözlerim oydu ve onu on yedi kez bıçakladım.

Claudia'nın yüzünün, karanlıkta parıldadığına hiç kuşku yoktu.

- O dönemde, Bompard narkotik ekiplerinden birinin başındaydı. Mama'nın da içinde olduğu bir şebekeyi izliyordu. Beni, bodrumda, o pisliğin pıhtılaşmış kanlarının arasında buldu. Oradan hiçbir yere kıılmamıştım, cesedin yanında yaklaşık üç gün boyunca kalmıştım. Beni o delikten çıkardı, beni liseyi bi-

tirmem için zorladı ve neredeyse kırımını tekmeleyerek beni polis okuluna yolladı. 36'nın en iyi polislerinden biri oldum, ama gerçekte hâlâ bir katilim.

Claudia kendine olan tüm güvenini kaybetmişti. Şık mantosunun içinde titrediği fark ediliyordu.

- Ne... neden tüm bunları bana anlatıyorsun?

- Bompart ile benim aramda ne olduğunu bilmek istiyordun.

O gece Mama, Seine Nehri yakınlarındaki artık kullanılmayan bir sanayi tesisine gömüldü.

- Tüm bunları sana karşı kullanmamdan korkmuyor musun?

Dudaklarında bir kuru kafanın iç karartıcı gülümsemesi bulunan Corso, kapıyı yeniden açtı.

- Zamanaşımı diye bir şey var, güzelim. Bunu sana ben öğretecek değilim.

Avukat da aynı şekilde iç karartıcı bir sırıtmayla karşılık verdi.

- Bu olayda, diğerleri gibi sen de bir psikopatsm.

- Seninle birlikte, iki psikopat olduk.

- Gerçekten çok şanslısın.

Saat sabahın 8'iydi. Barbie onu aramak için acele etmemişti.

-Anlat.

- Öncelikle, Xavier-Privas Sokağı'ndaki olayı soruşturma görevi ekibime verildi.

- Sen nöbetçiydin, değil mi?

- Hayır. İşleri yoluna koymaya çalışıyordum.

- Sonra?

- OYİ'yle görüştüm. Anlaşılan cinayet mahallinde sadece bir kişinin kanını bulmuşlar. O da maktulün kanı.

Thaddee dişlerini fırçalarken Corso da kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirmekle meşguldü. Kahvaltıdan sonra okula gitme hazırlığı tam bir kâbustu. Corso ailesinde sıradan bir sabah,

Dün gecedен sonra hayatın gündelik işlerinin üstesinden nasıl geldiğini aklı almıyordu. Uyumamıştı ya da belki de, delilik krizlerini andıran uyanıklığın kıyılan ile çok kısa süreli kendinden geçmeler arasında gidip gelmişti.

- OYİ parmak izi de almış. Dikkat çekici bir şey yok, generelim. Ben temizlik yapmıştım.

- Demek istediğin...

- Olay şimdilik kapandı ve koca adamın kimlik tespitini bekliyoruz.

Corso, Claudia Muller'i düşündü: Tehditlerini uygulamaya koyacak mıydı? Avukatın yaptığı gece ziyaretini Barbie'ye özetledi.

- Hâlâ kadınlara acıyorsun.

- Unut gitsin. Hiçbir şey ispatlayamaz ve bu konuda tanıklık yapmak isterse, onu ben tahtından indireceğim.

Thaddee holde Kelebek⁷¹ döneminde, Cayenne'deki⁷² mahkûmlar gibi sırt çantasının altında iki büklüm olmuş ayakkabılarını giyiyordu.

- Bu sabahki haberleri gördün mü? diye sordu Corso.

Oğlu uyanmadan gazetelerin başlıklarına bakmıştı. Ne taklitçinin davasıyla ilgili ne de ilk günden ortaya çıkarılan sahte tablolarla ilgili haber vardı.

- Bu dava parmaklarımızın arasından kayıp gitti, diye cevapladı Barbie üzüntüyle.

- Çıkmanı gerekiyor. Okula geç kalacağız.

Thaddee asansörün kapısında tepinip duruyordu. Okula giden küçük bir çocuktan daha dakik biri yoktur.

- Rakiplerin topladığı puanları saymak için mahkemeye git, dedi Barbie, telefonu kapatmadan önce. Skoru söylemek için de beni ara.

71. Henri Charriere'm *Kelebek* romanına gönderme, (ç.n.)

72. Fransız Guyanası'nın başkenti. (ç.n.)

Corso sırasına oturmuştu, kaygılarından kurtulduğunu hissediyordu; diğerleri gibi bir adam, isimsizler arasında bir isimsizdi. Solgundu, berbattı, silikti, ama nihayetinde bu, dikkat çekmemesine yarayacaktı.

Kuşkusuz, mahkeme başkam sözü önce müdahil avukata, sonra da suçlamalar için iddia makamına verecekti. Artık Philippe Sobieski'nin bir taklitçi olduğu, Sophie Sereys'in öldürüldüğü gece boyunca fırınının başında olduğu kanıtlanmıştı, gerisi de su gibi akıp gidiyordu. Nina Vice'i öldürmemişti. Hélène Desmora'yı, namı diğer Miss Velvet'yi de öldürmemişti. Marco Guamieri cinayetine gelince, o bu mahkemenin konusu değildi, ama zaten bu cinayetin Sobieski'nin marifeti olduğunu düşünen de yoktu; teşekkürler Jim "Küçük Yılan" Delavey.

"Dava bitti" demişti Catherine Bompert. Ama Corso iddia makamının suçlamalarını duymayı, özellikle de Avukat Muller'in polislin körlüğüyle ve sorgu yargıçlarının vasatlığıyla ilgili bir seçki sunmaya hazırlandığı savunmasını işitmeyi istiyordu.

Başkan sözü tam Avukat Zlitan'a verecekti ki Rougemont elini kaldırdı.

- Sayın Savcı, diye atıldı başkan, oturumun bir an önce bitmesi için acele ettiği açıktı, kuralı biliyorsunuz; suçlamanızı yapmadan önce Avukat Zlitan'ın suçlamasını beklemek zorundasınız.

- Bütün delilleri henüz sunmadık, Sayın Başkan.

Delage koltuğunda gerildi.

- Hangi deliller?

- Son analizlerin sonuçları. KVKM dosyayı bize dün yolladı.

Rougemont, eliyle yardımcısına, belgeleri başkana, yardımcılanna, jüriye ve Claudia Muller'e vermesini işaret etti. Oturduğu

yerden Corso sadece, birbirine zımbalanmış üzerinde listeler ya da tablolar bulunan bir kâğıt torman görebiliyordu.

Herkes kalakalmıştı, özellikle de son dakikada böyle bir kanıt beklemeyen Claudia Muller.

Başkan sayfalara göz attıktan sonra başım kaldırdı.

- Anlamıyorum. **Pintura roja'lara** diğer testler yapılmadı nu?

- **Pintura roja'lara** değil, Sayın Başkan, bu testler Sobieski'nin çağdaş eserlerine yapıldı. Sobieski'nin resmi atölyesinde 7 Temmuz 2016'da yapılan aramada kanıt olarak el konulan 132, 133, 141, 154 ve 172 numaralan deliller KVKM tarafından incelendi.

Michel Delage omzunu silkti.

- Neden buna gerek görüldü?

- Dedektifler, sanığın çağdaş resimlerinde kullandığı boyaların ve diğer bileşenlerin incelenmesinin ilginç olabileceğini düşündü.

- Hangi amaçla?

- Bugünün sanatçısı Sobieski ile taklitçi Sobieski arasında bir bağ kurabilmek amacıyla.

Başkan ikna olmuş görünmüyordu.

- Kabul edelim. Evet?

- Bu eserlerde, sahte tablolarda kullanılmış herhangi bir bileşene rastlamadılar.

Başkan kollannı havaya kaldırdı ve yavaşça kürsünün üstüne indirdi, "Bütün bunlar bunun için mi!" der gibiydi. Tam savcının sözünü kesmeye hazırlanıyordu ki, Rougemont ekledi:

- Ama başka bir şey buldular.

-Ne?

Savcı gözlüklerini taktı, kâğıtları karıştırdı ve altı çizili paragrafı yüksek sesle okudu:

- Bu tuvallerin her birinde az miktarda demire, folik aside, B12 vitaminine rastlanmıştır..."

- Bu ne anlama geliyor? diye sordu Delage sabırsızlıkla.

- Kan, Sayın Başkan, insan kanı.

Sessizlik çöktü, sonra da gergin bir uğultuya dönüşüveren şaşkınlık salona hâkim oldu.

Başkan salonu sükûnete davet ederken sesinde herhangi bir sertlik yoktu. Corso, şaşkınlıktan donakalarak birbirlerine bakan Sobieski ile Muller'e göz attı.

Corso karmaşanın yakınlaştığını hissediyordu. Beklenmedik şeyler. Cinayetle suçlanan, ışık-gölgenin yaratıcısı, Rönesans'ın şeytani ressamı Caravaggio'yla ilgili söylentiler aklına geldi. Tuvallerin daha canlı görünmesi için sanatçının kan ve sperm kul-

landığı anlatılıyordu. Kuşkusuz bir efsaneydi bu, ama Sobieski efsaneler düzeyine erişmeyi seviyordu.

Rougemont analiz sonuçlarını okumaya devam etti, incelenen her tuvalde, anlaşılabilir miktarda hemoglobin kalıntıları vardı. Tekdüze bir sesle okuyor, ne acele ediyor ne de en ufak bir heyecan gösteriyordu.

- Sonuç olarak, diye sözlerini bağladı savcı, sanığın tablolarında kullandığı boylara insan kam karıştırdığını ifade edebiliriz.

Sobieski cam bölmede ayağa kalktı.

- Yalan! diye bağırdı. Bu bir komplo!

Yüzü yırtılmış gibiydi, asimetrik, ürkütücü, Sophie Sereys ile Hélène Desmora'mın parçalanmış suratları kadar korkunç görünüyordu.

- Ve ayrıca, her tuvalde farklı bir kan var, diye devam etti Rougemont, soğukkanlı bir şekilde.

Claudia Muller ayağa fırladı.

- Bu koşullarda, dedi, erteleme talep ediyoruz. Bizim bilmediğimiz bu yeni deliller bir karşı analiz gerektiriyor.

- Talep reddedildi, diye kestirip attı başkan. Bırakalım da savcı bitirsin. Konuşması bilgi bakımından verimli gibi.

Başkanın tutumundan cesaret alan Rougemont, gözlüklerini çıkardı ve mahkeme salonunun ortasına doğru ilerledi, yargıçların ve jürinin önünde durdu. Göz ucuyla sanki Philippe Sobieski ile Claudia Muller'i hedef alıyordu.

- Dört ay önce, bu salonda, Profesör Jean-Pierre Audissier, Fleury-Mérogis Cezaevi'nin danışman psikiyatru, Philippe Sobieski'nin özel patolojisi hakkında bizi aydınlattı. Tutukluluk döneminde, sanığın resme karşı aşırı hassasiyeti vardı. Renklerin titreştiğini, resimdeki konulann canlandığını, motiflerin ve kontrastlara» belirginleştğini görüyordu. Profesöre göre, resim yapmaya başlaması Philippe Sobieski'yi sakinleştirmişti. Ve bugün Goya'nın sahte tablolarının da aynı şekilde bir tür terapi olduğu düşünülebilir...

- Sadede geliniz, Sayın Savcı, sadede...

Rougemont devam etmeden önce birkaç adım attı:

- Adli polis, Sobieski'yi neyin sakinleştirdiğini bulduğunu söylüyor, bu belki de her bir tuvalinin içine yerleştirdiği bir şey.

- Açıklayınız.

- Kanla atılmış bir imza.

- İsmiyle attığı bir imza mı?

Birkaç adım daha attı. Savcı hareketlerine özen gösteriyordu.

- Aynı toprak rengi veya kahverengi pigmente sahip bir boya, ama kimyasal bileşimi aynı değil. Başka bir deyişle, koyu kırmızı bir yüzey üstünde kendiliğinden çözünebildiği görülen kanla yapılmış bir motif, ama bu motif kimyasal olarak farklı bir yapıda...

-Yani?

Savcı üniformalı iki polise işaret etti, polisler hemen üzerleri şeffaf plastik bir filmle kaplı dört adet tabloyu getirdi ve yargıç kürsüsünü boyunca sıraladı.

Bir kanepenin üzerine uzanmış, çıplak, çok zayıf bir fahişe.

Üzerinde sadece kırmızı tüyden boyun aksesuarı olan bir strip-tizci.

Bir tünelin dibinde, bağdaş kurmuş, kendine uyuşturucu zerk eden bir canki.

Lâl rengi ipek bir kumaşa sarınmış çıplak bir pomo oyuncusu.

Salondakiler geriye doğru çekildiler. Sobieski imzalı bu zaval-lı insanlar, izleyicileri sanki çürümüş dünyalarının derinliklerine götürmüştü.

- İzin verirseniz, Sayın Başkan, pencerelerin storlarını indirmek istiyorum. Bunu gösterebilmek için karanlığa ihtiyacım var.

Hiç tereddüt etmeden, Delage işaret etti; savcının nereye varacağına görmek için sabırsızlanır gibiydi. Birkaç saniye sonra, salon yan karanlıktı ve Freud'un söylemiş olduğu gibi, tuhaf bir terdirginlik çökmüştü.

Lambriler sanki kestane rengi bir boyanın içinde eriyip gitti, yargıçların cüppeleri alacakaranlığın içinde kayboldu. Corso, Sobieski ile Claudia'ya son bir kez baktı; ifadeleri yenik ve umutsuzdu. Sanki bu derin sularda mücadele edemeden boğuluyorlardı.

Onlar için, aydınlık bir daha hiç olmayacaktı.

İçerisi tamamen karanlık olur olmaz, OYİ teknisyenleri her zamanki beyaz tulumları içinde salona girdiler. Bu, görülmemiş bir şeydi: Paris Ağır Ceza Mahkemesi'nin salonu bir cinayet mahalline dönüşüyordu.

Maket bıçaklarıyla, tuvaleri koruyan film tabakalarını özenle kestiler. Hareketleri karanlıkta soluk bir iz bırakıyordu. Dev bir puro kutusunda hayaletlerin balesi, hem de sabahın onunda.

Kılıflarından kurtulan, Sobieski'nin resmettiği insanlar, tamamlanmış varlıklara dönüşüverdiler, sanki karanlık doğal ortamlarıymış gibi gerçekten ışıldıyorlardı.

Rougemont yeniden sözü aldı; karanlıkta sesi, bir demiurgosun sesi gibi her yerden duyuluyordu:

- Çıplak gözle görünmemelerine rağmen, bu kan izleri belli bir düzen içinde dağılmış. Sanki "resim içinde bir resim" oluşturuyorlar.

Teknisyenler siyah polipropilen çantalarını açtılar ve içinden, Corso'nun hemen tanıdığı, kandaki demir zerrecikleriyle temas edince ışık tepkimesi veren bir ürün çıkardılar.

Savcı kısa bir teknik sunum yaptı ve ana konuya döndü:

- Bu özel çözelti sayesinde, bu kan kalıntılarının çıplak gözle görünmeyen hangi desenleri oluşturduğunu görebileceğiz...

Teknisyenler de aynı anda (tam bir senkronik yüzme gibi), tabloların yüzeyine reaktif maddeyi yavaş yavaş püskürtmeye başladılar.

İzleyicilerden boğuk bir çığlık -uyumu mükemmeldi- yükseldi. Kimyasal ışımaya süreci başlamıştı. Her tuvalin üstünde, titrek büyük harflerle yazılmış bir isim belirliyordu.

Fahişenin uzandıği kanepenin kıvrımları arasında, "SARAH".

Kırmızı tüy aksesuar boyunca, "MANON". Tünelin taş oluğunun üstünde, "LEA". Porno oyuncusunun bedenini saran ll rengi ipek kumaşta ise "CHLOE".

- Sizin de görebildiğiniz gibi, bunlar kanla yazılmış kadm isimleri. Bu durumda...

- BU BİR KOMPLO! diye bağırdı Sobieski.

Bu kez başkanın sesi yükseldi:

- Avukat Muller, mvekklnize susmasım söyleyin, aksi takdirde onu salondan çıkartacağım!

Salondaki hareketlilik had safhadaydı. Kimileri ayağa kalkıyor, kimileri de tabloların flaşlı fotoğraflarını çekerek yeminlerine ihanet ediyor, üniformalı polisler onlara engel olmaya çalışıyordu...

Tulumları içindeki teknisyenler, bir dizleri yerde, isimlerin daha net görünmesi için Sobieski'nin tablolarına reaktif maddeyi püskürtmeye devam ediyorlardı...

- Kriminal büro bu kan kalıntıları ile Adrien-Lesesne Sokağındaki atölyeden alman kan örneklerini karşılaştırdı; bol miktarda benzerlik bulundu. Bu tabloların üzerindeki kan ile Sobieski'nin tezgâhının üzerindeki kan kalıntıları aynı kurbanlara ait.

- Sayın Başkan, diye bağırdı Claudia Muller, bu iddiaları reddediyorum!

Başkan cevap verme gereği duymadı; yargıç kürsüsünden inmişti bile, onu yardımcıları ve jüri yeleri izlemişti. Hepsi, Sobieski'nin insana hüzün veren insanlarına bakıyordu.

Doğrudan Claudia Muller'e yanıt veren ise Rougemont oldu:

- Sizin söylediğiniz gibi benim "iddialarımı" unutamım. Ve bu mahkemenin konusu olan cinayetlere dönelim.

Eldivenli polisler iki yeni tablo getirdi. Hemen Kriminal büronun adamları soluk renkli suetlerin üstüne reaktif maddeyi püskürttü.

Resmin kabartılan arasında ışıldayan iki isim belirdi: SOPHIE ve HLENE. Titrek bir yazı, eğri büğrü harfler, ama tartışılacak bir yanı yoktu: İsimler çok belirgindi ve reaktif maddenin etkisiyle parlıyordu.

Mahkeme salonundan yuh sesleri yükseldi; katil, kurbanlanm isimlerini eserlerine yazmıştı. şaşkınlık karmaşaya dönüşüyordu. Herkes ayağa kalkıyor, isimleri görmeye çalışıyor, cep telefonlarını uzatıyordu...

Corso ise yerinden kmuldamıyordu. Rougemont'un ne düşündü-

ğünü çoktan anlamıştı; herkesin düşündüğü şeyi. Sobieski eserlerini hayranlıkla seyrederken, aslında kendi imzasını görüyordu. Hiç şüphe uyandırmadan herkese cinayetlerini sergiliyordu.

- Bu iki isim de elbette maktullerin kanıyla yazılmış. Savunmanın hoşuna gitmese de, diğer tabloları da diğer cinayetlerin kanıtı olarak kabul edebiliriz.

Savcı bağırıcasına konuşurken, kimi polisler salonu boşaltıyor, kimileri de yüksek pencerelerin storlarını açıyordu.

- Savunma makamındaki meslektaşımın bizi ikna etmeye çalıştığı gibi bunun bir dolap olduğu varsayımına gelince, KVKM memurlarının bu yazıların grafolojik analizini yaptığını belirtmeliyim; bu da dosyada yer alıyor. Bu yazıların sanığın elinden çıktığı kesin.

Salondaki gürültü artık doruk noktasındaydı, ama hiçbiri, hiç kimse bu şamatanın en keskin, en canhıraş gürültüsünü bastıramıyordu: Bu, kodeste ölmek istemediğini haykıran Philippe Sobieski'nin sesiydi.

Philippe Sobieski otuz yıl hapse mahkûm oldu, bunun yirmi iki yık ağırlaştırılmış hapis cezasıydı; sanki yargıçlar ve jüri, taklitçi ressamın ömrünü parmaklıklar ardında tamamlamasına karar vermişti.

Birkaç dakikada, bütün kanıtlar, masum olduğunu -sahtekâr olsa bile katil olmadığını- ispatlayan tanık ifadeleri unutulup gitmişti. Tablolarının renk katmanlarına yazılmış isimler, herkesin gözünde mahkûm olmasını sağlamıştı.

Hükûm, büyük açıklamanın ertesi günü, 24 Kasım Cuma günü verilmişti (Her şey hafta sonundan önce sonuca bağlanmıştı; mahkeme başkanı, Claudia Muller'in talep ettiği, davanın seyrini değiştirecek herhangi bir ertelemeyi reddetmişti). Aslında, grafoloji söz konusu olsun olmasın, bu yazılar, atölyeye bırakılmış olabilecek kan kalıntıları gibi tablolara başkası tarafından eklenmiş olabilirdi, ama kan izleri parsayı toplamıştı.

Rougemont'un ve Sophie Zlitan'ın suçlamaları karşısında Claudia Muller'in yapacak bir şeyi kalmamıştı. Ne söylerse söylesin, tabloların üstündeki kanlı isimler jüri üyelerinin gözlerinin önünden gitmeyecekti. Müvekkilinin tanıklarını bir kez daha gündeme getirmiş, Corso'yu ve tarafgirliğini suçlamış, Alfonso Perez olayını gündeme getirmeye çalışmıştı -hâlâ cesedin kimliği belirlenmemişti- ama hepsi boşa gitmişti. Sanki bir kasting seçmesi gibiydi: Eşsiz bir performans karşısında, diğerleri, kaliteleri ne olursa olsun, avantajını kaybetmişti.

Jürinin karara varması sadece iki saat sürmüştü. Bu sahtekârın tanıkları yalan ifade vermeye nasıl ikna ettiğini açıklayabilen yoktu, ama karşı konulamaz etkileme gücü, öne sürülüyordu. Sobieski bir katildi, daha önce de öldürmüştü ve onun gizli atölyesi,

tam anlamıyla, gecelerini kızlara işkence etmekle geçiren bir psikopatın iniydi.

Tuvallere gelince...

Jüri üyelerinde, yargıçlarda, halkta, medya organlarında -bütün Fransa'da- aynı tiksintiyi uyandırmış, aynı yolu izlemişti. Bu karmaşık dava, bu ahlaksız adam, kışkırtıcı davranışları olan bu ikiyüzlü sahtekâr, her şey ama her şey, Rougemont, mahkeme salonunu kararttığına ve gizemli maktullerin isimlerini teker teker ortaya çıkarttığına bir cesedin çürüdüğünde yüzeye çıkışı gibi ortaya çıkmıştı; herkesçe yargılanan bu leşti.

Hükmün açıklanmasıyla, Philippe Sobieski canhıraş bağırışlarla bölmenin camına atılmıştı, Claudia Muller koltuğuna çökmüştü. Corso en ufak bir sıkıntı duymuyordu. Kendilerinden son derece emin, son derece küstah bu iki kötücül insan artık mahvolmuş ve yenilmişti, dokunaklı olan işte buydu.

Bu davadan Corso da çok yorgun çıkmıştı. Kalabalığın gürültüsünü duymuyor, avukatların ve yargıçların, etrafında itişip kıkışan gazetecilerin coşkusunu görmüyordu. Harlay Holü'nii takip ederek her zaman kullandığı yola çıktı. Claudia Muller'i de aramadı, ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dava onları son derece farklı noktalara, farklı gerçeklere, ayrı dünyalara sürüklemişti.

Adalet bir kez daha hiçliğini, göreceliğini ispatlamıştı. Sobieski suçluymuş, gerçekten mi? Corso daha arabasına ulaşmadan, kuşku duymaya yeniden başlamıştı. Kanla yazılmış isimler sanığı şaşırtmış gibiydi, ama sonuçta bu yazılar başka unsurların tartışma konusu yapılmasını engellemişti. Sobieski'nin tanıkları, komplo teorisi, yol kenarında onu öldürmeye teşebbüs eden Alfonso Perez'in suçlu olma ihtimali...

Bir olay daha tatmin edici hiçbir gerçeğe ulaşılmasından, iyi bir sonuç almamadan, onca şüpheye rağmen kapanıyordu. Bu olaya o denli ilgi duymuştu ki, bir kez olsun net ve pürüzsüz bir sonuca ulaşmayı umut etmişti. Bu küçük gösterinin tüm aktörlerinin -sanıklar, tanıklar, avukatlar, yargıçlar, jüri üyeleri...- en ufak kanıta kadar her şeyi yok etme, kılı kırk yarma, imalarla en küçük objektif gerçeği bile önemsizleştirme eğiliminin hesaba katılmayışı buna engel olmuştu.

Gerçek yoktu, sadece kabul edilen yalanlar vardı...

Cochin Hastanesi boyunca yol alırken, omzunu silkerek tüm bu boktan fikirleri kafasından def etti, hayatının gerçek anlamına yeniden döndü; okul çıkışında bekleyen Thaddee'ye. Bir şekilde bunu kutlamak gerekiyordu.

Herhangi bir açıklama yapmadan, onu en sevdiği pizzacıya götürdü ve bu vesileyle, Miss Beret'yi de davet etti. Oğlunun hayranlık duyduğu, yanmdayken büyük bir iştahla yemek yediği, iri memeleri ve basit düşünceleri olan önemsiz partneri; işte ondan daha güvenilir biri yoktu.

Yine de, bütün gece, sürekli olarak cep telefonunu kontrol etmişti. Neden kendine yalan söylüyordu? Claudia Muller'den bir çağn bekliyordu.

Güneşli bir Paris fena değildir, ama yağmur altındaki Paris, kesinlikle bir şölendir. Yol kenarlarındaki oluklardan akan yağmur suları, yağmurdan parlayan kaldırımlar, hayatın tüm çizgilerini taşıyan cephe süslemeleriyle ıslıl ıslıl binaları soluk bloklara dönüştüren bulutlu gökyüzü. Bu anlarda eğer bir kafeye sığındıysanız, yağmurla ıslanan camların ardında, şehirle baştan aşağı örtülmenin, şehrin bağrında olmanın mutluluğunu yaşarsınız. Corso şehrinin, yani âşıklar ve sefihler, sevgi dolu buluşmalar ve batakhaneler, karanlık komplolar ve tutku cinayetleri şehrinin ruhunu yakaladığı izlenimine kapılırdı.

Noel döneminde, şehir süslemelerin altında kaybolunca manzara az da olsa özelliğini kaybederdi. Yağmurla beraber ışıklar, daha çok iğrenç renklerin çizdiği nehirlerde damla damla akmaya başlardı. Ama yine de Paris'ti, kulaklarınızda uğuldayan, bir yılan gibi kıvrıla kıvnla her yere sızan ve yüreğinizi ısıtan şehir...

6 Aralık 2017 tarihinde Corso, Thaddee'ye Haussmann Bulvarındaki büyük mağazaların vitrinini göstermek için izin almıştı; ***fuck Narkotik Büro.***

Corso, bu dekorlardan etkilenmeyecek kadar büyük, 10 buçuk yaşındaki oğlunun kazık gibi dikilip durduğunu fark etti. O daha çok mangalardan ve anlaşılmaz Japon çizgi romanlarından hoşlanıyordu; silahlar, canavarlar, süper güçlü kahramanlar ve iyi olanın kazandığı bir dünya. Aslında, Corso için gerçek gösteri, oğlunun Noel ışıklarının sonsuz renk ve neşe damarları gibi üzerinde yayıldığı masum yüzüydü.

Thaddee'nin annesine benzemesine hep üzülmüştü. Bulgar kadının güzelliğinin yanı sıra tutarlılığı ve sözünü sakınmaması da küçük oğlana geçmişti. En kötü hasmının yansımaları, dünya-

da en çok sevdiği varlıkta görmek onu çileden çıkarıyordu. Bununla birlikte, dönüşümlü olarak oğluna bakmayı kabullendikten sonra, yumuşamış, ortak yaşamı kabullenmeye başlamıştı. Emiliya'yla oluşturduğu sefil çifti akladığını bile fark etmişti. Onların seks oyunlarından, sapıkça sevişmelerinden iyi -aynı zamanda da yüce- bir şey çıkmıştı: Thaddee.

Cep telefonu rüyalarını kesintiye uğrattı: Bompart.

- Haberi duydun mu?
- Ne haberi?
- Sobieski, Fleury'nin revirinde intihar etmiş.

Ne düşünebildi ne tepki verebildi.

Sadece bir tepki sorusu, bir polis sorusu:

- Nasıl yapmış?
- Revire gitmek için kendini kasten yaralamış. Üzerine çıkacak bir şey bulmuş ve kendini tavan lambasına asmış. Fleury gibi bir cezaevinde, mahkûmların hâlâ bu kadar kolay intihar edebilmelerine şaşırırım doğrusu.

İstemediği bir hareketle, Corso Thaddee'nin elini sıktı ve kalabalığın arasından kendilerine yol açtı.

- Gel beni al, diye emretti Bompart.
- Neden?
- Fleury'ye gidelim. Cenazeden önce.
- Gelemem, Thaddee'yle birlikteyim.
- Hallet. İlk giden olmamız gerekiyor.
- Bu kadar acil ne olabilir ki?

- Yavrucuğum, bu intihar medyayı ayağa kaldıracak. Mantıklı bir versiyon hazırlamak için önce davranmalıyız. Birkaç saat içinde, herkesin haberi olacak. Ve inan bana, şu veya bu şekilde, bu ölüm üzerimize kalacak.

Okul arkadaşlarından birinin annesi öğle yemeği ve öğleden sonrası için Thaddee'yi almayı memnuniyetle kabul etti: Luxembourg Bahçeleri'nde gezecekler ve krep yemeye gideceklerdi.

Oğlunu bıraktıktan sonra, Corso 17. Bölge'de Bastion Sokakı'nda bulunan 36'ya gitti, Adli Polis Müdürlüğü'nün yeni adresine. Buraya hiç gelmemişti ve Legolardan yapılmışa benzeyen gök mavisi devasa binayı görünce, tuhaf bir şekilde yeniyetmelik çağının Aillaud gökdelenlerini düşündü. Cinayet Büro'dan ayrıldığına pişman değildi ve hâlâ devasa bir şantiye alanı olan bu semte gelmek zorunda olmadığı için çok mutluydu.

Bompert, "bu boktan yeni bürolara" ve ayaklarına bulaşan çamura söylenecek Corso'nun arabasına bindi. Bu olay tamamen dikkatsizlik eseri idi; ikisi de Sobieski'nin intihan hakkında fikir yürütmeyi istemiyordu. Yeterli veri olmadığında, polisler susmayı öğrenmişlerdi.

Çevre bulvarında yol alırken, Bompert sordu:

- Ahmed Zaraoui'nin serbest bırakıldığım biliyor musun?

-Kim?

- Ahmed Zaraoui. Picasso toplu konutlarının lideri.

Bir buçuk yıl önceki olay aklına geliverdi, caminin üstündeki havalandırma borusuna tırmanışı, sonra Ahmed'in kardeşi Mehdi Zaraoui'yi vurmadan önce otoparka yuvarlanırcasına inişi gözünde canlandı. UKÖM'de çalıştığına göre bu pisliğin serbest bırakıldığından haberi olması gerekirdi.

- Yani? diye sordu sadece.

- Misillemeden kaygılansan iyi olur.

- Neden?

- Salağa yatma, dedi Bompert gözlerini yoldan ayırmadan. Bu olayın üstünü örttüm, ama hep aklımda.

İstediginde vaftiz anası Catherine, nadiren de olsa nazik olabiliyordu.

- Umurumda değil, dedi Corso; bu durumda verebileceği en iyi cevaptı.

- Yanılıyorsun. Bu Mağribi piçlerden daha intikamcısı yoktur. Lambert korkudan donuna yapıyor.

Narkotik polisi, Corso'nun bu olaydaki suç ortağı, kaygılanabilirdi; resmi olarak şefin kardeşini öldüren oydu.

Otoyolda insanı ağlatacak bir manzara vardı; ya da ruh haline göre kusturacak. Puslu ufukta gri bir gelgit gibi eriyen betonarme dekor yüzünden güzel ve pırıltılı Paris'in yerinde yeller esiyordu artık. Bu manzaraya rağmen Corso cezaevine Catherine Bompert'la gitmekten mutluymuştu. Azizler Yortusu için mezarlığa giden çekirdek aile.

Arabadan indiklerinde, birden boşalan sağanak onları hazırlıksız yakaladı. İlk güvenlik kapısına doğru koşarlarken, Bompert Sobieski'yle ilgili fikrini söylemeye karar verdi:

- Bu intihar dosyayı kapatır. Artık onun suçlu olduğu konusunda hiç şüphe kalmadı.

- Ya, öyle mi?

- Sen farklı mı düşünüyorsun?

Ana kapının altına sığındılar ve zili çaldılar, büyükannesinin kapısını çalan Kırmızı Başlıklı Kız gibi.

- Tam tersine, dedi Corso. Kurbanı olduğu adaletsizliği kabul edemediğinden intihar etmiş olabilir.

- Bir üst mahkemeye başvurabilirdi.

- Ne bekleyecek ne de hapisanede geçecek yıllara tahammülü vardı.

- Sen ciddi misin?

Corso cevap vermedi. Yağmur, her yerdeydi. Sanki dünyanın tüm hüznü karşılandıydı, öldürmek için onları bu karanlık köşeye sıkıştırmıştı.

Nihayet, gardiyanlar. Belgeler, üst arama, silahların vestiyere teslimi. Sonra kapılardan, koridorlardan, parmaklıklardan oluşan labirentler. Corso cezaevlerine tahammül edemiyordu. Herkes gibi onu da boğsa da diğerlerinden farklı olarak orada kendini evinde gibi hissediyordu. Hep hapisane dünyasına ait olduğunu düşünmüştü. Eğer Bompert olayı örtbas etmese en az on yıl hapis yatardı. Ve ondan sonra da, silahın kötü tarafında kalırdı.

Fleury, Louvre Müzesi boyutlarında bir cezaevi idi. Ne yapılsa yapılsın, nereye gidilirse gidilsin, sürekli ekşilik ve acılık ku-

san mahkûmların dünyasının pis kokulan arasından geçilerek en az yarım saat yürünmesi gerekiyordu.

Revire ulaştılar. Hükümlü sayısı göz önünde bulundurulduğunda -3 000 kişi kapasitesi olan cezaevinde 4.500'den fazla hükümlü vardı- hapishanenin ilkokullara yaraşır bir sağlık birimi vardı. Bir köşede beyaz kareli bir divan, duvara aslı bir negatoskop, miadı dolmuş bir televizyon, tıp kitaplarıyla dolu bir kitaplık ve demir karyolalı iki yatak bulunan bir oda...

Revir sorumlusunun üstünde ona rahip havası veren -içinden gömleğinin beyaz yakası görünüyordu- mavi kâğıttan bir tür önlük vardı. Özellikle, bu gösterişsiz yuvaya ölmeye gelmiş hatırı sayılır derecede önemli biri gibi epeyce gösterişliydi.

- Bugün yatılı hastanız yok mu? diye sordu Corso; mahkûmların alışkanlıklarım iyi biliyordu, hep hastaydılar.

- Kalmak istemediler. Ceset yüzünden.

Corso, Sobieski'nin ikinci kez yuvaya dönüşünün -taklitçi ressam, striptizci kızların katili olarak- nasıl kabul gördüğünü düşündü.

- Beni izleyin, dedi revir görevlisi, bir Japon gibi eğilerek.

İlaç dolabı ile bir "buzdolabının olduğu bir oda daha vardı. Önemli şeyler bu odada korunuyordu. İlaçlar kilit altındaydı. "Buzdolabına gelince, muayene masası olarak kullanılan üçüncü yatağın altındaki uzun çekmece soğutucuydu. Revir görevlisi çekmeceyi rayları üstünde kaydırdı.

Kadavra, sert kıvrımları bir mermer gibi taşlaşan bir kumaşa sarılmıştı, Floransa kiliselerindeki mezarlara benziyordu.

Ev sahipleri cesedin üstünü beline kadar açtı; Sobieski biraz daha ufalmıştı sanki. Silueti bir yeniyetmenin siluetini andırıyordu. İstmeden de olsa, Corso, onun canlı halini, kuru suratım, eğri gülüşünü gözünün önüne getirdi. Sob la Tob.

- Çok korkunç, diye yorumladı revir görevlisi, çiş gelen bir rahip ya da küçük bir çocuk gibi ellerini bacak arasının hizasında kavuşturmuştu.

- Korkunç olan ne? diye sordu Corso; sinirlenmişti.

- Davayı yakından takip ettim. Onu iyi tanıyordum. Ben onun hikâyesinin uzmam sayılırım.

Bir bu eksikti.

- Yani? diye karşılık verdi Corso; son derece saldırgandı.

- Size tüm gerçeği ispatlayacak zamanı olmadı.

Revir görevlisinin sesi, bir kilise çanı gibi pes tondan yankılanıyordu.

- Mahkûm oldu, değil mi?

Adam, sanki özellikle Corso'ya bakarak hüzünle gülümsedi.

- Hadi ama, Amirim, siz de benim kadar iyi biliyorsunuz, bu dava iki saat süren bir karar aşamasından sonra verilen bir hükümden daha fazlasını hak ediyordu.

- Öyle ya da böyle, diye homurdandı Corso. O masum değildi.

- Ama tam olarak suçlu olduğu şey neydi? diye sordu beriki, Sanki Tann'nın ona bizzat cevap vermesini bekliyormuş gibi ellerini göğ'e açmıştı.

- Son günlerde canı sıkkın, bunalmış bir hali var mıydı? diye sordu Bompart.

- Hiç yemek yemiyordu, konuşmayı reddediyordu. Tamamen kendini soyutlamıştı ve...

- Bir mektup, diye adamın sözünü kesti Corso, ya da başka bir şey bırakmamış mı?

Adam sırayla ikisine de baktı, yarattığı etkiyi kontrol ediyordu, sonra konuştu:

- Ondan daha iyisini bıraktı.

Adam ecza dolabına doğru yürüdü, farklı birçok anahtarla kilidi açtı. İçinde yatıştırıcıların, kimyasal uyku haplarının, suni deliryum ilaçlarının bulunduğu çelik kasa.

Bazılarının üstüne bir markörle açıklayıcı bilgi yazılmış, bazıları etiketli bir dizi gri plastik çekmece. Revir görevlisi, bir çekmeceyi açtı ve içinden plastik bir kanıt torbası çıkardı.

Geri geldi ve torbayı cesedin üstüne, kumaşın iki kıvrımı arasına bıraktı.

- Bu ne? diye, şaşkınlıkla sordu Bompart.

- Kendim astığı kablo.

Corso hemen anlamıştı; saydam bir kâğıdın arasında, ucunda çözülmesi kolay bir düğümle yapılan ilmiğin yer aldığı, bir elektrik kablosu vardı. Le Squonk katilinin tercih ettiği düğümü derhal tamdı, "sonsuzluğu ve öteki dünyayı" ifade etmek için katilin açık bıraktığı sekizli düğüm.

Ama bu kez sekizli düğüm kapatılmıştı.

Sobieski onlara bir mesaj bırakmıştı; seri cinayetler onun intiharıyla sona eriyordu.

Kötü fikirler tıpkı kötü alışkanlıklar gibidir. İnsan bir kez o fikre kapılmaya görsün ondan kurtulamaz.

Aynı gün Corso, cep telefonundan Claudia Muller'e ulaşmaya çalıştı. Cevap yoktu. Onunla neden konuşmak istediğini bilmiyordu. Taziyelerim sunmak için mi? Bu konuda samimi davranamazdı. Ondan ek bilgiler almak için mi? Zamanı değildi. Ona yaklaşmak için bu durumdan mı yararlanıyordu? Bu daha da kötüydü. Claudia hiç kuşkusuz, akıl hocasının ölümü için onu, sadece onu, dik kafalı ve aptal polis Stéphane Corso'yu suçluyordu.

Ertesi gün 7 Aralık Perşembe günü sabahın erken saatinde Corso onu ziyaret etmeye kesinlikle karar verdi. Gerekli bilgileri almıştı: Claudia Muller artık Miromesnil Sokağı'nda oturuyordu. Âdeti olmadığı halde Denfert-Rochereau'dan metroya bindi ve medyanın tepkisini ölçmek için belli başlı gazeteleri satın aldı. İntiharla ilgili görüşler, Corso ve Bompert örneğinde olduğu gibi, iki kampa ayrılmıştı: Sobieski'nin intihannın suçluluğunun bir itirafı olduğunu düşünenler ve bu intihan, haksız yere mahkûm olmuş masum bir adamın umutsuzluğunun göstergesi olduğunu savunanlar.

Kimse düğüm konusunu bilmiyordu; basma duyurulmamıştı. Ayrıca bu ayrıntının anlamı belirsizliğini koruyordu. Katilin düğümü dikkate alınırca, kuşkusuz ressam katil olduğunu haykırarak ifade ediyordu. Ama bu adamı tanıyınca -ki Corso onu tanıyordu- bu son bir provokasyon da olabilirdi. "Bunu mu istiyordunuz? O zaman, alın. Size, siz aptallar sürüsüne kesin kanıtı veriyorum" demişti.

Aslında, Corso kim öldürmüş, kim yalan söylemiş, kim ölmüş artık şüphe duymak istemiyordu. Sayfayı çevirmeye karar vermişti. Sobieski'nin intihan son noktayı koymuştu.

Ama güzel kadım yadsımak da imkânsızdı.

Gerçek, sonuç itibarıyla çok basitti: Claudia Muller'i görmek için ressamın ölümünden yararlanmak istiyordu. **Aklınıza kötü bir fikir gelince...**

Apartmanı, 8. Bölge'nin sağlam ve ciddi görünümlü Haussmann tarzı binalarından biri değildi; yüksek bir kuleyi andıran, tamamen tuğladan inşa edilmiş dar cepheli bir binaydı.

İçeri girmek için şifreye gerek yoktu, nakliyeciler kapıyı açık bırakmıştı. Corso adamların Claudia'nın eşyalarını taşımak için geldiklerini anladı... Dönel merdiveni -18. ve 19. bölgelerdeki merdivenlere oranla çok daha sarmaldı- tırmanmaya başladı, yol boyunca kollar paketlenmiş eşyalarla ve iyice sanılmış çerçevelerle dolu hamallarla karşılaşılıyordu. Corso, Sobieski acaba Claudia'ya bir tablo hediye etmiş miydi, diye düşündü. Hemen bu acı alaycı düşüncesinden vazgeçti. Saçmalamanın sırası değildi. **Hayır.**

İkinci katı geçti ve çıkmaya devam ediyordu ki, tam yan yolda, bir dairenin yarı açık kapısının aralığından Claudia'yı gördü. Salonda, üzerindeki koruyucu örtüler henüz kaldırılmamış bir kanepede cep telefonuna bir şeyler yazıyordu. Kış güneşinin parlak ışığı altındaki profili, mavi gökyüzü fonu önünde -pencerelerde henüz perde yoktu- bir karaltıya dönüşmüştü, tıpkı Fontana'nın⁷³ ustura vuruşlarıyla belirginleşmiş ve yoğunluk kazanmış bir tablosu gibiydi.

Onu hayranlıkla seyretmek için bir süre yerinden kıpırdamadı. İnatçı bir genç kızın hafif kabarık alnı, Eski Yunan heykeltıraşları çağma aitmiş gibi düz bir burun, mükemmel çizilmiş dudaklar ve yüz hatlarını belirginleştirmek yerine zarafet katan kaşlar. Belki de Claudia'da istenilecek her şey -büyüleyici bir kişilik, şaşırtıcı bir geçmiş, doğal bir çekicilik- vardı, ama umurunda bile değildi. Onun fiziksel güzelliği idi Corso'yu büyüleyen.

Catherine Bompert aşktan söz ettiğinde -tuhaf bir şekilde bunu çok sık yapardı- "Erkekler dış görünüşü sever, kadınlar ise sadece içtekilerle ilgilenir. Biz meyveyi ve tadım seviyoruz. Onlar ise soymakla tatmin oluyorlar" derdi.

Kaldığı yerden basamakları tırmanmaya karar verdi ve Claudia'ya bakarak düşündü: **Meyveyi soymaya git...**

Claudia, yan açık kapının ve gidip gelen hamallann arasından onu görünce gülümsedi; Corso bunu hiç ummuyordu.

Elinde olmadan kapının eşiğinde durdu, Claudia gelip onu kar-

73. Luciano Fontana (1899-1969) İtalyan ressam ve heykeltıraş, (ç.n.)

şladı. Gözlerinde, mahkeme sırasında pek çok kez gördüğü ifadesiz bakışlar vardı. Kararlı, manipülatör, kül yutmaz avukat, el yordamıyla hareket eden, şaşkınlık ile kararsızlık arasında yalpalayan birinin sarsıcı gözlerine sahipti.

Claudia, Corso'ya hoş geldin tarzında birkaç kelime ettikten sonra onu salona doğru itekledi ve çay hazırlamak için ortadan kayboldu. Durum gittikçe şaşırtıcı bir hale geliyordu.

Salon küçüktü, ama Corso dairenin geniş olduğunu tahmin ediyordu, belki de dubleksti. Şimdilik eşyalar, geçici bir dağınıklıkla salondaydı. Bir kanepesi, bir komodini, bir çalışma masası... Corso pek anlamasa da hepsi eski tarzdı.

- Otursana, diye emretti genç kadın, bir demlik ile iki fincanın bulunduğu tepsiyle salona girerken.

“Sen” diye hitap etmeye devam ediyordu. Ama bu kez dikkat çekici bir biçimde daha dostçaydı. Corso süslü püslü ayakları ve kolçakları olan, altın rengi ahşap bir koltuğa oturdu ve onun çay servisi yapışını izledi. Claudia kırmızı kadifeden meridyen bir koltuğa oturdu, duygularını dışavuran bir kadın olmasa da Sobieski'nin ölümünden fazla etkilenmediği izlenimi uyandırıyor-du. Avusturyalı kam yüzünden duygularım içine hapsediyordu.

- Burada ne arıyorsun? diye iyi niyetle sordu.

- Sana taziyelerimi sunmak istedim.

- Bana bu konuda şaka yapma.

- Şaka yapmıyorum.

- Eğer evime kadar beni aşağılamaya geldiysen, ben...

- Hayır. Son derece ciddiym. Bunun olmasını istemezdim, sana bunu söylemek istedim.

- Yani cinayet mahalline geri döndün.

- Hangi cinayet?

- Bana göre, Sobieski'yi sen öldürdün.

Corso ayağa kalkmaya yeltendi. Kadın onun elini tuttu ve yeneden oturmaya zorladı. Corso bunu yapmasına izin verdi. Dürüst olmak gerekirse, teninin teması Corso'nun ayaklarını yerden kesmişti.

- Sobieski'nin intiharıyla hiç ilgim yok, diye geveledi.

- Diyelim ki sen görevini layıkıyla yaptın. Ben de Sobieski'nin kurban olduğu oyunu bozmayı başaramadım.

- Sen hâlâ orada mısın?

- Bana sakın, onun katil olduğuna hâlâ inandığım söyleme, diye karşılık verdi, çay fincanını Corso'ya uzatırken.

Corso zaman kazanmak için gözleriyle bir kez daha evi tara-

da: eski eşyalar -antika vazo, Rönesans öncesine ait heykel, sanat kitapları...- ya mobilyaların üstüne ya da yere konmuştu. Bunlar henüz yerlerine yerleştirmemiş miydi yoksa tam tersine her biri yerlerine mi konmuştu, söylemek imkânsızdı.

Claudia bir eliyle fincanını tutarken, diğer kolunu koltuğun sırt kısmına uzattı ve çıplak ayaklarını poposunun altına yerleştirdi; üzerinde bir jean pantolon ve V yaka bir kazak vardı, sade ama zarif. Celselerin sert ve tuttuğunu koparan avukatıyla uyuşmayan, ama havaya yayılan çay kokularıyla örtüşen bir oturma pozisyonu.

Yaşadığı sıkıntıyı gizlemek için, Corso fincanı ağzına götürdü; anında sıkıntıyı yok ederek melankoliye dönüştüren, tadıyla da seks ya da uyuşturucu gibi inşam bağımlı yapan yeşil çay.

- Evet, karar verdin mi? diye sordu genç kadın.
- Corso irkildi.
- Neye?
- Benim için delirdiğini itiraf etmeye.

Sorusu zalimce görünse de Corso öyle yorumlamadı. Claudia Muller cinayet vakaları, kanlarını doğrayan adamlar, öldürünceye kadar kurbanlarına tecavüz eden sapıklar, öfkelerim çocuklardan çıkaran canavarlar dışında doğal duygulara da aşk tutkusuna, kmk kalplere de sıradan şeyler sayılacak denli aşınaydı ki ancak hafif bir ironiyle aklına gelebiliyordu.

Corso da hafifçe utanmazlık izleri taşıyan aynı neşeli ses tonuyla cevap verdi:

- Suçlu olduğumu kabul ediyorum.

Genç kadın doğruldu, fincanım bıraktı ve sehpanın üzerinden ona doğru eğildi. Oturduğu koltuğun bir kolçağından destek alarak, Corso'nun yüzüne birkaç santimetre kalacak şekilde yaklaştı.

- O halde, sana hiç şansın olmadığı söylemek istiyorum.

Hâlâ bir zalimlik yoktu, daha ziyade donuk, soğuk, yansız. "Müvekkilime yöneltilen suçlar mesnetsizdir" tarzında.

- Neden? diyerek aptalca bir soru sordu; rahatlamış gibiydi.

Claudia yeniden meridyen koltuğuna yaslandı.

- Pembe aşk romanlarında söylendiği gibi, kalbimin epeydir bir sahibi var.

"Pembe aşk romanları" bu deyim demodeydi, ama Barbie çok sık kullanır ve ekledi: "Pembe tıpkı bir kış gibi" bu edebiyatın gitgide seksi ön plana çıkardığım iddia ederdi.

- Sobieski mi?

Claudia sessiz kaldı. Her zaman olduğu gibi, ilk varsayım yine doğru çıkıyordu. Avukat, hapisteki seri katillere aşklarını sunmak için mektup yazan o şaşkın kadınlardan farklı değildi.

Stéphane sessizliğin uzamasına izin verdi, tecrübelerine göre şüphelinin itirafını sağlayacak en iyi yöntem buydu.

- Onu resmi sayesinde keşfettim, diyerek gerçekten de anlatmaya başladı. Senin tiksindiğin çevreden, iktidardaki otoriteyi ve karşı çıkmak istedikleri kurulu düzeni bizzat temsil ettiklerinden isyan eğilimlerini kime yönlendireceklerini bilemeyen entel bobolardanım. Sobieski büyük bir şanstı. Onda Jean Genet'yi, Lucian Freud'u görüyordum. Ressamı seviyordum. Ama onu tanımyordum. Sonunda, 2015 yılında, uzun süreli hapse mahkûm olmuş hükümlülerin tutukluluk koşullarıyla ilgili bir think thank'te onunla karşılaştım.

Sobieski bu tür gecelerin küçük kralıydı muhtemelen. Herif her şeyi görmüş, her şeyi yaşamıştı ve sabaha kadar parlak sözler edebilirdi.

- Hiç bu kadar sevimsiz, rahatsız edici bir insan görmemiştim, diye ekledi, tuhaf bir şekilde yüzünü buruşturarak. Ama yine de, sabahtan akşama kadar küfürlü konuşan o sırtlan bedeninin derinliklerinde, bir şeyler hissettim. Parmaklıkların ardında geçirdiği on yedi yılın karanlık boşluğunu unutmak için kayıp bedenini resimle, uyuşturucuyla ve seksle avutan yitik, kırılmış bir insan.

- Hôpital-Neufs'teki o genç kız çok daha fazlasını kaybetti, dedi, sağcı ve intikamcı iyi bir polis olarak. Herkesin rolü kendine.

Claudia gülümsedi ve ona hafifçe vurdu.

- Boş ver, dostum. Birbirimizi azarlamak için burada değiliz.

- Onu yeniden gördün mü?

- Asla. Sadece bu hafiflemiş etki kaldı. Sonra Le Squonk olayı oldu. Küçük evrak çantamı aldım ve cezaevine onu görmeye gittim. Dünkü dostlarının ona sırtını döneceğini ve avukatının bu davaya ağırlığım koymayacağını biliyordum.

- Senin için bulunmaz bir fırsattı, herkese karşı tek başına.

Avukat omzunu silkti.

- Ne olursa olsun, Tüm ülke bir sabıkalının kellesini isteyecekti.

Claudia'nın söylevi bir klişeye dayanıyordu: "Herkes yeni bir şansı hak eder" ve tüm bu çiğ cömertlik tıpkı bir omlet gibiydi; Élysée semtinde yaşayan biri için pahalı değildi.

- Çok şaşırılmışım, çünkü beni çok iyi hatırlıyordu.

Corso, penisinden ilerisim göremeyen Sobieski'nin onun kadar güzel birini unutamayacağını söyleyebilmek isterdi. Her şeye rağmen, ressam güzelliğe düşkündü.

- Bana hemen güvendi, birlikte savunmasını hazırladık. Görüşmelerimiz boyunca, kafamda canlandırdığım o yaralı adamı keşfettim. Bu kışkırtıcı ve şehvetperest dâhinin saldırgan, berbat zırhı bir anlam ifade etmiyordu. Sobieski'nin gerçek doğası, ke-

iniklerine kadar işlemiş aç tutumundan ilk bakışta algılanıyordu. Ölümü ve çamuru yansıttığı trajik tablolarından da...

- Gerçekten çok çekici.

- Saçmalamayı bırak. Sana onun iç dünyasının kırılğanlığından bahsediyorum ve...

- Sobieski'nin iç dünyası, bunu hayal bile edemiyorum.

- Bir kadın bir adama hayran olma ihtiyacı duyar.

Kesinlikle Corso'yla dalga geçiyor gibiydi.

- Tam olarak onun neyine hayran oldun? diye sordu. Bayağılığına mı, erkeklik organının sürekli ereksiyon halinde olmasına mı, uyuşturucu bağımlılığına mı yoksa katil geçmişine mi?

- Her şeyden önce resmine.

- Gerçek resmine mi yoksa sahte olanına mı?

Tepkisini gösterir göstermez pişman oldu. Söylemişlerdi: İğneleyici söz yok!

- Davaya hazırlandığımız yıl boyunca, ona gerçekten bağlandım.

- Evlenebilirdiniz.

- Acımla alay etme, Corso. Sobieski daha yeni öldü.

- Bana bütün bunları neden anlatıyorsun?

- Senin boş hayaller peşinde koşmanı istemiyorum; hayatımda sana yer yok. Yani, senin umduğun şekilde yok.

Bu açık yüreklilik karşısında, Corso'nun elinden gülümsemekten başka bir şey gelmedi.

- Açık açık konuşman saygıyı hak ediyor.

- Cenaze töreniyle ilgileneneğim ve tabutunun başında yalnız olacağım.

Artık dimdik oturuyordu, ellerini dizlerinin arasına sokmuştu. O anda Corso'nun kafasında küçük bir ışık yandı; tüm bunlar sadece bir tiyatroydu. Avukat başka bir şey istiyordu.

- Numara yapmayı keser misin? dedi Corso sertçe.

- Ne numarası?

- Bu duygu dolu hikâyeler, bu itiraf, ağlamaklı dul havalan... Bundan daha iyisini yapabilirsin.

Claudia ayağa kalktı. Ellerini, avuçları dışarıda kalacak şekilde arka ceplerine soktu, pencerenin önünde dikildi.

- Soruşturmayı yeniden açmak istiyorum, sen ve ben.

Ne soruşturması?

Claudia ona doğru döndü. Güneş, gerçekten de körleştiren bir ışık yayarak beyaz kollarına vuruyordu.

- Soruşturma dosyasım tekrar incelemelerini istiyorum.

Corso da koltuğundan kalktı, ona doğru yürüdü.

- Saçmalıyorsun, değil mi?

Claudia ileri doğru bir adım atınca Corso duruverdi. Corso için çekiciliği o denli güçlüydü ki, Claudia bunu reddedilme olarak algılayabilirdi.

- Çok düşündüm. Kandırıldık, Corso. Katil ne Sobieski ne de Perez'di.

- Bak sen.

- Bir şeyleri atladık.

Bunu onunla yakınlaşma fırsatı olarak değerlendirebilirdi. Ama bu bir hata olurdu: Avukat, hayaletiyle mutlu mesut yaşamak için Sobieski'yi temize çıkarmak istiyordu. Onlara bu fırsatı vermeyecekti.

- Ben o sayfayı kapattım, Claudia.

Kadın alaylı alaylı gülümsemekle yetindi, yeniden pencereye doğru döndü. Bu kez Corso içten bir tavırla yaklaştı ve omzunun üstünden kulağına doğru eğildi.

- Sobieski öldü, Claudia, diye fısıldadı. Katilin yaptığı düğümle kendini astı. Her şey sona erdi, Claudia.

- Bu tür kanıtlara nasıl inanıyorsun, anlayamıyorum.

- Ne halin varsa gör.

Corso arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Hamallar halle tek ayaklı, mermer tablalı, yuvarlak bir masa bırakıyordu. Tam kapıdan çıkacaktı ki, kadın onu yakaladı.

- Bana yardım et, Corso. Soruşturma tamamlanmadı!

- Ağzının kenarında pasta kalıntılarıyla pasta salonundan çıkmazsın, bil ki tamamlanmış bir şey hiç yoktur. Hazmetmekte zorlandığın bu olayla yaşamayı öğrensen iyi olur.

Kadın Corso'nun önüne geçti ve yolunu kesti.

- Sen bu olaydan hiçbir şey anlamamışsın, Corso. Sen Manş'm altında Sobieski'yi izlerken ne olduğunu biliyor musun?

Polis bu gizemli kovalamacayı unutmuş gitmişti.

- Tablosunu satıyordu. Sophie Sereys'in öldürüldüğü gece tamamladığı tablosunu. Değiş tokuş tünelde gerçekleşti. Tarafsız bir bölgede.

Ressamın o günkü silueti, Corso'nun gözünün önüne geliverdi: şapkası, sırt çantasının üzerine yerleştirilen rulo yapılmış mat. Sobieski'yi Blackpool'da gördüğünde mat yoktu.

Böyle bir ayrıntıyı nasıl atlamıştı?

Claudia'nın evinde Corso iki virüs kaptı.

İlki, aşkta uğradığı hayal kırıklığıydı. Kapanması zaman alacak açık bir yara. Corso, unutmak için mantıklı gerekçeler buldukça ondan uzaklaşıyor, avukatın görüntüsü gözünün önüne gelse bile durumu metanetle karşılıyordu. Thaddée'ye yoğunlaşmalı ve Miss Béret'yle yetinmeliydi.

Çok daha tehlikeli olan diğer virüs, Le Squonk katiliyle ilgili şüphelerinin devam etmesiydi...

Claudia, Corso'nun ona yardım edeceğine hiç inanmamıştı, ancak kabullenme üzerine konuşup dursa da, yeni soru işaretlerinin ortaya çıkmasına küçücük bir ayrıntının, hatta tek bir kelimenin bile yeteceğini biliyordu.

Manş'in altındaki tünel olayı önemsizdi, ancak Corso'nun üzerinde bütünüyle durduğu olayların uzun listesine eklenebilirdi. Sonraki günlerde, Sophie ile Hélène'in katilinin ağın gözlerinden kaçtığı fikri ağırlık kazanmaya başladı.

Katil ne Sobieski ne de Perez'di, bir başkasıydı.

Corso daha fazla dayanamadı, Sobieski dosyası hakkında konuşmak için Barbie'yi, bir zamanlar 36'nın polislerinin bulunduğu Soleil d'Or'a bir kahve içmeye davet etti.

Barbie gerçekten şaşırmış gibiydi:

- Dosya kapandı.
- Bu, her şeyin sonuca bağlandığı anlamına gelmez. Bu olayda aydınlığa kavuşmuş bir şey yok.
- Sana katılıyorum, ama Cinayet Büro'da şimdi aydınlatılmayı bekleyen başka cinayetler var.

Corso onu onayladı; camın ardından, Saint-Michel Köprüsü'ndeki trafiğe bakıyordu.

- Kulağına bir şeyler mi çalındı? diye sordu Barbie.

Corso, ona bakmadan “hayır” anlamına gelen bir işaret yaptı, Claudia’nın ısrarla istediği gibi arşive kaldırılan bir dosyanın yeniden açılmasına değer mi diye düşünürken. Ama bunun için gerekli kırtasiye işlemlerini de gayet iyi biliyordu...

- Ya Perez? diye sordu Corso, gözlerini arabalardan ayırmadan.

- Hiçbir şey bulunamadı elbette, diye yanıtladı Barbie ironik bir sesle. Yargıç bunun bir gasp cinayeti olduğuna kanaat getirecektir; sonuç itibarıyla, cüzdanı çalınmıştı.

Corso, büyük bir utanmazlıkla, mükemmel bir cinayetin sadece bir polis tarafından işlenebileceğini düşündü.

Gözlerini yeniden Barbie’ye çevirdi. İktidar ona iyi gelmişti. Artık o kadar sinirli görünmüyordu, tırnaklarını yemiyordu, yüzünde de dingin bir ifade vardı. Buna karşılık dış görünüşünde hâlâ kusurlar vardı: Giysisi askeri kamuflaj kumaşından dikilmiş gibiydi ve saçları dağınıktı.

- Keyifsiz gibisin, dedi kaygıyla. Her şey yolunda mı?

- Yolunda.

-İş?

- Her zamanki gibi. Rahatım yerinde.

- Ya Thaddee?

- Her şey yolunda. Saatine baktı. Gitmeliyim, onu okuldan almam gerekiyor.

Barbie altyazıları okudu.

- İstedğin buydu, öyle değil nü?

- Her şey yolunda, sana söyledim.

Kesinlikle tam tersi olduğunu gösteren hafif bir öfkeyle cevap vermişti. Aylardan beri içini kemiren bu sorunun üstünde durmamayı tercih etti: Halim selim bir aile babası olarak yaşamaya karar vermemiş miydi? Katilinin kim olduğu bulanamamış seri cinayetler varken oturmak gerçekten onun tarzı mıydı?

- Seni görmek çok güzeldi, dedi Corso ayağa kalkarken. Bir dahaki sefere ögle yemeği yiyelim.

Barbie cevap verme gereği duymadı. Tüm bunlara inanmayacak kadar Corsosunu tanıyordu. Polis bu olayı sindirememişti, hepsi bu ve bunu halletmenin de tek yolu vardı: Pandora’nın kutusunu açmak.

Bir hafta boyunca, Corso arşive giriş izni almak için Bompert’i aramaktan kaçındı. Sakladığı notlarına ve belgelerine de bakmak istemedi. Ama takıntısı beyninde bir tümör gibi büyüyordu. Bir-

Diriyle bağdaşmayan tüm bu ayrıntılar, birbiriyle çelişen olaylar, açıklanamayan parametreler kafasını kurcalayıp duruyordu. **Ne Sobieski ne de Perez...** Gece, uyurken yaratığın gölgesinde yatıyormuş hissine kapılıyordu; gerçek olan tek şey vardı, o da katil tüm Fransa'yı kandırmayı başarmıştı ve bugün yarın yeniden öldürecekti.

14 Aralık'ı 15 Aralık'a bağlayan gece, gelen bir telefon Corso'yu uyandırdı. Telefonu henüz açmadan yanıp sönen ekrandaki ismi gördü: BARBIE.

- Bir ceset var, dedi, nefes nefeseydi. Aynı modus operandi, aynı kesikler. Le Squonk katili geri döndü.

- Striptizci mi?

Kısa bir sessizlik oldu. Corso ağladığını sandı; gerçekten de hiç görülmüş şey değildi.

- Claudia Muller.

Ceset, Tobiac Limanı civarında, bir hazır beton tesisinin yakınlıklarında, sabah 3'e doğru gece vardiyasındaki bir ekip tarafından bulunmuştu; ilk cesedin bulunduğu Poterne Peupliers Atık Toplama Merkezi'ne yalandı.

Corso oraya varıncaya kadar arabayı bir zombi gibi sürmüştü. Miss Béret evinde kalıyordu ve Thaddée'ye göz kulak olabilirdi. Geri kalan her şey, Corso için tam bir kâbustu.

Doğru avın peşinden hiç koşmamış, cinayetlere engel olamamıştı, hatta başka cinayetlerin işlenmesine yol açmıştı. Ve şimdi de, bir şekilde, Claudia Muller'in öldürülmesinde payı vardı.

Neden Claudia Muller? Le Squonk olayına karıştığı için mi? "Sahte katil" Sobieski'yi savunduğu için mi? Soruşturmayı yeniden açmak istediği için mi? Ama katilin bundan nasıl haberi olabilirdi? Ya da Corso'nun bilmediği, daha önceki günahları için mi? Ya da, neden olmasın, soruşturmayı yürütmüş olan polisi, yani Corso'yu kışkırtmak için mi? Ama Corso bu olayda onun için pek bir tehdit oluşturmamıştı; 2016 yılındaki ilk cinayetten bu yana, Corso hep yanılmıştı.

Tolbiac Limanı'na vardığında, gerçekdışılık duygusu daha da artmıştı: Kıyıda mor renkli bir hale yükseliyordu, sanki devasa bir floresan lamba milyarlarca sivrisineği kavuruyordu.

Arabayı park etti, kimliğini polislere gösterdi ve kıyıya uzanan çakıllı rampayı indi. İner inmez de, mor halenin sebebini anladı. Çok büyük bir bina olan beton fabrikası yeni bir görünüme kavuşmuştu, Seine Nehri'ni aydınlatan LED ışıklarla donatılmış devasa bir konteyner. Düzenli bir ritim içinde renk değiştiren, doğaüstü, sadece ışıktan oluşan yekpare bir tür taş blok.

Araçların tepe lambalarının mavi parıltısının vurduğu çılgın binanın dibinde bir grup sivil polis fark etti. Siloya bu mavi parıltılardan birinin her dokunuşunda, ışığı kuzey ışığı içindeki ateşböcekleri gibi binlerce kıvılcıma dönüşüyordu.

Corso bu olayı, hem büyülenmiş, hem de afallamış, kayıtsızca gözlemliyordu, en ufak bir analiz yapabilecek durumda değildi. İç dünyası darmadağın olmuştu. Çevresine, dış dünyaya gelince, onu şaşkınlıkla, anlamsız gözlerle izliyordu.

- Cesedi görmek ister misin?

Corso irkildi. Barbie ağzında sigarasıyla önünde dikiliyordu, konteynerin yeşile dönmüş ışığıyla çevrelenmişti. Yüzü kireç gibiydi, solgundu; **burada üstlendiğiniz lanet olası eski bir dava, bayan ekip amiri...**

- Onun olduğuna emin misiniz? diye sordu Corso.

- Kesinlikle. Tıpkı diğerleri gibi: üzerinde ne giysi var ne de kimlik.

Işık maviye döndü. Mavi aydınlıktan ayrılıp, kum ve çakıl konteynerinin ilerisine, OYİ'nin projektörlerinin hastane ışığını andıran beyaz ışığına ulaşmak için suç mahalline doğru yürüdüler.

Yukarıdaki köprüden görülmemesi için olay yerinin üstüne bir tente gerilmişti; saate rağmen yukarıda sessizce dolaşan aylaklar, aptalca şakalar yaparak eğlenen sarhoşlar vardı.

- Şu aptalları kovalayın! dedi Corso öfkeyle, tentenin altına girmeden önce.

Barbie hoş görüyle kafasını salladı; Corso orada herhangi bir yetkisinin olmadığını unuttuyordu.

- Onlarla ilgileniyorlar, ama tüm rıhtımı kapatamayız. Sen bunun için hazır mısın?

- Bana bakir çocuk muamelesi yapma.

Ellerine hipoalerjenik nitril eldivenleri geçirerek tentenin altına girdiler. Corso bu eldivenlerin, hâlâ uzaktan ışını yaymaya devam eden ve şimdi başlangıçtaki rengine dönmüş olan konteynerin halesiyle uyum içinde olduğunu fark etti; aptalca bir ayrıntıydı ama beyni onun yerine karar veriyordu.

Onların gelmesiyle, OYİ teknisyenleri kenara çekildi ve Corso-yine saçma bir düşünce- onların beyaz silüetlerinin çok güzel görüldüğünü fark etti. Kriminal Büro, suç mahallini sanatsal bir performansa dönüştürmüştü...

Corso cesedin yanma gelince, bu görüntünün mezara kadar aklından çıkmayacağı anladı. Claudia'nın yüzü, kulaklarına kadar uzanan müstehcen bir çığlıkla uzamıştı. Gözlerine kan otur-

mamıştı, ama bir katil bile her ayrıntıyı kontrol edemezdi. Claudia bu konuda ona fırsat vermemişti.

Diğer konularda bunu başaramamıştı. Yan pozisyonda yatıyordu, kıyının betonu üzerine büzülmüş gibi bedenin üçte ikisi hafifçe yere dönüktü.

- Cesedin konumu çok farklı, çünkü onu silonun tepesinden aşağı atmış.

- Bu kesin mi?

- Yukarı çıktık. Yağmura rağmen, çatıda hâlâ kan izleri var. Ayrıca silonun merdiven kapısı zorlanmış. Katil ona yukarda işkençe etmiş, sonra kurbanını aşağı atmış.

- Neden?

- Neden mi böyle düşündük ya da katil neden mi böyle yaptı?

- Bu onun tarzı değil.

Barbie derin bir nefes aldı.

- Planı onu silonun çatısında sergilemekti, ama herhangi bir sebepten onu aşağı attı. Ya da cesedin kayıp düştüğünü de düşünebiliriz; çatı eğimli. Veya kadın hâlâ canlıydı ve aşağı atlamak için mücadele etti. Otopsi bize belki tüm bunların cevaplarını verecektir.

- Eğer kan varsa, kalıntılar da, parmak izi de vardır.

- Maalesef yok. Bu akıl almaz bir şey. Bunu nasıl becermiş bilmiyorum, ama kan gölünün içinde en ufak bir iz bile yok. Çatıya hiç temas etmeden, sanki havada uçarak işini görüyor. Gerçekten de başımız dert...

Corso artık onu dinlemiyordu. Yırtılmış ve kararmış etleriyle Claudia'nın gülümseyişini seyrediyordu. Onun dizlerine kapanması ve ondan af dilemesi gerekiyordu. Salonunda güneş ışığının aylasıyla çevrili canlı görüntüsü bu korkunç manzarayla üst üste biniyor, kafasında kısa devreye yol açıyordu.

- Cesedin kaldırılmasını söyledim, diye devam ediyordu Barbie. Örnekler alındı, ama şansa ihtiyacımız var. Bu kez bir hata yaptığını düşünmemiz için bir sebep yok. Cesedin aşağı düşmesi dışında. Belki şaşırılmış ve bir ipucu bırakmış olabilir... Ama pek sanmıyorum.

Corso hâlâ cesede bakıyordu, omurgası dışarı fırlamış, kollan ve bacakları iç çamaşırlarıyla bağlanmış, gırtlak taşla doldurulmuştu. Yersiz bir düşünceye kapıldı: Claudia'nın çok güzel bir vücudu vardı; sıkı, beyaz, mağrur. Corso'ya layık bir vücut.

Sonra polis yeniden Claudia'nın ikiye ayrılmış yüzüne baktı, bu gülümseyiş sanki eflatun rengi geceyi, yetersiz polisleri, onla-

nn gösterdikleri kuşkusuz boşa gidecek çabayı yutmaya hazırды. Bu gülümseyiş, kimsenin en ufak bir ışık, en ufak bir gerçek kırıntısı bulmanın mümkün olmadığı son derece geniş, son derece güçlü bir kara delikti.

- Bilgi toplamaya başladınız mı? diye sordu Corso.

- Şimdilik, kimse onun akşam ne yaptığım bilmiyor. En son saat 19 sularında sekreteriyle konuşmuş. Yeni dairesine yerleşme işini tamamlamak için evde kalmış.

Yeni badana edilmiş duvarlar, henüz açılmamış mobilyalar, yerde odaya yerleştirilmeyi bekleyen eşyalar. Claudia hiç kuşkusuz, Sobieski davasından sonra, yeni bir başlangıç yapmak için yaşadığı çevreyi değiştirmek istemişti. Ama gerçek açığa çıkmadan bunu yapamayacağım biliyordu.

Morg görevlileri ceset torbalarıyla geliyordu. Ceset torbasının üstündeki isim etiketi projektörlerin altında parlıyordu, sadece üzerine Claudia'nın adını yazmak yeterli olacaktı. Corso bunu görmek istemiyordu.

- Vakayı sen mi alacaksın? diye sordu Corso, tentenin altından çıkarken.

- Evet, dedi Barbie. Savcı yardımcısını bekliyoruz. Nöbetçi memur benim ve geçmişim bu olay için biçilmiş kaftan...

- Yarın sabah beni ara. Her ayrıntıdan haberdar olmak istiyorum.

Sonra arkasını döndü ve soğuk gecede havada asılı bir uzay gemisini andıran mavimsi tek parça kütleye doğru kaçarcasına yürüdü.

Taş rampayı tırmanırken, aklına gelen ilk makul düşünce pek de hoş değildi; haberi Claudia'nın ailesine vermek zorunda olmadığına bir korkak gibi seviniyordu. Şiddet bedenine yapışmış olabilirdi, ama o bir ölü gömücü değildi.

Arabasına bindi, sert bir manevrayla hareket etti ve karşılaştığı hiçbir ışıkta durmadı.

Notre-Dame'a ulaştığında, frenleri kazıklayarak durdu, cep telefonunu çıkardı, Catherine Bompert'i aradı:

- Haberin var mı?

- Çok üzgünüm. Gerçekten, ben...

- 36'ya dönmek istiyorum.

- Ne zaman?

- Şimdi.

Elbette, sihirbazlık işe yaramadı. Catherine Bompard'ın bile böyle bir gücü yoktu.

Corso bir sürü evrak doldurmakla, bir bürodan diğerine koşmakla, sebeplerini açıklamakla ve herkes gibi adaylığının dikkate alınmasını beklemekle yetindi. Adaylığı kuşkusuz kabul edilecekti edilmesine ama Claudia'nın katilinin trenini yakalayamayabilirdi.

Fikir değiştirdi, Barbie'ye gizlice yardım etmeyi teklif edecekti. Kadın polis buna pek sıcak yaklaşmıyordu. O artık ekip amiriydi, bir eşlikçiye ihtiyacı yoktu. Sonra, durum çok gergindi. Tüm çabalanna rağmen, Barbie bu yeni cinayeti medyadan gizleyememişti; ve modus operandisi, her açıdan kasım ayındaki davayı, Sobieski'nin intiharıyla sözüm ona kapanan bir davayı, "Le Squonk katili"ni hatırlatıyordu...

Böyle bir durumda, Corso gibi bir baş belası olmadan da yapabilirdi: kurbanı karşı objektif olamama, şüpheli olaylara bulaşma dersin, istemediğin kadar (Alfonso Perez'in öldürülmesi), yaptığı hatalar yüzünden olay lan tamamen ters algılama... Bol cesaret, çok az beyin. Ve elbette, yargılamanın herhangi bir aşamasında müdahale etme hakkının olmaması. Yararından çok zarar dokunan istenmeyen bir adam.

Cinayet Büro'ya hemen dönse bile, ona bu cinayet davasında güvenen çıkmazdı. Öte yandan bu yeni cinayet onun yetersizliğinin bir kanıtıydı; soruşturma boyunca hep yanılmıştı.

- Olayı herkesten daha iyi biliyorum, diye ısrarla belirtti Corso.
- Hem de fazlasıyla, diye karşılık verdi Barbie.
- Bana numara yapma, bu davada bana ihtiyacın var. Lanet olsun, ben ne emekli oldum ne de aklımı kaçırdım!

Barbie, istemeyerek de olsa, 36'ya ayak basmama ve hiçbir şe-

tólde olaya müdahil olmama şartı karşılığında soruşturma ile ilgili bilgileri ona vermeyi kabul etti. O yan resmi bir danışmandı ve gizli kalmalıydı.

İki günün sonunda hiçbir analiz yapılmadığı fark edilince Corso kabul etti; seçme şansı da yoktu. Soruşturma sıfırdan başlıyordu; zaten orada kalmıştı. Corso, kronik yetersizliğin ve bütün bunlan daha önce yaşamış olmanın o meşum hissine kapılıyordu.

Claudia Muller, 14 Aralık'ta, yeni dairesini düzenleme işini bitirmek için saat 16'da yazıhanesinden ayrılmıştı. Saat 19.10'da asistanını aramıştı. Daha sonra, ondan hiç haber alınmamıştı. Tolbiac Limanı'nda çıplak, bağlanmış ve yüzü parçalanmış olarak yeniden ortaya çıkana kadar, Sophie Sereys ve Hélène Desmora gibi buharlaşmıştı.

Aslında, soruşturma sonlandığı yerden daha beter bir durumdaydı; daha önce yapılabilecek her şeyin yapıldığı o umutsuz noktaya ulaşılmıştı. Hiçbir ipucu bulunamamış, hiçbir ek soruşturma yöntemi belirlenememişti; Barbie'nin ekibi, seri cinayetlere sadece yeni bir sıfır daha ekleyen, liste haline getirdikleri notlan doğrulamakla yetinmişlerdi. Boşuna çaba.

Otopsi Claudia'nın ölüm nedeninin boğulma değil düşme olduğunu belirlemiştir. Katil boğarak onu nefessiz bırakma fırsatı bulamamıştı. Her şey Claudia'nın mücadele ettiğini ve çatmm kenarından aşağı düştüğünü gösteriyordu, beton zemine çarpınca da omurgası kırılmıştı; silonun yüksekliği yirmi metreden fazlaydı.

Katille ilgili hiçbir şey yoktu. Ne parmak izi ne de organik bir kalıntı. Ne tanık ne de güvenlik kamerası kayıtları. Claudia'nın hayatında da şüphe çekecek hiçbir unsur yoktu. Avukat bir keşiş hayatı yaşıyordu; taşınması ise kitapları, filmleri, tablolarıyla iç dünyasında yaptığı yeni bir yolculuktu. Erkek arkadaşı yoktu. Avusturyalı ailesi Viyana'da yaşıyordu. Paris'te ne akrabası ne de arkadaşı vardı. En kötü suçluların ve en berbat davalıların savunmalarını üstlenmeyi amaç edinmiş yalnız bir kadın.

Corso, Sobieski olayına gırtlığına kadar batmış böyle bir kadının nasıl oyuna getirildiğini anlayamıyordu. Katilin modus operandisini, hiç iz bırakmadan kurbanlarını nasıl kaçırdığını -ya da tavladığını- çok iyi biliyordu. Nasıl faka basmıştı? **İmkânsız**. Claudia saf bir kadın değildi; bir yıldan bu yana Corso için takıntıya dönüşen ve hâlâ kafasını meşgul eden bu dosyaya o da takıntılıydı. Şüphelinin ilk hamlesinde tepki vermeliydi.

Corso onun saldırganını tanıdığı ve ona güvendiği sonucuna

vardı. O gece Claudia'yı ziyaret eden adam ya da kadın kesinlikle şüphe uyandırmamıştı...

17 Aralık Pazar gecesi, Barbie onu aradı ve on beş saatlik otopside, her türlü incelemeden ve dikme işleminden sonra Claudia'nın cesedinin nihayet ailesine teslim edileceğini söyledi. Ailesi kızlarının Paris'e, Passy Mezarlığı'na gömülmesine karar vermişti.

- Ne zaman? diye sordu Corso.
- Yarın sabah, saat 1 l'de.

Passy Mezarlığı ölülerin VIP mekânıydı.

Yaklaşık 2.600 mezar, metrekaresine düşen kişi sayısına oranla çok daha geniş bir alanı işgal ediyordu. Trocadéro Meydanı'na yukarıdan bakan bir tepenin zirvesinde gömülü ünlülerden oluşan bir topluluk. Art déco tarzı devasa bir kapının önünde, Corso hâlâ tereddüt ediyordu. Cenaze töreni sırasında ailesi ya da herhangi biri tarafından fark edilirse, kendim mezarlıktaki kestane ağaçlarından birine asılmış olarak bulurdu. Her şeyin ötesinde, katil konusunda yandan oydu, Claudia'nın müvekkilinin intiharına sebep olmuş ve dolaylı da olsa genç avukatı öldürme fikrini katüe o vermişti. **Haydi, Corso, sen daha başka şeyler de gördün.**

Duygusuzluk yüklü bir ironiyle, hava mükemmeldi. Güneşin altında mezar taşları ve haçlar sedef dalgalan gibi parlıyordu. Bu güneşli sabah saatlerinde en ufak bir esinti bile yoktu. Mavi gökyüzü kimyasal bir çökelti arılığındaydı ve ona Claudia'ya yaptığı son ziyareti hatırlatıyordu.

Elleri cebinde, Corso cenaze töreninin yapacağı yeri arıyordu. Tapmak görünümünde anıt mezarlar, melek ve Meryem Ana figürleri bulunan vitraylarıyla bir kiliseden çalınmış hissi uyandıran küçük evler, barok tarzı süslemeleri olan saçma sapan şapeller...

Claudia bu manzarayı sevmezdi. Herkes için adalet arayan militan bir avukat, burjuva kökeninden olanların yanına gömülmeden hoşlanmazdı.

Nihayet, sanki beyaz bir kâğıt üzerine füzelenle çizilmiş, siyahlar içindeki grubu fark etti. İhtiyatla yaklaştı, korkacak bir şey olmadığını anladı; herkes Viyanalıydı. Claudia'nın arkadaşı yoktu, ama bir ailesi vardı. Asil hatlara ve ifadesiz suratlara sahip gösterişli tipler. Ahenkli bir aksarda yapılan Almanca konuşmalar. Mezarın

önündeki topluluğu ölümsüzleştirecek altın varaklarla süslü altın rengi bir çerçeve eksikti bir tek.

Barbie, törende gazeteciler de meraklılar da olmayacağına dair söz vermişti. Doğru söylemişti, basına da bilerek yanlış bilgi vermişti: Claudia Muller Avusturya kökenli olduğu için, ailesi onu Viyana'nın bir banliyösünde yakılmak üzere Avusturya'ya götürecekti.

Bu Avusturyalılar Tanrı'ya inanmıyordu anlaşılın. Etrafta ne bir rahip ne de başka bir din görevlisi vardı. Bilinen duaları okumak yerine derin bir saygı duruşunda bulunan topluluk dışında tabutun çevresinde dini bir tören yoktu. Corso bu kadınlar ve erkekleri gözlemliyordu ve aralanndaki benzerlik onu şaşırtmıştı: Şık kesimli aynı siyah giysiler, beyaz bir mermere yontulmuş gibi duran aynı yüz ifadeleri. Viyana yüksek sosyetesinden bir grup buraya gelmişti, sanki hepsi aynı kalıptan çıkmış gibiydi.

Polis, hangi kadının Claudia'nın annesini olduğunu düşünürken kısa boylu bir kadın bir adım öne çıktı. Mezara daha yakın durmak için bilmeden konuşmacılara ayrılmış sıranın önüne geçti. Arkasında, sert ifadeli, bodyguard görünümlü iriyarı bir adam vardı: Claudia'nın babası.

Kısa boyuna ve yuvarlak hatlarına rağmen Bayan Muller, müteveffayla aynı çekicilikteydi -şakaklara kadar aynı uyumlulukta, sanki tek harekette çizilmiş yüz hatları- Claudia gibi geriye taranmış siyah saçları vardı. Mayasız ekmeğin acı ve kutsal tadını hatırlatan solgun ve kum bir güzellik.

Kadının varlığı, Corso'nun tepeden tırnağa titremesine yol açtı. Bakışlarıyla karşılaşmaktan korkuyordu, ama kadının gözleri kapalıydı. Ellerini önünde kavuşturmuştu, ne çantası ne de mantosu vardı. Üzerinde sadece, cardı canlı yakılmaya mahkûm edilmiş kadınların kükürt sarısı entarilerini hatırlatan siyah, sade bir elbise.

Sesi de gözleriyle uyumluydu, sadece iç dünyasına hitap eder gibi ezberden bir şiir okumaya başladı:

Hasta te creo dueña del universo.

***Te traeré de las montañas flores alegres, copihues,
avellanas oscuras, y cestas silvestres de besos.***

Quiero hacer contigo

***Lo que la primavera hace con los cerezos.*⁷⁴**

74. Evrenin sahibi olduğuna inanana kadar / Sana dağlardan rengârenk çiçekler / Çan çiçekleri, fındık çiçekleri getireceğim / ilkbaharın kiraz ağaçlarıyla yaptığını / Seninle yapmak istiyorum, (ç.n.)

Corso İspanyolca duymayı bekleme de Pablo Neruda'nın ünlü yirmi aşk şiirinden yapılan bu alıntıyı hemen hatırladı. ***İlkbaharın kiraz ağaçlarıyla yaptığını /Seninle yapmak istiyorum...***

Bu acılı anne, duygu dolu bir aşk şiiriyle kızına sesleniyordu. Claudia kuşkusuz ailesine sırt çevirmişti. Onları unutmak -ve kızdırmak- için Paris'e yerleşmiş, suçluların kutsal patroniçesi olmuştu.

Corso yüzleri tanıyiverdi. En nihayetinde mezarlıkta bulunanlar Avusturyalılarla sınırlı değildi; Barbie haberin Sobieski'nin "dostları", yani Sobieski'nin suçlu olduğu gündeme bomba gibi düştüğünde ortadan kaybolup da masum olduğu anlaşılınca deliklerinden çıkan entelektüeller, politikacılar, sanatçılar arasında yayılmasına mani olamamıştı.

Corso aralarında fısıldaştıkları görüyordu. Onu fark etmişler, tarihi düşmanlarını tanımışlardı. Bugüne kadar hata üstüne hata yapan faşist polis. Hiçbir şey anlamayan biri. Katil hâlâ sokaklarda dolaşırken olayı çözdüğünü sanan adam...

Bereket versin ki, militanlardan konuşma yapma fırsatı bulan olmadı; sadece ve sadece cenaze törenine katılan Avusturyalılar konuşuyordu. Aksi takdirde, alışıldık öfkelerini kusma fırsatı bulabilirdi: Dar görüşlü bir polisin ve kör bir adaletin kurbanı olan değerli avukat; Sobieski, "intiharından toplumun sorumlu olduğu" sanatçı vb.

Herkes artık, beyaz bir gül atmak için mezarın önünden geçiyordu. Corso mezarların arasına çekilmeyi tercih etti; ne gülü vardı ne de burada bulunma hakkı. Ne ailesine ne de herhangi birine taziyelerim sunması mümkündü. "Sobieski'nin dostları" tehditkâr gözlerle bakmaya devam ediyorlardı...

Tam arkasını dönüp uzaklaşıyordu ki, genel tabloya uymayan bir yüz fark etti. Ama tam olarak görememişti. Bir mezar taşımın ardına gizlenerek Corso'nun gitmesini bekliyordu. Corso bu ***miscastig***'ten⁷⁵ bir açıklama almadan mezarlıktan ayrılmayacaktı.

75. Bir filmde yanlış rol dağıtımı, (ç.n.)

- Burada ne halt ediyorsun?

Corso, topluluk dağılırken gizlendiği yerden çıkmıştı. Belli bir mesafeden korteji takip eden ufak tefek adama sesleniyordu. Kim olduğunu iyice görebilmek için birkaç saniye beklemişti, ama artık emindi; adam 36'da polisti. Daha doğrusu, Kriminal Büro'da görevliydi.

Bu Playmobil kesimi saçlı, yuvarlak kafalı tip, Sobieski'nin evinden alınan ve Toulouse'lu Ludo'dan satın aldığı fotoğrafların kopyalarından yaptığı anlaşılan ilk tablolan ona gösteren adamdı; o dönemde bu ressamı bir hayli şaşırtmıştı.

- Ben...

- Bana adım hatırlat.

- Komiser Philippe Marquet.

- Burada ne arıyorsun?

Marquet uzaklaşmakta olan kalabalığa umutsuz gözlerle bakıyordu. Sonunda kendinden emin bir sesle cevap verdi:

- Claudia arkadaşımıdı.

- Onu nereden tanıyorsun?

- İşten.

- Kriminal Büro'nun avukatlarla hiç teması olmaz.

- Claudia'nın bazı örnekleri alması için yargıçtan izni vardı. Kriminal Büro'da, organik kanıtlarla ben ilgileniyorum. Onları topluyorum, analiz için yolluyorum, geri geldiklerinde teslim alıyorum ve arşive kaldırıyorum.

Marquet, 36'ya tanık olarak gelenlerin ve orada kalan önemli sanıkların hepsini gerçekten de hatırlıyordu.

- Bu ne zamandı?

- Sanırım... iki yıl oluyor.

- Hangi olayla alakalıydı?
- Ben ... ben hatırlamıyorum.

İlk yalan. Corso "kontrol edilecek" diye not düşmedi, ama akıllı oradaydı. Claudia'nın arkadaş çevresinde bu eciş bücüş herifi gözünde canlandıramıyordu. Öte yandan avukatın zaten arkadaşı yoktu.

- Aranızda ne tür bir ilişki vardı?
- Bu sizi ilgilendirmez.

Philippe Marquet, bu cevabın fiziksel bir şiddetle karşılanmasını bekliyormuş gibi kolunu alnına doğru kaldırdı.

- Yatıyor muydunuz? diye sordu Corso, onu tahrik etmek amacıyla.

İşığı arkadan alan Corso, adamı güneşe bakmaya mecbur ediyordu.

- Ben... ben size cevap vermek zorunda değilim.

Zorlayıcı yöntemlere geçmenin zamanı gelmişti; iki kuruşluk elbisesinin elinde kalmasından korkarak onu ceketinin yakalarından tuttu.

- Aptalı oynamayı bırak. Claudia daha yeni toprağa verildi. Çok kötü bir şekilde öldürüldü. Eğer onunla bir ilişkin varsa, bu öyle ya da böyle açığa çıkar, bu senin için kötü olur, inan bana. Kendini bir anda şüpheliler listesinde bulursun. Öte yandan, sen bir Kriminal Büro polisisin, diğer polisleri aldatmayı senden iyi kimse beceremez. Bu da, katilin bizi nasıl aldattığına bir açıklama getirecektir...

Marquet küçük pençeleriyle Corso'nun bileklerini sıkıyordu; adamda sanatoryumda yatan bir tüberkülozluğunun kuvveti vardı.

- Bı... bırakın beni!
- Ne tür bir ilişkiniz vardı, kahrolası?

Marquet ağzını açtı. Tek kelime çıkmadı. Corso sonunda adamı bıraktı ve ellerini ceketinde kuruladı; sanki parmaklarıyla patates kızartması yemiş gibi elleri yağlanmıştı.

- Biz... biz birlikteydik..., dedi sonunda, iki öksürük nöbeti arasında.

Bu kez soluğunun kesilen Corso oldu. Marquet'nin yalan söylemesi için bir sebep yoktu. Tam tersine. Bütün davalardan zaferle çıkan, bütün avukatlara, sadece onlara değil yargıçlara, savcılara, sanıklara, jüriye hükmeden göz kamaştırıcı kadın, Claudia Muller... Çifte cinayetten hüküm giymiş bir sahtekâr ressama

âşık olan bu ulaşılamaz kadın kıcı kink bir Kriminal Büro teknisyenine mi vurulmuştu?

- Tek kelimesine bile inanmıyorum.

- Neye isterseniz ona inanın, diye diklendi beriki; erkeklik gururu incinmişti.

Corso ona doğru bir adım attı, Marquet bir mezar taşına yapışmak zorunda kaldı.

- Birlikte yaşamıyordunuz.

- Elbette yaşamıyorduk!

- Öyleyse nasıl?

Ufak tefek polis, güneşin altında sanki tavadaki tereyağı parçası gibi eriyordu.

- Düzenli görüşüyorduk. Ben... Beni çok sevdiğini düşünüyorum.

- Bu son aylarda bile mi?

Marquet kurnazca gülümsedi; sonunda Corso'nun saldırganlığının sebebini anlamıştı. O da güzel kadına tutkundu.

- Bana sizden bahsediyordu... dedi küçümseyen bir tavırla.

- Ne söylüyordu?

- Sizin, dünyada en fazla nefret ettiği adam olduğunuzu.

Corso bunu sineye çekti. Güneş sırtına vuruyordu, ancak soğuk rüzgâr yeniden esmeye başlamıştı, Karcher gibi yüzünü yalıyordu.

- Neden? diye sordu ruhsuz bir sesle.

Marquet omzunu silkti. Corso'nun yüzünde gördüğü gerçek bir ıstırabın izlerini daha da fazla derinleştirmek istemiyordu. Claudia birkaç adım ötede yatıyordu, iki düello gibi davranmanın ne yeri ne de zamanıydı.

- Sobieski'yi suçladığım için mi?

Kriminal Büro polisi onu tarttı; Corso'nun daha fazla ne yapabileceğini değerlendiriyor gibiydi.

- Sadece o değil. Onun gözünde, yalnızca içgüdüleriyle harekete geçen, inançlarım kanıtların üstünde tutan dar görüşlü biriydiniz.

Corso suratının ortasına bir yumruk indirmeyi çok isterdi, ama ne burada ne de şimdi. Hem bu haber de yeni sayılmazdı. Zaten Claudia'nın ona içini dökecek fırsatı olmuştu.

- Yok ol, diye bağırdı Corso.

Ağaçlıklı yolda, zikzaklar çizerek son hızla kaçan Marquet'ye baktı. Aksayan bir şeyler vardı: Polis tüm gerçeği anlatmamıştı.

Genel durumdaki bu aksamayı kafasının bir köşesinde saklamaya karar verdi. Şimdilik susacak ve gözlemleyecekti. Acil bir durum ihtimaline karşı tek gözü bu ufak adamın üzerinde olacaktı.

Corso yola koyuldu ve hızlı adımlarla çıkışa ulaştı. Claudia'nın cenaze töreni onu yeniden canlandırmıştı. Barbie'nin tutanaklarında işe yarar bir halt yoktu.

O, tek başma, soruşturmaya sıfırdan başlayacaktı.

Başlamak için, elinde yeni cinayet mahallinin fotoğraflarıyla Mathieu Veranne'ı, ip ustasını yeniden görmeye karar verdi. Belki navaşı, Claudia'nın düğümleri ile diğer kurbanların düğümleri arasında bir fark bulabilirdi. Ya da Corso'nun ilerlemesini sağlayacak yeni bir ayrıntı tespit edebilirdi.

Paris Noel süslerinin altında eziliyordu; havada, sabırsızlıkla karışık yılın son günlerinin belirgin hüznü hissediliyordu. Bir kere daha yemekler yenecek, kafalar çekilecek, hediyeler verilecekti, ama olayların vardığı noktayı unutmanın en iyi yolu buydu: Bir yıl fazla, bir yıl eksik...

Corso geleceğini haber vermişti, Veranne da, belli ki çok meşgul değildi, onu bekleyeceğine söz vermişti. Polis Docteur-Blanche Sokağı'na, ardından da, ortasında da hâlâ reçineden yapılmış yumruğun durduğu avluya girince son ziyaretinden bu yana uzun bir zaman geçtiğini fark etti.

Mathieu Veranne değişmemişti. Aynı korkutucu mazgal deliği. Sanki şakaklarına kondurulmuş, pırlak gözler. Kurt kapanının demir akşamını andıran etobur çenesi. Veranne bir masaldan fırlamış gibiydi. O masallardaki kurt, şatodaki çocuk yiyen devdi.

Corso her zaman ulaşılabilir olan bu Marki De Sade'a hayrandı. Çok fazla çarpıklık, çok fazla çelişki içeren insan ruhunu eşelemek dışında bir yöntemi olmayan bir sefahat düşkünü, zevk yollarındaki aristokrat göçebe.

- Radyodan yeni bir kurban olduğunu duydum.
- Doğru.

Veranne, Corso'ya salona kadar kendisini izlemesini söyledi. Ne en ufak bir acıma sözcüğü ne de en ufak bir üzüntü ifadesi. Bir anlamda, bu onun için huzura kavuşmaktı.

- Sizin için ne yapabilirim?

Corso fotoğrafları çıkardı.

- Yeni kurban. Bu resimlere dikkatle bakmanızı rica ediyorum. Eğer önceki düğümlerle farklılıklar görürseniz bana söyleyin. Hafızanızı tazelemek için önceki kurbanların fotoğraflarını da getirdim ve...

- Gerek yok.

Kırmızı kanepesine oturan Veranne, fotoğrafları almıştı bile, açgözlü bir dikkatle, onları sehpanın üstüne yerleştiriyordu. Acaba bu kokuşmuş herif, resimlerle ahlaksız merakını mı tatmin ediyor, bu vahşet sahnesi ona yeni bir zevk mi veriyor sorusu Corso'nun kafasına takıldı.

Navaşi fotoğrafları, gözünü avına dikmiş bir yırtıcı gibi inceliyordu. Pırlak gözleri, sanki çok önemli, çok çarpıcı bilgiler ediniyor muşçasına yüze yiyecekmiş gibi bakıyordu.

- Ben bu kadını tanıyorum.

- Philippe Sobieski'nin avukatı. Onu mahkemede mi gördünüz?

- Hayır, onu önceden tanıyordum.

- Efendim?

Genişlemiş gözbebekleriyle Corso'ya baktı.

- Benim öğrencimdi.

Corso'nun gözlerinin önünde salon tehlikeli bir şekilde eğilmeye, vintage mobilyalar bir omuz kamerası görüntüsüyümüş gibi titremeye başlamıştı. Bu kaçık neler anlatıyordu?

- İki ya da üç yıl önce derslerime geliyordu. Kendine Lorelei denmesini istiyordu.

Alman efsanesi Lorelei: Yunan mitolojisindeki sirenler gibi Ren Nehri'nde seyreden gemicileri şarkılarıyla cezbeden nimfa. Lorelei ayrıca Ren boyunca uzanan ve pek çok geminin karaya oturduğu nehir geçiş bölgesindeki dik falezin de adıydı. Simgesi son derece belirgindi: Claudia erkekleri cezbediyor, yoldan çıkarıyor, enkaza çeviriyordu; Corso'yla başlamıştı.

- Yanımda sadece bir yıl kaldı. Çok yetenekliydi. Sonra onunla birkaç kez spor salonlarında ya da SM kulüplerinde karşılaştık.

Corso'nun öğrendiklerinden çıkardığı çok sayıda sonuç vardı ve hangisini dikkate alacağını bilmiyordu. Sapık zevkleri olan Claudia. İp sanatları ustası Claudia. Kuşkusuz seri cinayetlerden önce de Sobieski'yi tanıyan Claudia. Sobieski'yle birlikte şibari uygulayan ve neden olmam, o zamandan beri onun metresi olan Claudia...

Veranne'm ona verdiği yeni bilgi diğerlerine baskın geldi:

- Ayrıca bir kendini asma uzmanıydı.

- O nedir?

- Kişinin kendini bağlayabildiği özel bir teknik. Bağladıktan sonra, bağların iyice sıkışması için bir düğümü serbest bırakmak yeterli olur. Bir anda kendinizi asılmış bulursunuz... Yani bütün işi kendiniz yapmış olursunuz.

Corso'nun düşünceleri, kafatasının cidarlarına çarpan çakmaktaşlar gibi parçalanıyordu. Bu beklenmedik olayın ortaya dōkeceđi gerçekleri anlamak istemiyordu.

Veranne fotoğraflardan birinin üstüne eğilmişti.

- Durun... Evet... Hiç şüphe yok, bu düğümler o tekniğe ait. Onlara dikkatle bakarsanız, hepsinin içeriye doğru dönük olduğunu fark edersiniz. Kendi kendini bağlamış.

Veranne resmi sehpanın üstüne bıraktı. İlk kez o da bundan çok etkilenmiş gibiydi. Dar suratı sanki biraz daha büzülmüştü; geriye sadece parlak ve ateşli çukurlar, gözleri kalmıştı.

- Sizin düşündüğünüz?, diye sordu.

SM üstadı cümlesini tamamlamadı, Corso da ona cevap vermedi. Her ikisi de gerçeği anlamıştı.

Claudia, Le Squonk katilinin modus operandisini taklit ederek kendini öldürmüştü.

Bunun tek sebebi vardı: Philippe Sobieski'yi gerçekten aklamak.

Yağmur.

Kolonlar. Tonozlar. Yüksek duvarlar. Asfaltın üstünde, arabaların kaportasında, binaların çatısında patlayan hem ağır hem de akışkan, hareketli bir yapı. Yıldırım hızıyla yağın yağmur, su baskınları, aralık ayının öfkesi. Saat henüz 15'e geliyordu ve hava çoktan kararmıştı.

Fırtına caddelere asılmış süslemeleri sallıyordu. Şiddetli sağanak çelenklerin, ışıklı süslerin pırlıltısını daha da artırıyordu. Noel ve parıltıları, her şeyi önüne katıp götüren devasa bir sele dönüşmüş akıntıda parçalanıyordu.

Corso Tolbiac Limanı'na doğru arabayı son hızla sürüyordu; tepe lambasını yerleştirmişti, ayrıca kendisine ait olan reflektörlü ön cam flaşörünü de açmıştı. Notre-Dame'a varınca, trafik rıhtım üstünde tıkanı. Sirenine rağmen geçmesi imkânsızdı.

Haydi, telefon et.

- Rahatsız ediyor muyum?

- Bu beni neden aradığına bağlı.

- Sana göre?

Coscas, adli tabip, derin bir iç çekti.

- Ne öğrenmek istiyorsun?

- Claudia Muller'in toksikoloji analizlerini sen mi yaptın?

- Tam bir profesyonel bilinçle. Şurası kesin, ölüm sebebi ne zehirlenme ne de aşın miktarda ilaç.

- Sonuçları aldın mı?

Coscas bir süre sustu. Klavye tuşlarının sesi duyuluyordu.

- Beni şimdi araman çok garip.

- Neden?

- Çünkü sonuçları yeni aldım ve tuhaf bir şey var.

-Ne?

- Vücudun çeşitli yerlerinden örnekler aldım. Yüzden aldıklarından ilginç bir sonuç çıktı. Örneklerde güçlü bir lokal anestezi bulundu.

- Başka yerlerde yok muydu?

- Hayır. Kuşkusuz bu maddeyi, ağzı kesmeden hemen önce enjekte etti. Anesteziğin kan dolaşımına karışacak zamanı olmamış. Lokal anestezielerde kullanılan lidokain adlı bir madde. Sanki katil, kurbanının acısını hafifletmek istemiş.

Beni şaşırtıyorsun. Arabalar yeniden hareket etti. Corso ön camının mavimsi çatlakları arasından, Cinayet Büro'da bugüne dek karşılaştığı her şeyi aşan çılgınca bir projenin, şaşırtıcı bir planın belirlediği görüyordu.

- Yüzün çok yakın resimlerini aldım, diye devam ediyordu Coscas. Şakaklardaki ve yanaklardaki iğne izleri ayırt edilebiliyor. İlk hiçbir şey görmedim, ama böyle bir vahşet...

- Tamam, Coscas, sabırlı ol. Bu olayda yaptığımız hataları sayarsak, hepimizin işi araması gerekir.

- Bu konuda sen ne düşünüyorsun?

Bu gizem, belli ki adli tabibin aklını kurcalıyordu. Mesleğini yaparken çılgınca şeyler görmüştü görmesine, ama birbirleriyle bu kadar çelişen unsurların olduğu bir vakayla hiç karşılaşmamıştı. Delilik, kılavuz teli gibiydi, kendi mantığı izler ve asla sapmazdı.

Bu kez olayda iki kaçık vardı, Corso'nun Coscas ya söyleyemeyeceği şey de buydu. Akıl hocasının olayı ve tilmizinin olayı. Le Squonk katilinin vakası ve Claudia'nın, ağır ceza mahkemelerinin Lorelei'nin vakası.

- Bunu Barbie'ye söyleyecek misin?

- Prosedür böyle, değil mi?

- Bana yirmi dört saat ver.

Corso bu süreyi neden istemişti bilmiyordu, ama adli tabip, canı yanan bir adamın sesiyle kabul etti. Stéphane telefonu kapattı. Très Grande Bibliothèque'i geçmiş, yağmur sularının ortasında sıkışık kalmış arabaların arasında slalom yapmaya devam ediyordu.

Sonunda, Tolbiac Limanı. Kıyıya inen rampaya girmek için diğer arabaları fren yapmaya mecbur ederek sola saptı. Beton fabrikasına ulaşıncaya, Polosundan indi ve tufana yakalandı.

Etraf hâlâ san şeritle çevriliydi, yağmurun göz alabildiğine gri aydınlığındaki yegâne renk buydu. Suyu gömülen kıyı neredeyse

karadan ayrılacak ve yağmurla kabaran Seine Nehri'ne katılacaktı sanki. Nehir, ağır ağır güçlü nefesler almış gibi yükseliyordu.

Corso ilk güvenlik bandını geçti ve Claudia'nın zorlamış olduğu kapıdan binaya girdi. Burada olup bitenler konusunda artık hiç şüphesi kalmamıştı. Artık olayı burada yeniden kurarak kesinleştirmek, en ince ayrıntıya kadar kontrol etmek istiyordu.

Metal koruyucu iskeletin altındaki iç merdiven kum silosunun çevresini dolanarak yukarı çıkıyordu. Fırtınaya yakalanmış bir savaş gemisinin güvertesindeymiş gibi eğilerek tırmanmaya başladı. Yukarı ulaştığında, herhangi bir baş dönmesi hissetmedi. Bunun sebebi basitti; hiçbir şey görünmüyordu. Yağmur o denli şiddetliydi ki, konteyneri gökyüzüne kadar gri bir kılıf gibi sarıyordu.

Gai\j Nehri'nin kaynağındaki Hintli Sadular gibi, meditasyon pozisyonunda, bombeli çatının üzerine bağdaş kurarak oturdu ve filmi başa sardı.

Gecenin bir yansı, Claudia buraya tırmanmıştı. Lidokaini şakaklarına, yanaklarına, çenesinin altına enjekte etmişti, sonra anestezinin etkisini göstermesini beklerken soyunmuş ve işi bitirmek için bir elini serbest bırakarak "kendini bağlamıştı". En sonunda, çatının kenarında kendini iç çamaşırlarıyla bağlamış bir halde, iki büküm gırtlığına bir taş parçası yerleştirmiş ve bir maket bıçağıyla, her tarafa kan fışkırtarak iki yanağını kulaklarına kadar kesmişti. Corso gözünde canlandırabiliyordu: Acı o denli şiddetliydi ki lidokain yetmemişti, katalepsiyle gözleri kapanmış, ölüm çevresinde lâl rengi bir çember oluşturmaya başlamıştı.

Ancak o zaman kullandığı malzemelerden kurtulmuştu: maket bıçağı, şiringalar, giysiler... Neredeydiler? Corso silonun içinin kontrol edilmesini sağlayan bir kapak görmüştü. Açtı -kilitli değildi- içine baktı, ama hiçbir şey görmedi. Çok derindi.

Ardından her şey çok çabuk olup bitmişti. Claudia artık ne yaptığının bilincinde değildi, hayatı bir fırın ağzı gibi açılmış ağızından uçup gidiyor ve silonun çatısını kırmızıya boyuyordu. Yine de serbest elini sırtına götürdü ve parmaklarını sutyeninin askısıyla oluşturduğu halkanın araşma geçirdi.

Böylece tek bir harekette, bir sürü düğümle sağlanmış gerginliği serbest bırakmış ve kendini Le Squonk katilinin kurbanları gibi boğmuştu. Zaten boğazındaki taş yüzünden boğuluyor, ağızına dolan kan soluğunu kesiyordu, boşluğa düşünceye kadar çatının üstünde kaymıştı.

Hâlâ bağdaş kurarak oturan Corso ağlıyordu. Bu, hayal edi-

lebilecek en korkunç intihardı. Claudia Muller neden böyle bir ölüm şekli seçmişti? Neden böyle bir acıya katlanmıştı?

Artık silonun içini kontrol etmesi, Veranne'ın tanıklığı doğrultusunda delilleri bulması -daha ziyade, uzman olarak bir kez daha ona başvurması- topladığı intiharı doğrulayacak kalıntıları gözden geçinmesi ve incelemesi gerekiyordu... OYI'nin adamlarının katile ait en ufak bir iz bulamamış olması şaşırtıcı değildi, çünkü katil yoktu.

Tüm bunları anlatmak için Barbie'yi arayacaktı.

Şimdi, yapacak daha acil bir işi vardı. Bu çılgınlığın sebebini anlamalıydı. Claudia'nın Sobieski'ye olan aşkı, onu aklama arzusu yeterli sebepler değildi. Onu harekete geçiren başka bir neden olmalıydı.

İntihar eden avukatın son günlerine ışık tutabilecek bir kişi vardı. Kabullenmek Corso'nun hoşuna gitmese de söz konusu kişi, ters çevrilmiş kâseyi andıran saçları ve emoji suratıyla Philippe Marquet'ydı.

En güzel kadınların sırlarını bilen adam...

Arabasına bindikten sonra saatine baktı: 16'ya geliyordu. İz peşine düşmeden önce halletmesi gereken önemli bir sorun vardı.

İstemeye istemeye, onda tiksinti uyandıran numarayı tuşladı. O kadar ıslanmıştı ki, suya batmışlık hissinden hâlâ kurtulamamıştı.

- Emiliya? Benim.

- Beni rahatsız ediyorsun.

- Senden bir ricam olacaktı.

- Elbette hayır.

- Thaddee'yle ilgili.

- Ne oldu?

- Bu akşam dadıdan sonra onu sen alabilir misin? İşle alakalı bir mesele var.

Sessizlik. Hep aynı aşamalardan geçen bu kavgalardan, çatışmalardan, pazarlıklardan bıkmıştı. Önce ona yalvarması gerekiyordu, o da Corso'yu boktan bir duruma düşürecek, çatışacaklar ve karşılıklı hakaretler edeceklerdi, tüm bunlardan sonra ikisinin de en başından beri bildiği sonuca ulaşacaklardı: Emiliya, elbette çocuğuna bakacaktı, ama bunu babası istediği için değil, bunu hem bir görev hem de büyük bir mutluluk olduğu için yapacaktı.

Tuhaf bir şekilde, ilk kez Corso ısrar etmek zorunda kalmadı ve bazı aşamalar atlandı. İlişkilerinde bir ilerleme mi vardı? Son zamanlarda, Corso'nun Emiliya'ya bakışı yavaş yavaş değişiyor-

du. Onun bazı özelliklerini yeniden keşfediyordu; sapkınlıklarında az çok düzelme olmuş bile olabilirdi. Ama asla, Thaddee'yi seks oyunlarına dahil edemeyecekti.

- Saat 18'de, evine onu almaya giderim.
- Teşekkürler.

Corso izin kâğıdım koparmıştı, artık cehenneme inebilirdi.

- Onunla yatıyorduk, ama aramızda bir anlaşma vardı.
- Ne anlaşması?
- İlişkimizin karşılığında benden bazı talepleri olmuştu.

Corso şiddete başvurma gereği duymamıştı. Marquet'nin 18.

Bölge'de, Ornano Bulvarı'ndaki evine gitmiş -OYİ polisi acısını yaşamak için birkaç gün izin almıştı- ve sadece kapıyı çalmıştı. Adam onu bekliyordu. İkisinin arasındaki meselenin henüz çözülme kavuşmadığını biliyordu.

Corso ona Claudia'mın intiharından söz etmemişti. Buraya bilgi vermekten çok bilgi almaya gelmişti. İki adam, tek ışık kaynağı bir etajerin üstündeki gece lambası olan yan aydınlık salonda, ayakta duruyordu.

Corso devamını bekliyordu, ama Marquet tek kelime söylemiyordu.

- Karşılığında ne istiyordu? diye sordu Stéphane.
- Claudia, onun istediği...

Yeniden sustu. Corso ona doğru bir adım attı.

- Bana cevap verecek misin, ha?

Marquet kendini bir koltuğa bıraktı ve karanlıkta kayboldu. Sadece sesi onu bu dünyaya bağlıyordu.

- Benden kurbanlann, Sophie Sereys ile Hélène Desmora'nın DNA örneklerini değiştirmemi istiyordu.

Bu kez Corso sıçradı ve Marquet'nin koltuğunun kolçaklarını kavradı.

- Bunu bir daha söyle!

- Size yemin ederim... Kurbanlara ait organik kalıntılar ile vücutlarından alınan kan örneklerini değiştirmek zorunda kaldım.

Corso doğruldu ve geri çekildi. Karanlığa gömülme sırası bu kez ondaydı. Düşünmek için odanın bir köşesine çekildi. Yapbo-

zun bu yeni parçaları hiçbir şeye uymuyordu. Öngördüğü her şeyi kökten değiştirecek bir resim çiziyorlar, ancak bu resim bile çözümlenemiyordu.

- Doğru örnekler üzerinde hiç çalışılmadı mı? diye sordu Corso kuşkuyla.

- Hiç çalışılmadı.

Bu bir bilginin çok ötesindeydi; dosyadaki tüm temel veriler altüst olmuştu. Soruşturmayla ilgili kanıtlarda herkes yanlıştı.

- Senden ilk olarak Sophie Sereys'in kanım değiştirmeni mi istedi?

- Cinayetin ertesi günü, evet. 17 Haziran 2016.

Corso, henüz bu tuhaf olaydan bahsedilmezken Claudia'nın ilk cinayetten haberdar olmasma şimdilik takılmak istemiyordu.

Dikkatini toplu.

Bu dalaverenin sebebi neydi?

O sırada Sobieski'yi aklamak istemiyor muydu?

Hayır, kurbanın kanının ve DNA'sının katilin kimliğini ortaya çıkarması mümkün değildi.

- Seninle bunun için mi yatıyordu?

Corso'nun gözleri karanlığa alışıyordu. Marquet'nin yüzünde kırılğan bir gülümseme belirdi. Oturakta bir çatlak.

- Benim doğal çekiciliğim için olmadığı kesin.

Corso, Claudia'nın amacını anlamıyordu, ama stratejisini sezinleyebiliyordu. Marquet, 36'da kanıtları değiştirebilecek tek kişiydi. Bu ufak tefek adam, Cinayet Büro'nun kan örneklerini ve DNA analizlerini bozmak isteyen biri için kilit konumdaydı.

- Bu dalavereden onun çıkan neydi?

- Ben de bu soruyu sordum, cevap vermeyi reddetti. Anlaşma buydu. Ya çenemi kapatıp itaat edecektim ya da seks anlaşmasını unutacaktım.

Marquet üzerinde fazla düşünmemişti muhtemelen. Gerçek dünyada, onun gibi bir adamın Claudia gibi bir kadına yaklaşma şansı hiç yoktu.

- Bu yeni örnekler nereden geliyordu?

- Onları Claudia getiriyordu.

Birden Corso başka bir gerçeği daha kavradı:

- Sobieski'nin tablolarına kanı sen mi yerleştirdin?

- Ben değil, o.

Tablodaki boyanın katmanları altındaki titretiler yazılar yeniden Corso'nun gözünün önüne geldi. SARAH. MANON. LÉA. CHLOË. Ve elbette SOPHIE ve HÉLÈNE...

Claudia sadece kanı tabloları yerleştirmekle kalmamış, Sobieski'nin yazısını da taklit etmişti. Grafolojik incelemeler de bu isimlerin ressamın elinden çıktığını teyit etmişti.

- Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? diye sordu, kafasının gerisinde pes uğultuyla.

- Başka türlü olması imkânsız. Benden başka kan örneklerine bir tek o sahipti, çünkü Sophie ile Helene'in kan örneklerini ona ben verdim. Bu işi ben yapmadığıma göre o yaptı.

Yapbozun yeni bir parçası, yeni bir bilmece. Claudia eğer böyle bir şey yaptıysa bunu Sobieski'yi hapse yollamak için yapmıştı. Claudia'nın tavrı son derece ahlaksızcaydı; ressamı iyice mahvetmek için savunuyormuş gibi, ömür boyu hapse yollamak için ise beraat ettirmeye çalışıyormuş gibi davranmıştı. Sobieski'yi mahkûm ettirmek için en iyi yer savunma makamıydı.

Corso davanın ana hatlarını tersten (ve hızlı bir şekilde) yeniden gözden geçirirken başının döndüğünü hissetti. Sobieski'nin hapiste gebermesi için, en başından beri her şeyi tezgâhlayan Claudia'ydı. Kanları Sobieski'nin tablolarına yerleştirebilmeyi -onlardan önce de gizli atölyesine- sağlama bağlayıp, kan tüplerini değiştirmişti.

Ama neden?

Tuvallerin üstünde yazılı diğer isimlere ait kanların nereden geldiği de Corso'nun kafasını kurcalıyordu; bu, hâlâ çözülememiş bir gizemdi.

Ama hepsi bu kadar da değildi. Corso çoktan bir çıkanmda bulunmuştu, kesin değildi elbette, ama güçlü bir olasılıktı. Bu denli organize bir tezgâhta, çok daha çılgınca, başka bir gerçek olabildi: Belki de striptizcileri öldüren Claudia'ydı.

Ama bir kez daha, neden?

Suçu üstüne yıkmak için Sobieski'ye yanaşan sapkın bir katil miydi? Ya da tam tersine, bu tezgâhının asıl hedefi ressam (ve onun mahvoluşu) mıydı? Bu durumda, sadece onu suçlamak için, ressamın çevresindeki iki kadını öldürmüş demekti. Ardından da son darbeyi indirmek için suçlayıcı kanıtları hazırlamıştı; Sobieski'nin son yaptığı tabloları gizlenmiş kanlı isimler.

Corso her şeyi düşünmeye, her şeyi kabullenmeye hazırđı, ama hâlâ eksik olan, ana parçaydı: sebep. Claudia neden böyle bir oyun oynama gereği duymuştu? Sobieski'ye duyduğu bu denli acımasız kinin sebebi neydi?

Tut ki katil oydu, neden kurbanların kanlarını değiştirmişti? Birkaç santilitresini saklayabilir, onları önce Sobieski'nin atölye-

sine, sonra da tablolara bulaştırabilirdi. Böylesi çok daha basitti. Sobieski'ye artık zararı dokunmayacak, hiçbir işe yaramayan son oyunun sebebi neydi?

Marquet, sanki Corso'nun zihninde yaptığı bu gezintiyi izliyor gibiydi.

- Ben de bu soruları kendime sordum, diye itiraf etti. Kendi araştırmalarımı yaptım.

-Yani?

- Claudia benden kanıt olarak saklanan örnekleri istiyorsa, bu Sophie ve Hélène'le alakalı bir şeyleri gizlemek içindir diye düşündüm. Onların kan örneklerinin bir kısmını kendime ayırdım ve onları inceledim.

Corso'nun boğazı iyice kurumuştur.

- Bir şey buldun mu?

Marquet'in, yağmurun yollar çizdiği pencerenin yansıdığı yarı karanlık yüzünde bir kez daha hayalet gülümsemesi belirdi.

- Çok basit bir şey. Sophie ile Hélène kardeşti.

- Yani biyolojik anlamda mı... demek istiyorsun?

- Aslında, üvey kardeş. Ama babalarının aynı olduğunda hiç şüphe yok.

Corso 18.23 Frasn  trenine yetişmeyi başardı, adım hiç duymadığı bir şehir. Sonra, Pontarlier için aktarma yaptı. Tek yol arkadaşı bilgisayarıyla, bir kiş gecesinde yapılan dağlara ve gerçeğe doğru  saatlik bir yolculuk.

Sophie ile H l ne'in 1998'den 2004'e kadar birlikte büyüdükleri Motte-Sassy ocuk Yurdu'na doğru bir yolculuktuktu bu. St phane, günün haberini ilk ağızdan doğrulayabilecek, onları tanıyan biriyle kar şılaşmak istiyordu.

Kızlar  vey kardeşti; bu pek şaşırtıcı sayılmazdı. Sophie, onu 1984'te Lyon'da doğuran annesi tarafından terk edilmiş istenmeyen bir ocuktuktu. H l ne ondan iki yıl sonra Lons-le-Saunier'de doğmuş, ona bakamayan ailesi tarafından terk edilmişti. İki küçük kızın babası, bu durumda Jean-Luc Desmora'ydı, garson, bar fedaisi, işsiz, ayrıca tacizci ve alkolik.

H l ne'in doğumundan iki yıl önce, Lyon bölgesinde ya da başka bir yerde aylaklık yaparken şu veya bu sebepten daha sonra çocuğunu terk eden Sophie'nin annesiyle kısa bir ilişki yaşadığını tahmin etmek pek zor değildi. Bilindik bir aile faciası.

Bu bölgedeki bir ocuk yurdunda bu iki küçük kızın tanışmış olmaları (ve bir nedenle tanışmalan) da şaşırtıcı olmazdı. Tanışmalarından sonra, ikisi de aynı ocuk merkezlerinde ve koruyucu ailelerin yanında büyümüştü. Birlikte Paris'e gelmişler ve şanslanını striptiz dünyasında denemişlerdi. Corso onların dostluklarını gizlediğini de hatırlıyordu, kuşkusuz herhangi bir sorun karşısında daha güçlü olmak istemişlerdi. Bu bir tür gizli silahtı.

Ama Claudia Muller, katil olsun olmasın, bu akrabalık bağını neden gizlemek istemişti?

Başka sorular da vardı, ama Corso sorularla kafasını meşgul

etmemeye karar vermişti. Yorgun düşmüş (ve bir şey bilmeyen) beyninin bunlara verebileceği yarım yamalak da olsa bir cevap yoktu. Ya da körleşmişti, bu hepsinden de kötüydü.

Üç saatlik tren yolculuğu boyunca Corso, anladığı -ve varsaydığı- her şeyi bilgisayarına not etti. Öte yandan...

Bir şey vardı ki Corso'nun içini kemiriyordu. Claudia ilk cina-yetin akabinde Marquet'den kan örneklerini değiştirmesini istemişti. Sophie'nin ölümünden sonra listedeki bir sonraki kişinin Hélène olduğunu bildiğini gösteren önemli bir ayrıntı...

Bu durumda katil oydular. Ya da katili ve amacım biliyordu.

Öyleyse neden Hélène'i uyarımadı.

Soru yok Corso, soru yok.

Alnını cama dayadı ve karanlıkta manzarayı görmeye çalıştı. Hiçbir şey görmüyordu. Hem bakışları hem de düşünceleri içinde erimek umuduyla bu hiçliğe dalıp gitti. Frasn'e gelen tren onu uyandırdı. Perona indi ve yeni bir dünya keşfetti.

Her şey bembeyazdı. Gar karlar altodaydı. Sokak lambalarının olağanüstü güzellikteki ışığı TGV'nin⁷⁶ raylarını çevreleyen kar kümelerinin üstüne vuruyordu. Diğer taraflarda, kar, pamuk süsleri andıran daha yumuşak, daha gevşek kabartılar oluşturuyordu. Bir tek bebek İsa'nın yemliği eksikti. Corso aykırı olduğunu hissediyordu. Üzerinde sadece deri ceket vardı, valizi yoktu ve peronda yalnızdı.

Frasne'da sadece o inmişti.

Pontarlier'ye gidecek aktarmayı ondan başka bekleyen yoktu.

On dakika boyunca titreyip durdu, bir kar küresine, hani salandığında kar yağın, içinde Eiffel Kulesi veya Noel Baba bulunan bir kar küresine hapsoldüğünü hissediyordu. Sonra, fütürist tarzda, petrol mavisi ve cıva grisi küçük tren geldi. Yemlikten ve kar küresinden sonra elektrikli tren. Corso oyuncaklar ülkesinde yol alıyordu. Trene tırmandı, hâlâ yalnızdı. On beş dakika sonra Pontarlier'ye vardı. Frasn'e la aynı manzara, belki biraz daha fazla kar ve ne hikmetse daha az insan. İstasyon görevlileri bile sırra kadem basmıyordu.

Yine de bir taksi bulma umuduyla çıkışa doğru ilerledi.

Sadece tek taksi vardı. Siyah ön cam, görünmeyen şoför, egzoz borusundan çıkan gazın sokak lambalarının ışığı altoda oluşturduğu duman. Noel görüntülerinden doğrudan korku filmine geçilmişti: Götürüleceği yerin insanların kurban edildiği ıssız bir

76. Yüksek hızlı tren, (ç.n.)

otel mi olacağını öğrenmek için taksiye binmekten başka çaresi yoktu.

Gideceği yeri söylediğinde, şoför neşeyle karşılık verdi:

- Şanslısınız, lastiklerim oraya gitmeye uygun!

Araba Larmont'a ve İsviçre sınırına doğru tırmanmaya başladı. Camdan bakınca manzara ay ışığının altında parlayan bir hayalet tablosunu andırıyordu. Kar, ovalara ve dağlara hayali bir varlık, yeryüzüne de soyut bir solgunluk veriyordu.

Stéphane karanlık pencereleri ve canlı hayaletleriyle, dağın yamacında yükselen ve koruganı andıran Motte-Sassy Yurdu'nu gördü, olduğu gibi bırakılmıştı. Hoş bir sürpriz: Yurdun merkezi, çıkma balkonlarıyla kış sporları yapanların kaldığı otellerin mimarisini hatırlatan, iyi aydınlatılmış, pembe boyalı, uzun bir binaydı.

- Sizi bekleyeyim mi, yoksa?

- Hayır, teşekkürler, diye cevap verdi Corso, şoföre parasını öderken.

Geleceğini bildirmemişti. Yaklaşık yirmi yıl önce iki küçük kızın, gerçekten de kardeş olduklarını bilmeden -kimse bilmiyordu- kardeş gibi büyüdükleri bu yapıda onu neyin beklediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Polis ana girişin merdivenlerine doğru birkaç sessiz adım attı -kar, boğuk ses, kaygan- sonra eski tarz kapı zilini çaldı. Cekeyinin içinde titreyerek sabırla bekledi. Isı iyice düşmüştü. Büyük ihtimalle hastalanacaktı.

Sonunda, hem eğitime hem de mahkûma benzeyen, jogging kıyafetli genç bir adam ona kapıyı açtı. Corso elinde rozetiyle kendini tanıttı ve yurdun yöneticisiyle görüşmek istediğini söyledi. Saat 22.30'du, yüzüne kapıyı kapatabilirdi. Ama genç adam itiraz etmedi, tek kelime etmeden, geldiği yöne doğru kayarcasına gitti.

Stéphane, çok güzel süslenmiş (el yapımı süs topları ve çelenkler) çam ağacının bile hoş bir hava katamadığı çok büyük bir yemekhanede sabırla beklemeye başladı. Pırıl pırıl yapılmış salonda birkaç adım attı, tanıdık malzemeler; seramik vazolar, resim yapılmış duvarlar, yerdeki koyu kırmızı muşamba. Yıkılması ve dezenfekte edilmesi kolay. Bu tür yurtlarda, ziyarete gelenler bir an önce unutulsun istenirdi. İz yok, anı da yok.

Bu ziyarete hazırlanmış, zihnini geçmişine kapatmıştı. Çirkin anıların su yüzüne çıkmasına izin veremezdi. Ama yine de, çam ağacına yaklaştıkça kalbi sıkıştı. Kâğıt hamurundan heykelcikleri ve renkli kartonlardan yapılmış çelenkleri görünce, hediyelere

rağmen her seferinde aynı açık yaranın kanadığı Noel günlerini hatırladı. Ne aileleri ne de sadece onlara ait bir sevgi vardı.

Başlarda hep, hayatta yurttan büyümekten daha kötü şeyler olduğunu, insanın köklerini bilmemesinin bir felaket olamayacağını savunurdu. Bununla birlikte, bu açık yara hiç kabuk bağlamamıştı. Hep bu yarayla, her gün sağdan soldan toplamaya çalıştığı sevgi kırıntılarıyla iyileştirmeye çalıştığı bu yarayla büyümüşü; bu kırıntıların adı Mama da olsa, toplu tecavüzlerle sonuçlansa da.

- Başkomiser Corso? Brigitte Caron, kurumun müdiresi.

Kırkly yaşlarda bir kadın karşısında duruyordu, onun da üzerinde eşofman vardı. Ayağındaki terlikler yüzünden geldiğini duymamıştı. Saman rengi saçlar, kiremit rengi ten, parlak, elma şekerini andıran tombul yanaklı yüz.

Corso yeniden kendini tanıttı. Birkaç kelimeyle ziyaret sebebi ni açıkladı. Sophie Sereys. Hélène Desmora. 1998-2004 yıllar. Bu bilgileri neden istediğini söylemekten kaçındı.

- Ve siz bu saatte mi geldiniz? diye şaşkınlıkla sordu kadın.

- Bu soruşturma çok büyük aciliyet taşıyor.

Kadın başıyla onu onayladı. Adam, herkesin unuttuğu iki küçük kız hakkında konuşmak için gecenin soğuşuna ve karına meydan okumuştı. **Büyük gayret.**

- Üzgünüm, dedi kadın. Ben sadece beş yıldır buradayım. Size yardımcı olamam.

- O dönemden burada çalışan kimse yok mu? Bana yardımcı olabilecek eskilerden biri?

- Hayır, yok. Öğretmenler ile himayemiz altındaki çocuklar arasında özel bir bağ kurulmaması için personelimiz sürekli yenilenir.

- Bankalarda olduğu gibi.

- Efendim?

Kadın ellerini beline dayamıştı, Doğu Bloku'ndan gelmiş ufak tefek bir gülle atıcısına benziyordu.

- Tamam, boş verin, dedi Corso, telefonunu cebine koyarken.

- Durun... Biri olabilir.

- Kim?

- Pontarlier'den bir doktor. Emmanuelle Cohen. Çok uzun zamandan beri burada.

- Adresini alabilir miyim?

Brigitte Caron ilk defa gülümsedi, elma şekerine atılmış bir çentik.

- Şanslısınız. O Şu an burada. Çocuklarımızdan biri hasta.

Corso sevinç çığlığı atmamak için kendini zor tuttu -az çok sonuç alınacağıının garantisi yokken, meçhule doğru bir yolculuk hoş sürprizlerle karşılaşılabilceğine olan inancı tamdı.

- Ben onu bulayım.

Doktor beş dakika sonra merdiven sahanlığında belirdi; kısa ve gri saçlar, neredeyse ense hizasından kırılmış gibi kamburlaşmış uzun bir siluet. Çantası, beresi ve çoban kabaniyle tam bir acil yardım doktoru. Muayene ve doğum konulannda tecrübeli biri. Fransa zirvelerinin ve köy yollarının yılmaz savaşçısı.

Corso, görür görmez kadına karşı bir sempati duydu. Bu sempati çok eskilere dayanıyordu; çocukluğunda, daha sonraları eroin bağımlısıyken, ona ilaç veren, daha da önemlisi, sıcak, merhametli ve iyi davranan bu tür doktorlarla karşılaşmıştı. Küçük çocukları ya da onun gibi bağımlı büyük çocukları hayata bağlayan destek.

- Brigitte, bana önemli olduğunu söyledi. Sophie ve Hélène hakkında değil mi?

Corso şaşkınlığını gizlemedi.

- Gazeteleri okuyorum, diye açıkladı doktor. Bu zavallı kızların nasıl öldüklerini biliyorum.

- Onları hatırlıyor musunuz?

- Elbette. Uzun yıllar boyunca onları tedavi ettim.

- Hastalıkları neydi?

Okul bahçelerindekilere benzeyen bir banka doğru yürüdü ve üzerine çantasını bıraktı. Ellerini cebine sokarak konuşmaya devam etti, hep dik duruyordu, ama bir sokak lambası gibi üst kısmı eğikti.

- Sıradan şeyler, normal hastalıklar. Ama uzun bir süre onlara psikiyatri tedavisi uyguladım. Bu kızların durumu pek parlak değildi.

- Biraz daha açık konuşabilir misiniz?

- Biri öfkenin pençesinde kıvranıyordu, diğeri ise hayaletlere inanıyordu.

Bulmak zor değil: Sophie, kendi de dahil olmak üzere dünya üzerindeki herkesten nefret ediyordu; Hélène ise ölümlerle yatıyordu.

Corso konuya girmekte tereddüt etmedi:

- Yaptığımız soruşturmalar kardeş olduklarını ortaya koydu.
- Bu herkesin bildiği bir sırdı.

Polis şaşırtacağını düşünmüştü; işe yaramamıştı.

- Kan bağı olan üvey kardeşlerdi, diye üsteledi Corso.

- Zaten ben anlamıştım.

- Nereden biliyordunuz?

- Kesin bir bilgi yoktu, ama birbirlerine çok benziyorlardı.

- Fiziken mi?

- Hayır, davranışları ve konuşma biçimleri... Bazı hareketleri çok belirgin bir şekilde aralarında bir bağ olduğunu gösteriyordu.

- Bu benzerlikler, bir arada büyümelerinin sonucu olabilir.

Doktorun yüzünde bütün rüzgârlara, bütün engellere meydan okuyan bir gülümseme belirdi.

- Onları tanımanız gerekirdi. Aynı tohumdan geliyorlardı. Bu kesin.

- Yaptığımız testler, aynı babadan, Jean-Luc Desmora'dan olduklarını doğruladı. Onu tanıyor musunuz?

Emmanuelle Cohen, elleri ceplerinde bankın yanında ayakta duruyordu. Beresinin altından görünen gri saçlarına rağmen, ders saatini bekleyen bir üniversiteliye benziyordu.

- Yanlıyorsunuz. Jean-Luc Desmora, Hélène'in babası değildi.

- Nasıl yani?

- Herkesin bildiği başka bir sır daha: Nathalie Desmora Besançon'un banliyösünde tecavüze uğramıştı.

Corso'nun kulakları uğuldamaya başladı. Bu belki de gerçeğin gitgide yükselen uğultusuydu...

- Şikâyetçi olmuş mu?

- Hayır. Desmora'yla evliydi ve sefil bir hayat yaşıyordu.

- Çocuk belki de tecavüz sonucunda doğmadı...

Doktor birkaç adım daha attı; ince silueti kumaşa sarılı bir çivi gibi kabanımın içinde kayboluyordu.

- Evet, olabilir. Fakat anne, sonrasında kendisine dokunulmasını istemedi, hamileliği ucuz şarap ve bira içerek, acılar içinde geçti.

- Nasıl böyle kesin konuşabiliyorsunuz? diye sordu Corso.

- Bölgemiz fazla büyük bir yer değil. Herkes her şeyi bilir. Ayrıca o dönemde, defalarca çeşitli vesilelerle Nathalie'yi tedavi et-

tim. O ve kocası çok berbat koşullarda yaşıyorlardı... sefalet, alkol, şiddet... Son derece korkunçtu. Çocuk doğar doğmaz sosyal hizmetler onu aileden aldı.

Herkes her şeyi bilir. Corso'da çok daha fazla şey öğrenebileceği umudu belirmişti.

- Tecavüzcünün kimliğini tespit ettiler mi?

- Söylentiler vardı. Evi barkı olmayan bir serseriden, sımr boyunda dolanan ve daha önce bölgenin güneyinde kanunla başı derde girmiş bir tür seks manyağından söz edildi. Bu gibi durumlarda bilgiler hiçbir zaman kesin değildir. Jandarmalar kafede konuşurlar, onların söyledikleri kulaktan kulağa yayıla yayıla çarpıtılır ve sonunda şehir efsaneleri ortaya çıkar.

Kulağındaki uğultu gitgide artıyordu.

- Eğer Soplüe ve Hélène baba bir üvey kardeşlerse, tecavüzcü aynı zamanda Sophie'nin de babası...

- Kesinlikle. Herkesin bildiği bir şey daha.

Dedikoduları ve fısıltılarıyla taşra bir polis için nimetti.

- Bir dakika, bir dakika, diye anlamaya çalıştı. Sophie'nin annesinin kim olduğunu **da** bildiğinizi mi söylüyorsunuz?

Emmanuelle Cohen sessiz adımlarla yeniden yürümeye başladı. Uzun silüetinin muşamba üzerindeki ağırlığı yok denecek kadar azdı.

- Pontarlier Merkez Hastanesi'nde sosyal hizmetlere bırakılmak üzere, annenin ismi kayıtlara geçirilmeden bir doğum gerçekleşti. Ama herkes biliyordu. Hemşireler dillerini tutmayı bilmezler.

Corso'nun akıma kendi doğumu, hayatını üzerine kurduğu kanını, annesinin kimliğini bilmesinin mümkün olmadığı kanısı geldi. Doğumu mutlak bir sırdı. **Deme.** Bu daha ziyade kendini koruma biçimiydi.

- Sophie'nin annesi kimdi? diye sordu kabaca.

- Adını hatırlamıyorum. Yirmi yaşlarında bir garson kızdı. Morteau'ya giden devlet karayolu üzerindeki bir lokantada çalışıyordu. O da tecavüze uğramıştı. Soruşturma başlatıldı, ama bir sonuç alınmadı.

- Size göre, tecavüzcü Nathalie'ye tecavüz eden adamla aynı kişi miydi?

- Kuşkusuz. Eşkâllerinin örtüştüğünü hatırlıyorum. Dişleri eksik zayıf bir tip. Jandarma, size az önce sözünü ettiğim serserinin profili üstünde yoğunlaşmıştı. Fakat soruşturma kısa sürdü Adamın temize çıkmasını sağlayacak bir tanığı yoktu, ancak kızlar onu teşhis edemediler. Ya da etmek istemediler.

Uğultu, bir patlamanın ardından duyulan gürültüye dönüşmüştü. İngilizlerin dediği gibi, **blast...**⁷⁷

- Herhangi bir ayrıntı hatırlıyor musunuz?

- Evet. O dönem tecavüzcünün yaptığı bir bağdan söz ediliyordu. Özel bir düğüm, bir izci şeyi, ne bileyim, öyle bir şey işte. Herkes bu tuhaf imza hakkında ilginç fikirler beyan ediyordu... Fakat bir kez daha belirtiyim, bütün bu anlattıklarım, pazar tezgâhlarında yayılan söylentiler, sınırdaki bistolarda ağızdan ağıza dolaşan dedikodulardı. Ciddiye alınacak şeyler değildi.

Corso, kulak zarları sanki basınçla patlamış gibi gerçekten duymaz olmuştu artık. Kulak zarlarını patlatan, bir süre önce ortaya çıkan, bir liman şehrinin üzerine çöken devasa tsunami gibi bilincine çöken gerçekti.

Sophie Sereys ile Hélène Desmora Philippe Sobieski'nin kızlarıydı.

Ortaya çıkan bu gerçek, her şeyi -zamanı, mekânı, düşünceyi-kendine doğru çeken çok güçlü bir ağırlık merkeziydi. Kendini toparlayıp da aklı başına geldiğinde, yemekhanede hâlâ ona göz kırpan büyük çam ağacıyla baş başa kaldığım fark etti.

Emmanuelle Cohen, kuşkusuz epey bir süre önce gitmişti. Kadın ona veda etmiş, o da farkında olmadan ona karşılık vermişti.

Birden kırmızı muşambanın üstünde hışırdayan ayak sesleri duydu.

- Siz hâlâ burada mısınız?

Eşofmanı ve terlikleriyle, Brigitte Caron.

Corso cevap olarak yalnızca şunu söyleyebildi:

- Gece burada kalabilir miyim?

Ne uyku ne ölüm.

Siyah, nemli, derin bir şey.

Corso uyandıığında giyinikti; artık nerede olduğunu, kim olduğunu bilmiyordu. Her şeyi yerli yerine oturtmak ve dün gece Motte-Sassy Çocuk Yurdu'nda olanları hatırlamak için birkaç dakika geçmesi gerekti. Büyük bir incelik göstererek, ona kullanılmamış bir oda açmışlardı, ranzada uyumuştı, **üstteki yatak, lütfen.**

Dün geceki beklenmedik gelişmeler aklına geliyordu.

Şaşırtıcı ve anlaşılmazdı. Le Squonk katilinin ilk iki kurbanı, bu cinayetlerle itham edilen Philippe Sobieski'nin kızlarıydı.

Corso sallanarak lavaboya gitti ve kafasını soğuk suyun altına soktu. Bu şekilde kafasından ya her şeyi silbilmeyi ya da tam tersine, tüm bu tutarsız bilgileri normal ve mantıklı bir şekilde sıralayıvermeyi umuyordu.

Yüzü su içinde, aynaya baktı: Kendini tanıyamadı. Tıraş olmamıştı, sıkıntından yüzü çökmüştü, gözleri donuklaşmıştı. Varoluşun gerçeküstü boyutuna ulaşmak için görünmez bir perdeyi geçtiğini -ya da tam tersine, gerçeğin kıyılarına kadar ilerlediğini hissediyordu.

Yeniden ele alalım. Claudia Muller, Sophie Sereys ile Hélène Desmora'yı öldürmüştü; ayrıca Marco Guameiri'yi de. Kimse ilk iki kurbanın baba bir üvey kardeş olduğunu öğrenmesin diye Kriminal Büro'dan zavallı bir herifle yatmıştı. Ardından, Sobieski'nin öz kızlarını öldürmekten suçlanması ve mahkûm olması için çaba sarf etmişti.

Elde ettiği bilgiler hiç de fena değildi, orası kesin, ama hâlâ temelden yoksundu: NEDEN? Bu bir intikamdı kuşkusuz, ama görünürde bir sebep yoktu. Tecavüze uğrayan annelerin intikamım

mı almak istiyordu? Yersiz yurtsuz büyümüş kızlarının intikamını mı? Bir kadının intikamı onu öldürerek alınmazdı? Bir de şu son saçmalık vardı: Claudia, sahtekâr ressamı cezalandırmak istediysen, neden katilin modus operandisini taklit ederek ve Sobieski'yi aklayarak intihar etmişti? Neden kurduğu suçlayıcı tuzağı bozarak ölmek istemişti?

Corso kahvaltı yapmadı. Brigitte Caron'a veda da etmedi. Yıkanmadan, üstünü değiştirmeden taksi çağırarak yetindi ve kolunun altında Mac'yle bir hırsız gibi yurttan ayrıldı. Üstü başı buruş buruş, kir pas içinde, taksile hâlâ kar altındaki Pontarlier İstasyonu'na gitti, sonra Cenevre trenine bindi ve oradan da taksile dosdoğru havalimanına gitti. Artık akimda iyice netleşen bir fikir doğrultusunda hareket ediyordu.

Önce Emiliya'ya telefon açtı; Thaddee konusunda her şey yolundaydı. Ardından Barbie'yi aradı; dünya üzerinde en azından bir kişi nerede olduğunu bilirse iyi olurdu.

- Ne haltiler karıştırıyorsun? diye havladı, ekibin gerçek amiri, otoriter ama aynı zamanda da koruyucu bir sesle.

- Viyana'ya gidiyorum. Claudia'nın ailesini göreceğim.

- Bu yeni saçmalık da neyin nesi?

Kadm, Corso'nun cevap vermesine fırsat tanımadı, hemen vaa-zına başladı. Bu da, hiç ödün vermeyen "ekip amiri" davranıştıydı.

- Bu olayı unutmam gerekiyor, Corso. Bırak biz işimizi yapalım, sen de başka bir şeyle ilgilen.

- Siz nerdesiniz?

- Hiçbir yerde.

- Bu, bende bu işi gerçekten çözeceğiniz hissini uyandırdı.

- Neden? diye sordu saldırgan bir sesle. Önercek daha iyi tek-lifin mi var?

- Belki.

-Ne?

- Seni Viyana'dan arayacağım.

- Dur, bekle.

- Ne var?

- Lambert'den haberin var mı?

- Hayır. Ne oldu?

- Dün akşam Saint-Denis'de arabasında vuruldu. Motorlu iki adam tarafından üç kurşun.

Corso, Catherine Bompard'm uyarısını hatırladı: "Ahmed Zaraqoui'nin serbest kaldığını biliyor musun?" Torbacı misilleme yapmaya başlamıştı.

- Kimin yaptığını biliyor muyuz?
- Hemen aklımıza Zaraoui geldi, ama onun bir tanığı var.
- Lambert'i öldürmesi için biriyle anlaşmıştır.

Barbie başka bir şey söylemedi. Bu sessizliğin anlamı belliydi: **Kafasında başka biri daha olmalı.** Eski yardımcısı, tıpkı Bompart gibi, bu hikâyeye hiç inanmamıştı: Corso'nun Pablo-Picasso'daki çatışmaya katıldığını biliyordu. Önemli olan ya Zaraoui de biliyorsa.

Corso kayıtsızca telefonu kapattı. Yeni bir tehdidi düşünmeye artık beyninde yer yoktu. Sadece Le Squonk dosyası önemliydi.

Cenevre-Cointrin Havalimanı'na varınca doğrudan dış hatlara gitti ve saat 14 Viyana uçuşu için Easyjet'te yer buldu. Sonra mağazalara bakarak, bazen bir barda kahve arası vererek vakit geçirdi. Sonunda uçağa bindi, cam kenarına yerleşti, dış dünyaya ilgisini kesti. Sorun şu ki iç dünyası da pek neşeli sayılmazdı. Tek varsayımına bağlı kalamıyordu: Claudia Muller'in hayatında, onu bir intikamcıya dönüştürecek bir şey olmuştu. Ve bu "bir şey" Sobieski'yle ilgiliydi.

Saat 16 sularında, Viyana'ya indiğinde hava çoktan kararmıştı. Londra'da manzara, önceki yıl, yaldızlı vitrinleri ve alev kırmızısı otobüsleriyle bir oyuncakçı dükkânını andırıyordu. Viyana'da, aralık sonunda, insan kendini Noel Baha'nın ülkesindeymiş gibi hissediyordu: göz alıcı pırıltılar, kırmızı tramvaylar ve bakır kaplı küçük melek heykelleri.

Zaten Viyana bu görüntüyü satıyordu. Çocukların korolarda şarkı söylediği, erkeklerin beyaz lipizanalara bindiği, **Opemball** sırasında kadınların üç zamanlı ölçüye göre dans ettiği şehir...

Donmuş bir halde taksinin içinde büzülmüş, dalgın dalgın gözünün önünden birbiri peşi sıra geçen sarayları, heykelleri, Naiades'lere layık çeşmeleri hayranlıkla seyrediyordu... Her şey barok mimari üslubundaydı, bir Walt Disney şatosu gibi karmaşık, Rus pezevenğin altın dişi gibi sahte parlaklıkta. Burada kar yoktu, ama hazırlıklıydılar.

Corso şehri biliyordu. Aşkları henüz SM oyunları ile kirlenmediği dönemde Emiliya'yla birlikte gelmişlerdi. Birbirlerine âşıklardı, kol kola **Fiaker**'de dolaşmışlar, şehirdeki meydan saatlerini saymışlar, bıkcıncaya kadar müzeleri dolaşmışlar, konserlere gitmişler ve strudel yemişlerdi...

- Daha yolumuz var mı? diye Almanca sordu Corso. Emiliya ona bazı temel şeyleri öğretmişti.

- Geldik.

Barbie telefonu kapatmadan ona, Muller'lerin Himmelpfortgasse'deki adresini vermişti. Beyaz taştan inşa edilmiş kocaman bir binaydı, bir zamanlar çok katlı kupaların girmesi için tasarlanmış ana kapısı devasaydı.

Üst kata çıkmak için merdivene yöneldiğinde bir şehrin gerçek kişiliğini ortaya koyan ayrıntıları -basamakların boyutu, vernikli ahşap tırabzan, altın rengi kapı tokmakları- fark etti. Corso için, binaların içi, kızların eteklerinin altı gibiydi. İnsanın bazı şeylerin doğal yüzünü keşfettiği gerçek an.

Gürültü yapmadan basamakları çıktı ve gösterişli bej lake bir kapının zilini çaldı. Bir trampelen tepesinde bekler gibi yaklaşık iki dakika bekledi. Kapı açıldığında, yaptığı hatanın büyüklüğünü anladı. Claudia'nın babası asık suratıyla karşısında duruyordu, üzerinde V yaka bir kazak ve kadife pantolon vardı.

- Buraya niçin geldiniz?

Franz Muller mükemmel bir Fransızcayla konuşuyordu, ama "Ben sizin dilinizi konuşuyorum ama siz benimkini konuşmuyorsunuz. Ben sizin kurallarınıza vâkıfım ama siz asla benimkileri anlamayacaksınız" tarzı hafifçe tepeden bakan bir aksanla.

- Size kızınız hakkında birkaç soru sormak istiyordum. Soruşturma devam ediyor ve...

- Def olun.

Avusturyalı Fransızca'yı, hoş karşılanmayan bir adamı ne zaman ve nasıl sepetleyeceğini bilecek kadar ustalıkla kullanıyordu. Corso boyun eğdi. Yarım yamalak da olsa bir cevap alamamakla kalmaz, bir de üstüne basamakları kıcının üstünde inmek zorunda kalabilirdi.

Bu esnada, Claudia'nın soğuk güzelliğini babasından aldığını fark etti. Bombeli alın, sert elmacıkkemikleri, açıkly koyulu gözbebekleri... Yüzün üst kısmı tutkuların, alt kısmı günlük işlerin merkeziydi. Baba kız Muller'ler bakışlarıyla cezbediyor, sesleriyle itaat ettiriyorlardı.

Tam o sırada Martha Muller kocasının arkasında belirdi. Claudia'nın doğal zarafetinden uzaktı, ama yuvarlak ve biçimli yüzü yine de fildişi solgunluğundaki bu güzelliğin izlerini taşıyordu.

Corso bir an onun arka çıkacağı düşünüyordu, ama kadının, bir gemi parçasına tutunan kazazede gibi kocasının koluna yapıştığını gördü. **Boşuna bir yolculuk.**

Kapıyı suratına çarpmadan önce, Franz Muller her şeyin daha anlaşılır olması için durumu özetledi:

- Siz kızımızı öldürdünüz.

Corso, yeniden Himmelfortgasse'ye çıktı, başı öndeydi, omuzlan çökmüştü. Mağlupların duruşu, vitrinler boyunca kayar gibi ilerleyen belirsiz bir gölgeydi. Paris'e sorulanyla, çelişkili ipuçlarıyla, yalan yanlış olsa bile hâlâ kötü gerçek kınntıyla dönmek zorundaydı.

Siz kıztımızı öldürdünüz: Neredeyse bunu kabullenmeyi tercih edecekti. Claudia masum olacaktı. Sonra da insanlar bu olaya bir anlam verebilecekti.

- Bay Corso?

Corso bir çöp torbası kadar parlak siyah anorağının içinde ona doğru yaklaşan kadını hemen tanıyamadı: Martha Muller'in ta kendisi.

- Bay Corso, diye tekrar etti kadın nefes nefese. Ağzından çıkan buğu yüzünü puslandırıyordu. Sizden özür dilemek istiyorum. Franz, kocam... Sonuçta, altüst oldu.

Corso, elleri ceplerinde, hafifçe eğildi; reverans, selam, özür, nasıl kabul edilirse. Ya da kadını daha iyi duymak için bir refleks: Martha Muller'in boyu, onun omzunun altında kalıyordu.

- Sizinle konuşabilir miyim? diye sordu kadın, hafif İsviçre aksanıyla.

Corso sığınmak için bir yer aradı. Elli metre ötede bir kafe gördü.

- Gelin, dedi.

Belki de, hep umutla beklediği ufak yardım buydu.

Viyana'nın geleneksel kafesi olan bir **Kaffehaus** seçtiğini düşünmüştü, ama aslında çay salonu olarak hizmet veren bir pastaneydi. Girer girmez duyulan elmalı strudellerin kokusu. Birkaç solukta, insan sanki bir iki kilo aldığı hissine kapılıyordu.

Kadını, bir köknar ağacının dalma melek biblosu koyar gibi,

masaya yerleştirdi; kadın saçıyla (saçları lüle lüleydi) ve oyuncak bebek ifadesiyle meleğe benziyordu, ama dizlerinin üstünde oturan, gökyüzüne çıkamayan bir melek.

- Ne içmek isterdiniz? diye sordu Corso.
- Kahve.

Corso siparişi verdi ve ellerini masanın üstüne koydu. Titremediğini, soğukkanlılıkla, önemli olsun olmasın bilgi almaya hazır olduğunu göstermek istiyordu.

Birkaç saniye pastanenin gürültü patırtısıyla geçti. Başlarının üstünde pastalar gidip geliyordu. Dışarıda, nihayet ilk kar taneleri düşüyordu.

Kahveler geldi. Bu Corso için bir işaretti.

- Bana ne söylemek istiyordunuz?
- Size yararlı olabilecek bir bilgi vermek istiyorum, ama size nasıl yaran olur bilmiyorum.
- Siz yine de söyleyin.

Corso artık Martha'daki şaşmaz belirtileri seçebiliyordu: şiş bir surat, çok kuru dudak kenarları, ağırlaşmış gözkapakları. **Antidepressanlar, bizi pençesine aldığında...**

Kadın hâlâ suskundu. Bu durumdan çıkması da güçtü. Sonunda, bir soruyla konuşmaya başladı:

- Soruşturmanızda ne durumdasınız?
- Ben tam anlamıyla bu soruşturma sürecine dahil değilim ama...
- Ama meslektaşlarımız kaydettiği gelişmelerden haberiniz vardır, değil mi?
- Bana gelen son haberlere göre, önemli bir gelişme yok.
- Ama siz, siz ne düşünüyorsunuz?

Corso, kafasını yukarı kaldırıp bakan ve onu taşıyacak ipi çekerken kontrol eden bir tırmanıcı gibi ona aşağıdan baktı. Hayır, ona gerçeği söylemeyecekti. Yeterince güçlü değildi. Öte yandan, gerçeği, Corso bile yeterince bilmiyordu.

- Bana, işime yarayabilecek, yardımcı olabilecek bir şeyler söyleyin, dedi. **Lütfen.**

Kadın gözlerini kahvesine dikti ve kaşığını fincanının içinde çevirmeye başladı. Kahvenin aroması, pastanenin ağır kokuları arasına sızmakta zorlanıyordu. Sanki kendini hipnotize etmek ister gibi saniyelerce kahvesini kanıştırdı.

- Claudia, Franz'ın kızı değildi.

En kötüye hazırlıklı olun, gerçek sizi asla etkilemez. Corso durumu anlamıştı, ama hikâyenin ayrıntılarını duymayı bekliyordu.

- Liseyi Ormes Enstitüsü'nde okudum, diye anlatmaya başladı kadım. İsviçre'de, Yverdon-les-Bains yakınlarında, Neuchâtel Gölü kıyısında bir kız okulu.

Bölgenin haritası, Corso'nun kafasındaydı: Yverdon-les-Bains Pontarlier'ye yaklaşık kırk kilometre mesafedeydi. Yani 1980'lerde Philippe Sobieski'nin avlanma bölgesine.

- Çok parlak bir öğrenci değildim. 18 yaşında hâlâ Fransa'daki bakalorya sınavına eşdeğer olan "olgunluk" sınavımı vermemiştim. Tam da İsviçre'deki yatılı okullarda sevilen bir genç kız tipi.

Polis ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyordu:

- Tecavüze mi uğradınız?

- Öyle de denebilir, evet. Onunla sınır boyundaki bir barda karşılaştım. Doğruyu söylemek gerekirse, onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Bir tür **bad boy** olarak gözümün önüne geliyor, koca ağızlı ve oldukça minyon bir tip. Başlarda, onu kabullenmiştim, ama sonra iş tatsız bir hal aldı. Bir kez daha söylüyorum, fazla bir şey hatırlamıyorum; sarhoştum. Her şey barın arka avlusunda, tuvaletler ile çöp bidonlarının arasında olup bitti. İşte Claudia'ya, böyle gebe kaldım.

Martha sustu. Tuhaf bir anlatım tarzı vardı; İsviçre aksam aldırmaçlık izleri taşısaya da verdiği bilgilerde son derece samimiydi.

- Sonrasını tahmin edebilirsiniz, diye devam etti. İki ay sonra gebe kaldığımı fark ettim.

- Ne oldu?

- Avusturya usulü halledildi.

- Ama siz İsviçrelisiniz.

- Ailem İsviçreli, ama uzun zaman önce Viyana'ya yerleşmişler. Babam şehrin en zengin ailelerinin mali danışmanıydı. Size şunu söyleyebilirim, babam onları kısıkvrak yakalamıştı.

- Ne demek istiyorsunuz?

Yuvarlak ve ışıltılı yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir çocuk kitabındaki gezegen illüstrasyonlarını andırıyordu.

- Bana acilen bir koca bulmaları için o küçük topluluğu biraz silkeledi. Ya bir oğul ya da bir mali müfettiş, pazarlık buydu. Teklifler almakta hiç sorun yaşamadı. Size bunun pek de bir gönül postasına benzemediğini söylemeliyim. Yuvam bir cinsel birleşme ve bir şantaj neticesinde alelacele kuruldu. Bu arada, Claudia başı dik doğdu. Bir piç olarak doğmak yerine Viyana yüksek sosyetesinde bir prematüre olarak dünyaya geldi.

Corso dalgın bakışlara sahip bu ay yüzlü kadını inceliyordu. Dikkat çekici bir kayıtsızlık ya da umutsuzluk. Ne olursa olsun, ipleri uzun zaman önce koparmıştı.

- Siz bir gecelik... aşkınızın kimliğini biliyor muydunuz?

- Başlarda bilmiyordum, hayır. Ama sonra, Hôpitalaux-Neufs olayının ardından söylentiler çıktı. Dava sırasında ben İsviçre'deydim. Sobieski. Rezil küçük serseri suratı, pezevenk utanmazlığı. Böyle bir insan müsveddesine nasıl vurulmuşum? Kadınlar hep kötü adamlara meyillidir.

Sonunda olaylar, kolayca belli bir kronolojiye oturuyordu. 1980'li yıllar boyunca, Sobieski Fransa, İsviçre ve İtalya arasında ortalığı kırıp geçirmişti. Kızları baştan çıkarmış, onlarla yatmış, onlara tecavüz etmişti. Christine Woog'un ölümüyle sonuçlanan serserice yaşamı boyunca spermlerini dağıtmıştı.

- O dönemde, kocanız durumdan haberdar mıydı?

- Hayır. Sadece ailelerimiz biliyordu. Franz iddialı ve uysal bir üniversite öğrencisiydi.

- Ya Claudia?

- Bir koca kandınlabılır, diyerek gülümsedi. Bunun için biçilmiş bir kaftandır. Ama bir çocuğu aldatamazsınız. Claudia hep aksayan bir şeyler olduğunu, evde bir yalan rüzgârının estiğini hissediyordu. O asla dengeli küçük bir kız olmadı. Yedi yaşında ilk depresyonunu yaşadı. Çocukluğunun devamında da uzun süreli problemler yaşadı. Anoreksiya, kendini kesme, uyuşturucu, alkol...

Onu dinlerken, polis Claudia ile Franz arasında bir benzerlik bulunduğunu hatırladı. **Her zaman güçlü önseziler, Corso...**

- Sonunda, 20 yaşma gelince, ona tüm hikâyeyi anlatmaya karar verdim.

- Nasıl tepki verdi?

- Beklenmedik bir şekilde ya da tam tersi beklendiği gibi, bilmiyorum. Hukuk okumaya ve mahkemelerde en berbat suçluları savunmaya karar verdi. Her türden suçluyu savundu. Belki de bu şekilde, babasının yaptıklarını ve kendi doğumunu mazur gösteriyordu.

Corso tamamen tersini düşünüyordu. Claudia asla Sobieski'nin tarafında olmamıştı. Tam tersine, öğrendiği günden itibaren, onu sonsuza dek mahvetmeye karar vermiş, intikam onun yegâne yaşama sebebi olmuştu.

Avukat olmuş, cinayet ve aldatmaca alanında uzmanlaşmış, ya-

salar konusunda ve bu yasaların açıklarını bulmada ustalaşmıştı. Ama bunu suçluları savunmak için değil, bizzat kalkışacağı eylem için yapmıştı.

Biyolojik babasım öldürmek istiyordu.

Onun çocuklarım öldürmek istiyordu.

Kendini öldürmek istiyordu.

Claudia'nın kin seviyesi epey şaşırtıcıydı: O canavarı ve onun kanını taşıyanları, soyunu -çocuklarını- ortadan kaldırması gerekiyordu. Radikal bir kökünü kurutma operasyonu.

- Sobieski'yi hapiste görmeye çalıştı mı?

- Hayır. Sadece hukuk eğitimi almak için Fransa'ya göç etti. Sobieski'nin ülkesindeki katillerle ilgilenmeye karar verdi. Sanki bir gün onu savunacağını biliyordu...

Beni şaşırtıyorsun.

- Size ondan bahsediyor muydu?

- Nadiren. Onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü hiç bilemedim ama Sobieski ünlü bir ressam olduğunda gururlandığını hissettim.

- Onu savunmayı kabul ettiğinde, ona gerçeği söylediğini düşünüyor musunuz?

- Sanmıyorum, hayır. Sobieski de bunu bilemezdi.

Martha saatine baktı. Uygarlaşmış dünyasından gizlice dışarı kaçmış, önemli bilgiyi vermişti. Şimdi bolluk içindeki dairesine, otoriter kocasının yanına geri dönmeli, üzgün kocasını teselli etmeli ve geçmişin yalanlarını unutmalydı.

- Size Sophie Sereys'ten bahsediyor muydu? Hélène Desmora'dan?

- Bunlar diğer kurbanların adları, değil mi? (Corso başıyla onayladı.) Pek sayılmaz. Mahkeme sürecinde, bize telefon açmaya bile fırsat bulamıyordu.

- Marco Guamieri?

- Bu adı hiç duymadım. Neden bize bu insanlardan söz etsin ki?

Çünkü hepiniz aynı kahrolası ailedensiniz.

Corso hesabı ödedi.

Biraz da yağ çekme:

- Teşekkür ederim, Hanımefendi, benimle konuştuğunuz için; çok cesursunuz.

- Bunların işinize yarayacağını düşünüyor musunuz?

- Bu, bazı şeyleri daha net görmemi sağlar.

Birden, Martha solgun kibrini bir kenara bıraktı ve masanın iki kenarını sımsıkı tuttu.

- Bildiğim her şeyi size anlattım, dedi Corso'ya doğru eğilerek. Şimdi, siz bana soruşturmada ne durumda olduğunuzu söyleyin, **gerçekten.**

Corso birkaç saniye ona baktı ve bir kez daha kadının gerçeği kaldıramayacağına karar verdi. Kızının oynadığı oyunu. Kendine uyguladığı vahşeti. İntikam arzusunun yoğunluğunu... Böyle bir şeyi kim olursa olsun kaldıramazdı.

- Ne yazık ki, daha fazla bir şey bilmiyoruz. Katilin o kızları 2016 yılında neden seçtiğini ve neden bugün Claudia'yı öldürdüğünü bilmiyoruz.

- Ama Sobieski bu seri cinayetlerden sorumlu değil mi?

- Asla, hayır. Bütün soruşturma boyunca ben yanıldım. Sanıyorum gerçek katil ona büyük bir kin besleyen, işlediği cinayetleri Sobieski'nin üstüne yıkarak ondan intikam almak isteyen biri.

- Öyleyse neden Claudia'yı öldürdü?

- Çünkü o Sobieski'yi savunmuştu.

Martha sandalyesinde geriye doğru gitti, sanki bir anda yaşadığı kayıp aklına gelivermişti; tüm yaşamını etkileyen bu uğursuzluğa 18 yaşındayken bir gece bir pislikle karşılaşması yol açmıştı.

- Onu bulacağız, Martha. Size söz veriyorum. Onu yakalayacağız ve yargı önüne çıkaracağız.

Bu tumturaklı sözlerden sonra ayağa kalktı ve pastaneden çıktı. Hayatı boyunca hiç bu kadar kesintisiz, hiç bu kadar yoğun yalan söylememişti. Çünkü tam gerçeği öğrense bile açıklayamayacağını biliyordu.

Bu davayı sonsuza dek kapatmak ve onu cehennemin dibine gömmek için Sobieski olayını sonlandırmak istiyordu.

Birkaç saat içinde hikâyeleri, söylentileri, tanıklıkları toplamıştı. Şimdi tüm bunları bilimsel açıdan da desteklemek istiyordu. Philippe Sobieski, Sophie Sereys, H el ene Desmora, Claudia Muller ve Marco Guamieri'nin (artık daha fazla ş uphe duyuyordu: "Narco" ailenin bir  yesi olabilirdi) DNA'larının karşılaştırılması tüm bunları teyit edecekti. İyi haber, gizlice yapılacak bu analiz çalışması için kimi arayacağını biliyordu. Kardeş katili Claudia'ya istemeden de olsa suç ortaklığı yapmış Philippe Marquet'yi arayacaktı.

Avukatın gerekçeleri hakkında, varsayımlarla yetinmek zorundaydı. Kendini hep gayrimeşru hisseden bu kadının hayatını kafasında canlandırmalıydı. Hastalıklı bir dürtü neticesinde dünyaya gelmiş bir hücre, bir suç meyvesi. Claudia hep dengesizdi, hiç mutlu olmamıştı. Ona gerçeği söyleyerek, annesi sonunda tutarlı davranırken ona  oz m n  öldürmede ve ölümde bulacağı bir şey de vermişti.

Elleri ceplerinde, kafası kar altında, Corso k  uk, pahalı olmayan ve gözlerden uzak bir otel aramaya başladı. İnine giren bir hayvan gibi bir otel odasına sığdı, ardından Philippe Marquet'yi aradı. Cevap yoktu. Ona acil olduğunu belirten bir mesaj bıraktı ve bilgisayarını açtı. Bir saat boyunca, her şeyi yazdı; anladıklarını, düşündüklerini, bedeninde hissettiklerini.

Claudia aklım kaçırmıştı, bu Corso'ya yabancı bir duygu değildi. İyi bir soydan gelmemenin ve iyi bir aileye sahip olmamanın acısını biliyordu, tüm bunların yerinde bir kara delik vardı. Corso bu dipsiz kuyunun üstünü bir taşla kapatmayı tercih etmişti. Ama Claudia tersine bir yol izlemişti, taşı kaldırmış ve bu kuyunun dibine bakmıştı.

Saat 23. Philippe Marquet'ye bir mesaj daha bıraktı, sonra yeniden işinin başına döndü. Corso, transa girmiş gibi klavyede yazıp duruyordu. Dehşetin büyüklüğünü görmek için zaman zaman duruyordu. Kafasında Sobieski'yi öz kızlarıyla yatarken canlandırıyordu. Karşılaşmalarında Claudia'nın parmağı olduğu kesindi. Claudia'yı, mengenenin başında, kızların yanaklarını keserken, gırtlaklarının en derin yerine taş doldururken gözünün önüne getiriyordu... Ya da Black Lady'nin dibinde Marco Guamieri'yi suya atarken... Sonra onun, savunma makamında hem Sobieski'yi aklamaya çalışıp hem de tablolara yerleştirdiği kanın analiz edilmesini bekleyişini düşünüyordu.

Corso için en çarpıcı olanı, cinayetlerin Goya'dan ilham almış sahnelenme biçimiydi. Claudia yıllarca Sobieski'yi araştırmıştı. Sahtekâr ressamın yeteneklerini biliyordu. Onu gözlemlemiş ve üç **Pintura roja** yaptığını keşfetmişti. Böylece onları kendine model olarak seçmişti. Hem ressamı şaşırtmak hem de öfkesini haykırmak için. Bu korkunç çılgılık, onun da çılgılığıydı. Görülmemiş bir oyunla kendi kanından insanların sonunu hazırlayan güzel bir kadının çılgılığı.

Corso bir de, Émiliya'nın tehlikeli olduğunu söylerdi...

Gece yansına doğru, Blaekpool polisinden haber aldı. Onun talebi üstüne, adamlar daha gerilere giderek Marco Guamieri'nin geçmişini araştırmıştı. Sürpriz yoktu, onun çocukken babasını hiç tanımadığını ve söylentilerin onun doğumuna kadar uzandığını öğrendi: Korkunç ve arzu edilmeyen bir şeyler yaşanmıştı... Marco 1983 yılında Aosta'da doğmuştu. Tam da Sobieski'nin o çevrede aylıklık yaptığı dönemde. Bu durumda o da kara listeye eklenebilirdi. Claudia, Franche-Comté, Jura, Neuchâtel ve Aosta Vadisi'ndeki arşivleri karıştırmış, binlerce insanla konuşmuş, Sobieski'nin kurbanlarını -ve her tecavüzünün meyvesini- tek tek bulmak için bu bölgelerin geçmişim araştırmıştı.

Corso, yazmayı bırakmak zorunda kaldı. Artık hiçbir şey görmüyor, yorgunluktan başı ağnyor, yazdıklarını artık anlamıyordu. Çalışma masası işlevi gören alçak sehpanın üzerinde iki büklüm olmuştu, ona kollarını açan yatağa doğru baktı. Sadece birkaç saat uyuyacak ve ertesi gün Paris'e kalkan ilk uçağa yetişecekti.

Bu düşünceyle, Marquet'den hâlâ bir yaşam sinyali gelmediğim hatırladı. Lanet olsun. Yemden telefon açtı ve bu kez, ikinci çalıştan sonra kriminal polis telefona cevap verdi.

- Sen hiç mesajlara dönmez misin?
- Dönemedim.

- Yarın sabah sana ihtiyacım var.
- Ben... Benden ne istiyorsunuz?
- Elimizdeki tüm örnekler arasında bir genetik karşılaştırma yapmam.

- Hangi örnekler?
- Salağa yatma. Her örnekten bir miktar sakladığımı biliyorum.
- Ama... ama siz benden neyin karşılaştırmasını yapmamı istiyorsunuz?

“Sobieski” ve “Claudia Muller” isimleri etkisini gösterdi. Marquet şaşkınlık içindeydi. Corso bu yarım akıllı herifin, elinde kalmadan işini bitirmesini umut ediyordu.

Ama Corso bir şey daha hissediyordu; Marquet’in morali yerlerdeydi.

- Ne var, ne oldu? diye sordu Corso.
- Mezarlık.
- Ne mezarlığı?
- Passy...

Kelimeleri ağzından cımbızla almak gerekiyordu.

- Eee, ne olmuş?

Beriki ahizeye homurdandı.

- Açık konuşsana, kahrolası! diye bağırdı Corso.
- Bugün Claudia’nın mezarını ziyarete gittim.
- Eee, yani?
- Yani mi? dedi sesini yükselterek. Mezar yoktu!

- Söz konusu olan durum, bir vasiyetin yerine getirilmesidir.
- Ne demek istiyorsunuz?
- Bayan Claudia Muller, kendi el yazısıyla son derece sarıh bir vasiyet kaleme almış, Malesherbes Bulvarı Noteri Avukat Rogier'ye bırakmış.

Corso Passy Mezarlığı yönetim odasındaydı; girişteki ölümler anıtının hemen yanında, bir demiryolu istasyonuna benzeyen küçük bir oda. Diğerlerinin arasında bir tapmak gibi görünüyordu, ama içinde canlılar olan bir tapmak. İçeride çok fazla bir eşya yoktu: İki ofis masası karşı karşıya yerleştirilmişti, tıpkı yargıç kürsüsü ile zabıt kâtibinin masası gibi. Burada ölümler kayıtlara geçiriliyor ve geleceğin pansiyonerlerinin son arzulan not ediliyordu.

Marquet'nin yaptığı açıklamadan sonra, Corso ışığı söndürmüştü, sanki kafayı çekmiş gibi sızmıştı, sabah uyanınca ilk uçağa atlamış ve öğle saatlerinde Paris'e inmişti. Polosunu almış, ardından da bu beklenmedik olay hakkında bilgi almak için doğrudan Passy Mezarlığı'na gitmişti: Claudia Muller'in mezan buharlaşmıştı.

Görevli memur Corso'nun rozetini görünce, hemen Bayan Muller'in dosyasını çıkarmıştı, ona belgeleri uzatmıştı. Stéphane bir şey anlamayacağını düşünerek korktu, ama talimatlar çok açıktı. Claudia'nın son istekleri doğrultusunda, cesedi ailesinin kararlaştırdığı defin töreninin ertesi günü Paris Thiais Mezarlığı'na taşınması gerekiyordu.

- Neden Thiais? diye sordu Corso kafasını kaldırarak.
- Hiçbir fikrim yok. Ama noter bize açıklamak talimatları yolladı.

Adam belgeleri, izin kâğıtlarım, faturaları masanın üstüne yayıyordu; sanki bir savaş alanının planıydı, halbuki söz konusu olan Claudia'nın ebedi istirahatgâhiydi.

- Bayan Muller oraya bir anıtmezar yaptırmış.

Corso, Val-de-Mame'da bulunan Thiais Mezarlığı'nı biliyordu. 1930'lu yıllarda açılmış bu yer, parası olmayan ölümler için bedava mezar yerleri tahsis eden bir mezarlıktı. Thiais, evsizlerin, sokakta yaşayanların, meteliksizlerin, kimsesizlerin mezarlığıydı... Corso burayla ilgili başka bir şey daha biliyordu: 2003 yılındaki aşırı sıcaklarda ölen ve cesetleri hiçbir mezarlık tarafından kabul edilmeyen 57 evsizin buraya gömülmesiyle Corso ilgilenmişti.

- Mezar yerinin numarasını alabilir miyim?

- Elbette. (Elleri hâlâ uğursuz dosyanın etrafında gezinip duruyordu.) 104. ve 105. paftaların yakınında.

Bu numaralar bedava mezar yerlerine aitti. Üzerlerinde hiçbir süs ve çiçek bulunmayan tek kişilik mezarlar. Claudia neden buraya gömülmek istenmişti? Bu sonsöz anlamına mı geüyordu?

- Ölünün nakil işleriyle kim ilgilendi?

- Cenaze levazımatçıları, ücretleri Bayan Claudia'nın miras parasıyla ödendi. Her şey kurallara uygun.

Claudia kesinlikle hepsini önceden planlamıştı. Cinayetlerini. Mahkemesini. İntiharını. Son istirahatgâhını.

- Buyurun, dedi adam, ona başka bir kâğıt uzatarak, mezarlığın krokisi, eğer gitmek isterseniz işinize yarar.

Krokinin üstüne kocaman bir haç işareti çizmişti, tıpkı bilmediğiniz bir şehirde size iyi bir restoran tarif ederken otel konsiyerjlerinin yaptığı gibi.

Corso krokiyi aldı ve son bir soru sordu:

- Bu mezarda gömülü başka biri daha var mı?

Adam kâğıtlarını yeniden karıştırdı.

- İsimleri bilmiyorum, ama anıtmezarın görünüşüne bakılırsa içerde yalnız olmaması gerekir.

Corso arabasına döndü ve Garigliano Köprüsü'ne kadar ritimler üstünde yol aldı, oradan çevre bulvarına çıktı. Vannes Kapısı, Rungis yönüne doğru Soleil Otoyolu'nda ilerledi. Güneş yoktu ama trafik akıyordu.

Corso'nun bütün umudu artık mezarlıktaydı; nedense, Claudia'nın ona orada randevu verdiğini düşünüyordu. Claudia gerçeği öğreneceğini ve bu gerçeğin Corso'yu fakirlerin mezarlığına yönlendireceğini tahmin etmişti.

Rungis sapağından çıktı. Banliyönün iç karartıcı manzarası gözünün önünde akarken Corso, kendi vücuduna acı çektiren Sophie Sereys'i, ölümlerle ilişkiye giren Hélène Desmora'yı, Blackpool'da **roller coaster**'ın gölgesinde uyuşturucu satan Marco Guamieri'yi düşünüyordu... Claudia Muller'in onların cesetlerini mezar odasına naklettirdiği kesin sayılırdı.

Claudia lanetli ailesi -Claudia'ya göre yaşama hakkı olmayan, öldürdüğü bir soy- için bir mezar ev inşa ettirmişti. Philippe Sobieski'nin cesedini de buraya getirtmiş olabilir miydi? Hayır, ressam, Claudia'nın cehennemi andıran dünyasında bir düşman, lanetli bir yaratık, bedbahtlıklarının sorumlusuydu.

Corso hedefine ulaştığını anladı; Thiais Mezarlığı'nı çevreleyen taş duvar boyunca ilerliyordu. Sonunda, ana kapıyı oluşturan, dik ve koyu renkli zafer takından önceki son döner kavşağa ulaştı. Hem sol tarafındaki boşluklu duvarı hem de ona kollanı açan mezarlık girişim görünce canlanıverdi; yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Aklına takılan ve hemen alarm zillerinin çalmasına neden olan bir ayrıntı.

Bu ayrıntı sol dikiz aynasındaydı.

Yüz metre gerisinde, iki motorcu, güçlü silindir hacmine sahip

siyah bir motora binmişti. Corso'nun motorlar hakkında hiç bilgisi yoktu, ama motorun hatları, iki adamın benzin deposu üzerine eğilmiş pozisyonu, ona Acil Müdahale Birimi'ndeki bir meslektaşının motorunu hatırlatıyordu, bir Ducati Monster Dark, adına layık etkileyici bir motordu.

Saniyenin binde biri kadar bir süre sonra, Corso sürücünün arkasında oturan adamın elinde, bu mesafeden bile fark edilebilen bir nesne olduğunu gördü: Dakikada bin mermi atabilen, İsrail yapımı bir Uzi Pro.

Tehlikeyi fark edinceye kadar geçen sürede, saldırganlar hizasına ulaşmıştı. Corso arabasının kapısını var gücüyle açtı ve kapı doğruca motora çarptı. Sürücü kontrolü kaybetti ve ortadaki beton refüje çarptı, Corso'nun arabası ters yöne dönmüş ve kaymaya başlamıştı.

Arabası kendi eksenini etrafında dönerken Corso arabayı düzeltmeye çalışıyor, çılgınca direksiyonu döndürüyordu. Bir tur, iki, üç... Sonunda Polo güvenlik bariyerine çarptı ve bitkin bir motor homurtusuyla durdu.

Ahmed Zaraoui. Lambert'den sonra sıra ona gelmişti. Takıntısına bu denli saplanıp kalmasaydı gerekli önlemleri almış olurdu, oysa böyle bir durumla karşılaşabileceği bir kez bile aklına gelmemişti.

Elini beline atması, hayatını değiştirdiğini hatırlamasına yetti; uzun zamandan beri silah taşımıyordu, artık kırtasiyeciler, memurlar, kötü insanlardan korunması gereken savunmasız insanlar kastına aitti.

Dikiz aynasından, Ducati'nin ortadaki güvenlik refüjünün diğer tarafına kaymış olduğunu gördü. Yola savrulmuştu ve trafiği tıkıyordu. Motor gövdesinin altında kalmış olan sürücü kurtulmaya çalışırken, sürücünün arkasında oturan, zentai tulumlu ve siyah kasklı diğer adam topallayarak orta bariyere doğru ilerliyordu. Zorlukla, bariyerin üstünden atladı ve Polo'ya doğru yürüdü. Uzi'si hâlâ elindeydi, kolunu uzattı ve tetiğe bastı. Arka cam patladı.

Yolcu koltuğuna yatan Corso arabayı yeniden çalıştırdı, debriyaja bastı ve sol eliyle geri vitese taktı. Sonra ayağını debriyajdan çekti ve gazladı, yandan uzattığı bacaklarıyla elverişsiz bir konumdaydı. Hiçbir şey görmüyordu ve suikastçının nerede olduğunu bilmiyordu.

Bir çarpma sesi, Corso'nun doğru yolda olduğunu teyit etti. Motorcu çarpmanın şiddetiyle arabanın üstüne savruldu ve tavanına düşerek ön kaputun üzerine yuvarlandı, Polo yan tarafım or-

tadaki beton bariyere sürterek geri geri gitmeye devam ediyordu. Corso hayatta kalmak için birkaç saniye kazanmıştı.

Cam kırıkları arasında doğruldu, yeniden debriyaja bastı ve ileri vitese taktı. Saldırgan çoktan ayağa kalkmış, otomatik silahının siyah namlusunu doğrultuyordu. Araba yeniden ona çarpmadan önce bir kez daha tetiğe bastı. Bu kez, arabanın üstüne fırlamadı ama arabanın altına girdi, bacakları kırılmıştı.

Corso hızlanınca tekerleklerin adamın vücudunun üstünden geçtiğini anladı. Birkaç metre ötede durdu; ne düşünüyordu, ne de nefes alıyordu, onu hayatta tutabilecek manevralara odaklanmıştı. Dikiz aynasına göz attı: On metre geride, suikastçı artık ayağa kalkamıyordu. Yeniden geri vitese taktı ve doğrudan yerde yatan adamın üstüne sürdü. Onu bariyere kadar itti, ardından sert bir manevrayla, herifin kafasının üstünden geçti.

Çok geçmemişti ki, rampa arabayı durdurdu, arka sol tekerlek bariyerin üstündeydi. Elleri direksiyonda, yüzü kesik içindeydi, kapıyı açmayı denerdi. İmkânsız. Bariyer engel oluyordu. Emniyet kemerim açtı ve sağ tarafa geçmeye çalıştı.

O sırada, sol camlar parçalandı, arabanın içi yemden cam parçalarıyla doldu. Kapıyı açacak ve kendini yere atacak kadar zamanı oldu. Motorun sürücüsü aletin altından kurtulmayı başarmıştı. Bu iki adamdan biri Zaraoui olabilir miydi? Büyük ihtimalle, hayır. Adamlarıydı muhtemelen. Bereket versin, beceriksizce ateş eden serserilerdi.

Corso arabanın arkasına kadar süründü. Hâlâ saldırganını görememişti, ama atış açısından yerini (belli belirsiz) tahmin edebiliyordu. Kuşkusuz güvenlik bariyerinin diğer tarafındaydı. Arabanın arkasına gizlendi ve adamı görebilmek uğruna kendini tehlikeye attı. Suikastçı yolun ters tarafındaydı, elinde yarı otomatik bir silah vardı.

Corso kaçmayı ve durmuş arabaların arasına girmeyi deneyebilirdi, ama bu çok büyük bir risk demekti: Pislik herif rasgele ateş açacak ve arkasına saklandığı arabaları vuracaktı.

Bir film senaryosunda karar kıldı. Bagajı açtı, aylardan beri orada duran benzin bidonunu aldı. Tapasım açtı ve benzini arabanın üstüne boşalttı. Sahneyi tamamlamak için sadece Zippo çakmak eksikti. O da cebindeydi. Stéphane bariyere doğru bir göz attı. Kasklı katil hâlâ ilerliyordu, sağa sola ateş ediyor, geri zekâlâ herif insanları -arabalardaki insanlar dışarı çıkmış, polisi aramaya ya da ölüm bulvarında olanları görmeye çalışarak tamponların ardına gizleniyorlardı- korkutmaktan mutlu oluyordu.

Corso hesabını yaptı: Otuz saniye sonra katil arabanın hizasına gelecekti, benzin birikintisi alev alacak ve araba... patlamayacaktı; arabalar gerçek hayatta asla patlamazdı. Buna karşılık, eğer biraz şansı yaver giderse, kaim siyah bir duman çıkaracaktı. Corso'ya gereken de buydu.

Yanan çakmağı Polo'nun altına fırlattı, alevler asfaltın üstünde kayarak ilerledi ve büyük bir gürültüyle parlamadan önce çıtırdadı. Hemen ardından alev aldı, önce mavi, sonra turuncu, ardından mavi... Yerden, açık kapılardan ve bagajdan karanlık bir duman yükselmeye başladı. Birkaç saniye içinde, iki grup arasında gerçek bir duvar oluştu, bir tarafta Corso'nun Polosuyla yolları kesilmiş arabalar, diğer tarafta yerde yatan Ducati yüzünden durmuş taşıtlar.

Corso artık hiçbir şey görmüyordu, ama karşısındaki herif de görmüyordu. Corso yerinden fırladı ve az önce ezdiği suikastçıya doğru sprint yaptı. Toksik dumanın içinde cesedi görmedi ve takıldı. Yere düştü, tek dizinin üstünde doğruldu, aniden arabadan yayılan alevlerin rüzgârla taşman sıcaklığını hissetti. Yüzü kavruluyordu ama vücudu titriyordu. Emekler konumda bekledi, iki avantajı vardı: bariyerlerin arkasındaydı ve yere çok yakındı.

Soluğu tıkanarak, gözyaşları içinde, her geçen saniyenin sanki son saniyeymiş gibi uzadığını hissederek el yordamıyla hareket ediyordu. Katil her an karanlık perdenin arasından belirebilir ve onu kafasından zımbalayabilirdi. En boktan atıcı bile bir metre mesafeden ıskalamazdı. Hâlâ eliyle yeri yokluyor, sırtında Polo'dan yayılan alevlerin sıcak esintisini hissediyordu. Soluk almasa bile, yüzünün bütün deliklerinin, derisindeki gözeneklerin zehirli havayla dolduğunu seziyordu, her hareketi baygınlığa doğru atılan yeni bir adımdı.

Lanet olsun. Hâlâ emekliyordu, adamın kanının -ve ezilmiş kaskının çatlakları arasından sızan bir tür beyin sıvısının- içinde debelendiğini fark etti. Tam kusacaktı ki, katil duman perdesini içinden çıkı: silah, tetik köprüsünün üstünde duran eldivenli işaretparmağı, siyah kaskın siperliği...

Sonrası ölümdü, ama adam ateş etmedi.

Buna zamanı olmadı.

Corso nihayet aradığı şeyi bulmuştu. Eli ölümcül Uzi Pro'yu sımsıkı kavramış, kolu gevşemiş ve parmağı tetiğe basmıştı, düşmana doğru açılan seri ateş, onu ayaktakımının anonim ölüler dünyasının hiçliğine postaladı.

Thiais Mezarlığı geniş bir görüş alanına sahipti, insanların dünyanın düz olduğuna ve sonsuzluğa kadar uzandığına inandığı zamanlar anımsatan, kapak taşlarından ve çakıllardan oluşmuş bir oyardı.

Hava buz gibiydi. Corso mezarların arasında güçlkle yürüyordu, kan ter içindeydi, suratı tiklerle sarsılıyor, vücudu titriyor, her yeri ağnyordu. Uzaklardan gelen sesleri duyuyordu: polis arabalarının, itfaiyenin ve ambulansların siren sesleri. ile-de-France'm bu köşesi genellikle sakin olurdu, ama Stéphane Corso buradan geçmişti...

Thiais Mezarlığı bir şehir büyüklüğündeydi, ziyaretçiler aradıkları mezara kadar arabayla giderdi. Corso şimdi parsel 94'ü geçiyordu, "melekler bölümü" doğum öncesi ölen bebeklerin mezarları. Yoksulların mezarlarının yanı sıra, demek doğmadan önce veya doğduktan sonra ilk birkaç ay içinde vaftiz edilmeden ölmüş çocukların mezarları da buradaydı. Yürek sızlatan bir ayrıntı: Mezar taşları çiçeklerle, küçük seralarla, içinde bilezikler ve doğum başlıkları bulunan küçük cam kavanozlarla süslenmişti.

Çok geçmeden polis, cesetlerini bilime bağışlamış kişilere ayrılmış parsel 102'yle karşılaştı. Üzerinde isimler ve tarihler bulunan boş mezarlardan oluşan bir hatıra ve saygı yeri...

Sonunda, parsel 104 ve 105'e ulaştı, ölümlerin **no man's land'i**, parasız, akrabasız ve çiçeksiz ölümlerin gömülü olduğu yer. Claudia buraya gömülmek istemişti. Sonuçta neden buraya gömülmek istediğini tahmin etmek zor değildi: Zenginliğine, burjuva eğitimine, elit formasyonuna rağmen, avukat kendini onlardan biri olarak görüyordu. Onun gözünde hiçbir şeyin değeri yoktu ve bu "hiçbir şey" onun tek yaşama sebebiydi. Bu pis hikâyenin tüm

izlerini silmesi -katil babanın, istenmeyen çocukların izleri- ve yoksul, isimsiz insanlar arasında bu hikâyeyi sonlandırması gerekiyordu.

Claudia'nın anıtmezarı fark edilmeyecek gibi değildi.

Yapı yatay mezarlar arasında yükseliyordu. Anıtmezarın hiçbir özelliği, en ufak bir üslubu yoktu: Mezardan ziyade bir korugana benzeyen, basit, beton bir blok. Üzerinde ne isim ne de tarih yazılıydı. Corso kapıya kadar yürüdü ve demir kapının koluna bastırıldı; açıldı.

İçerisi, dışarıdayken fark edemediği mazgalı andıran deliklerden giren ışıkla aydınlanmıştı. Bu ışık huzmeleri, dört ayaklı destekler üzerine oturtulmuş beş tabuta vuruyordu. Bu yerleştirme Claudia'nın seçimi miydi yoksa her tabut yerleştirilirken yapılan anlık bir düzenleme miydi?

Corso tabutların -çam ağacından, standart tabutlar- alt kısmına vidalanmış levhaları fark etti. Sürpriz yoktu, okudu: "Sophie Sereys", "Hélène Desmora", "Marco Guamieri", "Claudia Muller"...

Corso, Claudia'nın bu cesetleri mezarlarından çıkarttırmayı ve onları buraya toplamayı nasıl başardığını düşündü. Ama bu çok zor bir şey değildi. Her şeyden önce o bir avukattı, bütün kanuni yollar biliyordu ve bu ölülerin ailesi yoktu.

Corso beşinci tabutun önüne geldi, son levhayı okumak için eğildi. Birden, ürkütücü bir sürüngen görmüş gibi geri çekildi. Ama gördüğü şey hemen hemen aynı ürkütücülükteydi; levhanın üzerinde onun ismi yazılıydı. **Bu saçmalık da neyin nesini?**

Tabut kapatılmamıştı. Kapağı araladı ve içindeki beyaz dikdörtgeni gördü: Bir zarf. Açtı ve içinden el yazısıyla yazılmış birkaç sayfa çıktı. Claudia'nın el yazısını tanımiyordu, ama onun yazısı olduğunu biliyordu. Claudia ona her şeyi açıklayan bir mektup bırakmıştı.

Sırrının emanetçisi olarak onu, Corso'yu seçmişti.

Corso mektubu burada, hâlâ duyduğu siren seslerinden uzakta, güvenli bir yerde okumaya karar verdi. Polisler çok geçmeden onu bulacaklar ve tutuklayacaklardı. Önemi yoktu, onu yakaladıklarında Corso gerçeği çoktan öğrenmiş olacaktı ve geri kalan her şey bunun yanında önemsizdi.

Corso,

Eğer şu anda bu mektubu okuyorsan, lanetli bir yolun sonuna gelmişsin ve artık gerçek hikâyeyi biliyorsun demektir.

Soyumla ilgili gerçeği öğrendiğimde, hayatım bir anda sona erdi. Bizler yaşayan varlıklar değiliz, Corso, sadece zamanız. Dünya üzerinde basit bir süreyiz. Oysa benim bu hayattaki sürem bir anlamı yoktu. Meşru değildi. Tecavüz ve alçakça bir davranıştan dünyaya gelmiş birinden başka bir şey değilim.

Yıllar boyunca, kendi soruşturmamı yaptım. Adım adım biyolojik babamın serseri hayatını, oradan oraya yaptığı amaçsız yolculuklarını, yaptığı kötülükleri, tecavüzlerini takip ettim... Fransa'nın doğu sınırı boyunca tecavüzler sonucu doğan çocukları, isimsiz doğum yapan kadınları ve bu tecavüz dalgasının kıyıya attığı her şeyi araştırdım.

Yavaş yavaş, ailemizin portresini çıkardım: Sophie, Hélène, Marco... Bu süre içinde, planım olgunlaştı: Sobieski'nin tohumlarını yok edecek ve pisliği kesin bir şekilde temizlemek için onların ölümünden yararlanacaktım.

"Acımasız" bu sözcüğü seviyorum.

Benim intikamım da acımasız olacaktır...

Kuşkusuz, sen neden kardeşlerimi öldürdüğümü, neden onlara bu kadar acı çektirdiğimi anlamıyor sundur. Tanrı'ya inanır mısın, Corso? İnandığına eminim. Sen, göçebe serseri görüntünün ardında, hiç sahip olmadığın değerlere sınıksız tutunmuş bir küçük burjuvadan başka bir şey değilsin. İyi bir Katolik olarak, acı çekmenin arındırdığını, kurban etme-

nin günahlarımızın kefareti olduğunu, beden acı çektikçe ruhun göğe yükseldiğini biliyor sundur...

Bu cinayetlerin olması gerekiyordu. Kurbanlarıma bilinçlerini kaybedene dek işkence yapmak. Acıyla kutsayarak onları boğmak. Onları özgürleştirmenin, onları sefil vücutlarından, kötülükten doğmuş o grotesk bedenden kurtarmanın tek yolu buydu.

Ayrıntıları istiyor musun? İşte ayrıntılar. Planımı gerçekleştirmeden çok önce Sobieski'yi tanıdım. Elbette hemen beni becermek istedi ama sapık arzularını, onu Le Squonk'a yönlendirerek geri çevirmeyi başardım. Onu Sophie ve Helene'le tanıştırdım. Kendi öz kızlarından çok hoşlandı; kızlar da onunla en sapıkça zevkleri paylaşıyordu. Yasakların en büyüğünü, ensest günahını işlediklerini bilmiyorlardı.

Çarpık zevklere saplantılı bu iki aptal kadını öldürmek zor olmadı. Buna karşılık, bazı şeyler Blackpool'da öngörüldüğü gibi gelişmedi. Manchester'daki galericiyi Sobieski'yi davet etmeye ben ikna ettim. Manş'm altındaki tablo alışverişinden sonra (ben bile hâlâ hangi tablo olduğunu bilmiyorum), onu İngiltere'nin kuzeyine çekmek gerekiyordu. Çünkü oraya gittiğinde Blackpool'daki sapık zevklere karşı koyamayacağını biliyordum. Marco'dan biraz uyuşturucu almasını umut ediyordum, ama karşılaşmadılar. Önemi yoktu. Şüphelinin cinayetin işlendiği yerin yakınında olması yeterliydi.

O gece, küçük erkek kardeşimi öldürdüm. Cesedini Black Lady'nin dibine bıraktım, balıkçının beni fark etmesini özellikle istedim. Bir cesedi denizin dibine, Goya'nın çıplığına yeni bir çekicilik katacak simsiyah bir saydamlığa yerleştirme fikrini sevmiştim...

Soruşturma konusuna gelince, bazen de işler yolundan çıkabiliyor. Senin nöbetçi olduğun günlerin birinde Sophie Sereys'i öldürmeye özen gösterdim, ama sen o gece başka bir olaya çağırılmıştın ve dosyayı Bomek almıştı. Bana yardım eden ilahi bir güç olduğuna inanmak gerekiyor, zira soruşturmayı sonunda sen devraldın.

Ondan sonra, tek yapmam gereken senin yoluna ipuçları bırakmaktı: Le Squonk'un mahzenine bıraktığım eskiz defteri, Sobieski'nin atölyesindeki kan kalıntıları, tablolardaki imzalar (onları bir tahlil laboratuvarından gizlice satın aldım)... Jacquemart'm işe müdahil olmasının küçük bir yardımı dokundu, Sobieski'nin cinayet sahnelerinin fotoğraflarına ba-

karak yaptığı tablolar bütün planları bozabilirdi, ama sen şüphelinin peşini bırakmadın... Bir diğer sorun da Mathieu Veranne'di: Mahkemeye tanıklık yapmaya geldiğinde, onunla daha önceden tanıştığımızı sana fark ettireceğinden korktum, kendini asmayı ben ondan öğrenmiştim... Bereket versin ki, bu ayrıntı sessizce geçirildi. Eğer benim de şibari eğitimi aldığımı öğrenseydin, Sobieski ile aramda gizli bir bağlantı olduğundan şüphe edecektin. Yanılacaktın. Ben bu tekniği alacağım intikamı düşünerek öğrenmiştim.

Sobieski tutuklandıktan sonra önümde uzanan bir tek yol vardı. Onu daha iyi alaşağı etmek için savunmasını üstlendim. Sobieski bir sahtekârdı ve bu faaliyeti onun en mükemmel tanığı olacaktı. Onun Goya'ya olan tutkusunu, Perez'in de suçlu olarak imdada yetişmesiyle, onu hem suçlayacak hem de temize çıkaracaktı. Mahkemeler konusunda deneyim sahibiydim, oturumlar boyunca söylenmiş olan her şeyin, tablolar üzerine kanla yazılmış isimlerin ortaya çıkmasıyla hükümsüz kalacağını biliyordum. Zihinleri etkilemek için sadece biraz tiyatro gerekiyordu...

Kimsenin bilmediği bir ayrıntı daha: UKÖM çalışanlarının aklına Sobieski'nin günümüze ait tablolarını inceleme düşüncesi hiç gelmedi. Onları yönlendirmek için UKÖM'e isimsiz küçük bir tavsiye mektubu yazmak zorunda kaldım.

Senin zannettiğinin tam tersine, Sobieski'nin intiharı beni hiç mutlu etmedi. Onun yavaş yavaş hapiste ölmesini istiyordum, ama intiharında kullandığı benim modus operandimin düğümü beklenmedik bir son oldu. Sobieski'nin bir kalitesi vardı; aptallığıyla tutarlıydı. Sonuna kadar, bu dünyada tanıdığım en büyük provokatördü. Bu düğümle, düşmanlarını bir kez daha aldatmak, hata yaptıklarına ikna etmek istedi, kendilerini suçlamalarını istedi.

Benim ölmekten başka bir çıkar yolum yoktu. Başkalarına yaptığım işkencenin aynısını kendime de yapmam gerekiyordu. Onlar için iyi olan benim için de iyiydi. Ama o halde, neden anestezi? Toksikoloji analizleri bu ayrıntıyı saptamıştır. Bunu daha az acı çekmek için yapmadım, işi tam olarak bitirmeyi garantilemeliydim. Çünkü acı çekerken bilincimin açık kalacağından emin değildim.

Ölümüm polisi büyük bir şaşkınlığa düşürecekti, ama benim istediğim seninle oynamaktı. Benim ölümüm seni altüst edecekti, önce katilin hâlâ hayatta olduğunu düşünecek-

tin, sonra benim intihar ettiğim gerçeğini öğrenecektin. Doğal olarak Sobieski'yi aklamak için aynı modus operandiyi uyguladığımı düşünecektin.

Gerçek çok daha farklıydı... Ve o gerçek seni buraya, "Sobieskilerin" mezarına getirdi. Biz bir aileyiz, Corso ve hepimiz birlikte, asla terk edemeyeceğimiz bu sonsuzluk içinde yatacağız.

Adının yazılı olduğu beşinci tabut niçin mi var? Doğru sınırında, belediye arşivlerini, şikâyet dosyalarını, tanık ifadelerini, jandarma kayıtlarını incelemek için yıllarca uğraştım. Sobieski'nin avlanma bölgesindeki hastanelerin arşiv kayıtlarına girdim. Küfelerde, dükkânlarda, hatta yaşlı yurtlarında kulak kabarttım...

Yüz kez, başka tecavüz kurbanları bulacağımı düşündüm, ama kanıt yokluğundan, vazgeçmek zorunda kaldım. Sophie Sereys, Hélène Desmora, Marco Guamieri -hatta benim- hakkında topladığım bilgiler kesindi. DNA analizleri bana gerekli doğrulamaları sağladı.

Bu vadilerde iz peşinde koşarken, şeytan bana başka bir hediye verdi. Bir tür ikramiye. Bir başka tecavüz. Annenin isminin belli olmadığı bir başka doğum. Bir başka çocuk.

Annesi, Grenoble'da 17 yaşında bir kız öğrenciydi, şikâyetle bulunmuş ama soruşturmadan bir sonuç elde edilmemişti. Hamileliği sırasında Nice'e taşındı ve orada ismini gizleyerek doğum yaptı. Bu şekilde, o iğrenç olayı hafızasından silmek istiyordu, ama bunu başaramadı. Depresyona girdi, birkaç ay sonra intihar etti. Bu iğrenç tecavüz sonucu doğmuş çocuk oradan oraya savruldu, uyuşturucu batağına saplandı, suç işledi, katil oldu, sonra Mavi Melek gibi bir kadın polisin yardımıyla ayağa kalktı. Böylece 36'nın en iyi polislerinden biri oldu. Bu sana birini hatırlatıyor mu?

Uzun süre önce senin DNA testini yaptırardım. Kalıtsal genetiğinin yansı o iblise ait. Sen Philippe Sobieski'nin ilk oğlusun. Benim hayalim -senin bu soruşturmayı alman ve tüm bu hikâyenin gerçek bir aile meselesine dönüşmesi- gerçekleşti.

Sen bir soruşturma yürüttüğünü ve suçluyu yakaladığını -ve kuşkusuz yanımda aşkı bulduğunu- sandın... Bunların hepsi bir illüzyondur. Sen aile dramında sadece kendi rolünü oynuyordum Bunun için sana minnettarım, mükemmeldin. Öğrendiğin bu gerçeği birine söylemeyi düşünme bile. Hikâyemiz bu mezarda sona eriyor ve bu hikâye sadece bizi ilgilendirir.

Yapacağın tek Şey: Senin de hayatına son vermen.

Corso, biliyorum, tüm hayatın boyunca, elinden geldiğince mücadele ettin. Polis oldun, evlendin, bir çocuğun oldu; ama hiçbiri seni kurtaramaz. Sen ktsn. Sen bir katilsin. Sen bir sapknsın? Senin kanın çürümüş, zehirli ve kokuşmuş bir kan. Hayatına ne kadar çabuk son verirsen o kadar iyi olacak. Bizler, birer genetik hatayız. Ne sen ne de ben bu konuda bir Şey yapabiliriz. Hayatımız kirlenmiŐ bir hayattan başka bir Şey değil.

Bunu hemen yapmak zorunda değilsin. Kararını olgunlaŐtır. Birer aşağılık ve sefih striptizci olan kız kardeŐlerini, bir Őiringa kadar değeri olmayan, torbacı ve bağımlı erkek kardeşini, Marco'yu düşün. Yaşama nedenini cinayette ve acımasızlıkta bulmuş olan beni düşün. Asla var olmaması gereken, son derece menfi bir mahluk olan, babanı düşün.

Soyun neyse kanın da odur.

Sana elveda demiyorum, yakında görüşmek üzere diyorum. Sana gvenebileceğimi biliyorum. Bugüne kadar, hepimizin paylaştığı bu yarayla, bu kanserle yaŐadın. Bizim yerimiz burası, Thiais Mezarlığı; biz, hepimiz sefaletten geliyoruz. Bizi isteyen, bizden umudu olan yoktu. Bizler daha doğmadan lmŐtk.

Bir gün, belki, başka bir Şansımız olacak, gerçek bir cinsel arzudan dünyaya geleceğiz; istenen, beklenen, sevilen çocuklar olacağız... Ama bugün, bizim için tek are ller Diyarı: Seni oranın sessizliğinde, bir meyvenin içindeki çekirdek gibi bekliyorum.

Claudia

Anıtmezardan çıktığında, mezar denizi çalkalanıyordu. Silahlı polisler mezar taşları ile çalılar arasında, sanki aradıkları şüpheli ölümler arasındaymış gibi dolanıp duruyorlardı. Aslında, gerçeklik payı da vardı, Corso az önce, bir yeraltı mezarındaki aile toplantısından yan zombi yan lanetli olarak çıkmıştı.

Sirenler hâlâ kulakları yırtarcasına çalıyor, kapkara bir duman gökyüzünü kirletiyordu; görüntü, dünyanın sonunu hatırlatıyordu. **Muhteşem.** Stéphane, gün batarken sendeliyordu. Nihayet soyunu öğrenmişti ve gülünecek haldeydi. Bir düşmandan, bir katilin tohumundan dünyaya gelmişti, suç âlemine aitti. Polis olduğu günden itibaren, hep kendi köklerine karşı savaşmıştı, toplum tarafından dışlanmalarına yeryüzüne ölüm ve korku tohumları saçarak karşılık verenlerin, katillerin, tecavüzcülerin, yasadışı insanları dünyasına.

Üniformalı bir polis onu görür görmez silahına davrandı ve seslendi, diğer polisler de aynı şekilde silahlarını ona doğrulttular. Sonunda avlanı, her şeyin olağan akışında geliştiği bir caddede güpegündüz iki kişiyi öldüren adamı bulmuşlardı. Katil Corso, polis Corso, kötü tohum Corso, başka seçeneği olmayan herhangi bir serseri gibi kollanı havaya kaldırdı.

Onu yere yatırdılar, üstünü aradılar ve ellerini kelepçelediler. Yüzü isimsiz bir mezarın üzerindeydi. Haklarını okudular ve ona cehennemde bir mevsim⁷⁸ vaat ettiler.

Corso gülümsüyordu. Bugün onu ilgilendirmiyordu. Geçmiş de gelecek de onu hiç ilgilendirmiyordu. Sonunda, hayatını bok eden soruşturmanın anahtarını ele geçirmişti.

78. Arthur Rimbaud'nun şiirine (Cehennemde Bir Mevsim) gönderme, (ç.n.)

- Bırakın onu, salaklar sürüsü.

Corso **hâlâ** yerdeydi, kafasını kaldırıp baktı. Barbie tam önünde duruyordu. Ama artık o, soluk renkli elbisesini ve yıpranmış çoraplarını gizleyen bir yağmurluğa sarınmış Amir Barbara Chaumette'ti.

Corso'yu ayağa kaldırdılar, kelepçelerini çıkardılar, üstünü düzelttiler.

- Kaybolun, diye emretti Barbie; polisler hiç itiraz etmeden uzaklaştılar.

- Kimliklerini tespit ettiniz mi? diye sordu Corso.

- Ahmed Zaraoui'nin kendisi ve sağ kolu Mokhtar Kassoum. Seçkin polis olmayı hak ediyorsun.

- Acenüce ateş ediyorlardı.

- Şikâyetçi ol. (Barbie mezarlığa bir göz gezdirdi.) Burada ne halt ettiğini bana açıklayabilir misin?

Corso hemen cevap vermedi. Claudia'nın kelimeleri hâlâ gözü'nün önündeydi. Öldürmek için verilen bunca uğraş. Kendine ve geçmişe duyduğu nefretten kaynaklanan intihar tutkusunu. Yolunun üstündeki her şeyi önüne katıp sürükleyen bu öfke. Ve intihara yapılan bu garip davet...

- Sonuç olarak, Claudia Muller kendim buraya gömdürdü.

- Yani?

- Yattığı yeri görmek, dua etmek istedim.

Barbie pek inanmasa da, kabul etmiş göründü. Bir süredir Claudia Muller'in ölümünde ters giden bir şeyler olduğunu kuşkusuz anlamıştı, fakat ne olduğunu bilmiyordu ve diğer cinayetlerle uğraşmak ona tüm bunları unutturmuştu.

- İfade vermek için 36'ya gelmen gerekiyor.

- Elbette, dedi gülümseyerek.

- Bompard seni görmek istiyor.

- Neden?

Bu kez gülümseme sırası Barbie'deydi.

- Göreve iade talebin kabul edildi. Hızlı bir atama. Artık Bastion Sokağı'ndaki 36'nın yolunu öğreneceksin.

Bu adres şaka gibiydi. Ama bu, umutla beklediği en son onaydı. Evet, hayatının bir anlamı vardı, yine katilleri yakalayacak, zorlu yolunda ilerlemeye devam edecek, hayatını başkalarının hayatını kurtararak kazanacaktı. Ve özellikle, tüm sevgisini vererek Thaddee'yi büyütecekti, bunun için gerekirse eski karısıyla mücadele edecekti, çalışma saatlerine çekidüzen verecekti ve yemiden ellerini pislige bulayacaktı.

Barbie, ambulans ve polis arabalarının mavi ışıklarıyla ebrulanan erkek topluluğunun üzerinde asılı kara buluta doğru yönelmişti bile.

Corso da, ayağını sürüyerek onun peşinden gitti. Claudia'nın lanetini, ayaklarının altında açtığı dipsiz kuyuyu, ortaya döktüğü korkunç gerçekleri ardında bırakıyordu.

Claudia'yla olan randevusunu kafasına not etmişti.

Ama onun bir çocuğu, bir işi, bir geleceği vardı.

Ölümler Diyan biraz daha bekleyebilirdi.